

BIBLIOTHECA GRAECA

VIRORUM DOCTORUM OPERA RECOGNITA ET
COMMENTARIIS INSTRUCTA

CURANTIBUS

FRIDERICO IACOBS

ET

VAL. CHR. FR. ROST.

A.

SCRIPTORUM ORAT. PEDESTRIS

VOL. XX. SECT. II.

CONTINENS

PLATONIS CRATYLUM

ED.

GODOFREDUS STALLBAUM.

GOTHAE ET ERFORDIAE
SUMPTIBUS GUIL. HENNINGS.
MDCCCXXXV.

PLATONIS 17 36

OPERA OMNIA.

RECENSUIT ET COMMENTARIIS INSTRUXIT

GODOFREDUS STALLBAUM.

K. K.
GYMNASIALBIBLIOTHEK
FREISTADT.
VOL. V. SECT. II.

CONTINENS

CRATYLUM.

GOTHAE ET ERFORDIAE
SUMPTIBUS GUIL. HENNINGS.
MDCCCXXXV 109

27 VI

DE
CRATYLO PLATONIS.

ERFORDIAE
TYPIS HENNINGS & HOFF.
1835.

Plat. Opp. Vol. V. P. II.

D E

CRATYLO PLATONIS.

De Cratylo Platonis etsi multo certius foret iudicium, si varias sophistarum et grammaticorum illius aetatis de vocabulorum originatione eiusque ad philosophiam usu sententias accurate cognitae haberemus, tamen ne temere hariolari cogamur, ipsa libri indoles facit, ut quae indicium habeat satis perspicuum, unde quid philosophus in hoc dialogo scribendo secutus sit, intelligamus. Nihil enim aliud egit, quam ut perversas hominum de vocabulorum originibus sententias earumque in philosophia abusum castigaret ostenderetque quum ipsum etymologiae studium a pravis initiis proficisci, quandoquidem vocabula nec uno hominum arbitrio inventa nec sola naturae necessitate imposita essent; tum veri cognitionem non e rerum nominibus, sed ex ipsa earum vi et natura hauriendam esse, ita ut perversae sophistarum et philosophorum etymologiae suam philosophandi rationem verique doctrinam opposuerit. Quum enim duae potissimum illa aetate vigerent de rerum natura opiniones, altera Eleaticorum, qui quidquid re vera esset, id volebant esse perpetuum, constans et immobile; Heracliteorum altera, qui quidquam esse negabant, omnia perpetua agitatione ferri indicabant; utriusque rationis defensores id egerunt, ut vocabulorum etymologia ad decreta sua confirmanda abuterentur. Maxime tamen Heraclitei sese in hoc campo iactaverunt: id

quod ex ipso Cratylī argumento perspicitur: nam per totum fere sermonem horum potissimum exploditur perversitas. Quanquam nec Eleaticorum amicos ab ista ratione alienos fuisse ex eo suspicari licet, quod et Plato subinde vocabula ex eorum doctrina interpretatur, veluti p. 137., et teste Ammonio Hermia ad Aristot. De Interpret. p. 31 sqq. postea Megarici in eodem genere studiose elaboraverunt. Sed tamen Heraclitei maxime fuerunt et Sophistae eorum rationis tenaces, qui perversa ista etymologiae ratione abuterentur. Quos quidem philosophus hoc libro graviter admonuit longe aliam viam ad verum inveniendum ingrediendam esse, multoque esse consultius ipsarum rerum vim et naturam investigare, quam inani originationum lusu operam perdere.

Quo magis autem appareret, quanta cum vesania boni isti etymologi in exquirenda vocabulorum origine et significatione versarentur, Plato faciendum putavit, ut quam inepta illi comminisci solerent, copiosa exemplorum enumeratione demonstraret. Quo quidem nomine hic liber haud exiguam cum Euthydemo habet similitudinem. Nam in hoc sicuti vanae dialectices eiusque Protagorae exempla cum proterva irrisione cumulantur, ita in Cratylō ineptae etymologiae specimina exhibentur, ita quidem, ut haudquaquam dubitare liceat, quin ista omnia ad mentem sophistarum maximeque Protagoreorum ioculari imitatione explicata sint. Ex quo etiam illud diiudicare licebit, de quo vehementer dubitatum est, quid a Platone ludibrii gratia positum sit, quid serio graviterque disputatum. Neque enim dubitari potest, quin quae philosophus in universum contra Hermogenis et Cratylī rationem disputavit et quae extrema sermonis parte de rerum cognitione exposuit non ex nominibus sed ex ipsa rerum vi et natura repetenda, ea ipsius mentem et sententiam aperiant; quae autem ad exornandam illustrandamque etymologorum sophisticorum rationem ex mente Cratylī sunt explicata, ludibrii tantum et irrisionis gratia proferrantur. Quod mirum est non esse ab iis animadversum, qui Platonem putaverunt de linguae et vocabulorum origine hoc libro suam sententiam explicare voluisse. Isti enim adeo nihil senserunt irrisionis, ut omnia atque singula pro philosophi decretis venditarint ideoque ei absurdissima quaeque commenta affllexerint. Ita Menagius ad Diogenem Laërt. p. 149. „Platonis, inquit, in Cratylō sunt fere omnia pseudetyma, pace tanti viri

liceat dixisse; sed de his alibi.“ Nec Tiedemannus Argument. Dialogg. Platon. p. 84 sqq. multo rectius iudicat. Irrisionem primi senserunt Garnierius in Memoires de Littérature T. XXXII. p. 190 — 217. et Tennemann, Histor. Philosoph. T. II. p. 340 sqq., qui tamen in alteram partem peccarunt, Platoni nihil serii relinquentes. Sed ut clarius perspiciatur, quodnam Platonis consilium in scribendo hoc libro fuerit, et quomodo sit in eo illustrando versatus, age argumentum operis more nostro exponamus.

Colloquentes inducuntur Hermogenes et Cratylus, qui ubi Socratem advenientem sunt conspicati, statim eum in sermonis advocant societatem. Contenderat autem Cratylus naturalem esse nominum omnium originem eaque de re disseruerat paulo obscurius. Itaque Hermogenes Socratem rogat, ut quid ipsi de hac re videatur, aperire ac declarare velit. Cui hic facete et urbane respondet rem adeo pulchram non esse mirandum tantis obvolutam iacere tenebris, nec vero se habere quid de ea statuatur, praesertim quum non pretiosis illis Prodicī scholis, pro quibus quinquagenae drachmae solvantur, interfuerit, sed iis tantum usus sit, quae una drachma veneant. Nihilominus se paratum ait esse communi studio cum Hermogene et Cratylō totum hunc locum pervestigare. Quo audito Hermogenes sibi quidem fatetur unice probari sententiam eorum, qui nomina usu et pactione rebus imposita esse statuunt, displicere illorum opinionem, qui ea naturalia esse velint. inquit. — 384. E.

Hanc vero sententiam Socrates in controversiam vocat. Nam primum quidem ita accidere posse ait, ut uni eisdemque rei aliud nomen publice, aliud privatim imponatur. Deinde vera iudicia a falsis discerni solere animadvertit, siquidem de rebus omnibus aut ipsarum naturae convenienter iudicemus aut parum accommodate ad eam statuamus. Ex quibus apparere ait iudicia nostra rebus ipsis vel respondere vel non respondere. Iudiciorum autem et enuntiatorum partes quia sint nomina et vocabula, consequens esse, ut haec quoque vera et falsa esse possint. Huc denique accedere etiam illud arbitratur, quod, si nomina usu et consuetudine valeant, unus idemque homo eidem rei variis ac diversa nomina possit tribuere, quae omnia pro rectis habenda sint.

Verum Hermogenes his argumentis se ne tantillum quidem a sententia sua demoveri patitur, sed pertinaciter nominum originem et usum ab hominum arbitrio atque consuetudine repetendum esse contendit. P. 384. E. — 385. E.

Quoniam vero haec sententia ita comparata est, ut originem nominum arbitrariam, vel, ut cum nostratibus loquar, subiectivam esse sumat, prudenter Socrates ante omnia dispiciendum arbitratur, num vere Protagoras iudicaverit res omnes tales esse, quales cuique appareant, adeoque hominem earum quasi quandam esse mensuram, an illae vi sua per se constare existimandae sint. Et illud quidem manifestum arbitratur, probata Protagorae opinione omne tolli prudentiae et imprudentiae, sapientiae et insipientiae discrimen, quoniam quod cuique videretur, idem etiam pro vero habendum esset. Eadem de causa etiam Euthydemii sententiam arbitratur repudiari oportere, omnia omnibus simul atque similiter convenire statuente. Nam hoc quoque decreto malorum bonorumque discrimen omne funditus tolli. Quum igitur nec omnibus omnia similiter et simul conveniant, nec singulis singula talia sint, qualia appareant, consequens ait esse, ut res ipsae per se suam sibi habeant propriamque naturam, quae non ex hominum sensu et arbitrio pendeat. P. 385. E. — 386. E.

His ita expositis et ab Hermogene comprobatis Socrates porro ita argumentatur. Si res vi sua constant nec ab hominum sensibus pendent, etiam actiones ad eas spectantes similiter comparatae sint necesse est. Quocirca illae nec ab arbitrio et voluntate nostra suspensae sunt, et suam sibi timentur vim atque naturam. Inter actiones autem referenda etiam oratio est. Quocirca si quis recte loquutus est, facere id debet naturae orationis convenienter. Est autem orationi subiecta nominatio, quae et ipsa inter actiones numeratur. Quocirca etiam res nominare debemus, prouti nominatio- nis naturae est consentaneum, ut etiam haec in re omnis exclusa videatur arbitrii temeritas. P. 386. E. — 387. D. — Praeterea nomina sunt quasi quaedam instrumenta, quibus utimur, ut nos invicem de rebus edoceamus et quae inter se diversa sunt, accurate discernamus. Itaque is demum iis recte utetur, qui docendi peritus est. Utitur autem ille nominibus tanquam aliunde acce-

ptis. Sunt enim usu et consuetudine sancita, ut opus alicuius legislatoris esse videantur. Ex quo apparet non cuiusvis esse vocabula effingere et procudere, sed eius potius, qui rei satis peritus sit, quem legislatorem dicimus. P. 387. D. — 388. E. — Iam etiam illud vide, quid legislator in fingendis nominibus sequatur. Etenim sicut omne instrumentum accommodatum esse debet ei rei, cuius usui inserviat, ita etiam nomina sonis ac syllabis suis earum rerum naturae convenient et respondebunt, quae iis significantur. Sunt igitur voces rerum ipsarum quasi quaedam imagines, de quarum recta ratione is demum optime iudicabit, qui rectum nominum usum teneat, h. e. dialecticus. Ex quo perspicuum est non cuiusvis esse vocabula fingere et nomina rebus ponere, sed amplectenda Cratylis sententia est, qui nomina naturalia esse arbitratur ideoque eum demum vult esse idoneum nominum fictorem, qui naturam ducem sequutus rerum proprietates literis atque syllabis callide et prudenter exprimere sciat. P. 388. E. — 390. E.

His explicatis Hermogenes habere se negat, quomodo ea, quae disputata sint, refellat et coarguat. Nec tamen rem sibi iam fatetur esse certam et exploratam, ideoque Socratem rogat, ut in quanam re naturalis ista nominum rectitudo *) posita sit, subtilius exponat. Hic vero istius rei gratia sophistas aducendos esse respondet utpote eius peritissimos; quibus quoniam Hermogenes propter paupertatem suam non possit magnam istam persolvere institutionis mercedem, hoc unum ei faciendum restare, ut Calliam fratrem precibus adeat, ut is quid in his rebus recte, quid falso statuatur, ex Protagorae ratione ab ipso percepta diiudicet. Sed Hermogenes totam Protagorae rationem sibi improbari ait, ideoque ne ea quidem sibi esse placitura, quae ex ea colligantur atque repetantur.

Itaque Socrates ipse ludibundus: ab Homero igitur, inquit, discenda est recta nominum ratio; is enim linguam deorum atque hominum discernit; deos autem certum est naturalem nominum rationem optime perspectam habere. Narrat autem Homerus fluvium Troiae a diis

*) Et brevitate et perspicuitate causa hoc vocabula utimur, quod bene novimus Iustiniani demum aetate esse frequentatum.

Xanthum, Scamandrium ab hominibus vocatum esse; idemque commemorat avem quandam, quae a diis chalcis appellata sit. Sed haec atque alia id genus fortasse abstrusiora sunt magisque recondita, quam ut a nobis facile possint intelligi. Scamandrii autem et Astyanactis nomen, quod utrumque Hectoris filio datum esse narratur, certe fortasse a nobis indagari poterit. Narrat enim Homerus Hectoris filium a Troianis vocatum esse Astyanacta: ergo idem a mulieribus Scamandrius appellatus est. Iam vero viri mulieribus sunt prudentiores. Itaque rectius ille Astyanax vocatus videtur. Cuius nominis ratio aperta est et manifesta. Quia enim Hector, ipso Homero teste, urbem murosque tutatus est, filium eius regem urbis appellaverunt. Eumvero ipsius Hectoris nomen significat eum, qui urbem tenet ideoque eius est dominus: unde filius eius similiter potuit appellari, quemadmodum leonis et equi pullos item leones et equos solemus appellare, nisi forte monstra nata fuerint. Quo in genere nihil refert, quibus literis atque syllabis utaris, aut utrum literam aliquam addas an demas, modo cuiusque rei natura per nominis formam rationemque significetur. Magna enim hic regnat usus libertas et varietas, ut quum rex etiam *ἀγίς*, dux, *πολέμαρχος*, imperator, *εὐπόλεμος*, belliger, *ἀκραιμβροτος*, salutifer, appellatur, quae nomina omnia quamvis diversa tamen vi et significatione sua propemodum idem valent. Ergo quidquid secundum naturam ortum generatumque est, idem nomen accipiat necesse est, atque illud, unde habet originem. Quae autem contra naturam gignuntur, a genere, cui accensentur, nominanda sunt. Veluti is, qui patrem habet piom, quum tamen ipse sit impius, non est Timotheus nominandus sed Misotheus: degeneravit enim a parente. Hinc Orestes ab *ὄρεινῳ* dictus est, h. e. agrestis, propter animi sui duritiem. Item Agamemnon ab *ἀγαστος ἐν τῷ μένῳ*, quia in consiliis semel captis nimium perseverabat. Similis ratio est nominum Atrai, Pelopis, Tantali, aliorum. Quid quod etiam deorum nomina ex hac observatione suam habent explicationem. Nam summus deorum quod modo *Ζεὺς* modo *Δις* appellatur, utrumque nomen in unum coniunctum numen eius atque vim egregie illustrat: apparet enim eum tanquam vitae auctorem *διὰ τὸ ζῆν* ita nominatum esse, ut *Δις* a *διὰ*, *Ζεὺς* autem a *ζῆν* derivatum sit. Porro *Κρόνος*, cuius filius est Iupiter, dictus est a *κρόνος*, *κροεῖν*, hoc est a ver-

rendo, quia numen est tersae et purgatae mentis (Be-senverstand), unde Iupiter ab eo est generatus. Neque abludit *Ὀυρανόν* nomen, quod *ἐξ τοῦ οὐρανὸν τὰ ἀνω* ductum videtur. P. 390. E. — 396. A.

Miratur hic Hermogenes Socratem, qui tanquam sacro quodam furore correptus talia fundat oracula. Cui hic respondet causam rei in eo positam esse, quod mane cum Enthyphrone Prospaltio conversatus sit, qui ipsum spiritu isto tanquam divino afflatu repleverit. Quodsi autem accidat, ut in pervestigandis nominum originibus delinquat, facile se impetraturum, ut proximo die a sacerdote aliquo aut sophista lustretur et expietur. Nunc enim consultum sibi videri institutam de nominibus quaestionem profigare. P. 396. B.

Mittamus igitur, inquit, propria hominum et heroum nomina, ut quorum causae variae et multiplices potuerunt esse. Consideremus potius earum rerum nomina, quae semper constant et immutabilia sunt: nam hoc in genere verisimile est nominum auctores diligentissime versatos esse. Ordiamur igitur a diis. Dicti autem sunt *θεοὶ* a currendo, quod est *θεῖν*, propterea quod pristini homines sola sidera per coelum currentia pro diis habuerunt: quorum nomen deinde ad omnes deos translatum est. Sequuntur daemones, qui dicti sunt a *δαίμων*, sapientem esse, quia quum alii a virtute et sapientia defecissent, hi soli boni et sapientes manserunt. Iam heroes nomen traxerunt ab *εἰρεῖν*, hoc est a dicendo, ut intelligantur perfecti oratores ac dialectici. (— 398. E.) Simili lusu deinceps pertractantur origines nominum hominis (p. 399. A. — D.), corporis et animi (p. 399. E. — 400. D.), Vestae (p. 401. A. — D.), Croni et Rheae (p. 402. A.), Thietyos (ibid.), Neptuni (p. 402. D. E.), Plutonis (p. 403. A.), Orci (ibid. B.), Cereris, Iunonis, Persephones (— 404. D.), Apollinis (p. 404. E. — 406. A.), Musarum (p. 406. A.), Latonae (ibid. A. B.) Dianae (ibid. B.), Dionysi et Veneris (ibid. C. D.), Minervae (— 407. B.), Vulcani (p. 407. C.), Martis (ibid. D.), Mercurii (p. 407. E. — 408. A.), Panis (p. 408. B. — D.), ita quidem, ut violentae literarum permutationes admittantur et Eleaticorum pariter atque Heracliteorum et Orphicorum ratio habeatur. — A deorum nominibus transgreditur Socrates ad solis, lunae, ignis, aquae, aëris et terrae, anni et tempestatum nomina consideranda, in quibus explorandis ludit similiter (p. 409.

A. — 410. E.). Tum procedit ad nomina virtutum et vitiorum, commodorum et incommodorum, cupiditatum, voluptatum et dolorum illustranda, quo loco Heracliteus facetissime ridet omnia ad eorum rationem deflectens. Nam priscos homines ait, quia in rerum natura exquirenda quasi vertigine fuerint correpti, in eam devenisse opinionem, ut res ipsas perpetuo motu ferri et agitari existimaverint, ob eamque causam iis nomina indidisse motum et agitationem significantia (p. 411. B. C.). Quocirca *φρόνησις* est *φρόσις νόησις*; *γνώμη* est *γότης νόησις*; *νόησις* idem valet quod *νόησις*; *σοφία* ductum est a *σός*, *σύνειδαι*, *σοῦς* et *ἐπινοή*; *δίκαιον* significat *τὸ δίκαιον*, id quod penetrat, adeoque idem est quod *αἴτιον δι' ὃ γίγνεται τι*; videlicet vulgo originationem quidem iustitiae afferunt, sed vim eius non declarant; unde accidit, ut iustitiam alius dicat esse solem, ut qui iuste eat, alius ignem omnia permeantem, alius *τὸν νόον* Anaxagorae, qui per rerum universitatem diffundatur (p. 413. D.). Iam vero *ἀνδρεία* quasi est *ἀνρεία* h. e. *ἐναντία ῥῆι*; *τέχνη* est *ἐχρόνη*, siquidem primitivae nominum formae saepenumero literis vel additis vel sublatis haud leviter immutatae sunt; *ἀσπῆ* est contractum ex *ἀσπῆτι*, quod fluxit ab *ἀσπῆτι*; *αἰσχρόν* idem valet quod *αἰσχροτόν*; *ἡδονή* est *ἡ πρὸς τὴν ὄνησιν τεινονσα πρᾶξις* tanquam *ἡ ὄνη*; *λύπη* porro est *διάλυσις ἐν πένθει*; *ἀνία* significat *τὸ ἐμπροσθεν τοῦ ἰέναι*; *ὀδύνη* τὴν *ἐνδύνην τῆς λύπης*. Sed longum est omnia, quae cum lepidissima Heracliteorum irrisione usque ad p. 421. A. illustrantur, hic enumerare. Hoc unum addere placet, *ἀλήθειαν* explicari per *θεῖαν ἔλην*, quasi per saltum divinum; *ψεῦδος* derivari ex *εὐδαι*; *ὄν* denique et *ὄντας* Heracliteorum rationi accommodatae explicari *ὄν* et *ἰούσαν* (p. 421. B. C.).

Audaciam et insolentiam originationum istarum aliarumque, quas allaturus porro est, Socrates excusat eo, quod multa vocabula vel barbara sint et ab aliis mutata gentilibus, vel vetustate sua detrita vehementerque corrupta. Censet autem nunc quaestionem ita persequendam esse, ut tandem ad prima vocabulorum elementa deveniatur. Itaque nunc ad primitiva vocabula, quae non composita aut ab aliis ducta sint, consideranda accedit, mox etiam ad singulas literas accessurus. De quo loco sic disputat.

Primitivorum vocabulorum eadem ratio sit necesse est, quae derivatorum, quum et ipsa, siquidem nomina futura sint, rerum vim et naturam exprimant et significant. Veruntamen utraque differunt eo, quod quae aliunde ducta sunt, ope primitivorum res indicant, simplicia autem et primitiva alio id modo efficiunt. Qui quidem significandi modus qualis sit, ex his perspicui poterit. Si enim lingua et voce carentes res nobis circumdatas vellemus indicare ac declarare, haud dubie manibus, capite, aliisque membris corporis eas demonstraremus, sicuti surdi et muti facere solent. Itaque ea, quae sursum feruntur atque levia sunt, significaturi manus coelum versus tolleremus; inferiora autem et gravia, eas demitteremus, et quae sunt id genus alia signa. Iam vero lingua et ore res significantes quid aliud facimus, quam eas quadam imitatione exprimimus? Est igitur nomen imitamentum rerum voce expressum, quo earum vis et natura declaretur. P. 421. C. — 424. A.

Exprimitur autem rerum vis et natura syllabis atque literarum elementis. Quare primum de his ipsis dicendum erit. Et literarum quidem aliae sunt vocales, aliae mutae consonae, aliae semivocales. Haec literarum genera cum rebus ipsis comparanda sunt, videndumque, quid in his cum illis concordet. Ita enim prudenti variarum literarum temperamento vocabula orientur ipsis rebus congrua et accommodata, ex quibus deinde componetur oratio, quae sit velut pictura quaedam rerum variis coloribus, qui earum naturae conveniant, exornata. Iam etsi difficile est de ipsis vocabulis eorumque formatione iudicium, tamen, quoniam rem ita explicari par est, experiri iuvat, quid efficere et profigere possimus. Nam qui dicunt nomina, quia vel a diis rebus imposita vel a barbaris accepta vel vetustate sua obsoleta sint, non posse commode explicari, si non reputant, neglecta primitivorum verborum interpretatione, ne derivata quidem recte explicari posse. Quocirca quicumque harum rerum peritus videri cupit, is vel maxime primitiva vocabula debet respicere, nisi temere hallucinari malit. Quibus verbis haud dubie notantur sophistae, qui neglectis linguae elementis derivatorum et compositorum verborum originationem temere ad suum arbitrium tractabant. Itaque ante omnia declaranda est vis singularum literarum, de qua re disputanti mihi si quid ridiculi exciderit, eius rei venia propter argumenti difficultatem facile concedetur. P. 424. A. — 426. B.

Valet autem litera ρ ad motum significandum, ut patet ex linguae eam pronuntiantis vibratione: quocirca ea in vocibus $\rho\epsilon\acute{\iota}\nu$, $\tau\rho\acute{\omicron}\mu\omicron\varsigma$, $\kappa\rho\omicron\nu\epsilon\upsilon\nu$, aliis motum significantibus, locum habet. Porro iota indicat tenuia et ob tenuitatem suam cetera permeantia, ut in $\dot{\iota}\epsilon\nu\alpha$ et $\dot{\iota}\epsilon\omicron\theta\alpha\upsilon$. Vehementiam quandam et stridorem significant σ , φ , ψ , ξ , velut in vocibus $\psi\upsilon\chi\rho\acute{\omicron}\nu$, $\xi\epsilon\omicron\nu$, $\sigma\epsilon\iota\sigma\theta\alpha\upsilon$, aliis. Ad quietem et statum significandum accommodatae sunt literae δ et τ , in quibus pronuntiandis lingua dentibus quasi innititur. Lenia, liquida, glutinosa apte designantur per λ , in quo proferendo lingua leniter quasi labitur. Et sic unaquaeque litera propriam sibi vim et potestatem habet, quae in eius usu diligenter est animadvertenda. P. 426. B — 427. D.

Fatetur Cratylus haec omnia prorsus ad mentem suam explicata esse, sive quia Socrates ab Euthyphrone sacro quodam furore instinctus sit, sive quod alia Musa ei numine suo affuerit. Qui locus clarissime docet ista omnia a Socrate non ex sua mente, sed ad rationem aliorum accommodate ludibrii gratia esse exposita. Nam vel ea, quae vere recteque animadversa sunt, haud dubie inserviunt irrisioni. Accepto autem Cratyli responso Socrates hanc sententiam subtilissime impugnare et refutare instituit.

Nomina, inquit, rebus posita sunt, ut de earum natura edoceamur: est igitur ars quaedam nominum recte inveniendorum. Quod etsi Cratylus concedit, tamen nomina alia aliis magis rebus accommodata esse negat, quoniam quaecunque vere sint rerum nomina, ea etiam rebus propria sint; cetera autem ne nomina quidem esse contendit, sed inanes voces atque sonos. Nam vocabula quia rerum naturam imitentur et quasi imagine aliqua exprimant, nullum nomen perperam tribui cuiquam rei posse, ita ut omnis exclusa sit attributionis fraus atque error. Cui respondet Socrates: Ergone tu etiam censes neminem mentiri posse et errare? Quod ubi Cratylus, Protagorae haud dubie secutus rationem, haud cunctanter affirmavit, Socrates hanc sententiam erroris coarguere instituit. Verba, inquit, sunt rerum picturae quaedam: iam vero sicut accidere potest, ut quis viri imaginem pro imagine feminae habeat et vicissim, ita etiam nomen, quod lusus rei vim ex-

primit, per errorem alii rei tribui potest; ut manifestum sit etiam in nominum usu fraudi locum esse. Ex quo consequitur, ut alia nomina recte, alia perperam rebus tribui existimanda sint, atque adeo alia aliis esse meliora. P. 427. E. — 431. E. Acute quidem Cratylus ad haec respondet nomen, quod aliter scriptum sit atque debeat, plane aliud evadere atque adeo non esse nomen eius rei, quam significare debeat. Verum non minus acute Socrates istud quidem ait in numeros cadere, qui demta vel addita unitate protenus vim suam amittant; sed imaginum aliam esse rationem, quae, etiamsi non sint omni ex parte similes, tamen imagines manent, quum, quae sibi plane sint similia, bina fiant, ita ut, si Cratyli nomen eius naturam prorsus repraesentaret, non unus Cratylus, sed duo exstituri essent. Iam vero nomen si ei rei, quam significat, simile est, etiam elementa, ex quibus primitiva vocabula sunt composita, rebus similia sint prorsus necesse est. Age igitur, ad hanc normam verborum usum exigamus. Posuimus igitur antea literam ρ id, quod asperum est, literam λ vero laevia et mollia indicare. Atqui in vocabulo $\sigma\kappa\lambda\eta\rho\acute{\omicron}\tau\eta\varsigma$ interpositam cernimus literam λ , id quod asperitatis et duritiei naturae adversatur: idem in fine habet literam σ , quae certe nihil valet ad asperitatem indicandam, quam potius Eretriensium dialecto dicendum fuerit $\sigma\kappa\lambda\eta\rho\acute{\omicron}\tau\eta\theta$. Apparet igitur certissime hoc vocabulum rei per ipsum declaratae vim et naturam haudquaquam exprimere. Quum autem quid hoc nomen significet, nemo quisquam ignoret, consuetudinem et usum in nominibus aliquid valere non licet dubitare. Ita igitur nunc vicissim Cratyli sententia ad Hermogenis rationem revocatur, quemadmodum antea Hermogenes eo adductus erat, ut ad Cratyli discederet sententiam. Quo ipso Plato non obscure suam ipsius significavit sententiam. Statuit enim philosophus utramque rationem aliquid veri habere, ideoque non divelli sed potius coniungi in unum oportere. P. 427. D — 435. C.

His exploratis Socrates ad alium Cratyli errorem castigandum aggreditur. Is enim censuerat nomina non modo indicare, quid ipsorum inventoribus de rerum natura visum esset, sed etiam ipsam rerum vim naturamque patefacere, ita ut qui illa novisset, etiam harum rationem omnem intelligeret. Quocirca iis voluerat etiam

rerum fluxum agitationemque significari. Contra hanc igitur sententiam Socrates haec disputat. Qui rebus posuit nomina, inquit, is hoc unice agens, quod ipsi fuit propositum, rerum vim naturamque non diligenter observavit: nec profecto magni momenti est, quod dicitur nomina pleraque omnia ad idem tendere videri, hoc est, rerum vicissitudinem motumque indicare: id enim per errorem ita accidere potuit. Ad hoc accedit, quod plurima etiam reperiuntur vocabula, quae non motum sed quietem rerum significant. Veluti scientiae, *ἐπιστήμης*, nomen aperte a standi verbo formatum est. Ex quo concludere licebit nominum auctorem haudquaquam in ea fuisse sententia, ut omnia fluere existimaret. Sed quod longe gravissimum est, premitur haec sententia insigni difficultate. Nam si statuimus a nominibus perveniri ad ipsarum rerum cognitionem, sponte consequitur primum vocabulorum auctorem, quia nondum habebat nomina ideoque res sine illis cognoscere non poterat, non scientem sed ignorantem nomina rebus imposuisse. P. 435. C. — 438. B.

In angustias compulsus Cratylus nunc eo confugit, ut nomina dicat a numine hominibus praestantiora, sive deo sive daemone aliquo, rebus tributa esse. Id quod colligi licere ait ex vocabulorum cum rebus convenientia, quae humanum superet ingenium *). Sed hanc convenientiam tantam esse Socrates non concedit. Multa vocabula, inquit, a motu, multa etiam a quiete originem suam invenerunt. Ex quo consequitur, quod tamen credere nefas est, deum istum sive daemonem pugnantia statuuisse, siquidem his vocabulis omnia et fluere et non fluere declaravit. P. 438. B — D.

Iam quum incertum sit, inquit Socrates, utrius generis nomina sese recte habeant, tantum abest, ut ea

*) Mirum est profecto, fuisse, qui opinionem de divina linguarum origine Platoni affugerent. v. *Rud. Wllh. Zobel Gedanken über die verschiedenen Meinungen der Gelehrten vom Ursprunge der Sprache.* Magdeburg 1773. 8. et *Geo. Lor. Bauer Einleitung in die Schriften des A. T.* p. 16. al. Sed nimirum philosophi et theologi quae saepe in scriptis veterum vident, ea ne in mentem quidem venire possunt iis, qui liberi sunt praevindicatis opinionibus.

ad rectam rerum cognitionem aliquid conferant, ut haec unice ex mutua earum coniunctione et ipsarum natura haurienda videatur. Certe quidem haec cognitio est multo praestabilior ea, quae ex vocabulorum umbris et imaginibus hauritur. Huc accedit, quod vocabula ista motum rerum significantia errorem prodere videntur, siquidem res non perpetua fluctuatione agitantur, sed est aliquod bonum, pulcrum, honestum per se consistens nec ulli mutationis vicissitudini subiectum. Videlicet pulcrum ipsum si semper flueret, ne nominari quidem posset, quod dum nominarem, protenus evaderet aliud. Quid quod in ista rerum agitatione nec cognitio ulla locum haberet: nam ipsam cognitionem necesse esset perpetuo mutari ideoque transire in ipsius contrarium. Sed illa sane magna ac difficilis quaestio est, utrum res per se consistant firmas et immutabiles, an secundum Heraclitum perpetuo flumine agitentur, quam in praesenti missam faciamus. Illud autem certissime est hominis parum considerati, animum suum vocabulorum umbris et imaginibus erudiendum committere, adeoque iis confidentem certo contendere et affirmare, nihil quidquam certi ac firmi in rebus inesse, sed omnia fluere atque agitari. P. 438. E. — 440. C.

Haec posteaquam ita exposuit Socrates, Cratylum cohortatur, ut missa superstitiosa credulitate ipse omnia diligenter exploret explorataque aliquando secum communicet. Hic vero etsi hoc ita a se factum iri pollicetur, tamen sese ait in his rebus non adeo esse hospitem et imperitum, ut Heracliteae rationis praestantiam non sentiat. Itaque Socrates ab eo petit, ut rure reversus illam sibi ostendat et demonstret. Quibus dictis colloquium finitur. P. 440. D — E.

Satis confirmatum putamus hac dialogi enarratione, quod antea de scriptoris in eo elaborando consilio paucis verbis significavimus. Docuit enim philosophus, si quid indicare possum, nomina rerum nec unice arbitraria esse nec tantummodo naturalia, mirificeque hallucinari eos, qui posteriorem potissimum secuti sententiam ex vocabulorum originatione, praesertim adeo temere tractata, rerum cognitionem hauriendam statuunt, ut quae unice ex immutabili constantique illarum natura ducenda sit.

Iam vero quinam fuerint philosophi isti atque etymologi, qui in Cratylo ridentur et exploduntur, vulgo

parum exploratum habetur. Nam Prodicus etsi a Socrate in principio sermonis memoratur, tamen eius studia maximam certe partem non ad etymologiam, sed ad synonymiam vocabulorum pertinuerunt. v. Spengel. *Artium Scriptorr.* p. 46 — 59. coll. Protagor. p. 207 sqq. Quocirca verisimile non est hunc potissimum a Platone esse reprehensum et castigatum. Inicitur autem a Socrate viri mentio propterea, nisi fallor, quod is et Hermogenem instituerat et vulgo in rebus grammaticis ipsius magister habebatur. Quocirca callidissimus sapientiae suae dissimulator, ne quid in his rebus sapere videatur, se ne Prodicum quidem scholis pretiosioribus interfuisse dicit, sed viliori tantum eius institutione usum esse. Nec vero Hippias Eleus in hoc libro carpi et notari videtur. Nam primum quidem hic ne verbo quidem significatur; deinde, etsi de singulis vocabulis disseruit, tamen, si quid ex Platonis verbis Hipp. mai. p. 265. B. colligere licet, leges numerorum potius quam vocabulorum origines pervestigavit. Antisthenem respici Schleiermacheri fuit sententia. Quae si vera esset, profecto mirabile videri deberet, quod tam multa commemorantur, quae in Socraticum istum haudquaquam conveniunt. Quid quod nec studia viri grammatica eiusmodi fuerunt, ut a Platone ista ratione perstringi potuerint. Verissime enim Classenius *De Primordiis Grammaticae Graecae* p. 29 sq. eum observavit in uno dialectico et rhetorico linguae usu exquirendo versatum esse. Verum, ut dicam, quid sentiam, recte vidit Fr. Astius *De vita et Scriptis Platon.* p. 267 sq. exagitari hoc libro sophistas Heracliti doctrinae de perpetuo rerum fluxu adstipulantes. Isti autem non alii profecto fuerunt quam Protagorae amici ac discipuli. Cui sententiae nihil officit quod scripsit Classenius p. 29 sqq. Abderitam in Orthoepeia sua non videri singula vocabula rimatum esse, sed unice de recta dicendi ratione, quatenus ea ex grammatica penderet, dissertuisse. Nam locum istum de origine et vi vocabulorum naturali sophista non in illo opere tractavit, id quod praeteriit etiam Heindorfium et Schleiermacherum ad p. 391. C., sed illustravit potius in libro *περί τῆς τῶν ὀνομάτων ἀρθότητος*, qui partem efficiebat operis *Ἀληθείας* nomine inscripti. De qua re vide quae scripsimus in commentariis ad p. 391. C., qui locus huic sententiae gravissime patrociniatur. Iam si quaeras, quid

tandem Protagoras ipse de nominum ortu censuerit, fautor una coniectura nitendum esse, ut de hac re aliquid eruatur. Neque tamen res ita est difficilis et impedita, ut prorsus in tenebris oberrandum sit. Nam primum quidem ex universa viri doctrina quid de etymologia senserit, probabiliter colligere licet. Deinde ex ipso Cratylo res confirmari et illustrari potest. Constat enim Abderitam probavisse sententiam ab Heraclito acceptam, qua omnia perpetuo flumine agitari statuebatur, cum eaque consociavisse alteram, ex qua hominem volebat esse rerum omnium mensuram. Quum igitur et fluere omnia existimaret et sensus nostros arbitraretur se ad hanc rerum mutationem ita accommodare, ut semper et ubique cum illis convenirent, de quo argumento vide Theaet. p. 151. E. — 160. E., fieri profecto non potuit, quin etiam nomina rerum talia indicaret esse, qualia a quoque sensu et intelligentia perciperentur, hoc est naturalia. Atque hoc ita a nobis recte confici plures Cratyli loci non obscure testantur. Nam primum quidem ita perspicitur, cur Hermogenes, qui nomina omnia volebat usu et pactione nata, tanto cum contentu de Protagorae Veritate loquatur. In qua si sophista arbitrariam vocabulorum originem defendisset, interlocutor haud dubie de illo opere aliter fuit indicaturus. Deinde ex hac ipsa re etiam illud clarum est et perspicuum, cur p. 391. A. Hermogenes a Socrate inbeatur Calliam fratrem adire, ut secundum Protagorae rationem de naturali vocabulorum origine edoceatur. Enimvero Calliam constat quum aliis sophistis tum maxime Protagorae fuisse deditum; de qua re legendus est Protagor. p. 311. A. Quod autem de dialectica Abderitae factum esse novimus, ut eius discipuli eam immoderate usurparent et ad omnis generis tricas et argutias traducerent, de qua re in Prolegomenis ad Euthydemum explicabimus; idem etiam etymologiae principiis, quae posuerat, evenit, quandoquidem ex ipso Cratylo intelligimus et cognoscimus mox inter eius amicos exstitisse qui inepte haec studia persequentes non e verbis et nominibus mentis humanae notiones elicere et illustrare, sed in verba et nomina sua ipsi decreta transferre et sic ea probare et confirmare niterentur. Qui quidem homines a Platone hoc libro facetissima irrisione exagitantur atque perstringuntur, quandoquidem plurimis ineptae etymologiae exemplis allatis docetur, quam illi

perversae istam artem suam exercere soleant. Qua in re praeter ceteris diligenter notandum est illud, quod originationes vocabulorum ab Homeri auctoritate repetitae adeo copiose perstringuntur. Nam hoc ipsum insigni est documento Protagoreos esse qui in Cratylo rideantur. Constat enim ex Theaeteto p. 179. E. et p. 152. E. Protagorae discipulos, quo maiorem rationi suae conciliarent fidem et auctoritatem, etiam Homerum statuisse in ea fuisse sententia, ut omnia fluere perpetuo et agitari existimaret. Quapropter illi ibidem a Platone appellantur Homerei. Quid igitur? qui ita sentiebant, eosne putabimus etiam hoc egisse, ut verborum Homericorum interpretatione ad tuendam sententiam suam abuterentur? Imo vero hoc ita est verisimile, ut ultra verisimilitudinis terminos longissime excurrat et pro certo exploratoque habendum videatur.

Ita igitur quantum fieri potuit exquisivisse videmur, quinam isti homines fuerint, quos Plato hoc libro acerbissimo sale perfricandos statuit. Sequitur, ut dicendum sit de interlocutoribus, qui cum Socrate de vocabulorum originatione eiusque in philosophia usu disserentes inducuntur. Quae quidem quaestio eo gravioris momenti est, quod antiqua est fama et ad nostram usque memoriam pervagata, Platonem utroque et Hermogene et Cratylo magistro in philosophia usum esse. Nam Cratylo eum primam Heracliteae sapientiae notitiam acceptam retulisse scribunt Aristoteles Metaphys. I. 6. Apuleius De Dogm. Plat. p. 2. ed. Elm. Diogenes Laert. III. 6. Olympiodorus Vit. Plat. p. 79. ed. Fischer. et Anonymus in Heerenii Bibliotheca antiq. Art. et Literat. Part. V. p. 13., ex quibus Aristoteles et Apuleius eum narrant iam antequam Socratis uteretur institutione cum illo conversatum esse, ceteri id aliquanto post accidisse volunt. Hermogeni autem, quem Proclus p. 5. ed. Boisson. vocat *Σωκρατιζόν*, debuisse eum Eleaticae rationis cognitionem auctor est Diogenes Laert. III. 6. Quocirca diligenter est explorandum, quid veri hac narratione contineatur, et quae Platoni cum his hominibus necessitudo intercesserit. Nam mirum profecto accidit, quod eosdem, quibus magistris usus esse fertur, ita in hoc opere induxit loquentes, ut alterum argute refutaverit, alterum etiam faceta et ioculari imitatione riserit et exploserit.

Et Hermogenem quidem quod unus Diogenes perhibet Platonis magistrum fuisse ceteris scriptoribus de ea re tacentibus ad unum omnibus, id profecto per se valde suspectum est. Quis enim sibi persuadeat Aristoteli et Apuleium iniecta Cratyli mentione nihil ea de re memoriae fuisse prodituros? Multum autem augetur erroris vel fraudis suspicio, ubi, quale hominis ingenium in Cratylo informetur, diligenter perpenderit. Namque tantum abest, ut ille Eleaticae doctrinae insigniter peritus aut studiosus videatur, ut nihil profiteatur nisi hoc, se aliquando item ad Protagorae rationem delatum esse, nunc tamen eam sibi vehementer improbari. v. p. 386. A. Praeterea homo neque ingenio neque doctrina est conspicuus, ut philosophiam vix primoribus labris attigisse existimandus sit. Denique tam nobili loco fuit natus, ut haudquaquam sit verisimile eum unquam partes magistri philosophiae in se suscepisse. Fuit enim ex gente nobilissima Hipponicorum et Calliarum oriundus, sicuti docebit annotatio ad p. 384. A. Etsi igitur rei familiaris premebatur angustiis, a Callia fratre, ut videtur, patrimonio suo privatus, de qua re v. p. 391. C, tamen non eo inopiae redactus esse videtur, ut magistri munus ipsi suscipiendum fuerit. Imo ego si quid video, ipse pro more illius aetatis sophisticam operam dedit, ut bene liberaliterque eruditus haberetur. Quoniam autem a Protagorae ratione abhorrebat, non assentiebatur eorum opinioni, qui nomina omnia vellent esse naturalia, sed potius contrariam defendebat sententiam, nescio cuius sophistae auctoritatem secutus. Fieri tamen potest, id quod iam antea significavi, ut hac de re Prodicum amplexum iudicium sit. Id quod ex eo suspicari licet, quod Socrates ei roganti, ut ipsum velit suo adjuvare consilio, respondet se non pretiosioribus scholis Prodicum interfuisse, sed viliori tantum pretio eum audivisse disserentem. Nam ita ille eadem opera et suam ipsius sapientiam callide celat, et Hermogenem facete pungit, ut qui ex sophistae institutione, quid de re controversa iudicari oporteat, perdiscere potuerit. Sed hoc utcumque se habet, illud quidem certum esse arbitramur, eum a Platone in hoc libro ideo maxime cum Cratylo disputantem induci, quia contrariam atque hic de vocabulorum origine sententiam defendebat cum eoque familiaritatis et amicitiae necessitudine coniunctus vivebat. v. Cratyl. extr. Quod igitur Diogenes eum narrat olim

Platonis magistrum fuisse, id his omnibus, quae de eo retulimus, satis certo redarguitur, ut haudquaquam dubitem assentiri Fr. Astio De Vita et Scriptis Plat. p. 20. et Grocnio van Prinsterer Prosopograph. Plat. p. 225. totam rem temere fictam et eumentiam indicantibus. Nempe quisquis apud Diogenem auctor est verborum: *Ἐμογένει τῷ τὰ Περμενίδου φιλοσοφούντι* et particulae *τε* post *Κρατύλω* positae, inseruit ea homo longe ineptissimus, qui quum Cratylum fuisse Platonis magistrum legisset, memor Hermogenis, qui una cum illo in hoc libro loquens inductus esset, protenus huius quoque nomen allevit, ut ne philosophus unius Heracliti doctrina imbutus esse videretur. Haec de Hermogene. Perginus ad Cratylum, cuius nomine hic dialogus inscriptus est.

Negavit autem Fr. Astius p. 19., cui assentitur Socherus De Scriptis Platonis p. 162. hunc Cratylum esse eundem, qui Platoni primus Heracliteae sapientiae notitiam impertiisse narratur, propterea quod philosophus non fuisset commissurus, ut eum, quocum ipsi tanta intercessisset amicitia, tam male haberet turpiterque laederet. De qua re mihi fatcor longe secus videri. Nam primum quidem de duobus Cratylis nihil usquam memoriae proditum legimus, nec Aristoteles aut Apuleius aliquid adiciunt, unde magister philosophi ab altero dignoscatur. Quod tamen verisimile est eos facturos fuisse, quum hic ipse liber Cratyli nomine inscriptus iis ignotus esse non potuerit. Deinde quum hic ipse, cuius mores et ingenium in hoc sermone adumbrantur, Heracliteae vel potius Protagoreae doctrinae addictus sit, per se longe est verisimillimum eum esse eundem, qui Platonem adolescentem Heracliteorum decretorum notitia instruxerit, nisi forte existimare volueris alium etiam eumque multo celebriorem eiusdem nominis philosophum vixisse, qui in hoc sermone sic potuerit sine ulla generis et morum notatione loquens induci. Huc accedit denique, quod apud Aristotelem ne verbum quidem legitur de amicitia, quae inter Cratylum et Platonem intercesserit. Scribit enim Stagiritis haec: *ἐκ νέου γὰρ συγγενόμενος πρῶτον Κρατύλω καὶ ταῖς Ἡρακλειτείαις δόξαις ὡς πάντων τῶν αἰσθητῶν αἰεὶ ἰεόντων καὶ ἐπιστήμης περὶ αὐτῶν οὐκ οὐσης, ταῦτα μὲν ὑστέρον οὕτως ἐπέλαβε.* Itaque hoc tantum ille nar-

rat, Platonem Cratylō *συγγενέσθαι*, hoc est eius usum esse institutione et disciplina: ex quo cavendum est ne protenus interiorē quandam amicitiam et familiaritatem inter utrumque locum habuisse colligamus. Quid vero, si Plato postea hominis institutionem non magni fecerit, ipsumque propter pertinaciam et vanitatem contemserit, fierine tum potuit, ut eum tanquam insanientis sapientiae amatorem cum risu et cavillatione traduceret? Atque hoc ita factum esse nobis Cratyli imaginem in cognomine libro propositam intuentibus haudquaquam dubium videtur. Est enim Cratylus adeo deditus Heracliteorum rationi, ut quidquid a Socrate ineptarum etymologiarum in medium afferretur, id statim assensu suo comprobet, modo rerum fluxum et inconstantiam arguere videatur. Praeterea adeo est commentorum snorum tenax, ut nusquam de sententia sua decedat, id quod neminem praeteribit illa, quae inde a p. 427. E. disse-runtur, attente perlegentem. Quid quod extremo dialogo, posteaquam Socrates Heracliti de fluctuatione rerum doctrinae opposuit suam vel potius Platoniam de ideis sententiam, sibi ait illius rationem ita probari, ut de eius praestantia nec nunc dubitet nec fortasse unquam sit dubitaturus. Denique homo adeo hebetis et obtusi ingenii est, ut quae a Socrate proponuntur vocabulorum originationes, eas irrisionis et ludibrii gratia in medium afferri haudquaquam sentiat, imo illas Euthyphroni vati aut alii cuidam Heracliteo acceptas referri summa cum temeritate credat. Talis igitur quum homo describatur, equidem non miror, quod Plato eum habuit ludibrio, etsi olim eius institutione et familiaritate usus erat. Videlicet hominis ingenium adeo fuit pingue, ut qui esset animo et mente erectiore, is eius amicitia oblectari non admodum potuerit. Jam vero si quaeras, cur Plato faciendum putaverit, ut ei potissimum interlocutoris partes in hoc libro demandaret, quem omnes novissent ipsi primum Heracliti doctrinam tradidisse, habeo sane quod respondeam. Etenim fuit hic liber, nisi fallor, omnium primus, in quo philosophus, quantum a ratione Heracliteorum et Protagoreorum recederet, palam declaravit. Quocirca eleganti iudicio rem sic instituit, ut Cratylum, primum, quo usus erat, in Heracliti doctrina magistrum, loquentem introduceret eique per Socratem significari inberet, quantum ipsius de rerum vi et natura iudicium a decretis Heracliteorum discreparet.

Sed de hac re mox videbimus. Veniamus nunc ad Euthyphronem, cui se sapientiam suam acceptam referre Socrates non uno loco proficitur *). Non videtur autem dubitari recte posse, quin hic idem sit, quem ex dialogo cognomine cognitum habemus. Narratur illic vatis functus esse munere atque sibi ipse accuratissimam rerum divinarum cognitionem arrogavisse. v. p. 4. Adeo autem concitato pectore oracula sua fundere solebat, ut audientibus et insanire videretur et saepenumero excitaret risum. v. p. 3. B. C. Quocirca mirandum non est, quod etiam in deorum appellationibus interpretandis plurimum studii posuit, isto scilicet modo suam rerum divinarum scientiam quantum fieri posset amplificaturus. Iam quod in edendis oraculis facere solebat, ut magna cum pectoris concitatione loqueretur, idem etiam secutus est in explicandis nominum rationibus: id quod clarissime intelligitur ex locis Cratyli p. 396. C. D. p. 399. A. E. p. 408. A. p. 409. D. Videtur autem ei cum Cratylo hoc intercessisse necessitudinis, quod et ipse Heracliteorum rationi plane erat deditus. Atque hinc facile intelligitur, cur Socrates Cratylum delusurus sese simulet Euthyphroni ea debere omnia, quae de vi et origine vocabulorum non improbante Cratylo explicaverit. Enimvero festiva haec et ioculari vatis imitatione simul etiam Cratylum et reliquos Heracliteos, qui simili curiositate in vocibus explicandis elaboravissent, rideri atque exagitari manifestum arbitramur.

Atque haec quidem de personis dialogi deque irrisione Heracliteorum, in quorum perversitate exagitanda maxima pars libri occupata est. Nec vero existimare licet Platonem hoc unum egisse, ut istos homines carperet et traduceret. Imo cum hac ineptorum sophistarum irrisione et castigatione prudentissime copulavit aliarum quarundam rerum tractationem, quae vel illa aetate in disceptationem multorum venissent vel ad suam ipsius philosophandi rationem spectarent.

Videtur enim quaestio fuisse multorum celebrata disputationibus **), nomina rerum utrum natura, φύσις,

*) V. ad p. 391. C.

**) Gellius N. A. X. 4. Nomina verbaque non posita fortuito, sed quadam vi et ratione naturae facta

an hominum arbitrio et usu, φύσις, orta essent *). Quam etsi philosophus hoc libro non de industria tractavit, siquidem ea usus est ita, ut inde occasionem ridentium sophistarum captaret, tamen quid ipse senserit, haud obscuris iudiciis prodidit. Nam ex eo, quod Hermogenis sententiam usque ad p. 390. E. ita refutat, ut eam ad Cratyli traducat opinionem, vicissim autem inde a. p. 427. E. Cratyli rationem convellit sic, ut eam ad Hermogenis sententiam revocare studeat, non obscure intelligitur ipsum in ea fuisse sententia, ut utriusque rationi aliquid veri subesse indicaverit. Quod iudicium nemo dubitabit quin longissime anteponendum sit Aristotelis sententiae, postea etiam Sexto Empirico Hypotyp. II. 18. adv. Mathem. p. 247. probatae, qui quidem De Interpret. c. 2. cum Hermogene statuit οὐ φύσις εἶναι τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ κατὰ συνθήκην. Nec plus Stoici profecerunt, qui contrariam defenderunt sententiam. v. Cicero De finib. II. 14. Potter. ad Clem. Alexandr. p. 405. Fabricius ad Sext. Empir. II. 18. §. 214. p. 115. coll. Michaëler De origine linguae p. 21 sqq. 36 sqq. **). Quanquam fatendum est multo subtilius hanc rem excussam esse a recentioribus, Condillaco, Russavio, Brossio, Herdero, Tiedemanno, Sulzero, quorum scripta perspicua brevitate recensuit Dorsch. in libro bonae frugis: Philo-

esse P. Nigidius docet, rem sane in philosophiae dissertationibus celebrem: quaeri enim solitam apud philosophos, φύσις τὰ ὀνόματα sicut an θεοί.

*) Omnino hoc principiorum discrimen tum temporis multum celebratum est a sophistis, qui virtutis quoque et honestatis rationes quaesiverunt utrum φύσις an νόμος constarent. v. Protagor. p. 337. D. Gorg. p. 484. H. De Rep. I. in. et ibi not. Atque huc pertinet etiam nobilissima illa quaestio, virtus utrum doceri possit et exercitatione comparari, necne: de qua v. Menon. et Protagoram.

**) Proclus p. 6. Οὐ τῆς Κρατύλου δόξης γίγνεται Πυθαγόρας, καὶ Λεϊσάρχης (v. Cassendi Critic. T. I. p. 362. coll. Fabric. ad Sext. Emp. Hypot. II. 18.); ἀποκρινόμενος τε (leg. δε) καὶ Ἀριστοτέλης τῆς Ἑρμογένους. conf. Gale ad Isid. Myst. p. 292.). Quae unde hauserit, ignoramus. De Pythagora vide quae congescit Davisius ad Cic. Tuscul. I. 25. ubi inter alia Theodotus: Πυθαγόρας ἤσκει μὴ μόνον λογιστικῶν, ἀλλὰ καὶ προσηβητικῶν ἡγεσθαι τὸν θεῖον καὶ ὀνόματα τοῖς ἀνθρώποις. Idem alii perhibent: nemo, quod sciam, idem memoriae prodidit, quod Proclus, cuius fides admodum suspecta est.

sophische Geschichte der Sprache u. Schrift. Mainz. 1791. 8. Nimirum hi demum intellexerunt prima maxime linguarum initia ad imitationem naturae solere accommodata esse; notionum autem abstrusiorum signa magis esse diversa et arbitraria, quoniam eae cum rerum externarum natura varia ratione comparari queant. Omnino autem Plato verissime iudicavit per linguae rationes sicuti per artis opera usus tum necessitatem tum libertatem dominari. Quocirca totam hanc causam eo usque profligavisse existimandus est, ut posteris seculis nihil fere, quod gravioris momenti esset, excutendum reliquerit.

Nihilominus autem hoc argumentum non id est, quod philosophus praeter perversae etymologiae irrisionem praecipuo studio hoc in libro tractaverit. Nam ego si quid video, illud potius egit quam maxime, ut rerum cognitionem non ex umbris vocabulorum, sed ex ipsa earum vi et natura hauriendam esse doceret. In qua re veluti summa totius operis continetur. Etenim Heraclitei et fortasse etiam alii illius aetatis philosophi quum etymologia ita abusi essent, ut sua ipsorum opinionum commenta exinde confirmarent, faciendum philosophus iudicavit, ut non modo illorum rationem rideret et convelleret, sed etiam suam ipsius de ideis doctrinam eorum decretis opponeret eaque ratione demonstraret, solam esse dialecticam eamque recte informatam, qua ad veritatis cognitionem perveniretur. Quocirca dialogo extremo doctrinam de ideis opinionibus Heracliteorum e regione collocavit. Quanquam illam nequam iam pro certa et explorata venditavit, sed cum somnio aliquo comparavit. Veruntamen illud certissime indicavit esse temerarium, si quis vocabulis plus quam ipsi rerum veritati tribueret.

Supere-t, ut quaerendam sit, quo tempore hic liber literis consignatus sit atque in lucem editus. Cuius rei indicia paucissima eaque non omni ex parte satis certa in eo reperiuntur. Nam ex p. 385. E. etsi intelligimus scriptum eum esse post Protagorae obitum, tamen annus, ante quem scriptus existimari debeat, non potest aequo certo definiiri. Mortuus autem Protagoras videtur anno ante Chr. 410. sex fere annis ante finem belli Peloponnesiaci, siquidem verisimilis est ratio Frereti in libro: *Memoires de l'Académ. des In-*

script. T. 47. p. 277 sqq. et Geelli *Histor. Sophistar.* p. 70., quam certe aliorum iudiciis longissime anteponimus. Ex quo consequens est, ut liber, sicuti Euthydemus, post Olymp. XCII, 3. scriptus existimari debeat. Aliud etiam temporis iudicium est p. 420. B. et 426. C., ubi longae vocales *H* et *Ω* memorantur, quas constat Olymp. XCIV, 2. sub Euclidis magistratu publica auctoritate receptas esse. Quanquam ego huic iudicio non tam multum tribuam, quam viri docti voluerunt. Nam per se sanequam probabile est literarum illarum usum privatim quidem iam aliquanto ante Athenis viguisse, quam publice sanciretur atque ad monumenta publica traduceretur. De qua re vide quae prudenter monuit A. Matthiae Gr. *Ampl. T. I. p. 22.* annot. Fieri autem potest, ut illa ipsa harum literarum receptio ansam dederit disputationibus de elementorum et vocabulorum origine studiosius quam antea agitandis. Quod si ita accidit, Plato fortasse hac opportunitate usus eodem tempore hunc librum literis exaravit. Nec profecto haec sententia aliis hisque satis probabilibus destituitur rationibus, siquidem ipso libri argumento non mediocriter confirmatur. Nam quod Cratylus, qui Platonem adolescentem in Heracliteis decretis instituerat, in hoc libro ita inducitur, ut ipsius sententiae Platonica doctrina de ideis sive de rerum vi et natura per se constanter opponatur, admodum est verisimile philosophum nostrum tum temporis primum palam significavisse, quantam post Socratis institutionem discessionem faceret ab eorum opinionibus, qui nihil certo manere et constare, omnia perpetuo flumine agitari arbitrarentur, atque ob hanc ipsam causam pristino magistro interlocutoris partes attribuisse. Etenim Socrates quum studiose in eo elaboraret, ut notiones rimandis singulis earum formis et partibus et invenirentur et inventae illustrarentur, Plato cognita Eleatarum de ente doctrina sensim ac pedetentim eo adductus est, ut mentis illis notitiis vim quandam et *οὐσίαν* per se constantem subesse crederet. Quod quidem iam ante Socratis obitum ita accidisse non temere suspicaris, v. *Prolegomm.* ad *Flat. T. I. P. I. p. IX sqq.* Quocirca in hoc sermone et in Euthydemo fortasse prima eaque certiora reperiuntur idearum doctrinae vestigia, qualem philosophus postea temporis plenius accuratiusque informavit. Nam in Euthydemo etiam eiusmodi vestigia exstant p.

301., de quo loco in Prolegomenis ad hunc dialogum explicabimus. Atque huc etiam illud, opinor, referendum est, quod Socrates in colloquii exitu sese ait somnare de ideis, hoc est eas veluti divinare: quod certe in adolescentem philosophum, qui nondum certa iecisset rationis suae fundamenta, egregie convenit. Eodem fortasse pertinet, quod Socrates se nunc quidem quaerere nolle profitetur, utrum Heracliti de perpetua rerum fluctuatione sententia an idearum doctrina sit praestabilior, sed hoc unum affirmat et contendit, temere agere eos omnes, qui ex vocabulorum origine atque vi rerum ipsarum naturam cognosci posse arbitrentur. Huc aliud quid accedit, quod coniecturam nostram vel maxime confirmare videtur. Negari enim non potest dialogos Euthydemum, Cratylum et Protagorae nomine inscriptos ad Protagoram eiusque discipulos coarguendos et refutandos pertinere. Nam in Euthydemo perversa Protagororum dialectica, qua ad argutas captiones et laqueos abutebantur, iuveni propemodum petulantia perstringitur: in Cratylo facetissime exploditur inepta ista ratio, qua iidem illi ad veri cognitionem pervenire et ex vocabulorum originibus sua ipsorum decreta confirmare conabantur: in Protagora denique id agitur, ut eorum virtutis disciplinam nullam esse magna orationis copia et elegantia doceatur. Quid igitur? haecine opera tanta argumenti similitudine et cognatione inter se coniuncta magno temporum intervallo disiuncta fuisse existimabimus? Mihi quidem, fateor, ea semper visa sunt ita inter se copulata esse, ut nec scriptio eorum in diversa tempora incidere existimanda sit. Iam vero Euthydemum verisimiliter videmur coniecisse Olymp. XCIV. in, esse literis consignatum. Protagorae autem annum tertium vel quartum eiusdem Olympiadis assignavimus. Quae si non temere statuimus, Cratylum probabile est media Olymp. XCIV. non multo ante Protagoram in lucem publicam prodixisse. Quanquam si quis certiora de hac re in medium attulerit, argumentis facile concedam. Parum vero probabilia videntur, quae Schleiermacherus atque Astius de hac re commentati sunt. Ille enim quod Cratylum scriptum esse censet proxime post Euthydemum atque Theaetetum, quibus libris tanquam cumulus accesserit, id ita est comparatum, ut argumento Theaeteti accurate considerato nemini placere possit. Neque enim quae in Theaeteto disputata sunt per argu-

mentum Cratylum supplementur aut amplificatur, sed vicissim quod postrema huius dialogi parte significatum est, id in Theaeteto magnam partem exponitur fuseque illustratur. Ex quo consequens esse putamus, ut Theaetetum post Cratylum demum scriptum esse statuere nos oporteat. Non magis probabilis Astii ratio est, qui huic libro in scriptorum Platoniorum serie, quam constituit, locum suum assignavit post Theaetetum, Sophistam, Politicum et Parmenidem, eumque cohaerere suspicatus est cum dialogis quibusdam nobis ignotis ac deperditis, in quibus philosophus inchoatam de linguae origine et natura disputationem profligaverit. At enim vero neque aliunde constat Platonem hunc locum in alio opere tractavisse, nec ulla ei cum Sophista, Politico et Parmenide intercedit vel argumenti vel propositi et consilii necessitudo, nec alia denique deprehenduntur signa, ex quibus eum post illa demum opera compositum esse verisimiliter suspicaris. Imo omnia suadent, ut cum a Platone scriptum existimemus, quo tempore iactis primis idearum doctrinae fundamentis Heracliteos et Protagoreos redarguere et confutare constituisset. Nam iuvenilis propemodum, sicuti in Euthydemo et Hippia maiore, in eo regnat protervitas et petulantia, ut comediae sit similior quam dialogo in philosophiae decretis illustrandis occupato; idearum doctrina etsi Heracliteorum opinionibus opponitur, tamen commemoratur sic, ut philosophus se de ea postea temporis accuratius expositurum esse significet; nulla dum vestigia Pythagoricorum placitorum accuratius cognitorum reperiuntur, quae quam sint in Parmenide aliisque libris frequentia, suo tempore demonstrabimus; nam qui locus huc refertur unus potest p. 405. C., is nihil attingit praeter illam coelestium corporum harmoniam, quae certe Athenis dudum in vulgus nota fuit *); quid quod ne Megaricorum quidem usquam habetur ratio, quos tamen in his questionibus tractandis versatos esse non temere conicias. Haec igitur atque alia id genus plura nobis quidem certo videntur esse documento, Cratylum scriptionem in id

*) Res sanequam est notabilis, quum Pythagoreos de vocabulorum origine disputationes agitavisse certum sit atque exploratum; v. Davis. ad Toac. I. 25. Quodsi igitur Plato quo tempore Cratylum scripsit, iam habuisset accuratiorum doctrinae Pythagoreae notitiam, vix eam fuisset neglecturus.

fere tempus incidisse, quod paullo ante significavimus. Quanquam tenendum est haec argumenta et ad verisimilitudinem tantum aliquam efficiendam pertinere et ita demum vim suam atque robor accipere, si non separata sed in unum coniuncta spectentur. Quod si reputavisset doctus iuvenis Iosephus Müllerus Actor. Philolog. Monacens. T. IV. Fasc. I. a 1829. edit. p. 83 sqq. fallor, aut multo felicius hanc rem tractavisset, quam parum felici successu ab eo pervestigatam esse nemo diffitebitur.

Ceterum cum hac nostra disputatione conferri utiliter poterunt quae disputarunt Schleiermacherus Opp. Platon. Vol. II. P. II. p. 3 — 22. Astius in Commentar. Societ. Philol. Lips. a Beckio editis Vol. III. P. I. p. 19 — 28. et De Vita et Scriptis Plat. p. 251 sqq. Ioseph. Socher. De Scriptis Plat. p. 162 — 167. Heusdius Init. Philosoph. Platon. Vol. II. Part. III. p. 194 — 98. Ioannes Classen. De Primordiis Grammaticae Graecae p. 36 — 42., quibus omnibus, quantumvis ab eorum ratione discedendum fuerit, hoc tamen debemus, quod eorum studiis effectum est, ut rem sanequam difficilem quam fieri potuit diligentissime examinaverimus ac fortasse non prorsus infeliciter tractaverimus.

EDITIONES.

Cratylī peculiare novimus duas, alteram Fischeri, quae prodit a. 1770. 8. etiam Theaetetum complectens; alteram Heindorfii, cuius in Praefatione ad Euthydemum fecimus mentionem. Praeterea nobis utilia fuerunt quattuordecim Fischeri programmata inde ab anno 1791 usque ad a. 1798. in lucem edita, quibus senex doctissimus, sex priores libri sectiones pertractavit, ita tamen, ut quum tironum utilitati vellet prospicere, plerumque res facillimas sermone ad taedium usque copioso illustraverit. Nonnihil utilitatis attulerunt etiam Excerpta ex Procli Scholiis in Cratylum Platonis. ex codd. edita ab I. Fr. Boissonade. Lips. et Lugd. Bat. 1820. 8. *)

*) Hic errorem quendam notare placet, quem admisit editor Bipontini T. III. p. VII. qui Maximi Tyrii scholia

CODICES.

Bodleianus s. Clarkianus. Coislin. (Γ). Vat. (A). n. 225. Vat. I et M. 895. et 896. Veneti A Z H Σ. Vindob. Y. Par. BCEFGHI et X, quo tamen Bekkerus in Elencho p. X. solum Phaedonem contineri narrat. Florentini a. b. c. d. i. Gudianus (quem ad rem adhibuit Heindorf.), Zittaviensis. et Darmstad. fragment. Inter eos primas tenent Bodleianus. Vaticanus A. Coislin. Venet. II., secundas Paris. G. numero 1813. in catalogo signatus, Gudian. Darmst. Flor. d. Zittav.

in Cratylum narrant existisse in Biblioth. vet. Palat. eamque in rem memorant Catal. Mss. Graec. n. 386. in Monum. piet. et lit. p. 722. secuti, ut videtur, Harlessium ad Bibliothec. Graec. Vol. III. p. 17. At vero Sylburgium novimus in Catalogo nihil narrare, nisi in illo codice, quo Scholia in Platonis Cratylum, Procli nimirum, continentur, etiam Tyrii Orationes XXI. comprehendi. En habes erroris fontem.

13

ВЪВЕДЕНІЕ

Въведеніе въ книгу о жизни и поведении человека, въ которой описаны всевозможныя пороки и добродѣтели, и какъ они влияют на судьбу человека. Книга эта написана въ простомъ и понятномъ языкѣ, и можетъ быть полезна каждому, кто желаетъ жить честно и благополучно.

К П А Т У Л О Ъ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ
ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ, ΚΡΑΤΥΛΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Cap. I. ΕΡΜ. Βούλει οὐν καὶ Σωκράτει τῶδε 383
ἀνακοινώσωμεν τὸν λόγον;

V. 383. Βούλει οὐν —] Gud. οὐν om., quod melius ser-
vatur. Dein Vat. A. Ven. ΞΣ. Vindob. Gud. Zitt. Par. G., marg.
B., et a pr. m. Flor. a. e. d. ἀνακοινώσιμεθα, quod dedit Bek-
kerus. Nos vulgatum tenere maluimus. v. Annotat.

P. 383. Βούλει οὐν καὶ
Σ.] Astius De Vita et Scri-
ptis Platonis p. 274. dialogum
censet initio mutilum esse.
Quod viri docti iudicium ve-
reor ut quisquam sit pro vero
habiturus, qui Platonem memi-
nerit aspenumero legentium
animos statim in medias res
rapere solere. Simillimum Phi-
lebi initium est: Ὅρα δὴ, ὦ
Πρωταρχε, τίνα λόγον μέλλεις
παρὰ Πιλήδου ἀγγεῖσθαι ἐντὶ:
unde hoc aut rectissimo iudicio
defendit Heindorfius. Nec
inepte contendas initium Sym-
posii, Menonis, et aliorum quo-
rundam sermonum, in quibus
similem animadvertere licet rati-
onem. Dein ἀνακοινῶν τι-
νά τι, communicare cum
aliquo aliquid, dicuntur
qui aliquid ad aliquem refer-
unt eius sententiam auditori,
ideoque aliquid ad deliberandum
et iudicandum proponunt. Nar-
rant autem Grammatici veteres
Plat. Opp. Vol. V. P. II.

Atticos verbo activo natos esse
pro medio, ita tamen, ut nec
hoc abstinnerint. Suidas: Ἀνα-
κοινώσασθαι καὶ ἀνακοι-
νώσαι ἀπὸ τοῦ λέγειν. Σενόφων
δὲ καὶ ἀνεξήγητο ἔργον ἐν
ταῖς Ἑλληνικαῖς. Herodianus
ap. Pierson. ad Moerid. p. 434.
Κοινοῦσαι λέγονται μάλλον, οὐχὲ
κοινώσασθαι. Quae observatio
neutiquam laesactatur Moeri-
dis iudicio ita scribentis: Ἀνα-
κοινώσαι, Ἀττικῶς, ὡς Κοι-
νωδῆς ἀνακοινῶσας τοῖς ἄλλοις
ἀνακοινώσασθαι, Ἑλληνικῶς.
Fallor enim, aut grammaticus
nilil aliud voluit significare,
quam medium verbum omnibus
Graecia commune esse ideoque
ne Atticis quidem eripiendum.
Certe quidem Plato media verbi
forma usus est Lachet. p. 178.
B. p. 179. E. Protagor. p. 237.
A. al. Sed idem activum po-
suit Legg. XI. p. 413. B, quod
cur etiam hic tenendum conse-
mus, codicum momenta vel levi-

ΚΡ. Εἰ σοὶ δοκεῖ.

ΕΡΜ. Κρατύλος φησὶν ὅδε, ὦ Σώκρατες, ὀνόματος ὀρθότητα εἶναι ἐκάστῳ τῶν ὄντων φρεσὶ πεφυκίαν, καὶ οὐ τοῦτο εἶναι ὄνομα, ὃ ἂν τινες, ξυνθέμενοι καλεῖν, καλῶσι, τῆς αὐτῶν φωνῆς μόριον ἐπιφθεγγόμενοι, ἀλλὰ ὀρθότητά τινα τῶν ὀνομάτων **B** πεφυκίαν καὶ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις τὴν αὐτὴν ἅπαν. ἐρωτῶ οὖν αὐτὸν ἐγώ, [εἰ] αὐτῷ πότερον Κρατύλος τῇ ἀληθείᾳ ὄνομα, ἢ οὐ· ὃ δὲ ἔμολογέει [αὐ-

ὃ ἂν τινες ξυνθ.] ὃ τι ἂν τινες vulgo, consentientibus Par. EF.

τῆς αὐτῶν φωνῆς] V. αὐτῶν, quod Fischerus et Heindorfus ex Ald. Bas. 1. 2. cod. Bodl. Gud. Zitt. Flor. b. d. i. mutant in αὐτῶν.

B. [εἰ] αὐτῷ Κρατ.] Coisl. ὅτι pro εἰ. Post αὐτῷ Bodl. Vat. Gud. Zitt. Flor. d. Ven. 2112. Vind. πότερον inserunt. In Par. G. est πρότερον. Dein verba εἶναι, ἢ οὐ desunt in Coisl. Ven. A. Par. BCEFHIX. Vat. 1. m. Flor. a. b. d. i. Darmst. Videtur igitur διτιγραφία olim exstitisse, ut altera lectio esset εἰ αὐτῷ Κρατύλος τῇ ἀληθείᾳ ὄνομα· ὃ δὲ ἔμολογέει κ. τ. λ., altera autem: ἐρωτῶ οὖν αὐτὸν ἐγώ, αὐτῷ πότερον Κρατύλος τῇ ἀληθείᾳ ὄνομα ἔστιν ἢ οὐ· ὃ δὲ ἔμολογέει. Ex quibus recepi posteriorem nupte optimorum librorum auctoritate confirmatam. Dein verba

ter ponderantibus non erit obscurum.

ὃ ἂν τινες —] et non hoc esse nomen, quod quidam usurpent, inter quos de eo usurpando convenerit, linguæ suæ particulam pronuntiantes, sed etiam quandam nominum rationem natura esse, et Græcis et barbaris, eandem omnino omnibus. E-nimvero Hermogenes in ea erat opinione, ut nomina rerum arbitraria esse crederet. v. cap. 2. Contrarium Cratylus statuebat, qui eandem volebat esse naturam. Καλεῖν ὄνομα, ut Lat. nomen appellare pro usurpare, frequentius est et usitatius, quam ut exemplorum enumeratione illustrandum sit; quæ si quis desiderat, is adeat

Heindorfium. Verbum ἐπιφθεγγέσθαι eodem modo positum Philob. p. 18. D. μὴν ἐπ' αὐτοῖς ὡς οὐσαν γραμματικὴν τέχνην ἐπεφθέγγαστο προσεπιπῶν. Sophist. p. 257. C. Respexit hunc locum Kusebins Praep. Evang. II, 6. p. 515. ed. Col. fieri posse existimans, ut Plato nomine barbarorum solos Hebraeos significaverit, quandoquidem in aliis aliorum barbarorum linguis talis nominum cura non animadvertatur. Quod posuisse est explosisse.

B. αὐτῷ γε τοῦτο ὄνομα εἶναι] Haec per errorem orta esse vel praegressum illud τῇ ἀληθείᾳ, h. e. ἀληθῶς, evincit, ut quod in hac verborum repetitione non potuerit commode praetermitti. Ceterum etiam Herodot. 8, 67. ita dixit τῇ ἀληθείᾳ, et So-

τῷ γε τοῦτο ὄνομα εἶναι]. Τι δὲ Σωκράτης; ἐγὼ ἐγώ. Σωκράτης, ἢ δ' ὄς. Οὐκοῦν καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις πᾶσιν, ὅπερ καλοῦμεν ὄνομα ἕκαστον, τοῦτ' ἔστιν ἐκάστῳ ὄνομα; Ὁ δέ, Οὐκοῦν σοὶ γε, ἢ δ' ὄς, ὄνομα Ἑρμογένης, οὐδὲ ἂν πάντες καλοῦσιν ἄνθρωποι. Καὶ ἐμοῦ ἐρωτῶντος καὶ προθυμώμενον εἰδέναι, ὃ τί ποτε λέγει, οὔτε ἀποσαφῆ οὐδέν, **384** εἰρωνεύεται τε πρὸς με, προσποιούμενός τι αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ διανοεῖσθαι ὡς εἰδῶς περὶ αὐτοῦ, ὃ εἰ βού-

αὐτῷ γε τοῦτο ὄνομα εἶναι videntur ex glossemate orta esse, atque desunt in edit. Bas. 2. Ficino, Bodl. Ven. II. A. Coisl. Par. BCEFHIX. Vat. 1. m. Flor. a. i. In Bodl. et Ven. II. tamen margini adscripta leguntur. Flor. b. c. habent ὃ δὲ ἔμολογέει αὐτῷ, reliquis omissis.

Τί δὲ Σωκράτης;] διὰ Vat. et pauci alii, cum vet. edit. Dein ἐγώ post ἐγὼ om. Coisl. Ven. A. Par. BEFHIO. Vat. 1. m. Flor. a. b. c. i. Darmst.

καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις] In Ald. Bas. 1. Steph. et paucis codd. mas. ἀνθρώποις deest, cuius omissionem peperit scripturae compendium αὐτοῖς.

P. 384. εἰρωνεύεται τε πρὸς με] Heindorf. correxit πρὸς με. sed v. ad Protagor. p. 335. A. Gorg. p. 489. E. Lysid. p. 211. A.

phocles ap. Clem. Alex. Protrept. p. 48. B. et Strom. 5. p. 603. B. ed. Colon. τὰς ἀληθείαις, quos comparavit Fischer.

Τί δὲ Σωκράτης;] int. τῇ ἀληθείᾳ ὄνομα ἔστι Σωκράτης. Nam ita omissis verbis insitiis haec explenda sunt. — ὅπερ καλοῦμεν ἕκαστον est: quo quemque appellamus. Cavendum est enim, ne ἕκαστον et ἰακίστω neutro genere accipiatur, quod utrumque pertinet ad ἄνθρωπον. Formula καλεῖν τινα ὄνομα, de aliquo nomen usurpare, aliquem nomine appellare, reperitur infra p. 400. D. περὶ ὀνομάτων, ἅτα ποτὲ ἑαυτοῦς καλοῦσιν. Xenoph. Mem. II. 211. Ceterum etiam Herodot. 8, 67. ita dixit τῇ ἀληθείᾳ, et So-

καλοῦσιν με τοῦτο τὸ ὄνομα. Etiam datus personae vel rei formulae additur, sicuti infra p. 385. D. p. 419. C. E. Politic. p. 279. E. al. Nec infrequens est καλεῖν τι ἐπὶ τινι, quod legitur infra p. 433. E. et sexcentis aliis locis. conf. Matthiae Gr. G. 420. 2. b. — τοῦτ' ἔστιν, i. e. τοῦτ' ὄνομα ἔστιν.

Οὐκοῦν σοὶ γε — ὄνομα Ἑρμογένης] Negabat Cratylus tacete in amicum ullo modo Hermogenis nomen convenire. Hermogenes enim neque disertus fuit aut facundus, ut ipse ait p. 408. B., neque dives et opulentus, sicut ex p. 384. C. percipitur. conf. p. 407. E. sqq.

P. 384. οὔτε ἀποσαφῆ — εἶρ. τε] Ita post οὔτε non

λοιτο σαφῶς εἰπεῖν, ποιήσειεν ἂν καὶ ἐμὲ ὁμολογεῖν καὶ λέγειν ἅπερ αὐτὸς λέγει. εἰ οὖν πῃ ἔχεις συμβεβηκέναι τὴν Κρατύλου μαρτυρίαν, ἠδέως ἂν ἀκούσαιμι. μᾶλλον δὲ αὐτῷ σοὶ ὅπῃ δοκεῖ περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος, ἐπεὶ ἂν ἠδίων πυνθόιμην, εἰ σοὶ βουλομένη ἐστίν.

B ΣΩ. Ὁ παῖ Ἰππωνίου Ἐρμογένες, παλαιὰ παροιμία, ὅτι χαλεπὰ τὰ κατὰ ἐστὶν ὅπῃ ἔχει μαθεῖν· καὶ δὴ καὶ τὸ περὶ τῶν ὀνομάτων οὐ μικρὸν τυγχάνει ὄν μάθημα. εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ἤδη ἀκηκόη παρὰ

B. ἡδὴ ἀκηκόη] Bodl. et a pr. m. Coisl. ἀκηκόει. unde emergit Atticum ἀκηκόη, a Bekkero in locum vulgati ἀκηκόην substitutam.

οὐδὲν ἂν ἐκώλυε] V. ἐκώλυσε, quod iam Heindorfus e Guð.

raro in altero membro τε inferri ad Protag. p. 309. B. Menex. p. 239. C. al. observavimus. — ἀποσαφεί, i. e. σαφῶς λέγει.

συμβεβηκέναι τὴν Κρατύλου μαρτυρίαν] Cratylus enim sententiam suam non aperte et clare, sed tecte et obscure indicaverat, cuiusmodi oratione vaticinantes uti solent. Quocirca μαρτυρία est sententia obscure prodita tecteque significata, apertaque additur ἀμφαλέην, coniecere. Fortasse simul respicitur eo, quod Cratylus Euthyphroni vati his in rebus multum tribuebat.

Ὁ παῖ Ἰππωνίου —] Est hic in notissima illa gente Hipponicus alter, Calliae II. filius, conf. Thucyd. III. 91. Athen. V. p. 218. Plutarch. Alcib. p. 195. Andocid. Orat. IV. p. 226. Heindorf. Plura de his rebus dabit Boeckhiius De Oeconom. Athen. T. II. p. 15 sqq., quo loco doctissime de gente Calliarum exposuit. De proverbio, χαλεπὰ τὰ κατὰ, v. praeter Schul. ad h. l. De Rep. IV. p. 435. C. VI. p.

497. D. Hipp. mai. p. 304. E. Ad Solonem auctorem illud referunt Hesychius s. v. Χαλεπὰ. Zenobius Ptoem. 6, 38. Phavorinus, alii.

B. οὐ μικρὸν τ.] h. e. non facile. Euthydem. p. 275. D. ἄτε μεγάλου ὄντες τοῦ ἔρωτηματος. Phaedon. p. 62. B. ὁ μὲν οὖν ἐν ἀπορήτοις λεγόμενος περὶ αὐτῶν λόγος — μέγας τὲ τις ἐμοὶ φαίνεται καὶ οὐ μικρὸς διδοῖν.

παρὰ Προδίκου ἐπὶ πεντηκοντάδραχμον ἐπ.] Lepide simul et sophistae iactantiam cavillatur, qui se profitebatur ἐπὶ πεντηκοντάδραχμον ἐπιδοῦν tantum posse efficere, et suam ipsius tangit paupertatem, quae ipsum prohibuerit, quominus scholis Prodicī pretiosioribus ideoque scilicet utilioribus interesse potuerit, ut profecto totus hic locus suavissimae et urbanissimae irrisationis lepore perfusus sit. Non absurde Proclus p. 10. Ὅτι ἐπινοήσμενος ἐπὶ ὁ Σωκράτης διεβάλλεν τὸν σοφιστὴν Προδίκον, ὅτι γὰρ τῆς δραχμιαίας, ὡς ἴσμεν, ἐπιδοῦντος

Προδίκον τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπιδοῦν, ἢ ἀκούσαντι ὑπάρχει περὶ τοῦτο πεπαιδευθῆναι, ὡς φησὶν ἐκείνος, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε σε εὐτίκα μᾶλλον εἰδέναι τὴν ἀληθειαν περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος· νῦν δὲ οὐκ ἀκήκοα, ἀλλὰ τὴν δραχμιαίαν· οὐκ οὐκ οἶδα, πῇ παρὰ τὸ ἀληθὲς ἔχει περὶ τῶν τοιούτων. συζητεῖν μὲν τοὺς ἑτοιμὸς εἰμι καὶ σοὶ καὶ Κρατύλῳ κοινῇ. ὅτι δὲ οὐ φησὶ σοὶ Ἐρμογένη ὄνομα εἶναι τῆ ἀληθείας, ὡς περὶ ὑποπτεύω αὐτὸν σκώπτειν· οἶσται γὰρ ἴσως σε ζη-

mutavit, consentientibus Vat. Coisl. Ven. Z. Par. BCEFGHIX. Vat. l. m. Flor. a. b. c. Dein Darmst. et Par. G. δραχμιαίαν.

C. οὐ φησὶ σοὶ] φησὶ Vat. Flor. d. et pr. Bodl. cum Ven. A. errore. Max Zitt. Ven. Π. σκώπτει. Guð. Flor. a. c. Par. CH. al. σκώπτειν, utramque vitiose.

κατέγνω καὶ τὴν πεντηκοντάδραχμον ἀπατηλὴν οἶσαν. De Socratis cum Prodicō familiaritate et consuetudine nobilissimi sunt loci Protagor. p. 341. A. Charmid. p. 163. D. Docuisse sophistam ita, ut pro argumentorum vel etiam audientium diversitate diversam exegerit institutionis mercedem, narrat etiam scriptor Axiachi c. 6., qui eum ait modo drachmae dimidium, modo binas, modo quaternas drachmas a singulis discipulis accepisse. Hoc igitur loco discimus Prodicum inter alia etiam περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος scholas habuisse, quarum pretium esset quinquaginta drachmarum, h. e. circiter undecim thalerorum, et quod excurrit: idque etiam Aristot. Rhetor. III. 14. Scholiast. ad Aristoph. Nubb. v. 360. et Suidas s. v. Πρόδικος testimonio suo confirmant. Socratis paupertatem autem in vulgus notam multamque exaggeratam fuisse certissime constat e Xenoph. Oecon. II. 3., cum quo loco contendat Plat. Apolog. p. 23. B. Quocirca ipse hoc loco eius non sine ur-

hanitate quadam mentionem iacit.

C. σοὶ Ἐρμογένη ὄνομα εἶναι] Latini dicunt Est tibi nomen Hermogenes, Hermogenis et Hermogeni: Graecis, quod sane mireris, non fuit tanta hoc in genere concessa libertas, qui in hac formula genitivi atque dativi usu prorsus abstinnisse reperiuntur. v. Heindorf. ad h. l. et ad Theaet. p. 150. A. Matthiae Gr. §. 308. Ex quo perspicuum est, cur vulgatum Ἐρμογένες tolerari non possit.

ὡς περὶ ὑποπτεύω αὐτὸν σκώπτειν] Fallitur Heindorfius haec interpretans: prope modum suspicor. Neque enim ὡς περὶ usquam sic usurpatum reperitur, ut sit prope modum; id quod nec exempla a viro docto huc allata evincunt, in quibus omnibus vocula ut lat. quasi inaequivaleat mitigandae comparationis audaciae vel insolentiae. Longius etiam Heindorfius a vero aberravit, qui consult: ὡς περὶ λέγεις, ἐπαπειθῶ

μάτων ἐπίμενον κτήσεως ἀποτυγχάνειν ἐκαστοτε. ἀλλ', ὃ νῦν δὴ ἐλεγον, εἶδεναι μὲν τὰ ταυτὰ χαλεπόν, εἰς τὸ κοινὸν δὲ καταθέντας χαρῆ σκοπεῖν, εἴτε ὡς σὺ λέγεις ἔχει, εἴτε ὡς Κρατύλος.

Cap. II. EPM. Καὶ μὴν ἐρωγε, ὦ Σώζοατες, πολλάκις δὴ καὶ τούτω διαλεχθεὶς καὶ ἄλλοις πολλοῖς, οὐ δύναμαι πεισθῆναι, ὡς ἄλλη τις ὀρθότης ἀνόματος ἢ ξυνομήνη καὶ ὁμολογία. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ,

D. ὡς ἄλλη τις ὀρθότης.] Sic Bodl. Vat. A. Coisl. Ven. AS. Vindob. Par. BCKFGHIX. Vat. 1. Gud. Zitt. Darmst. Flor. a. b. c. i. Vulgo ὡς ἄλλη τις ἴσιν ὀρθότης.

τοῦτο εἶναι τὸ ὀρθόν] καὶ vulgo post εἶναι interpositum delevi auctoritate eodd. Bodl. Ven. ΞΠΣΥ. Viud. Par. G. Gud. Flor. d. Zitt. Certe ordo hic debuerat esse: τοῦτο καὶ εἶναι τὸ ὀρθόν, quod requirebat Heindorfius.

οὐδὲν — ὀρθῶς ἔχειν τοῦ προτέρου κειμένου] Haec in Ald. Bas. 1. Steph. sic scripta leguntur: οὐδὲν ἦτιον τοῦ εἶναι τοῦ ὀρθόν τὸ μετατεθὲν τοῦ προτέρου κειμένου, ὡπερ τοῖς οἰκείαις μετατεθῆμεθα, οὐ γὰρ φῶσι κ. τ. λ. Sed ed. Bas. 2. cum Bodl. Vat. A. Ven. ΞΠΣΥ. Par. G. Flor. b. i. Zitt. Darmst. οὐδὲν ἦτιον τὸ ὑστερον ὀρθῶς ἔχειν τοῦ προτέρου, ὡπερ τοῖς οἰκείαις μετατεθῆμεθα, οὐδὲν ἦτιον τὸ ὑστερον ὀρθῶς ἔχειν τοῦ προτέρου κειμένου· οὐ γὰρ φῶσι κ. τ. λ. Et sic edere non dubitavimus.

αὐτὸν οὐκ. Enimvero dicta haec sunt frequentissima loquendi forma pro: ὡπερ ἐπαπτεῖν, ἀμωπτεῖν, vel, amisso ὡπερ, pro ἐπαπτεῖν αὐτὸν ἀμωπτεῖν. Plurima id genus exempla congesti ad Phaedr. p. 270. E., quibus perillustratis omnis de hoc loco sublata erit dubitatio. Eodem modo interpretandus est locus p. 399. D. ὡπερ τοῖν μοι δοκεῖ τοῦτοις ἔχει εἶναι τὴν χαρῆμα, ubi rursus erravit Heindorfius.

ὡς χρεῖ μάτων ἐφείμενον —] Groen van Prinsterer Prosograph. Plat. p. 224. „Incertum est, inquit, quo casu ad egestatem filius sit redactus opulentissimi Hippocli: hominum fraude fortasse, n quorum malitia multum se queritur perpersum Cratyl. p. 386. A. B., unde etiam prae-

ter deos sibi nullos superesse amicos dicit apud Xenoph. Symp. III. 14. IV. 47 — 50. At rei familiaris angustiae, in quibus frater versabatur, profecto Calliae non fuerunt honori: quorum pertinent verba Socraticis Cratyl. p. 391. C. conf. Xenoph. Mem. II. 10, 3. IV. 8, 4. ibique Schneiderum.

εἰς τὸ κοινὸν δὲ καταθέντας —] Similiter Philoh. p. 14. B. τὴν τοῖν διαφορότητα, ὡς Πρωταρχε, τοῦ ἀγνοοῦ τοῦ εἶναι καὶ τοῦ οὐ μὴ ἀποκρινόμενοι, κατατεθέντες δὲ εἰς τὸ μίον τοιμῶμεν κ. τ. λ.

D. ὕστερον μεταθῆται] et si rursus quidem hoc commutet cum alio neque illud amplius usurpet. Nam μετατεθῆμεθα τε ὕστερον est facta mutatione aliud quid ponere, quemadmodum μετα-

ὃ τι ἂν τις τῶ θῆται ὄνομα, τοῦτο εἶναι τὸ ὀρθόν· καὶ ἂν αὐθὺς γε ἕτερον μεταθῆται, ἐκεῖνο δὲ μηκέτι καλῆ, οὐδὲν ἦτιον τὸ ὑστερον ὀρθῶς ἔχειν [τοῦ προτέρου], ὡπερ τοῖς οἰκείαις ἡμεῖς μετατεθῆμεθα, οὐδὲν ἦτιον τοῦτ' εἶναι ὀρθόν τὸ μετατεθὲν τοῦ προτέρου κειμένου· οὐ γὰρ φῶσι ἐκάστῳ πεφυκέναι ὄνομα οὐδὲν οὐδενί, ἀλλὰ νόμῳ καὶ ἔθει τῶν

Sed prius illud τοῦ προτέρου quum et per se suspectum sit neque legatur in Gud., unciis seclusimus. Flor. d. habet: οὐδὲν ἦτιον τὸ ὑστερον ὀρθῶς ἔχειν τοῦ προτέρου, ὡπερ τοῖς οἰκείαις ἡμεῖς μετατεθῆμεθα, οὐδὲν ἦτιον τὸ ὑστερον ὀρθῶς ἔχειν τοῦ προτέρου κειμένου· οὐ γὰρ φῶσι κ. τ. λ. Flor. c. praebet: οὐδὲν ἦτιον τὸ ὑστερον ὀρθῶς ἔχειν τοῦ προτέρου· ὡπερ τοῖς — sed eadem manus in marg. οὐδὲν ἦτιον εἶναι ὀρθόν τοῦτ' εἶναι τὸ μετατεθὲν τοῦ προτέρου κειμένου. Cornarius ex eod. Hassensten. legendum putabat: οὐδὲν ἦτιον τὸ ὑστερον ὀρθῶς ἔχειν τοῦ προτέρου, ὡπερ τοῖς οἰκ. verbis: οὐδὲν ἦτιον τοῦτ' εἶναι ὀρθόν τὸ μετατεθὲν τοῦ προτέρου κειμένου tanquam glossemate reiectis. Et inclusit ea unciis I. Bekkerus. Heindorfius priore τοῦ προτέρου κειμένου delete omnia recte se habere arbitratur. Beckius primitus scriptum fuisse censet: οὐδὲν ἦτιον τοῦτ' ἔχειν ὀρθῶς, τὸ μετατεθὲν, ὡπερ — μετατεθ. οὐ γὰρ φῶσι κ. τ. λ. reliqua esse interpretum additamenta.

βῆλιν quoque usurpari ad Phaedr. p. 241. A. ostendimus.

οὐδὲν ἦτιον τοῦτ' εἶναι ὀρθόν — τοῦ προτέρου κειμένου] Haec Cornarius tanquam ineptum glossema abicienda censuit. In quo miror ei assentiri I. Bekkerum, qui unciis adhibitis et ipse eam de iis prodidit animi suspicionem, quum tamen Heindorfius verborum rationem optime dilucidavisset. Nimirum nemo, opinor, in his offenderet, si scriptum legeretur: ὡπερ γὰρ τοῖς οἰκείαις ἡμεῖς κ. τ. λ. Sed tantum abest, ut coniunctio aliqua requiratur, ut ea constanti fere loquendi consuetudine ommissa sit. v. ad Gorg. p. 448. E. Remp. VIII. p. 557. C., qui locus etiam eo nomine hinc simillimus est, quod eadem iteratur sententia. Οἰκείαις omni-

no quidem sunt domestici. Sed ea fuit Graecorum humanitas, ut isto vocabulo etiam appellarent servos, quemadmodum Romanos notimus iis familiae et familiarium nomen imposuisse. v. Athenaeus VI. 19. Pollux III. 82. Schol. ad Aristoph. Nubb. v. 5. Eustath. ad Iliad. ε'. p. 566. 12. Odysse. p. 1425. 5. ed. Rom. Seneca Epist. 47. Macroch. Saturn. I. 9. Aptissime hoc nomine usus est Plato Sympos. p. 210. D., ubi non assentior Hommelio ὡπερ ὃ λέγεταις corrigenti. Iam vero quum nomina servorum varia essent atque ducta ex variis causis et opportunitatibus, fieri sane poterat, ut illi pro arbitrio dominorum modo hoc modo alio insignirentur, quemadmodum apud nostrates, qui ab alio Fris-

ἐθισάντων τε καὶ καλούντων. εἰ δὲ πῃ ἄλλη ἔχει,
 E ἔτοιμος ἔγωγε καὶ μανθάνειν καὶ ἀκούειν οὐ μόνον
 παρὰ Κρατύλου, ἀλλὰ καὶ παρ' ἄλλου ὄτουσιν.

385 ΣΩ. Ἴσως μὲντοι τι λέγεις, ὦ Ἐρμογένες; σχε-
 ψόμεθα δὲ. ὃ ἂν θῆ καλεῖν τις ἕκαστον, τοῦθ' ἐξά-
 στω ὄνομα;

EPM. Ἐμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Καὶ ἐὰν ἰδιώτης καλῆ, καὶ ἐὰν πόλις;

EPM. Φημί.

ΣΩ. Τι οὖν, ἐὰν ἐγὼ καλῶ ὄτουσιν τῶν ὄντων,
 οἷον ὃ νῦν καλοῦμεν ἄνθρωπον, ἐὰν ἐγὼ τοῦτο ἵπ-
 πον προσεγορεύω, ὃ δὲ νῦν ἵππον, ἄνθρωπον, ἔσται

E. ὃ ἂν θῆ καλεῖν] φῆς Coisl. Ven. A. Par. IX. Vat. I. m. Flor. b. i. Steph. φῆ. Recte plerique omnes cum Bodl. θῆ. v. ann. Dein vulgo τοῦθ' ἔσται. Sed ἴσως om. Coisl. Ven. AΣ. Par. BCEFHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. d., quod, et i optimi tenent, tamen quis ceteri tanto consensu abiciant, ex glossemate ortum putamus.

δτις h vocatur, apud aliam Io-
 hann audit. Mores Graecorum
 hoc in genere descripsit Hem-
 sterhusius ad Lucian. Tim.
 §. 22. T. I. p. 102 sq. ed.
 Graev. Ceterum lepidum est
 quod narrat Ammonius Her-
 mias ad Aristot. De Interpret.
 p. 31 sqq. Biodorum Cronum,
 ut nomina arbitraria esse eva-
 ceret, servis suis particularum
 imposuisse nomina, ut unum
 conclusivae nomine Ἄλλα μὴν
 appellaret, alias alia.

ἔτοιμος ἔγωγε] ac. eim.
 v. ad Lachel. p. 180. A. Addito
 verbo supra p. 384. B. συζητεῖν
 μέντοι ἔτοιμος εἰμι καὶ σοὶ καὶ
 Κρατύλῳ κοινῶ.

P. 385. ὃ ἂν θῆ καλεῖν
 τις ἕκαστον] Heusdus
 Specim. p. 79. aut ὃ ἂν θῆ καὶ
 καλῆ τις scribendum censet aut
 θῆ in θλη mutandum. Neutra

correctione opus. Similia exem-
 pla constructionis collegit Por-
 son. ad Eurip. Orest. v. 1662.
 Eurip. Troad. v. 1063. κακῆ
 θανίται, καὶ γενναῖα σωφρονεῖν
 Πάσινα θῆται. Ion. v. 74. Ἰω-
 να δ' αὐτόν, κίτρον Ἀσιάδος
 χθονός, ὄνομα κεκλήσθαι
 θῆσεται καθ' Ἑλλάδα. Qui-
 bus addit Schaeferus Pau-
 san. IV. 23. f. ὄνομα δὲ τῆ
 πόλις μετέθεσαν Μεισογήνην ἀπὲ
 Ζήνυλης καλεῖσθαι.

Καὶ ἐὰν ἰδιώτης καλῆ,
 καὶ ἐὰν πόλις] Ita saepe
 iunguntur ἰδιώτης καὶ πόλις. v.
 Gorg. p. 507. E. Alcibiad. I. p.
 134. E. De Rep. VI. p. 501.
 A. VII. p. 536. A. Legg. I. p.
 645. B. Ibid. p. 641. A. al. Plu-
 ra suppeditabant interpretes
 Demosthen. Appar. Schaefer. T. IV. p. 4.

Τι οὖν, ἐὰν ἐγὼ καλῶ
 ὄτουσιν] Quid igitur, ego

δημοσίᾳ μὲν ὄνομα ἄνθρωπος τῷ αὐτῷ, ἰδίᾳ δὲ ἵπ-
 πος; καὶ ἰδίᾳ μὲν αὖ ἄνθρωπος, δημοσίᾳ δὲ ἵππος;
 οὕτω λέγεις;

EPM. Ἐμοιγε δοκεῖ.

Cap. III. ΣΩ. Φέρε δὴ μοι τόδε εἰπέ. καλεῖς
 τι ἀληθῆ λέγειν καὶ ψευδῆ;

EPM. Ἐγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἴη ἂν λόγος ἀληθῆς, ὃ δὲ ψευδῆς;

EPM. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὗτος, ὃς ἂν τὰ ὄντα λέγῃ ὡς
 ἔστιν, ἀληθῆς; ὃς δ' ἂν ὡς οὐκ ἔστι, ψευδῆς;

EPM. Ναί.

P. 385. Καὶ ἐὰν ἰδιώτης] Edit. bis ἂν praesent invidia
 Bodl. Cois. Vat. A. Ven. ΣΣ. Vind. Par. G. Vat. I. m. Flor.
 b. d. Darmst. Zitt. Max idem libri ἐὰν ἐγὼ pro ἂν ἐγὼ, excepto
 tamen Bodl.

B. Ἐμοιγε δοκεῖ] Post haec verba Par. G. et Gud. ad-
 dunt: τί γὰρ ἂν ἄλλο τις φάη;

si alicui rei nomen im-
 ponat quid tum fiet? Male
 haec vulgo erant distincta sic,
 ut post τί οὖν nota interro-
 gandi, post τῶν ὄντων autem
 comma interponeretur. Quem
 errorem primus Bekkerus aus-
 tulit. Etiam post ἄνθρωπον in
 locum maioris interpunctionis
 ἐπιστήμην suffecimus. Mox ne
 mireris eucliticam in verbis φέρε
 θῆ μοι τόδε εἰπέ ita prae-
 missam, tritus sane hic usus
 loquendi est et maxime percul-
 gatus. v. ad Phaedr. p. 258. A.
 Ion. p. 535. B. Errant autem
 qui post θῆ interpungunt.

B. εἴη ἂν λόγος ἀληθῆς]
 h. e. εἴη ἂν ὃ μὲν λόγος ἀλη-
 θῆς. v. ad Protagor. p. 330. A.
 Remp. V. p. 451. D. Summa
 eorum, quae a Socrate et Her-
 mogene hoc loco disputantur,
 haec redit. Docet Socrates, qui

rebus velit nomina imponere,
 eius arbitrium non esse libe-
 rum nullisque legibus adstrictum,
 sed ea potius norma dirigendum
 esse, ut in legendis vocabulis
 ipsa rei cuiusque natura vel
 maxime spectanda sit et obser-
 vanda. Sicut enim oratio vera
 habeatur ea, quae tota cum na-
 tura rerum, ad quas pertineat,
 continere nec ab ea ulla in
 parte discrepare videatur; ita
 nomina quoque, utpote oratio-
 nis partes, referre naturam re-
 rum, quas indicent, debere. Ex
 quo Socrates consequi vult, ut
 recta nominum ratio ab ipsarum
 rerum natura neque ab homi-
 num arbitrio et voluntate pen-
 dere existimanda sit. Neque
 tamen Hermogenes his expositis
 a sua recedit sententia, negat-
 que pertinaciter sibi impositio-
 nem nominum aliam rectam ca-
 se videri, nisi arbitriam.

ΣΩ. Ἔστιν ἄρα τοῦτο, λόγῳ λέγειν τὰ ὄντα τε καὶ μὴ;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ὁ λόγος δ' ἐστὶν ὁ ἀληθῆς πότερον ὄλος C μὲν ἀληθῆς, τὰ μόρια δ' αὐτοῦ οὐκ ἀληθῆ;

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλὰ καὶ τὰ μόρια.

ΣΩ. Πότερον δὲ τὰ μὲν μεγάλα μόρια ἀληθῆ, τὰ δὲ μικρότερα οὐ; ἢ πάντα;

ΕΡΜ. Πάντα, οἶμαι ἔγωγε.

ΣΩ. Ἔστιν οὖν ὃ τι λέγεις λόγου μικρότερον μόριον ἄλλο ἢ ὄνομα;

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλὰ τοῦτο μικρότατον.

ΣΩ. Καὶ τὸ ὄνομα ἄρα τὸ τοῦ ἀληθοῦς λόγου λέγεται;

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Ἀληθῆς γε, ὡς φής.

πότερον ὄλος μὲν ἀληθῆς] μὲν ὄλος Coisl. Ven. A. Par. BCEFHIX. Vat. l. m. Darmst. Flor. a. b. c. i. Mox Gudian. Par. G. τὰ δὲ μικρότερα αὐ; Vulgo erat τὰ δὲ μικρὰ οὐ;

C. Καὶ τὸ ὄνομα ἄρα τὸ τοῦ ἀλ.] Pro τὸ ὄνομα multi vel τοῦτο ὄνομα vel solum τοῦτο praebent. Male. Pro ἄρα vett. editt. ἄρα, quod ab Heindorfio correctum ex Flor. d. mutavimus. μόριον οὐ ψευδός;] Steph. de coniectura Cornarii dedit ψευδός, male. v. ann.

Ἔστιν ἄρα τοῦτο, λόγῳ λέγειν] Fieri igitur hoc potest, ut quis oratione possit et quae sunt et quae non sunt dicere! Nam verba λόγῳ λέγειν — καὶ μὴ; pronomini τοῦτο per exegesein adiciuntur, in qua ratione ne quis articulum requirat, vide quae de hac loquendi ratione ad Criton. p. 46. A. Euthydem. p. 286. E. et alibi scripsimus. Ceterum vere Heindorfius censet tangi hoc loco celeberrimam illam sophistarum cavilla-

tionem fieri posse negantium, ut quis τὸ μὴ ὄν diceret falsa-que loqueretur aut mentiretur. v. infra p. 429. C. D. Sophist. p. 237. A. 260. C. Aristotel. Metaph. IV, p. 119. ed. Brand. Isocrat. Encom. Hel. p. 231 sq. et quae ad locum Euthydem. p. 285. A. — 288. A. in Prolegomenis ad eum librum disputabimus.

C. τὰ δὲ μικρότερα οὐ;] Comparativo utitur, quia veluti praeparator proximum illud λόγου μικρότερον μόριον. Quod

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Τὸ δὲ τοῦ ψευδοῦς μόριον οὐ ψευδός;

ΕΡΜ. Φημί.

ΣΩ. Ἔστιν ἄρα ὄνομα ψευδές καὶ ἀληθές λέγειν, εἰπερ καὶ λόγον;

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΣΩ. Ὁ ἂν ἄρα ἕκαστος φῆ τῷ ὄνομα εἶναι, τοῦτο ἐστὶν ἕκαστῳ ὄνομα;

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Ἡ καὶ ὅποσα ἂν φῆ τις ἕκαστῳ ὀνόματα εἶναι, τοσαῦτα ἔσται; καὶ τότε, ὅποτεν φῆ;

ΕΡΜ. Οὐ γὰρ ἔχω ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ὀνόματος ἄλλην ὀρθότητα ἢ ταύτην, ἐμοὶ μὲν ἕτερον εἶναι καλῶν ἕκαστῳ ὄνομα, ὃ ἐγὼ ἐθέλην, σοὶ δὲ ἕτερον, ὃ ἂν σὺ. οὕτω δὲ καὶ ταῖς πόλεσιν ὀρῶ ἰδίᾳ ἕκασταις ἐνίοτ' ἐπὶ τοῖς αἰτοῖς κείμενα ὀνόματα, καὶ Ἑλλῆσι παρὰ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας, καὶ Ἑλλῆσι παρὰ βαρβάρους. E

D. Ὁ ἂν ἄρα —] Rodl. ὃ ἂν ἄρα, errore frequenti. ὅποσα ἂν φῆ τις] Sic Rodl. Vat. A. Ven. ΣΠΣ. Vind. Par. G. Gud. Flor. a. d. Zitt. Vett. editt. ὅποσα ἂν τις φῆ.

ἑκάσταις ἐνίοτ' ἐπὶ τοῖς αἰτοῖς] V. ἰδίᾳ ἐκείναις ἐπὶ τ. α. Rodl. Vat. A. Ven. ΣΠΣ. Vind. Gud. Flor. d. Zitt. ἐκείναις ἐπὶ τ. α., unde recte Bullmannus extulit ἐνίοτ', quod etiam Bekkerus restituit. Coisl. Par. BCEFHIX. Vat. m. Flor. a. b. c. i. cum Bas. 2. ἰδίᾳ ἐπὶ τ. α.

non animadvertentes vett. editt. et librarii scripserunt τὰ δὲ μικρὰ οὐ.

Καὶ τὸ ὄνομα ἄρα —] Ergone etiam nomen, quod ad veram orationem pertinet, evanescit? Etenim dixerat antea εἶναι τὸ λόγῳ λέγειν τὰ ὄντα τε καὶ μὴ; unde nunc colligit licere λέγειν ὄνομα ὡς μόριον τι τοῦ ἀληθοῦς λόγου τε καὶ τοῦ ψευδοῦς λόγου. Mox quod Stephanus de Cornarii coniectura scripsit μόριον οὐ ψευδός, eo non opus esse prae-

ter ea, quae ad h. l. notavit Heindorfius, docebant quae ipsi scripsimus ad Apolog. p. 34. E. Phileb. p. 37. B. al.

D. ἕτερον εἶναι καλεῖν] h. e. εἶναι. Loquutionem καλεῖν ὄνομα τῶν ad p. 383. E. attigimus. Articulum τὸ ante ἐμοὶ μὲν ne quis requirat, vide ann. ad C.

παρὰ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας] seorsum a veteris Graecis, qui usus praepositionis post ἄλλο et ἕτερον maxime frequentatur.

Cap. IV. ΣΩ. Φέρε δὴ ἴδωμεν, ὦ Ἐρμογε-
νες, πότερον καὶ τὰ ὄντα οὕτως ἔχει σοι φαίνεται,
ἰδίᾳ αὐτῶν ἢ οὐσία εἶναι ἕκαστω, ὡς περ Πρωταγό-
ρας ἔλεγε, λέγων πάντων χρημάτων μέτρον εἶναι ἄν-
386 θρωπον, ὡς ἄρα οἷα μὲν ἂν ἐμοὶ φαίνεται τὰ
πράγματα εἶναι, τοιαῦτα μὲν ἔστιν ἐμοί, οἷα δ'
ἂν σοί, τοιαῦτα δ' αὖ σοί· ἢ ἔχειν δοκεῖ σοι αὐτὰ
αὐτῶν τινὰ βεβαιότητα τῆς οὐσίας.

ΕΡΜ. Ἦδη ποτὲ ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἀπορῶν
καὶ ἐνταῦθα ἐξηνήχθην, εἰς ἅπερ Πρωταγόρας λέ-
γει οὐ πᾶν τι μέντοι μοι δοκεῖ οὕτως ἔχειν.

ΣΩ. Τί δαί; ἐς τόδε ἤδη ἐξηνήχθης, ὥστε μὴ
πάνυ σοι δοκεῖν εἶναι τινὰ ἀνθρώπου πονηρόν;

ΕΡΜ. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἀλλὰ πολλὰκις δὴ αὐ-

E. πότερον καὶ τὰ ὄντα] πότερα Par. G. Gudian.
P. 386. τὰ πράγματα εἶναι] εἶναι om. Coisl. Par.
ABCFHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. i. Darmst.
τοιαῦτα δ' αὖ σοί] Hoc ex Gud. restituit Heindorf. Ald.
Bas. I. Steph. τοιαῦτα. Bas. 2. cum Ven. AΣ. Par. ECFHIX.
Vat. I. m. Flor. a. b. c. i. Darmst. τοιαῦτα δ' αὖ σοί. Par. G. τοι-
αῦτα αὖ σοί. Ven. II. in marg. τοιαῦτα δ' αὖ σοί.
δοκεῖ σοι αὐτὰ αὐτῶν] Pro aὐτῶν, quod praeduerant
Bodl. Vat. A. Ven. HΣ. Vind. Par. G. Gud. Flor. d. Zitt., vulgo
scribebatur αὐτῶν. Istud τινὰ post βεβαιότητα ponit Par. G. et
Gudian.

Τί δαί; ἐς τόδε ἤδη ἐξηχθ.] δαί pro δέ dedimus e Bodl.

K. πάντων χρημάτων μέ-
τρον] Docet enim Protago-
ras res tales esse, quales cui-
que appareant. v. Theaet. p.
153. A. 177. C. Diogen.
Laert. IX. 61. ibique Menae-
gius. Aristoteles ap. Euseb.
Praepar. Kvang. XIV. p. 766
sq. Sext. Empir. Hyp. I. 32,
216. ibique Fabric. Ex quo
apparet, cur hominem quan-
tum veluti mensuram quan-
dam esse voluerit. Proxima
eisdem paene verbis referuntur
etiam in Theaeteto l. c., ubi
haec sunt: Οὐδὲν οἷοις πως
λέγει, ὡς οἷα μὲν πάντα ἐμοὶ
φαίνεται, τοιαῦτα μὲν ἔστιν ἐμοί.

οἷα δὲ σοί, τοιαῦτα δὲ αὖ σοί.
ἀνθρώπος δὲ οὐ τε κἀγώ, particu-
laris μὲν et δὲ item iteratis, de
quo usu v. ad Apolog. d. 28.
E. Gorg. p. 512. A. et quae
disputavit Buttmannus Ex-
cursu XII. ad Demosthen. Grat.
advoc. Midiam. sect. III. Har-
tung. de partio. Gr. Vol. I. p.
172 sqq.

P. 386. ἀπορῶν καὶ ἐν-
ταῦθα —] eo usque dela-
tus sum, videlicet ad ea,
quae Protagoras statuit.
Nam ita haec interpretanda
puto, in quibus εἰς ἅπερ
epexegetis quandam post tr-

τὸ πέπονθα; ὥστε μοι δοκεῖν πάνυ πονηροῦς εἶναι
τινας ἀθρώπους, καὶ μάλᾳ συχνοῦς.

ΣΩ. Τί δέ; πάνυ χρηστοὶ οὕτω σοι ἔδοξαν εἶ-
ναι ἄνθρωποι;

ΕΡΜ. Καὶ μάλᾳ ὀλίγοι.

ΣΩ. Ἐδοξαν δ' οὖν;

ΕΡΜ. Ἐμοιγε.

ΣΩ. Πῶς οὖν τοῦτο τίθεσαι; ἄρ' ὧδε, τοὺς
μὲν πάνυ χρηστοὺς πάνυ φρονίμους, τοὺς δὲ πάνυ
πονηροῦς πάνυ ἄφρονους;

ΕΡΜ. Ἐμοιγε δοκεῖ οὕτως.

ΣΩ. Οἷόν τε οὖν ἔστιν, εἰ Πρωταγόρας ἀληθῆ
ἔλεγε καὶ ἔστιν αὐτῇ ἢ ἀλήθεια, τὸ οἷα ἂν δοκῆ

corr. Coisl. Vat. A. Ven. ΣΣ. Vind. Vat. I. m. Gud. Zitt. Darmst.
Dein ἤδη vulgo verbo ἐξηνήχθης praemisum postponunt Coisl.
Darmst. Flor. d.

B. αὐτὸ πέπονθα] αὐτὸ Bodl. Vat. A. Ven. ΣΠΣ. Vind.
Zitt. ed. Bas. 2. Quod si verum est, interpretandum erit: idem
hoc, quod tu commemoras. Praestat tamen vulgata lectio.
Fischerus tentabat τοῦν αὐτό.

Ἐδοξαν εἶναι ἀθρώποις] Deest ἀνθρώπος in Coisl. Ven.
A. Par. ECFHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. i. Darmst.

C. Οἷόν τε οὖν ἔστιν] ἔστιν om. Coisl. Ven. A. Par.
ECFHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. i. Darmst. Iidem forte mox
εἶναι post φρονίμους extrudunt.

καῦθα subiicitur. Nam εἰς ἅπερ
liquet esse εἰς ταῦτα, ἅπερ λέ-
γει Πρωταγόρας. Solere autem
ἐνταῦθα usurpari pro ἐνταῦθα
praeter alia docebant quae ad-
scriptimus ad Apolog. p. 36. C.
Gorg. p. 494. E. Menexen. p.
248. C.

B. πολλὰκις δὴ αὐτὸ πέ-
πονθα] V. ad p. 383. C. Cum
proximis contendas Gorg. p.
455. C. ὡς ἐγώ τις οὐκ ἔστιν καὶ
μάλᾳ συχνοῦς ἀσθάνομαι. Phaed.
p. 58. D. παρῶν τις καὶ πολ-
λοὶ γε. Xenoph. Hell. I. 5,
22. καὶ τις ἀσθάνω, οὐ
πολλοῦ. Verbo; aliquos, imo

vero permultos. — Ἐδο-
ξαν δ' οὖν; verum tamen
visi sunt!

C. Οἷόν τε οὖν ἔστιν]
Num igitur, si Protago-
ras recte iudicavit atque
haec est veritas, ut qua-
lia cuique videantur, ta-
lia etiam sint omnia, fieri
potest, ut alii nostrum
sint sapientes, alii in-
sapientes! Videtur Socra-
tes hic et in proximis ad li-
brum Protagorae ἀληθείας no-
mine inscriptum respicere, ut
Theaet. p. 171. C. οὐδὲν ἂν εἴη
ἢ Πρωταγόρου ἀληθεῖα ἀληθῆς.
Ibid. p. 162. A. ἢ ἀληθῆς ἢ

ἐκάστῳ τριᾶντα καὶ εἶναι, τοὺς μὲν ἡμῶν φρονί-
μους εἶναι, τοὺς δὲ ἄφρονας;

ΕΡΜ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Καὶ ταῦτά γε, ὡς ἐγῶμαι, σοὶ πάνυ δο-
καί, φρονήσεως οὐσης καὶ ἀφροσύνης, μὴ πάνυ δυ-
νατὸν εἶναι Πρωταγόραν ἀληθῆ λέγειν. οὐδὲν γάρ
ἂν που τῇ ἀληθείᾳ ὁ ἕτερος τοῦ ἑτέρου φρονιμώτε-
ρος εἴη, εἴπερ ἂν ἐκάστῳ δοκῇ, ἐκάστῳ ἀληθῆ
ἔσται.

D ΕΡΜ. Ἔστι ταῦτα.

Cap. V. ΣΩ. Ἄλλα μὴν οὐδὲ κατ' Εὐθύδη-
μόν γε, οἶμαι, σοὶ δοκεῖ πᾶσι πάντα ὁμοίως εἶναι
ἅμα καὶ αἰεὶ. οὐδὲ γάρ ἂν οὕτως εἶεν οἱ μὲν ζη-

οὐδὲν γὰρ ἂν που τῇ ἀλ.] Sie Bodl. Coisl. Vat. A. I. m.
Ven. II. Vind. Par. BCEFH. Gud. Flor. a. b. c. d. i. Zitt.
Darmst. Vett. edit. οὐδέ. Dein Par. G. τοῦ ἑτέρου ἡμῶν φρονίμ.

D. οἱ δὲ πονηροί] Par. G. οἱ δὲ πονηροὶ ἄνθρωποι, εἰ —
εἰ μῆτε πᾶσι πάντα] V. πάντα πᾶσι, invitis Bodl. Vat. A.
I. m. Ven. ΠΠΣ. Vind. Par. FG. Flor. d. Gud. Zitt.

τῶν ὄντων ἐστὶ] Desunt haec in Coisl. Ven. A. Par.

**Ἀλήθεια Πρ.* Nam hoc opere
illustrabatur celeberrima senten-
tia de homine rerum omnium
mensura. Quod autem Plato
hic breviter significavit, senten-
tia Protagorae admissa omnes
aeque fore sapientes, id Theae-
tet. p. 179. A. B. C. copiosius
demonstravit. Etiam illud ob-
servandum est, de quo iam
Schleiermacherus monuit,
toto hoc loco, ubi de Protagorae
decretis agitur, usum vocabuli
πάνυ solito esse frequentiore.
Ceterum quod Heindorfius
duce Ficino post ἐκάστῳ censuit
ἡσαστα excidisse, huius coniec-
turae ei magnam habemus gra-
tiam.

D. πᾶσι πάντα ὁμοίως
εἶναι ἅμα καὶ αἰεὶ] Exploso
et convicto Protagorae commen-
to, quom videat Socrates Her-
mogenem, siquidem sibi con-

stare neque pugnantia loqui ve-
lit, nec Euthydemii decretum
probare posse, qui naturam re-
rum omnibus aequaequaque ean-
dem esse statuebat, hanc homi-
nis sententiam per occasionem
ita attingit, ut eius quoque va-
nitatem ex sumtionibus antea
propositis apparere doceat. Ete-
nim fuit Euthydemus rationi
Protagorae addictus, quam ta-
men, ut ipse quoque aliquid
novi proferret, ita mutavit, ut,
sicuti ille res tales esse volebat,
quales cuique apparerent, sic
ipse statueret res omnibus us-
quequaque hominibus et conti-
nenter esse easdem. Enimvero
sumsit ille haud dubie eandem
semper esse hominibus rerum
perceptionem. De hoc Euthy-
demio in Praefatione ad dialo-
gum Platonis cognominem dis-
putabimus. De eodem Proclus

στοί, οἱ δὲ πονηροί, εἰ ὁμοίως ἅπασι καὶ αἰεὶ ἀρετῆ
τε καὶ κακία εἴη.

ΕΡΜ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μῆτε πᾶσι πάντα ἐστὶν ὁμοίως
ἅμα καὶ αἰεὶ, μῆτε ἐκάστῳ ἰδίᾳ ἕκαστον τῶν ὄντων
ἐστὶ, δηλοῦν δὴ, ὅτι αὐτὰ αὐτῶν οὐσίαν ἔχοντά τινα
βεβαίον ἐστὶ τὰ πράγματα, οὐ πρὸς ἡμᾶς οὐδὲ ὑφ' ἡ-
μῶν, ἐλκόμενα ἄνω καὶ κάτω τῷ ἡμετέρῳ φαντά-
σματι, ἀλλὰ κατ' αὐτὰ πρὸς τὴν αὐτῶν οὐσίαν
ἔχοντα, ἢ περ πέρυκε.

ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Σώκρατες, οὕτως ἔχειν.

ΣΩ. Πότερον οὖν αὐτὰ μὲν ἂν εἴη οὕτω πε-

BCEFHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. i. Darmst.

E. οὐ πρὸς ἡμᾶς οὐδὲ ὑφ' ἡμῶν] Par. G. Gud. et a rec.
m. Ven. II. ὅσα post ἡμᾶς inserunt, quod recepit Heindorf.
Dein vett. edit. ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτὰ. sed recte καὶ om. Bodl. Vat.
A. Ven. ΠΠΣ. Par. FG. Flor. d. Zitt.

ὦ Σ., οὕτως ἔχειν] Deest ἔχειν in Coisl. Ven. A. Par.
BCEFHIX. Vat. I. m. Darmst.

p. 15. Ὅτι ἄλλο τὸ Πρωταγό-
ρον δόγμα καὶ ἄλλο τὸ Εὐθύδη-
μου· τὸ μὲν γὰρ λέγει, ὅτι οὐδὲν
ὄν τὸ ὑποκείμενον φαντάζεται
τοῖς ἢ τοῖς πρὸς τοὺς αἰσθη-
νομένοις διὰ τὴν σύμμετρὸν τοῦ
παιδόντος καὶ πάσχοιτος· τὸ δὲ
τοῦ Εὐθύδημου ἕκαστον ποιῶ
τὰ πάντα ἂν ἅμα καὶ αἰεὶ, καὶ
πάντα ἀληθεύειν. ἐκ διαφόρων
οὖν ἄρχῶν ἐρημιζομένοι οἱ οἱ
σοφιστὰὶ εἰς τὸ αὐτὸ καταλή-
γουσιν.

ὅτι αὐτὰ αὐτῶν οὐσίαν
ἔχοντα—] Rerum vim et na-
turam arbitratur non esse sub-
iectivam, quam vocant, quas
ex sensuum nostrorum percep-
tione iudicanda sit, sed potius
obiectivam, quae per se consti-
tat nec aliunde sit suspensa.
Post οὐ πρὸς ἡμᾶς Heindorf-
fius ex cod. Gud., quocum
etiam Par. G. et rec. Ven. II.

consentiant, participium ὄντα
inseruit, quod tamen vereor ne
ex glossemate duxerit originem.
Enimvero repetendum ex super-
rioribus est οὐσίαν ἔχοντα.

E. ἀλλὰ κατ' αὐτὰ πρὸς] Pessime ante Bekkerum scri-
bebatur ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτὰ.
Nam in hac eiusdem sententiae
post ἀλλὰ repetitione καὶ locum
non habet. Gerg. p. 452. E. δ
δὲ χρηματιστικὸς οὗτος ἄλλο
ἀνεφάνηται χρηματιστικὸς, καὶ
οὐκ ἐστὶν, ἀλλὰ οὐ τὸ δυνατέ-
ρω λέγειν. De Rep. III. p. 411.
E. ἐπὶ δὲ δὴ ὅτι τοῦτω, ὡς
ἔσται, δύο τέτρα θάδον ἔργον ἂν
τινα γαίην δίδωκεται —, οὐκ
ἐπὶ φυχῆν καὶ σώμα, εἰ μὴ εἴη
πάρεργον, ἀλλ' ἐπ' ἐκείνω. —
ἢ περ πέρυκε, ita ut ipsae
natura sua comparatae sunt,
sive: pro natura sua.

φυκότες; αἱ δὲ πράξεις αὐτῶν οὐ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον; ἢ οὐ καὶ αὐταὶ ἐν τι εἶδος τῶν ὄντων εἰσιν, αἱ πράξεις;

EPM. Πάνυ γε καὶ αὐταί.

387 ΣΩ. Κατὰ τὴν αὐτῶν ἄρα φύσιν καὶ αἱ πράξεις πράττονται, οὐ κατὰ τὴν ἡμετέραν δόξαν. οἷον ἐάν τι ἐπιχειρήσωμεν ἡμεῖς τῶν ὄντων τέμνειν, πότερον ἡμῖν τμητέον ἕκαστον ὡς ἂν ἡμεῖς βουλώμεθα καὶ ᾧ ἂν βουληθῶμεν, ἢ ἐάν μὲν κατὰ τὴν φύσιν βουληθῶμεν ἕκαστον τέμνειν τοῦ τέμνειν τε καὶ τέμνεσθαι καὶ ᾧ πέφυκε, τεροῦμεν τε καὶ πλέον τι ἡμῖν ἔσται καὶ ὀρθῶς πράξομεν τοῦτο, ἐάν δὲ παρὰ φύσιν, ἐξαμαρτησόμεθα τε καὶ οὐδὲν πράξομεν;

B EPM. Ἔμοιγε δοκεῖ οὕτως.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἐάν κείν τι ἐπιχειρήσωμεν, οὐ κατὰ πᾶσαν δόξαν δεῖ κείν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὀρθήν; αὕτη δ' ἔστιν ἢ πέφυκεν ἕκαστον κείεσθαι τε καὶ κείν, καὶ ᾧ πέφυκεν;

ἢ οὐ καὶ αὐταί] οὐ additum ex Bodd. Vat. A. Ven. AP. Vind. Par. FGXI. Gud. Flor. i. Zitt. et pr. Coisl. Ven. Σ. Par. BE. Pro vulg. ἀπὸ de coniecturae Heindorfii scriptissimus αἱται.

P. 387. τμητέον ἕκαστον] Bas. 2. cum Flor. a. b. c. i. Ven. A. Par. BCFHX. et marg. Ven. Σ. τμητέον τῶν ὄντων ἕκαστον. Vat. A. Ven. Σ. Vind. Gud. Zitt. Flor. d. τμητέον ἑκάστου ἕκαστον. Ven. Σ. τμητέον τῶν ὄντων ἑκάστου ἕκαστον.

αἱ δὲ πράξεις οὐ κατὰ τ.] Etiam actiones vult per se suam sibi vim naturamque habere, nec nostro visa tantum aut opinione contineri. Quocirca eas ἐν τι εἶδος τῶν ὄντων appellat, ut quae per se spectatae aliquid sint. De quo usu voc. εἶδος ad Parmenidem explicabimus. Hinc autem deinde colligit eas pro rei cuiusque natura fieri oportere neque ex nero hominum pendere arbitria. — αἱ πράξεις αὐτῶν, actiones, quae ad res pertinent easque attingunt.

P. 387. Κατὰ τὴν αὐτῶν ἄρα φύσιν —] h. e. conve-

nienter ad naturam suam instituuntur. Posita autem natura actionum in eo est, ut et ratio, qua fiunt, ipsi fines rerum, ad quas pertinent, accommodata sit, et instrumenta ea adhibeantur, quorum usum cuiusque rei natura postulet. Ex quo apparet etiam hoc in genere agentis arbitrium procul abesse oportere. Quam quidem sententiam Socrates deinceps illustraturus exemplis est.

τεροῦμεν τε καὶ πλέον τι ἡμῖν ἔσται] Recte Heindorfius: re vera dividemus (non conabimur frustra

EPM. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τάλια οὕτω;

EPM. Πάνυ γε.

Cap. VI. ΣΩ. Ἄρ' οὐν οὐ καὶ τὸ λέγειν μίαι τις ἔστι τῶν πράξεων;

EPM. Ναί.

ΣΩ. Πότερον οὐν, ἢ ἂν τι δοκῇ λεπτεῖον εἶναι, ταῦτη λέγων ὀρθῶς λέξει, ἢ ἐάν μὲν ἢ πέφυκε τὰ πράγματα λέγειν τε καὶ λέγεσθαι καὶ ᾧ, ταῦτη καὶ C τούτη λέξη, πλέον τὸ τι ποιῆσαι καὶ ἐρεῖ ἐάν δὲ μή, ἐξαμαρτησεται τε καὶ οὐδὲν ποιήσει;

EPM. Οὕτω μοι δοκεῖ, ὡς λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦ λέγειν μέρος τὸ ὀνομάζειν; ὀνομάζοντες γὰρ πῶν λέγουσι τοὺς λόγους.

EPM. Πάνυ γε.

B. ἢ πέφυκεν ἕκαστον] Editt. omnes, his ἑπεφύκει, quod emendavit Hermannus De Emend. Gramm. Graec. p. 202. et ad Hecub. p. 96. Firmat emendationem scriptura Zitt. ἐπέφυκει. Par. I. πεφύκει. Et habet πεφύκεν Parisinorum optimus G. Eodem modo erratum p. 389. A. B.

C. ὀνομάζοντες γὰρ πῶν λέγουσι] καὶ ὀνομαζόντες γὰρ Coisl. Ven. A. Par. CEFHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. i. cum ed. Bas. 2. Darm. καὶ ὀνομαζόντες.

dividere) et efficiemus aliquid. Sic paullo post: πλέον τι ποιήσει καὶ ἐρεῖ, et deinceps, οὕτω μὲν ἂν πλέον τι ποιῶμεν καὶ ὀνομαζόμεν.

ἢ πέφυκεν ἕκαστον κείεσθαι — καὶ ᾧ πέφυκεν;] Hic editt. omnes his ἑπεφύκει plusquamperfectum scriptum exhibent. Quod ferri non posse recte iudicavit Hermannus De emendanda rat. Graec. Gramm. p. 202. et ad Eurip. Hecub. p. 96. ed. prim. Defendit veterem scripturam Heindorfius collatis illis p. 389. A. ἢ ἑπεφύκει κεπέφικεν et p. 389. B. οὐα δ' Plat. Opp. Vol. V. P. II.

ἐκάστου καλλίστη ἑπεφύκει, quibus nihil effici facile videbunt qui nostrum de his iudicium cognoverint. Et hic quidem verae lectionis vestigia etiam in codicibus nonnullis expressa cernuntur. Unde revocavimus quod dudum revocari oportuit. Ceterum τέμνειν et κείνιν cur ita iungantur, docebit locus Gorgiae p. 456. B. Max oὐδὲν ποτεῖν est nihil proficere.

C. τοῦ λέγειν μέρος τὸ ὀνομάζειν] Hic τὸ ὀνομαζέειν est singula nomina et vocabula proferre, quae pura

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὸ ὀνομάζειν πράξις τις ἐστίν, εἴπερ καὶ τὸ λέγειν πράξις τις ἦν περὶ τὰ πράγματα;

ΕΡΜ. Ναί.

D ΣΩ. Αἱ δὲ πράξεις ἐγάνησαν ἡμῖν οὐ πρὸς ἡμᾶς οὔσαι, ἀλλ' αὐτῶν τινα ἰδίαν φύσιν ἔχουσαι;

ΕΡΜ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὀνομαστίον ἢ πέφυκε τὰ πράγματα ὀνομάζειν τε καὶ ὀνομάζεσθαι καὶ ᾧ, ἀλλ' οὐχ ἢ ἂν ἡμεῖς βουληθῶμεν, εἴπερ τι τοῖς ἐμπροσθεν μέλλει ὀμολογουμένον εἶναι; καὶ οὕτω μὲν ἂν πλεον τι ποιούμεν καὶ ὀνομάζομεν, ἄλλως δὲ οὐ;

ΕΡΜ. Φαίνεται μοι.

Cap. VII. ΣΩ. Φέρε δὴ, ὃ ἔδει τέμνειν, ἔδει τῷ, φαμέν, τέμνειν;

ΕΡΜ. Ναί.

E ΣΩ. Καὶ ὃ ἔδει κερκίζειν, ἔδει τῷ κερκίζειν; καὶ ὃ ἔδει τρυπᾶν, ἔδει τῷ τρυπᾶν;

εἴπερ καὶ τὸ λέγειν πράξις τις] εἴπερ γε καὶ Par. G. τις om. Bodl. Vat. A. Ven. II. S. Vind. Flor. d. Zitt. et pr. Z. male. Pro ἦν Gud. Par. G. τοι.

est uniuersae orationis. Glossaria vetl. Ὀνομασία: Nominatio, nomenclatio. Apud Fischerau contulit Aristotel. Art. Poët. c. 6. λέγω δέ, ὡς πρὸς προσηγορίαν εἰρημίας, λέγειν αἰσὶν τὴν διὰ τῆς ὀνομασίας ἐπισημῶν. Deim nulli eodd. καὶ διανομαστίοντες γὰρ πον λ., ut est in Bas. 2., quae scriptura vide ne orta sit ex hac: οἱ ὀνομαστίοντες γὰρ πον κ. z. λ. Quamquam ne articulo quidem opus est. Recte enim vidit Fischeraus ad λέγουσι infinitum subiectum ne ἀνομοσίου intelligi licere. Aristoph. Plut. v. 133. Ch r. θῆονα δ' αὐτῷ διὰ τίν'.

οὐ διὰ τρυπᾶν; Cap. καὶ εἴ ἂν εὐχονταί γε πλουτῶν ἀντικρός. Thueyd. VII. 69. ὅπερ πάρονοι ἐν τοῖς μεγάλοις ἀγῶσι. Quem usum loquendi cur Heindorf. Platoni abudicaverit, equidem non video. Neque viro docto assentior haec: ὀνομαστίοντες γὰρ πον λέγουσι τοὺς λόγους; tanquam superuacanea pro glossuata habenti.

D. οὐ πρὸς ἡμᾶς οὔσαι] h. e. non relativas esse et ab hominum pendere arbitrio.

ὃ ἔδει τέμνειν, ἔδει τῷ] Hic recte ulitur imperfectio quia respicit ad superiorem dis-

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ ὃ ἔδει δὴ ὀνομάζειν, ἔδει τῷ ὀνομάζειν;

ΕΡΜ. Ἔστι ταῦτα.

388

ΣΩ. Τί δὲ ἦν ἐκεῖνο, ᾧ ἔδει τρυπᾶν;

ΕΡΜ. Τρυπανον.

ΣΩ. Τί δὲ, ᾧ κερκίζειν;

ΕΡΜ. Κερκίς.

ΣΩ. Τί δὲ, ᾧ ὀνομάζειν;

ΕΡΜ. Ὀνομα.

ΣΩ. Εὐ λέγεις. ὄργανον ἄρα τί ἐστι καὶ τὸ ὄνομα.

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Εἰ οὖν ἐγὼ ἐροίμην. Τί ἦν ὄργανον ἢ κερκίς; οὐχ ᾧ κερκίζομεν;

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Κερκίζοντες δὲ τί δοῦμεν; οὐ τὴν κρήνην B καὶ τοὺς στήμονας συγκερκισμένους διακρίνομεν;

F. 388. B. Κερκίζοντες δὲ τί δρ.] δὲ om. Vat. l. m. male.

putationem, qua docebat unamquamque actionem et rei naturae accommodatam esse debere et idoneis instrumentis fieri.

F. 388. Εἰ οὖν ἐγὼ ἐροίμην] Observatis breviloquentiam. Nam pro οὐχ ᾧ κερκίζομεν; exspectabas nunc οὐ τοῦτο λέγεις ἂν, ᾧ κερκ. Nunc apodictis plane omissa. Ad proxima Heindorf. contendit Politie. p. 282. E. τὸ μὲν ἀπὸ τῆς ἀστροφῆς καὶ στήμονος τῆμα γένεσθαι στήμονα μὲν φασί — — σου δὲ γε αὐτὴν μὲν ἀστροφῆν χεῖρην κερκίαν, καὶ δὲ τοῦ στήμονος ἑκατέρω πρὸς τὴν τῆς γένεως δίκην ἑμμέτρως τῆς κατα-

κρίτητα ἴσχυι, ταῦτ' ἄρα κερκίαν — τὰ στήμονα — φῶμεν; Itaque Plato artem, quae fila tramae et subteminis deducit, στήμονησιν et κρονομησιν vocavit, atque simul, qua re discrepet trama a subtemine, egregie docuit. v. Schaefer Ind. ad Scriptores Rei rusticae in v. Tela iugalis p. 359 sqq. — Κερκίδοσς sive raddii usum Plato hic eum ait esse, ut subtemen et stamina confusa discriminentur; quod ipsum repellit Politie. p. 282. B. Antipater Sidonius Epigramm. XXII. κερκίδα τὸ πολίτησιν ita definit, ut addat ελ-

ERM. *Ναί.*

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ τρυπάνου ἕξεις οὕτως εἰπεῖν καὶ περὶ τῶν ἄλλων;

ERM. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἐχεις δὴ καὶ περὶ ὀνόματος οὕτως εἰπεῖν; ὄργανον ὄντι τῷ ὀνόματι ὀνομάζοντες τί ποιοῦμεν;

ERM. Οὐκ ἔγω λέγω.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν διδάσκουμέν τι ἀλλήλους, καὶ τὰ πράγματα διακρίνομεν, ἢ ἔχει;

ERM. Πάνυ γε.

Cap. VIII. ΣΩ. Ὅνομα ἄρα διδασκαλικόν τί ἐστιν ὄργανον καὶ διακριτικόν τῆς οὐσίας, ὡς περ κερκίς ὑφάσματος.

ERM. *Ναί.*

ΣΩ. Ὑφαντικὸν δέ γε ἢ κερκίς;

ERM. Πῶς δ' οὐ;

ΣΩ. Ὑφαντικὸς μὲν ἄρα κερκίδι καλῶς χρῆσεται· καλῶς δ' ἐστὶν ὑφαντικῶς· διδασκαλικὸς δὲ ὀνόματι καλῶς· καλῶς δ' ἐστὶ διδασκαλικῶς.

ὀνομάζοντες τί ποιοῦμεν;] ποιοῦμεν Bodl. Vat. A. Ven. S. Vind. Flor. d. Zitt.

C. καλῶς χρῆσται.] Sic Bodl. Vat. A. Ven. II S. Vindob. Par. BEGHI. Gud. Zitt. Flor. a. b. c. d. i. et a. pr. m. Ven. AΣ. Vulgo κερκίσειται. conf. Pierson. ad Moer. p. 293. In Coisl. et Darmst. est κερκίσειται. Max prius καλῶς habet solus Coisl., quod restituendum Cornarius vidit.

Πᾶς δὲ τέκτων.] δέ γε Par. G. Dein ἐστιν om. Coisl.

κέρκτους ἢ δεικνυε μίτους, h. e. qua percussa bene fila tramae discriminantur: quod et ipsum cum Platonis verbis egregie convenit. Praeterea observandum, quod infra cap. IX. p. 389. B. narrat philosophus, cuique vestimenti generi, aut crasso aut tenui, lineo aut laneo, diversam paullo radii formam conve-

nire. v. Schneider. I. c. p. 370. De opere ipso usurpata verba κερκίσειν, πλεῖστιν, πινθῶν, πινθῶν, annotavit Pollux 7. sect. 35.

B. Ἄρ' οὖν διδάσκουμέν τι ἀλλ.] Qua lege et conditione ἄρ' οὖν pro ἄρ' οὖν dicatur, ad Charmid. p. 159. B. significavimus.

ERM. *Ναί.*

ΣΩ. Τῷ τίνας οὖν ἔργον ὁ ὑφάντης καλῶς χρῆσεται, ὅταν τῇ κερκίδι χρῆται;

ERM. Τῷ τοῦ τέκτονος.

ΣΩ. Πᾶς δὲ τέκτων ἐστίν, ἢ ὁ τὴν τέχνην ἔχων;

ERM. Ὅ τὴν τέχνην.

ΣΩ. Τῷ τίνας δὲ ἔργον ὁ τρυπητής καλῶς χρῆσεται, ὅταν τῷ τρυπάνῳ χρῆται;

ERM. Τῷ τοῦ χαλκῶς.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν πᾶς χαλκεύς, ἢ ὁ τὴν τέχνην ἔχων;

ERM. Ὅ τὴν τέχνην.

ΣΩ. Εἴεν. τῷ δὲ τίνας ἔργον ὁ διδασκαλικὸς χρῆσεται, ὅταν τῷ ὀνόματι χρῆται;

ERM. Οὐδὲ τοῦτ' ἔγω.

ΣΩ. Οὐδὲ τοῦτό γ' ἔχεις εἰπεῖν, τίς παραδιδάσκει ἡμῖν τὰ ὀνόματα, οἷς χρῶμεθα;

ERM. Οὐ δῆτα.

Ven. AII. Par. BCEFHX. Vat. I. m., quod Bodl. supra verasum adscriptum habet.

D. ὅταν τῷ τῷ χρῆται.] Desunt haec in Coisl. Ven. A. Par. BCEFH. Vat. I. Flor. a. b. c. i.

Ὅ τὴν τέχνην.] Vulgo additur ἔχων, quod praecunte Bekkero omisi cum Coisl. Ven. AII. Par. BCEFIX. Flor. a. b. c. i. Darmst.

Οὐδὲ τοῦτό γ' ἔχεις.] γ' additum e Bodl. Vat. A. Ven. SΣ. Vind. Flor. d. Bas. 2.

C. καλῶς δ' ἐστὶν ὑφαντικῶς.] Ad καλῶς et ὑφαντικῶς liquet infinitivum χρῆσθαι intelligendum esse. Quae ratio haudquaquam infrequens, v. De Rep. I. p. 339. C. Legg. III. p. 697. B. et quae Hoeckh. in Min. et Legg. p. 137. Heusd. Specim. Crit. p. 6. Matthiae Gr. §. 309. ann. collegerunt. Deinde

prius istud καλῶς post διδασκαλικὸς ὀνόματι a Stephano de mera Cornarii coniectura restitutum, etsi solus Coisl. rec. confirmavit, tamen ablicere verum reconditi sumus, ut quod ad aemulorum elegantiam et concinnitatem negre desideretur.

D. Οὐδὲ τοῦτ' ἔγω.] Enimvero iam p. 388. B. respondit Οὐκ ἔγω.

ΣΩ. Ἄρ' οὐχὶ ὁ νόμος δοκεῖ σοι εἶναι ὁ παρα-
διδούς αὐτά;

ΕΡΜ. Ἔοικε.

Ε ΣΩ. Νομοθέτου ἄρα λόγῳ χρήσεται ὁ διδασκα-
λικός, ὅταν ὀνόματι ζητῆται;

ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι.

ΣΩ. Νομοθέτης δέ σοι δοκεῖ πᾶς εἶναι ἀνὴρ, ἢ
ὁ τὴν τέχνην ἔχων;

ΕΡΜ. Ὁ τὴν τέχνην.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα παντὸς ἀνδρός, ὃ Ἐρμόγενης,
389 ὄνομα θεῖσθαι ἐστίν, ἀλλὰ τινος ὀνοματούργου. οὐ-
τος δ' ἐστίν, ὡς ἔοικεν, ὁ νομοθέτης, ὃς δὴ τῶν δη-
μουργῶν σπανιώτατος ἐν ἀνθρώποις γίγνεται.

ΕΡΜ. Ἔοικεν.

δοκεῖ σοι εἶναι] εἶναι adiectum e Bodl. Vat. A. Ven.
ΣΠΣ. Vind. Per. G. Flor. d. Zitt.

Ε. ὃ Ἐρμ., ὄνομα θεῖσθαι] Post θεῖσθαι additum ἐστιν
om. Coisl. Ven. A. Par. BCEFI. Vat. l. m. Flor. a. b. c. i.
Darmst. Mox Par. F. in marg. ὀνοματοθέτης.

P. 389. ἐν ἀνθρώποις] Deest ἐν in Coisl. Ven. A. Par.
BCEFHIX. Vat. l. m. Flor. a. b. c. i. Darmst.

Ε. Νομοθέτου ἄρα λό-
γῳ χρήσεται] Cod. Gudianus
ex corr. ὀνοματοθέτου, quae va-
riatio etiam p. 389. A. D. p.
393. p. 404. B. C. p. 408. A.
p. 427. C. p. 429. A. B. p. 431.
E. p. 437. E. p. 438. B. in ca-
dicibus reperitur. Et defendit
olim Schleerm. ὀνοματοθέ-
του, quod etiam Heindorf.
locis non paucis, veluti p. 404.
C. et p. 389. D. reduxit. At
enim vero bonum factum, quod
Schleerm. recanda editione
pristinam deseruit opinionem
adeoque cum Bekkero per totum
librum νομοθέτης servan-
dum statuit. Et hic quidem lo-
cus clarissime docet, qua vi et
significatione ὁ νομοθέτης dica-
tur. Nam ὁ νόμος est mos
et consuetudo, quandoqui-

dem Hermogenes supra profes-
sus erat nomina sibi videri νό-
μῳ καὶ ἴδιαι τῶν ἐδιδάκτων
rebus imposita esse: quorsum re-
spiciens Socrates nunc interro-
gat: Ἄρ' οὐχὶ ὁ νόμος δοκεῖ σοι
εἶναι ὁ παραδούς ταῦτα; eoque
ipso elicit hanc conclusionem
νομοθέτου ἄρα λόγῳ χρήσεται κ.
τ. λ. Itaque Socrates, quo fa-
cilis interlocutori reddat re-
sponzionem, non de ipso no-
minum auctore sciscitatur, sed
de eo potius, qui illa perhibue-
rit atque tradiderit. Ex quo
perspicuum est, cur hic ὁ νο-
μοθέτης requiratur. Iam vero
quum hoc loco dubitari nequeat,
quoniam lectio vera sit, ne re-
liquis quidem locis Platonem
probabile est aliter atque hic esse

Cap. IX. ΣΩ. Ἴδιαι δὴ, ἐπίσκειμαι, ποῖ βλέπων
ὁ νομοθέτης τὰ ὀνόματα τίθεται; ἐκ τῶν ἐμπροσθεν
δὲ ἀνίσκειται. ποῖ βλέπων ὁ τέκτων τὴν κεκίδα ποι-
εῖ; ἄρ' οὐ πρὸς τοιοῦτον τι, ὃ πέρυκε κερκίζειν;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τί δέ; ἂν καταγῆ αὐτῷ ἢ κερκὶς ποιοῦντι,
πότερον πάλιν ποιήσει ἄλλην πρὸς τὴν καταγυλίαν
βλέπων, ἢ πρὸς ἐκεῖνο τὸ εἶδος, πρὸς ὅπερ καὶ ἦν
κατέαζεν ἐποίει;

ΕΡΜ. Πρὸς ἐκεῖνο, ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐκεῖνο δικαιοῦτατ' ἂν αὐτὸ ὃ ἐστὶ
κερκὶς καλέσαιμεν;

ΕΡΜ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπειδὴν δὲ γ' ἰεπτῶ ἱματίῳ ἢ παχεῖ

ὃ πέρυκε κερκίζειν] V. ἐπερκε. Bodl. Vat. A. Ven.
ΣΠΣ. Vind. περκε. quod recepit Bekkerus. Recte Zittl. et
Flor. d. πέρυκε. Mox Par. G. καταγῆ. Par. X. καταγῆ.

B. πάλιν ποιήσει ἄλλην] πάλιν om. Par. G.

Ἐμοιγε δοκεῖ] δοκεῖ om. Ven. II. et pr. Bodl. Vat. A.
Vind. Dein Steph. cum Par. EFH. ὅπερ ἐστὶ κ.

loquutum. conf. ad p. 408. A.
et 429. A. Nimirum boni gram-
matici quum huius loci deinde
essent immemores, protenus in
locum vocabuli intellectu diffi-
cillioris magis tritum et vulga-
tum substituerunt. Quamquam
quod aliquoties servatum est
ὁ ὀνοματοθέτης, scriptura leviter
vitiata, id arguere videtur li-
brarios a germana scriptura no-
luisse nimirum discedere. conf.
de forma vocabuli Lobeck. ad
Phrynich. p. 668.

P. 389. ὃ πέρυκε κερκί-
ζειν;] Hic quoque vulgo le-
gebatur ἐπερκε, quod ex duo-
bus codd. mutandum iudicavimus.
Neque enim plusquamperfecto
locus est, nisi pro antecedenti
novi corrigas ἐποίη, quo facto

praefecita ita dicantur, ut su-
perioris disputationis ratio ha-
beat. At nimirum ποιεῖ eodd.
omnes firmiter tenent, ut nulla
sane corrigendi optio data sit.

B. πρὸς ὅπερ καὶ ἦν κα-
τέαζεν ἐποίει;] ad speciem
illam spectans, ad quam
etiam eum radium, quem
fregit, fecerat! Hanc au-
tem speciem iure meritoque
censet vocari αὐτὸ ὃ ἐστὶ κερ-
κὶς, de cuius formulae usu v.
ad Phaedon. p. 75. B. De Rep.
X. p. 597. A. Mox pro vulga-
to ἢ ἰεπτῶ ex codd. et Polluce
VII, 28. restitutum ἢ ἰεπτῶ (sc.
ἱματίῳ), de qua forma conf.
Polluc. p. 260. E. ἰεπτῶ πρῶ-
βλήματος ἰηγουσικῆ.

ἢ λιγὴ ἢ ἔραυ ἢ ὀποιουῶν τι κερκίδα ποιῆν, πάσας μὲν δὲ τὴς κερκίδος ἔχειν εἶδος, οἷα δ' ἐκάστη καλλίστη πέρυκε, ταύτην ἀποδιδόναι τὴν φύσιν εἰς τὸ ἔργον ἑκάστον;

ΕΡΜ. Ναι.

ΣΩ. Καὶ περὶ τῶν ἄλλων δι' ὀργάνων ὁ αὐτὸς τρόπος· τὸ φύσει ἑκάστη πέρυκος ὄργανον ἐξυφόντα δὲ ἀποδοῦναι εἰς ἐκείνο, ἐξ οὗ ἂν ποιῆ τὸ ἔργον, οὐχ οἷον ἂν αὐτὸς βουλευθῆ, ἀλλ' οἷον πέρυκε. τὸ γὰρ φύσει ἑκάστη, ὡς εἶποιε, τρύπανον πέρυκος εἰς τὸν αἰδηρον δὲ ἐπίστασθαι τίθεται.

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

λιγὴ ἢ ἔραυ] V. λιγὴ, quod mutatum e Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. H. Vind. Par. G. Vat. I. m. Gud. Zitt. Pro ἔραυ, quod suppeditarunt Bodl. Vat. A. Vind. Par. G. Zitt., vulgo erat ἔραυ. Alii multi ἔραυ.
C. ἐξ οὗ ἂν ποιῆ τὸ ἔργον] τὸ ἔργον additum o Bodl. Vat. A. Ven. III. S. Vind. Par. G. Gud. Flor. d. Zitt. olim deerrat. Dein το γὰρ φύσει Vat. A. Flor. d. quod cum Bekkero pro

οἷα δ' ἑκάστη καλλίστη πέρυκε] Sic scripsimus codicibus Darmst. vestigia secuti. Nam libri hic quoque περιέχει, quod nullo modo ferendum. Fictivus: qualis vero naturaliter cuique est accommodatissimus.

C. αὐτὸς βουλευθῆ] Pronomen αὐτὸς refertur ad subiectam infantum, quod verbis ἔξυφόντα ἀποδοῦναι continetur, ut Gorg. p. 459. C. E. p. 520. E. Euthydem. p. 273. C., obl. v. ann. Quod monendum videbatur, ne quis verba sinistre acciperet. Sententia enim haec est: invento eo instrumento, quod cuique rei naturae aptum sit, faciendum est, ut illud ei adhibeatur materiae, unde quis opus efficiat, non quale ipse voluerit, sed quale naturae ratio exigat vel

ferat. In qua et ipsa non locum habere quod vulgo circumfertur περιέχει, aperta esse putamus.

D. Ἄρ' οὐν, ὃ βέλτιστε, καὶ τὸ ἐκ.] nonne igitur, o bone, etiam nomen cuique rei natura conveniens legislator ille scire debebit in voces atque syllabas imponere (tanquam materiam suam), sicuti antea demonstratum est tenebram ferro et radium ligno convenire oportere, et spectans ad illud ipsum, quod nomen per se est, omnia fingere nomina atque ponere, si verus futurus est nominum auctor? Duo igitur a nominum fectore Socrates postulat, primam ut nomina singula ad sonos atque syllabas accommodare, quo videlicet ipsa

ΣΩ. Καὶ τὴν φύσει κερκίδα ἑκάστη πέρυκιδαν εἰς τὸ ἔργον.

ΕΡΜ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Φύσει γὰρ ἦν ἑκάστη εἶδει ὑψίσματος, ὡς δ' εἴποιεν, ἑκάστη κερκίς, καὶ τὰλλα οὕτως.

ΕΡΜ. Ναι.

ΣΩ. Ἄρ' οὐν, ὃ βέλτιστε, καὶ τὸ ἑκάστη φύσει πέρυκος ὄνομα τὸν νομοθέτην ἐκείνον εἰς τοὺς φθόγγους καὶ τὰς συλλαβὰς δὲ ἐπίστασθαι τίθεται, καὶ βλέποντα πρὸς αὐτὸ ἐκείνο, ὃ ἔστιν ὄνομα, πάντα τὰ ὀνόματα ποιῆν τε καὶ τίθεσθαι, εἰ μέλλει κύριος εἶναι ὀνομάτων θέτης; εἰ δὲ μὴ εἰς τὰς αὐτὰς συλλαβὰς ἑκαστος ὁ νομοθέτης τίθησιν, οὐ

vulg. τὸ φύσει γὰρ recepi.

D. ἑκάστη κερκίς] ἐκ. ἢ κερκίς Par. I.

ἐκείνο, ὃ ἔστιν ὄνομα] Sic Bodl. Vat. A. Ven. AP. Par. BCEFGHIX. Flor. a. b. c. d. i. Darmst. Vulgo οὗ ἴσως ὄνομα. ὁ νομοθέτης τίθησιν] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. AΞΣΠ. Vind. Par. CEFHIX. Flor. a. b. c. d. i. Zitt. pro vulg. ὀνομαθέτης. Gud. et Par. G. ὀνοματιθέτης.

rerum natura exprimitur quam fidelissime; alterum, ut ideae ipsius nominis rationem habeat, quemadmodum antea docuit a radii fabricatore ipsam radii speciem esse respiciendam. Unde p. 390. A. ὡς ἂν τὸ τοῦ ὀνόματος εἶδος ἀποδιδῶ τὸ πρῶτον ἑαυτῶ ἐν ὀποιουῶν συλλαβῆς. Quocirca manifestum est pro vulgato οὗ ἴσως ὄνομα, quod ipsum a Buttmano olim coniectura inventum eodd. plurimi optimique magna consensione firmarunt. Pro τὸν νομοθέτην ἐκείνον autem etsi eodd. nonnulli τὸν ὀνομαθέτην ἐκείνον scriptum habent, tamen qui p. 388. E. τὸν νομοθέτην probaverit, is ne hic quidem eum putabit extrudendum esse, quum pronomem demonstrativam aperte significet illum locum hic a Socrate respectari. Re-

cte igitur Gesnerus ad Quintilian. VIII. 3, 37. vulgatae lectionis patrocinium suscepit, non improbane Lobeckio ad Phrynich. p. 668. Nec difficile est alterius lectionis indagare originem. Sequitur enim ὀνομάτων θέτης, et p. 390. D. ἢ τοῦ ὀνόματος θέτης. Sed quis non videt inde haudquaquam effici, ut vulgatam lectionem mutandam putemus? Enimvero pro θέτης et θέτης philosophus sane poterit dicere νομοθέτης et νομοθετής: sed prudenter id repudiavit, quia usitatum fuit dicere ὄνομα τίθεσθαι. Itaque istud θέτης et θέτης eleganti cum amphibolia ponitur, quod quum grammatici non animadvertissent, protenus invexerunt quod a Platone mente alienum est. Nec in proximis cum Heindorfio scribendum est ἑκαστος ὀνοματιθέτης, pro quo sane etiam vi-

δὲν δεῖ τοῦτο ἀγνοεῖν. οὐδὲ γὰρ εἰς τὸν αὐτὸν σί-
 E δηρον ἅπας χαλκὸς τίθησι, τοῦ αὐτοῦ ἕνεκα ποιῶν
 τὸ αὐτὸ ὄργανον· ἀλλ' ὅμως, ἕως ἂν τὴν αὐτὴν
 390 ἰδέαν ἀποδιδῶ, ἐάν τε ἐν ἄλλῳ σιδήρῳ ὅμως ὀρθῶς
 ἔχει τὸ ὄργανον, ἐάν τε ἐνθάδε, ἐάν τε ἐν βαρβάρ-
 ροις τις ποιῇ, ἢ γάρ;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οἰκοῦν οὕτως ἀξιῶσεις καὶ τὸν νομοθέτην
 τὸν τε ἐνθάδε καὶ τὸν ἐν ταῖς βαρβάροις, ἕως ἂν
 τὸ τοῦ ὀνόματος εἶδος ἀποδιδῶ τὸ προσήκον ἐκάστω
 ἐν ὁποιασοῦν συλλαβαῖς, οὐδὲν χεῖρω νομοθέτην εἶ-
 ναι τὸν ἐνθάδε ἢ τὸν ὅπου οὖν ἄλλοθι;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

E. Ἔως ἂν τὴν αὐτὴν] ἂν om. Bodl. Ven. ΠΣ. Vind.
 Zitt. et pr. Vat. A. Ven. Σ.

P. 390. ὅμως ὀρθῶς [ἔχει] Steph. ὁμοίως, quod correctum
 e Bodl. Coisl. Vat. A. l. m. Ven. AΣΠΣ. Vind. Par. CFGHIX.
 Gud. Flor. a. b. c. d. i. Darmst. Zitt. Altd. Bas. l. 2.

B. ὁ χρησόμενος, ὁ ὑφάντης;] Articulum posteriorem
 om. Bodl. Ven. ΠΣ. Vind. Zitt. et pr. Vat. A. Ven. Σ. Male.

tiosius velt. edit. ὀνομαθέτης.
 conf. ad p. 498. A.

δεῖ τοῦτο ἀγνοεῖν] Fru-
 atra hanc librorum scripturam
 sollicitarunt. Heindorf. enim
 pro ἔργων desiderabat θανά-
 τισι vel ἔργων curandi et
 metuendi significatione accl-
 piendum, vel οὐδὲν δὴ τοῦτο
 ὄργανον. Ruffmannus suade-
 bat ἀγανατεῖν. Astius deni-
 que malebat ἀπορεῖν. At vero
 τοῦτο non ad antecedentia re-
 ferendum est, sed pertinet ad
 sequentem sententiam, hoc non-
 na: illud non ignorare non
 oportet; hoc meminisse
 debemus. Quod quale sit,
 verbis proximis declaratur.

E. ἐάν τε ἐν ἄλλῳ σιδ.]
 Mirum Heindorfii de his
 verbis iudicium est. Is enim
 haec, ὅμως vel ὁμοίως ὀρθῶς
 ἔχει τὸ ὄργανον, quae post illud

ποίη demum inferri debuerint,
 hic statim interponi censuit ideo-
 que iunxit verba hanc in mo-
 dum: ἐάν τε ἐν ἄλλῳ σιδήρῳ ἐάν
 τε ἐνθάδε ἐάν τε ἐν βαρβάροις
 τις ποιῇ. At ea constructio a
 recta ratione prorsus abhorret.
 Dubium non est, quin verba
 ἐάν τε ἐν ἄλλῳ σιδήρῳ labem
 contraxerint. Ficinus: licet
 in alio et alio ferro. Unde
 Astius legendum suspicauit
 est: ἐάν τε ἐν τῷ αὐτῷ ἐάν
 τε ἐν ἄλλῳ σ. Me si audis, cor-
 riges potius: ἐάν καὶ ἐν ἄλλῳ
 σιδήρῳ. Quo restituto nec ὅμως
 istud ante ὀρθῶς [ἔχει] iteratum
 quidquam offensionis habebit.
 Nam quominus cum Stephano
 et Heindorfio de coniectura
 scribatur ὁμοίως, vel codicum
 obstat auctoritas. Nec audien-
 dus Heindorf. est, quibus deinceps
 ὀνομαθεῖν reponendum
 arbitratur. Nam hic quoque ὁ

Cap. X. ΣΩ. Τίς οὖν ὁ γνωσόμενος, εἰ τὸ C
 προσήκον εἶδος κερκίδος ἐν ὁποιοῦν ξύλῳ κεῖται; ὁ
 ποιήσας, ὁ τέκτων, ἢ ὁ χρησόμενος, ὁ ὑφάντης;

ΕΡΜ. Εἰκὸς μὲν μᾶλλον, ὃ Σώκρατες, τὸν χρη-
 σόμενον.

ΣΩ. Τίς οὖν ὁ τῷ τοῦ λυροποιῦ ἔργῳ χρησόμε-
 νος; ἀρ' οὐχ οὗτος, ὃς ἐπίστατο ἂν ἐργαζομένῳ
 κάλλιστα ἐπίστατεῖν καὶ ἐργασμένον γνοῖν εἴτ' εὔ-
 εἰρησάται εἴτε μή;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τίς;

ΕΡΜ. Ὁ καθαριστής.

ὃς ἐπίστατο ἂν ἔργ.] ἐπίσταται τῷ ἂν ἔργ. Bodl. Vat. A.
 Ven. ΣΠΣ. Vind. al. errore. Pro ἐργαζομένῳ, quod debetur Bodl.
 Vat. A. Coisl. Ven. AII. Par. BCEFHIX. Vat. l. m. aliis, vulgo
 scribebatur ἐργαζομένῳ. Par. G. ἐργαζόμενον. Mox γνοῖν ἂν Par.
 G. et Gud. quod dedit Heindorf.

Τίς; ΕΡΜ. Ὁ καθαρός.] Τίς δὴ; Par. G. Gud. et rec. Ven.
 II. probante Heindorfio.

νομοθέτης; est ὅστις τῷ νόμῳ
 καὶ ἔθῳ τὰ ὀνόματα τίθειαι.

οὐδὲν χεῖρω εἶναι dicere volebat
 εἶναι—ἄλλοθι:] Mutata ver-
 borum structura est. Nam pro
 οὐδὲν χεῖρω εἶναι dicere volebat
 neque bonum esse. Illud
 autem isto οὐδὲν χεῖρω εἶναι
 deinceps, praegressis verbis
 neglectis, iterum subiungit τὸν
 ἐνθάδε ἢ τὸν ὅπου οὖν ἄλλοθι.
 In qua constructionis libertate
 non est quod quis haereat.

B. Εἰκὸς μὲν μᾶλλον] In-
 tell. nec tamen certo affir-
 mare ausim. Nam aulias
 Hermannum ad Viger. p.
 841. ita scribentem: „Mén, in-
 quit, si dicitur non sequente
 ὃς, aut intelligi potest ὃς, aut
 omittitur illa pars orationis, in
 qua sequi debebat δὴ.“ Exem-
 pla sunt Sophist. p. 252. D.
 Phileb. p. 63. B. Theaet. p. 201.
 B. De Rep. l. p. 331. C. Xe-

noph. Cyrop. I. 6, 36. Mem.
 II. 1, 9. Oecon. VII. 8. al. v.
 ad Criton. p. 43. D.

ὃς ἐπίστατο ἂν ἔργ.] Ad
 haec Heindorfius: Recte,
 opinor, Butt. in his ὃς ex-
 pungi iubet. Nam quum So-
 crates in proxime praegressis
 ita quaesierit: quis igitur in-
 telligens erit radii ex-
 istimator? qui fecit eum,
 an qui eo utatur? absurde
 profecto hanc interrogationem
 subito ita converteret: quis
 igitur est, qui λυροποιῦ
 ὀργῳ utatur? nonne is,
 qui intelligenter de eo
 existimare valeat? Dele-
 to contra isto ὃς, optime omnia
 coeant. — Sed verissime
 Schleiermacherus: Es ist
 auch wohl eine leicht zu
 rechtfertigende Abwech-
 selung, dass hier zwei
 Fragen, in deren zweiter

- ΣΩ. Τίς δὲ ὁ τῷ τοῦ ναυπηγοῦ;
- C EPM. Κυβερνήτης.
- ΣΩ. Τίς δὲ τῷ τοῦ νομοθέτου ἔργον ἐπιστατή-
σαι τ' ἂν κάλλιστα καὶ εὐρακόμενον κρίναι καὶ ἐν-
θάδε καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις; ἄρ' οὐχ ὅσπερ χη-
ραῖται;
- EPM. Ναί.
- ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐχ ὁ ἐρωτῶν ἐπιστάμενος οὗτός
ἐστι;
- EPM. Πάνυ γε.
- ΣΩ. Ὁ δὲ αὐτός καὶ ἀποκρίνεσθαι;
- EPM. Ναί.
- ΣΩ. Τὸν δὲ ἐρωτῶν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστά-
μενον ἄλλο τι σὺ καλεῖς ἢ διαλεκτικόν;
- EPM. Οὐκ, ἀλλὰ τοῦτο.
- D ΣΩ. Τέχτονος μὲν ἄρα ἔργον ἐστὶ ποιῆσαι πη-
δάλιον, ἐπιστατοῦντος κυβερνήτου, εἰ μέλλει καλὸν
εἶναι τὸ πηδάλιον.
- EPM. Φαίνεται.
- ΣΩ. Νομοθέτου δὲ γε, ὡς ἔοικεν, ὄνομα, ἐπι-

ὁ τῷ τοῦ ναυπηγοῦ] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. I. m. Ven.
 APΞΣ. Vind. Par. BEGHX. Zitt. Darmst. Vulgo ὁ τὸ τοῦ v.
 E. αὐτοῦ τὸ εἶδος τιθεῖται] V. τὸ γε εἶδος. Reclw
 omittunt γε Bodl. Vat. A. Ven. ΞΠΣ. Vind. Par. GH. Flor. d.
 Zitt. In aliis est τὸ τε εἶδος.

zugleich ein Fortschritt
 liegt, verbunden werden,
 und die letzte eher beant-
 wortet wird, als die zwei-
 te. Defenditur vulgata lectio
 iis, quae deinde sequuntur: Τίς
 δὲ τῷ τοῦ νομοθέτου ἔργον ἐπι-
 στατήσαι τ' ἂν κάλλιστα κ. τ. λ.
 Τίς δὲ ὁ τῷ τοῦ ναυπη-
 γοῦ] Intellect. χειρομένου. Quod
 vulgo in vitis libris mss. legebat-
 ur τὸ τοῦ ναυπηγοῦ, id Hein-
 dorf. defendit sic, ut intelli-
 gendum ceaset ἔργον εὐρακόμε-

νον ἂν γνοῖη κ. τ. λ. Quae sa-
 men ratio ideo displicet, quia
 ita secundaria praegressi enun-
 tiati pars repetenda est. Haec
 enim in proxima demum inter-
 rogatione, qua plena et integra
 sententia literatur, ad usum revo-
 catur.

C. Τίς δὲ τῷ τοῦ νομο-
 θέτου —] Hic quoque atque
 deinceps in reliquis dialogi par-
 te pluribus locis Heindorf.
 dedit ἀνομοθεσίον. Non ubi-

στάτην ἔχοντος διαλεκτικὸν ἄνδρα, εἰ μέλλει καλῶς
 ὀνόματα θεῖσθαι.

EPM. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Κινδυνεύει ἄρα, ὦ Ἐρμόγενης, εἶναι οὐ
 φαῦλον, ὡς σὺ οἶε, ἢ τοῦ ὀνόματος θέσις, σὴδὲ
 φαῦλων ἀνδρῶν οὐδὲ τῶν ἐπιτεχνόντων. καὶ Κρατύ-
 λος ἀληθῆ λέγει, λέγων γνῶσι τὰ ὀνόματα εἶναι τοῖς
 πράγμασι, καὶ οὐ πάντα δημιουργῶν ὀνομάτων εἶ- E
 ναι, ἀλλὰ μόνον ἐκείνων τὸν ἀποβλέποντα εἰς τὸ τῆ
 γνῶσι ὄνομα ὃν ἐκάστω καὶ δυνάμενον αὐτοῦ τὸ εἶ-
 δος τιθεῖναι εἰς τε τὰ γράμματα καὶ τὰς συλλαβὰς.

EPM. Οὐκ ἔγω, ὦ Σώκρατες, ὅπως χεῖρ πρὸς
 ἃ λέγεις ἐναντιοῦσθαι. ἴσως μέντοι οὐ ῥαδίον ἐστιν
 οὕτως ἐξαιρῆς πεισθῆναι, ἀλλὰ δοκῶ μοι ὧδε ἂν 391
 μᾶλλον πεισθῆσεσθαι σοί, εἰ μοι δείξειας, ἥντινα
 γνῶσι εἶναι τὴν γνῶσι ὁρθότητα ὀνόματος.

ΣΩ. Ἐγὼ μὲν, ὦ μακάριε Ἐρμόγενης, οὐδεμίαν
 λέγω, ἀλλ' ἐπελάθου γε ὡν ὀλίγον πρότερον εἶπον,
 ὅτι οὐκ εἶδειν, ἀλλὰ σκεφομένη μετὰ σοῦ. νῦν δὲ
 σκοπομένοις ἡμῖν, ἐμοὶ τε καὶ σοί, τοσοῦτον μὲν

P. 391. πεισθῆσεσθαι σοί] πείσασθαι Coisl. Ven. A.
 Par. BCEFHIX. Vat. I. m. Flor. a. c. i. Darmst.

ἐπελάθου γε ὡν ὀλί.] Par. G. γε om. In Coisl. Ven. A.
 Par. BCEFHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. i. Darmst. est: ἐπιλά-
 θου ὀλίγον γὰρ κ. τ. λ.

que codicibus optimis obsequuti
 vulgarem lectionem tenuimus,
 siquidem philosophus omnibus
 locis τὸν νομοθέτην intellexit
 eum, qui νόμον καὶ ἴδιαι ὀνόματα
 τίθειται, atque simpliciter legis-
 latoris nomine ornavit.

D. εἰ μέλλει καλὸν εἶ-
 ναι τὸ πηδάλιον] Errore
 in Heckeri edil. τὸ excidit, quod
 Astium quoque in fraudem
 induxit. Ad proxima Νομοθέ-
 του δὲ γε — ὄνομα ex praee-

cedenti ποιῆσαι per zeugma repe-
 tendam θεῖσθαι, quod tamen
 cur non additum sit, causa in
 promptu est.

ὡς σὺ οἶε] V. p. 384. D.

καὶ Κρατύλος ἀληθῆ λέ-
 γει] Ex eo, quod nomina et
 rerum naturae et ipsius nomi-
 nis ideae accommodata fingenda
 sint, nunc colligit veram videri
 Cratylī sententiam, qui illa non
 arbitraria, sed naturalia esse
 voluerit.

ἤδη φαίνεται παρὰ τὰ πρότερα, γίνεαι τὲ τινα ὁρθότητα ἔχον εἶναι τὸ ὄνομα καὶ οὐ παντὸς ἀνδρός
B ἐπιστασθαι καλῶς αὐτὸ πράγματι ὄφρουν θεῖσθαι.
 ἢ οὐ;

ERM. Πάνυ γε.

Cap. XI. Οὐκοῦν τὸ μετὰ τοῦτο χρὴ ζητεῖν,
 εἴπερ ἐπιθυμοῖς εἶδέναι, ἥτις ποτ' αὐ ἐστὶν αὐτοῦ ἡ
 ὁρθότης.

ERM. Ἀλλὰ μὴν ἐπιθυμῶ γε εἶδέναι.

ΣΩ. Σκόπει τοίνυν.

ERM. Πῶς οὖν χρὴ σκοπεῖν;

ΣΩ. Ὅρθοτάτη μὲν τῆς σκέψεως, ὧ ἑταῖρε,

ἔχον εἶναι τὸ ὄνομα] Steph. cum. uno Ven. ἔχον εἶ
 εἶναι. Proximum καλῶς abest a Coisl. Ven. A. Par. BCEHIX.
 Vat. l. m. Flor. a. b. c. i.

B. ἥτις ποτ' αὐ ἐστὶν] Sic Bodl. Vat. A. Ven. EPΣ.
 quod confirmatur etiam scriptura libri Par. G. αὐτῆ ἰστί, et Gud.
 ἥτις ποτ' αὐ αὐτοῦ ἰστί, quod postremum recepit Heindorf.
 Veit. editit. ἥτις ποτ' αὐ ἐστὶν αὐτοῦ ἡ ὁρθότης. unde Steph. conl.
 ποτ' αὐ ἐστ. Flor. d. ἥτις ποτ' ἰστί, quod olim dedi.

C. παρὰ Πρωταγόρου] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. Ven.

P. 391. Ὅρθοτάτη μὲν
 τῆς σκέψεως] Dictum pro ὁρ-
 θοτάτη μὲν ἢ σκέψις, sed illa,
 ut adiectivum plus habeat pon-
 deris. Exempli constructurae a Ste-
 phano male sollicitatae praeter
 Fischerum et Heindorfium
 ad h. l. suppeditabit Matth.
 Gr. §. 422. 2. Observandam
 est autem proxima, χρῆματα
 ἐκείνοις τελούτα — κατατιθέμε-
 νον, per synesin quandam adiun-
 gi, perinde ac si dictum esset
 ὁρθοτάτων μὲν σκέψεως, quae
 constructio forma perquam
 est insolens. De loquutione γάρ
 κατατιθέσθαι v. Dorvill.
 ad Charit. p. 409.

οἷσπερ καὶ ὁ ἀδελφός σου
 Καλλιᾶς] Apolog. Socr. p. 20.
 A. τελέσας (Callias) χρῆματα
 σοφιστικῆς πλῆθι ἢ ἐμπαιρτικῆς
 ἄλλοι. De eius cum sophistis

maximeque cum Protagora fa-
 miliaritate et consuetudine v.
 Protagor. p. 314. C sqq. Theaet.
 p. 165. A. Xenoph. Symp.
 l. 5.

ἢ ἐμαθε παρὰ Πρωτα-
 γόρου] Vereor ut cum Hein-
 dorfio et Schleiermache-
 ro de ὁρθοτάτη Protagorae co-
 gitandum sit. Haec enim haud
 dubie versata est in explicandis
 formis vocabulorum grammaticis
 demonstrandoque recto verbo-
 rum usu. v. Aristot. Rhet. III.
 5. De Sophistar. Elench. p.
 574. ed. Buhl. et Spengel.
 Artium Scriptorr. p. 472 sqq.
 Longe alia fuit ἡ τῶν ὀνομά-
 των ὁρθότης, quae de origine
 et natura vocabulorum agebat
 et pars erat eius libri, qui Ἀλη-
 θείας inscriptus erat nomine, ut
 hic ipse locus certissime testa-

μετὰ τῶν ἐπισταμένων, χρῆματα ἐκείνοις τελούτα
 καὶ χάριτας κατατιθέμενον. εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ σοφισ-
 ται, οἷσπερ καὶ ὁ ἀδελφός σου Καλλιᾶς πολλά
 τελέσας χρῆματα σοφός δοκεῖ εἶναι. ἐπειδὴ δὲ οὐκ
 ἐγκρατής εἰ τῶν πατριῶν, λιπαρεῖν χρὴ τὸν ἀδελ-
 φόν καὶ δέισθαι αὐτοῦ διδάξαι σε τὴν ὁρθότητα
 περὶ τῶν τοιούτων, ἣν ἔμαθε παρὰ Πρωταγόρου.

ERM. Ἀποπος μὲν' ἂν εἴη μου, ὦ Σώκρατες,
 ἡ δέησις, εἰ τὴν μὲν ἀλήθειαν τὴν Πρωταγόρου
 ὅλως οὐκ ἀποδέχομαι, τὰ δὲ τῆ τοιαύτη ἀληθείᾳ
 ῥηθέντα ἀγαπήν ὡς του ἄξια.

ΣΩ. Ἀλλ' εἰ μὴ αὐ σε ταῦτα ἀρέσκει, παρ'
 Ὀμήρου χρὴ μανθάνειν καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ποιητῶν. D

AP. Vind. Par. CEGI. Vat. l. m. Flor. a. b. c. d. i. Zitt.
 Darmst. Vulgo παρὰ τοῦ Πρ.

μου, ὦ Σ., ἡ δέησις] μου om. Coisl. Ven. ES. Vind.
 σε ταῦτα ἀρέσκει] ταῦτα σοι ἀρ. Par. G. Gudian.

D. καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ποιητῶν] παρὰ deest in Flor.
 d. — Tum unus Gudian. Ὀμηρος καὶ ὀνομάτων ὁρθότητος, ut
 edidit Heindorf. Dein idem vir doctus malebat: ἢ τε οἱ ἀνδρω-
 ποι ὄνομ. καὶ καὶ ἂ οἱ θεοί. Sed non opus mutatione, modo te
 leviter traiectum esse meminerimus.

tur. conf. ad p. 386. C. Videtur
 autem Abderites profectus a sen-
 tentia illa, qua hominem esse re-
 rum omnium mensuram volebat,
 id egisse ut etiam vocabulorum
 origines ab hominum sensu re-
 peteret, quo naturalia rerum
 nomina essent percepta. Cuius
 rei vestigium existat in Prota-
 gor. p. 332. A. ἰαυδὴ δὲ ὁ ἀν-
 θρώπος ὁσας μετέχει μολῶς,
 πρῶτον μὲν θεοῖς ἐνόμισε —
 ἵνεκα φωνῆν καὶ ὀνόματα
 ταχὺ διεθεσθῆσαν τῆ τέ-
 χην, καὶ ὀνομαίαι καὶ ἰαυδῆται
 — ἴσπερ. conf. ad Phaedr. p. 267.

C. Itaque ille videtur statuisse
 nomina quoque rerum talia cui-
 que esse, qualia ab ipso sensu
 et intelligentia essent percepta,
 ideoque naturalia. Ex quo ap-
 pareret, cur Hermogenes, qui
 contrarium statuerebat, tanto cum

contemptu de Protagorae Veri-
 tate loquatur. — ἀγαπήν,
 h. e. magni facerem, ut
 Phaedon. p. 110. D. De Rep.
 I. p. 534. H. Lysid. p. 220. D.
 σε ταῦτα ἀρέσκει] De hac
 constructione, cuius nulla exem-
 pla Heindorf. ad hunc locum
 collegit, v. Matthiae Gr. §.
 411. 5. 2. — μὴ αὐ, sicuti
 antea sententia Cratylī.

παρ' Ὀμήρου χρὴ μαν-
 θάνειν] Postquam Socrates
 Cratylī sententiam veram videri
 ostendit, inde ab hoc loco ita
 ex eius mente disputat, ut fide-
 lissima imago eius rationis,
 quam istiusmodi homunciones
 in indagandis iudicandisque ver-
 borum originibus sequebantur,
 ob oculos ponatur. Quocirca
 tantum abest, ut proxima dis-
 putatio cum grammaticorum fi-

ΕΡΜ. Καὶ τί λέγει, ὦ Σώκρατες, Ὀμηρὸς περὶ ὀνομάτων; καὶ ποῦ;

ΣΩ. Πολλοῦ· μέγιστα δὲ καὶ κάλλιστα ἐν οἷς διορίζει ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἃ τε οἱ ἄνθρωποι ὀνόματα καλοῦσι καὶ οἱ θεοί. ἢ οὐκ οἶμι αὐτὸν μέγα τι καὶ θαυμασίον λέγειν ἐν τούτοις περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος; δῆλον γάρ δῃ, ὅτι οἱ γὰρ θεοὶ αὐτὰ καλοῦσι πρὸς ὀρθότητα, ἅπαν ἔστι γύσει ὀνόματα. ἢ σὺ οὐκ οἶμι;

ΕΡΜ. Ἐν οἷδα μὲν οὖν ἔγωγε, εἴπερ καλοῦσιν, ὅτι ὀρθῶς καλοῦσιν. ἀλλὰ ποῖα ταῦτα λέγεις;

ΣΩ. Οὐκ οἶσθα, ὅτι περὶ τοῦ παταμοῦ τοῦ ἐν τῇ Τροίᾳ, ὃς ἑμονομάζει τῷ Ἡραίστῳ, ὃν Ζάνθον, φησί, καλεῖσιν θεοί, ἄνδρες δὲ Σκαμανδρῶν;

ΕΡΜ. Ἐγώ γε.

P. 392. χαλκίς κνμίνδιδος] Par. G. ἢ κνμίνδης.
B. κατ' ἐμέ τε καὶ σέ] τε additum. Vat. A. Ven. H. S.

illis ipsius Platonis mentem aperire existimanda sit, ut omnia ad ridendos sophisticos linguae scrutatores sint comparata urbanissimaeque perfusa irrisione. Ex quo apparet, cur vel ineptissimae verborum originationes proponantur et tanquam verae commendentur. Eodem pertinet haud dubie etiam vocabulorum Homericorum commemoratio, quandoquidem sophistae isti, ut suam verborum interpretationem sustentarent, ad Homeri et Hesiodi auctoritatem provocare solebant. conf. p. 392 A. B. 397. C. p. 407. A. p. 408. A. p. 410. B. C. p. 396. C. p. 397. E. p. 406. C. Simulat autem Socrates se sapientiam istam suam, qua Cratylus sententiam exornat, Euthyphroni vati acceptam referre, quocum de his rebus mane colloquutus sit. v. p. 396. D. p. 399. A. E. p. 408. A. p. 413. D. Qui quidem

debitari vix potest quin idem sit, qui in cognomina dialogo ista loquens inducitur, ut sibi ipse accuratissimam rerum divinarum scientiam attribuatur: unde fortasse etiam magnum in deorum appellationibus interpretandis posuit studium, eaque in re sophistas duces seculus est. Erat autem vates iste eo ingenio, ut sibi ipse Nil mortale aut humili modo Nil mortale loqui videretur, quamquam ab aliis vulgo habebatur ludibrio. v. Euthyphron. p. 3. BC. Quocirca nec de vocabulorum originibus solebat sine divini cuiusdam assensus et furoris simulatione disputare, quorsum inter alia pertinent ἑδοξέμερον; ἔπειτα p. 409. D. commemorati. Ceterum ei nescio quid necessitudinis cum Cratylis intercessisse videtur, quandoquidem eius ratio dum exploditur, simul ipsum Cratylum ri-

ΣΩ. Τί οὖν δῆ; οὐκ οἶμι τοῦτο σεμνόν τι εἶναι, 392
γνώμαι ὅπη ποτὲ ὀρθῶς ἔχει ἐκείνον τὸν ποταμὸν Ζάνθον καλεῖν μᾶλλον ἢ Σκαμανδρῶν; εἰ δὲ βούλει, περὶ τῆς ὀρθότητος, ἣν λέγει ὅτι

χαλκίδα κελήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κνμίνδιν, φεῦλον ἦγε τὸ μάθημα, ὅση ὀρθότερόν ἐστι καλεῖσθαι χαλκίς κνμίνδιδος τῷ αὐτῷ ὀρνέῳ; ἢ τὴν Βατικίῳν τε καὶ Μυρίνην, καὶ ἄλλα πολλά καὶ τοῦτο τοῦ ποιητοῦ καὶ ἄλλων; Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἰσως μείζω B
ἐστὶν ἢ κατ' ἐμέ τε καὶ σέ ἐξευρεῖν· ὁ δὲ Σκαμανδρῶς τε καὶ ὁ Ἀστυάναξ ἀνθρωπινώτερον διασκέψασθαι, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ὄρνον, ἃ φησὶν ὀνόματα εἶναι τῷ τοῦ Ἐκτορος νιᾶ, τίνα ποτὲ λέγει τὴν ὀρθότητα αὐτῶν. οἶσθα γὰρ δήπου ταῦτα τὰ ἔπη, ἐν οἷς ἔνεστιν ἃ ἐγὼ λέγω.

Vind. Flor. d. Dein Roßl. Coisl. Ven. S. S. Par. H. Flor. i. Darmst. Σκαμανδρῶς pro Σκαμάνδριος.
ἐν οἷς ἔνεστιν] Ictus Par. G. Guð.

deri manifestum est.

D. ἐν οἷς διορίζει ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς —] De dialecto deorum, quam Homerus ab hominum lingua diversam sinit, v. Laekemacher. Obs. Philolog. p. 3. obs. 4. Valcken. Dintrib. p. 275. Lobbeck. Aglaopham. T. II. p. 858 sq. annot. ad Phaedr. p. 262. B. Clark. ad Iliad. XIV, 291.

ὃν Ζάνθον, φησί, κ.] Iliad. XX, 74. Dein Heindorf. videre iubet, ne rectius distinguatur: Ἐγώ γε· τί οὖν δῆ; ΣΩ. Οὐκ οἶμι κ. τ. λ.

P. 392. περὶ τῆς ὀρθότητος] Iliad. XIV, 291. — καλεῖσθαι χαλκίς — τῷ αὐτῷ ὀρνέῳ recte explicat Heindorfius: chalcidis nomen tribui eidem avi. vid. B. Trita est formula ὀνομά τινα καλεῖν.

ἢ τὴν Βατικίαν] Iliad. II, 812: κολώνη, τὴν ἦτοι κούρησ Plat. Opp. Vol. V. P. II.

Βατικίαν κελήσκουσιν Ἀδάντην δὲ τε σῆμα πολυκλήροισι Μυρίνης. conf. Klymol. Magn. p. 191. 40. in voc. Βατία. et Politus ad Eustath. T. II. p. 761. Ceterum ad hunc accusativum ex antecedentibus repetita verba οὐκ οἶμι σεμνόν τι εἶναι γνώμαι, ὅπη ποτὲ ὀρθῶς ἔχει καλεῖν.

B. ἢ κατ' ἐμέ τε καὶ σέ] Attigit hunc locum Matthiae Gr. §. 499., ubi hoc genus loquendi copiose illustravit. conf. infra p. 432. B. Proxima sic intelligas; illa autem Scamandrii et Astyanactis appellatio magis cadit in humanam magis cadit in humanam investigationem, sicut mihi videtur, et facilius est indagatu, quam tandem statuat nomen illorum, quae dicit Hectoris filio fuisse, rectam rationem. Nam ὁ Σκαμάνδριος τε καὶ ὁ Ἀστυάναξ

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Πότερον οὖν οἶμι Ὅμηρον ὀρθότερον ἠγείσθαι τῶν ὀνομάτων κείσθαι τῷ παιδί, τὸν Ἀστυάνακτα ἢ τὸν Σκαμάνδριον;

C ΕΡΜ. Οὐκ ἔγω λέγειν.

Cap. XII. ΣΩ. Ὡδε δὴ σκόπει. εἴ τις ἔροισέ σε, πότερον οἶμι ὀρθότερον καλεῖν τὰ ὀνόματα τοὺς φρονιμωτέρους ἢ τοὺς ἀφρονιστέρους;

ΕΡΜ. Δῆλον δὴ, ὅτι τοὺς φρονιμωτέρους φαιν ἄν.

ΣΩ. Πότερον οὖν αἱ γυναῖκες ἐν ταῖς πόλεσι φρονιμωτέρας σοι δοκοῦσιν εἶναι ἢ οἱ ἄνδρες, ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν γένος;

ΕΡΜ. Οἱ ἄνδρες.

ΣΩ. Οὐκοῦν οἶσθα, ὅτι Ὅμηρος τὸ παιδίον τὸ τοῦ Ἐκτορος ὑπὸ τῶν Τρώων φησὶ καλεῖσθαι Ἀστυά-
D νακτα, Σκαμάνδριον δὲ δῆλον ὅτι ὑπὸ τῶν γυναικῶν, ἐπειδὴ οἱ γε ἄνδρες αὐτὸν Ἀστυάνακτα ἐκάλουν;

ΕΡΜ. Ἐοικέ γε.

C. φαίην ἄν] Par. F. φαίης ἄν: val. quod ex correctione male sedula natum. Mox Par. G. Gudian. ἐν ταῖς πόλεσι αἱ γυναῖκες.

D. Ἐπειδὴ οἱ γε ἄνδρες] τε Bodl. Vat. A. m. Ven. A. Par. BC1HIX. Flor. a. b. c. i. Darmst. In aliis scribitur οἱ ἄνδρες, ut in Zitt. Ven. ΞΣ. Vind. quod factum ob depravatum istud vt. Tum Coisl. Ven. A. Par. BCEFIX. Flor. a. b. c. i. Darm.

i. q. τὸ τοῦ Σκαμάνδριον τε καὶ τοῦ Ἀστυάνακτος ὄνομα, ut mox D. τὸν Ἀστυάνακτα ἄρα ὀρθότερον φέρο κείσθαι, p. 402. δ. τιθέμενος τοῖς τῶν ἄλλων θεῶν προγόνοις Ἔριον τε καὶ Κρόνον. p. 395. B. ὁ βασιλεὺς ὁ Ἀτρεΐδης. p. 402. B. 406. B. 408. C. al. — ταῦτα τὰ Ἰση, versiculos illos, ut Phaedr. p. 241. E. Protag. p. 317. B. Reip. II. p. 379. A. III. p. 386. C. 393. A. 394. C. al.

C. ὑπὸ τῶν Τρώων φησὶ

καλεῖσθαι] „Alqui Homerus Iliad. VI, 402. disertè dicit ab ipso Hectore cum appellatum esse Scamandrium, τὸν ἢ Ἐκτορος καλεῖσθε Σκαμάνδριον, ἀπὸ τῶν οἱ ἄλλοι Ἀστυάνακτ'· οἷος γὰρ ἐρέτο Παν Ἐκτωρ. Haec consulto, opinor, silentio h. l. transmittit Plato, illa nonnisi respiciens Iliad. XXII, 506. Ἀστυάναξ, ὃν Τρώες ἐπὶ κληρῶν καλεῖσθαι· οἷος γὰρ σφιν ἔροισι πύλας καὶ τεύχεα μακρὰ.“ Heindorf.

E. οἷος γὰρ σφιν ἔροισι

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ Ὅμηρος τοὺς Τρώας σοφωτέρους ἠγείτο ἢ τὰς γυναῖκας αὐτῶν;

ΕΡΜ. Οἶμαι ἔγωγε.

ΣΩ. Τὸν Ἀστυάνακτα ἄρα ὀρθότερον φέρο κείσθαι τῷ παιδί ἢ τὸν Σκαμάνδριον;

ΕΡΜ. Φαίνεται.

ΣΩ. Σκοπῶμεν δὴ, διὰ τί ποτε; ἢ αὐτὸς ἡμῖν κάλλιστα ὑφηγῆται τὸ διότι; φησὶ γὰρ·

οἷος γὰρ σφιν ἔροισι πύλας καὶ τεύχεα μακρὰ. E
διὰ ταῦτα δὴ, ὡς εἰκεν, ἐρθῶς ἔχει καλεῖν τὸν τοῦ σωτήρος υἱὸν Ἀστυάνακτα τούτου, ὃ ἔσωξεν ὁ πατήρ αὐτοῦ, ὡς φησὶν Ὅμηρος.

ΕΡΜ. Φαίνεται μοι.

ΣΩ. Τί δὴ ποτε; οὐ γὰρ πῶ οὐδ' αὐτὸς ἔγωγε μανθάνω, ὃ Ἐρμόγενης· σὺ δὲ μανθάνεις;

ΕΡΜ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Ἄλλ' ἄρα, ὃ γὰρθέ, καὶ τῷ Ἐκτορι αὐ- 393
τὸς ἔδετο τὸ ὄνομα Ὅμηρος;

ΕΡΜ. Τί δὴ;

Οὐκ αὐ καὶ Ὅμηρος. Gudian. Οὐκοῦν αὐ καὶ Ὅμηρος, quod ex illo natum.

E. τούτου, ὃ ἔσωξεν ὁ πατήρ. Gud. τούτου οἰσωξεν. ex quo Heindorf. exsculpsit τούτου οὐ ἔσωξεν.

P. 393. Ἄλλ' ἄρα, ὃ γὰρθέ,] Vell. edit. Ἄλλ' ἄρα, quod ex Flor. i, et Darmst. correctum. Mox Par. G. Ἑλληνιστὸς εἶναι ταῦτα.

Etymol. Magn. Ἀστυάναξ, ὃ υἱὸς τοῦ Ἐκτορος· οὐκ ἴσθι παρὰ τὸ ἀνάσσειν τὸ βασιλεῖω, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀνακτῶς ἔχειν τοῦ ἀπτερος τὸν Ἐκτορα. καὶ ἀνακτῶς ἐπιπέθειν τοὺς ἀνακτῶν Ἀστυάναξ, ὅτι ἐπιπέθειν αἰετοῖς ἐχρήσατο, διὰ τὴν Ἑλλάδα τὰς Ἀστυάνας ἐπιπέθειντες. οὕτως Ἀστυάναξ ὁ Ἀστυάναξ. Aliter Plato, ut apparet ex p. 393. A.

Τί δὴ ποτε; οὐ γὰρ πῶ—] h. e. τί δὴ ποτε διὰ ταῦτα φησὶν ὀρθῶς ἔχειν Ὅμηρος καλεῖν

αὐτὸν Ἀστυάνακτα. Postquam enim Hermogenes rectam nominis rationem sibi visam est perspexisse, Socrates illud censet adhuc esse obscurum, cur filius eius, qui urbem tueretur, Ἀστυάνακτος nomen accepisset. Quod quidem deinceps ita explicat, ut Astyanactis nomen vi et significatione sua idem fere denotare dicat, quod nomen Hectoris, idemque Homerum censent illud filio propter genus atque ortum tribuisse.

ΣΩ. Ὅτι μοι δοκεῖ καὶ τοῦτο παραπλήσιόν τι εἶναι τῷ Ἀστυνάκτι, καὶ ἔοικεν Ἑλληνικοῖς ταῦτα τὰ ὀνόματα. ὁ γὰρ ἀναξ καὶ ὁ ἔκτωρ σχεδόν τι ταῦτον σημαίνει, βασιλικὰ ἀμφοτέρω εἶναι τὰ ὀνόματα. οὐ γὰρ ἂν τις ἀναξ ἦ, καὶ ἔκτωρ δῆπου ἐστὶ τοῦ-

B του· δῆλον γὰρ, ὅτι κρατεῖ τε αὐτοῦ καὶ κίχτηται καὶ ἔχει αὐτό. ἢ οὐδὲν σοι δοκῶ λέγειν, ἀλλὰ λανθάνω καὶ ἐμάντων οἰομένους τινος ὡς περ ἴχθους ἐγράπτεσθαι τῆς Ὀμήρου δόξης περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος;

ΕΡΜ. Μὰ Αἰ' οὐ σύ γε, ὡς ἐμοὶ δοκεῖς, ἀλλὰ ἴσως του ἐγράφει.

C. ἀλλὰ ὁ ἂν ἢ τοῦ γένους] οὐ ἐάν ἢ Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. AΠ. Par. BCEFGHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. d. i. Darmst. et pr. Vind. Gudian. οὐ τι ἂν ἢ. Ficinus: sed cuius generis secundum naturam est, quod nascitur, hoc dico. Latet utique hic error aliquis, qui qua ratione tollendus sit, alii viderint me acutiores.

ἐάν βοός ἔκγονον φύσει] Par. G. βοός ἔκγονον βοῶν ἐάν δὲ φύσει. Gudian. ἐάν βοός ἔκγονον φύσει. εἰ δ' ἵππος. Darmst. verba τοῦτο λέγω· ἐάν βοός ἔκγονον omittit.

P. 393. ταῦτα τὰ ὀνόματα] nomina illa, quae in carminibus Homeri Troianis tribuuntur.

βασιλικὰ εἶναι ὀνόματα] Haec quin pro corruptis habenda sint, nemo dubitabit. Codices tamen corruptelae vestigium nullum monstrant. Ficinus: ferme enim idem significant; putantque Graeci utraque haec nomina regia esse. Quae interpretatio non ex libris, sed ex interpretis cerebro profecta est. Nec tamen suppetit certum vitii remedium. Stephanus pro εἶναι corrigebat ὄναι. Non male; quamquam ea correctio nimium a codicum scriptura recedit. Buttmannus εἶναι emendandum putabat. Quod et ipsam per se non displicet;

sed codicum testimonio cogitanti haudquaquam probatur. Lenius refingebat Heindorfius: ὅτι μοι δοκεῖ καὶ τοῦτο παραπλήσιόν τι εἶναι τῷ Ἀστυνάκτι καὶ ἔοικεν Ἑλληνικοῖς ταῦτα τὰ ὀνόματα (ὁ γὰρ ἀναξ καὶ ὁ ἔκτωρ σχεδόν τι ταῦτον σημαίνει, βασιλικὰ ἀμφοτέρω εἶναι τὰ ὀνόματα. Sed ne haec quidem coniectura omnes tollit difficultates, imo eas quodammodo auget. Dicam igitur mihi quid videatur. Ego enim totum hoc additamentum, βασιλικὰ ἀμφοτέρω εἶναι τὰ ὀνόματα, e glossemate natum puto. In quam suspicionem eo maxime deductus sum, quod quae deinde additur interpretatio, ea minime evincitur nomina illa esse βασιλικὰ. Accedit molesta ista vocabulorum τὰ ὀνόματα repetitio, quae certe in Heindorf-

Cap. XIII. ΣΩ. Δικαιόν γέ τοι ἐστίν, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, τὸν λέοντος ἔκγονον λέοντα καλεῖν, καὶ τὸν ἵππου ἔκγονον ἵππον. οὐ τι λέγω, ἐάν ὡς περ τέρας γένηται ἐξ ἵππου ἄλλο τι ἢ ἵππος, ἀλλὰ ὁ ἂν ἢ τοῦ γένους ἔκγονον τὴν φύσιν, τοῦτο λέγω· ἐάν **C** βοός ἔκγονον φύσει ἵππος παρὰ φύσιν τέκε [μῶσχον], οὐ πῶλον κλητέον, ἀλλὰ μῶσχον· οὐδ' ἂν ἐξ ἀνθρώπου, οἶμαι, μὴ τὸ ἀνθρώπου ἔκγονον γένηται, ἀλλ' ἐάν τὸ ἔκγονον, ἀνθρώπος κλητέος. καὶ τὰ δένδρα ὡσαύτως καὶ τὰλλα ἅπαντα. ἢ οὐ ξυνοκεῖ;

ΕΡΜ. Ξυνοκεῖ.

ἀλλ' ἐάν τὸ ἔκγονον] Sic Coisl. Par. G. Flor. d. Darmst. et rec. Vat. A. Vett. edit. ἄλλο δὲ τὸ ἔκγονον. Bodl. Vat. A. Ven. ΣΗΣ. Vind. Vat. I. m. ἀλλ' ὁ ἐάν. Flor. a. b. c. i. ἄλλο ἐάν τὸ ἔκ. Dein κλητέος pro vulg. κλητέον restitutum e Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. ΑΣΗΣ. Vind. Par. ΙΗΙΧ. Vat. I. m. Flor. b. d. i. Gud. Zitt. In Par. G. est κλητέος.

καὶ τὰλλα ἅπαντα] πολλά ἔπ. Bodl. Vat. A. Ven. II. Flor. d. quod iis, qui optimis codicibus omnia tribuunt, corruptelae suspicionem movebit. Sed de tali critica alias dictum.

fii correctione ferri nullo pacto potest.

B. Μὰ Αἰ' οἱ σύ γε] Intell. οὐδὲν δοκεῖς λέγειν.

οὐ τι λέγω] V. ad Hipp. mai. p. 207. E.

C. ἐάν βοός ἔκγονον —] Haec superioribus adduntur per epexegetin, ut non opus sit particula γὰρ, quam tamen Heindorf adeo desideravit, ut eius omissionem pro fraudis indicio habuerit. Uno isto νόσχον, quod uncinis reclusimus, eiecto omnia sunt sanissima. Sententia totius loci haec est: haudquaquam dico, si monstrum ex equo procreatum fuerit, quod aliud quid sit atque equus, sed qui generis fetus sit naturalis, eum dico: nam si equus fetus, qui bovis fetus naturalis sit, prae-

ter naturam generis, non pullum eum esse appellandum, sed vitulum; neque si ex homine, opinor, fetus non humanus signatur, sed si fetus naturalis suscipiatur, homo nominandus erit. Nam ἀλλ' ἐάν τὸ ἔκγονον breviter dictum puto pro ἀλλ' ἐάν τὸ φύσει ἔκγονον. Ita nec Heindorfii nec Buttmanni coniectura opus videtur, quorum ille legi voluit: ἐάν βοός ἔκγονον φύσει ἢ, μῶσχον, οὐ πῶλον κλητέον, εἰ δὲ ἵππος παρὰ φύσιν τέκε μῶσχον, οὐ πῶλον κλητέον, ἀλλὰ μῶσχον. Buttmannus autem sic corrigendum putat: ἐάν γὰρ βοός ἵππου ἔκγονον φύσει παρὰ φύσιν τέκε, οὐ μῶσχον, ἀλλὰ πῶλον κλητέον· καὶ ἐάν βοός ἔκγονον φύσει ἵππος τέκε, οὐ πῶλον κλητέον, ἀλλὰ μῶσχον.

ΣΩ. Καλῶς λέγεις· φύλαττε γάρ με, μή πη παρακρούσωμαι σε. κατὰ γάρ τὸν αὐτὸν λόγον κἄν ἐκ βασιλέως γιγνηταί τι ἔχγονον, βασιλεὺς κλητέος, εἰ δὲ ἐν ἑτέροις συλλαβαῖς ἢ ἐν ἑτέροις τὸ αὐτὸ σημαίνει, οὐδὲν πρᾶγμα. οὐδ' εἰ πρόσκειται τι γράμμα ἢ ἀφίρηται, οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο, ἕως ἂν ἔγκρατης ἢ ἡ οὐσία τοῦ πράγματος δηλουμένη ἐν τῷ ὀνόματι.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΣΩ. Οὐδὲν ποικίλον, ἀλλ' ὥσπερ τῶν στοιχείων οἶσθα ὅτι ὀνόματα λέγομεν, ἀλλ' οὐκ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, πλὴν τεττάρων, τοῦ εἰ καὶ τοῦ υἱ καὶ τοῦ οὐ καὶ τοῦ ω. τοῖς δ' ἄλλοις φωνήσιν τε καὶ ἀφώνοις οἶσθα ὅτι περιτιθέντες ἄλλα γράμματα λέγομεν, ὀνόματα ποιούντες. ἀλλ' ἕως ἂν αὐτοῦ δηλουμένην τὴν δύναμιν ἐντιπῶμεν, ὀρθῶς ἔχει ἐκεῖνο τὸ ὄνομα καλεῖν, ὃ αὐτὸ ἡμῖν δηλώσει. οἶον τὸ βῆτα· ὀρθῶς, ὅτι τοῦ ἦ καὶ τοῦ τ καὶ τοῦ α προστεθέντων οὐδὲν ἐλύ-

μή πη παρακρούσωμαι] παρακρούσομαι Vat. l. cum Ald. Bas. l. 2.

D. οὐδ' εἰ πρόσκειται] Vett. editi. γράμμα· οὐδ' εἰ ἀφίρηται, omissis reliquis. Errore, ut videtur: nam codd. receptam lectionem unanimi consensione tuentur.

P. 394. κλητέον δὴ ταῦτα ὀνόματα] ταῦτα Bodl. Gud. Zitt. Flor. b. c. d. i. Darmst.

μή πη παρακρούσωμαι σε] ne qua te decipiam. Activum habes Criton. p. 47. A., passivum Lysid. p. 215. C. Indicativus futuri *παρακρούσομαι* ear ferri nequeat, ex his apprehit, quae ad Remp. v. p. 451. A. expressimus, ubi hunc locum non debebam afferre. conf. Hermann, ad Aristoph. Nubb. v. 489. et ad Eurip. Med. v. 310. Hartung, de Particulis T. II. p. 110.

D. τὸ αὐτὸ σημαίνει, οὐδὲν πρ.] si nomen in aliis atque aliis syllabis idem significet, nihil re-

fert. — *ἕως ἂν ἔγκρατης ἢ, quamdiu dominatur (valeat) natura rei nomine declarata, Frustra nonnemo ἐσφωνῆς coniecit.*

Οὐδὲν ποικίλον] nihil ambigul. v. ad Sympos. p. 182. B. Gorg. p. 491. E.

Ὅσπερ τῶν στοιχείων οἶσθα ὅτι] sed quemadmodum scis nos literas appellare nominibus, nec ipsas literas pronuntiare praeter quattuor illas εἰ υἱ οὐ ω cf. Ante ὥσπερ intelligere licet ἄλλ' οἶτω λέγω: quod moneo, ne quis cum

πῆσεν, ὥστε μή οὐχὶ τὴν ἐκείνου τοῦ στοιχείου φύσιν δηλῶσαι ὄλω τῷ ὀνόματι, οὐδ' ἐβούλετο ὁ νομοθέτης. οὕτως ἠπιστήθη καλῶς θείσθαι τοῖς γράμμασι τὰ ὀνόματα.

ΕΡΜ. Ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ βασιλέως ὁ αὐτὸς λόγος; ἔσται γάρ ποτ' ἐκ βασιλέως βασιλεὺς, καὶ ἐξ ἀγα- 394
θοῦ ἀγαθός, καὶ ἐκ καλοῦ καλός, καὶ τᾶλλα πάντα οὕτως, ἐξ ἑκάστου γένους ἕτερον τοιοῦτον ἔχγονον, εἰ μὴ τέρας γιγνηταί· κλητέον δὴ ταῦτα ὀνόματα. ποικίλλειν δὲ ἔξεστι ταῖς συλλαβαῖς, ὥστε δοῦναι ἂν τῷ ἰδιωτικῶς ἔχοντι ἕτερα εἶναι ἀλλήλων τὰ αὐτὰ ὄντα· ὥσπερ ἡμῖν τὰ τῶν ἰατρῶν φάρμακα, χρώμασιν ἢ ὄσμασι πεποικιλμένα, ἄλλα φαίνεται ταῦτα ὄντα, τῷ δὲ γε ἰατρῷ, αἵτε τὴν δύναμιν τῶν φαρ- B
μάκων σκοπομένῳ, τὰ αὐτὰ φαίνεται, καὶ οὐκ ἐκπλήττεται ὑπὸ τῶν προσόντων· οὕτω δὲ ἴσως καὶ ὁ ἐπιστάμενος περὶ ὀνομάτων τὴν δύναμιν αὐτῶν σκο-

χρώμασιν ἢ ὄσμασι] Colcl. Ven. A. Par. BCEFHIX. Vat. l. m. Gud. Flor. a. b. c. i. et corr. Ven. II. χρωμασι καὶ ὄσμασι, quod etiam Ficinus expressit.

B. ὑπὸ τῶν προσόντων] προσόντων Bodl. Vat. A. Ven. P.S. Vindob. Flor. d. et pr. Ven. S. quod vulgatae non praefere-

Heindorfio apodosin Geesse opinetur. Deinde φωνῆσι ne cum Heindorfio putes mutari oportere in φωνήσιν, v. Buttmanii Gr. Ampl. T. I. p. 181. §. 46. 2. Götting. ad Theodos. p. 240 sqq. — ἀφωνα sunt literae consonae, cf. Philob. p. 18. C. Theset. p. 203. B. Ad λέγομεν intell. αὐτά.

E. ἕως ἂν αὐτοῦ δηλ.] Transit a plurali numero ad singularem: nam αὐτοῦ est τοῦ στοιχείου, eodemque pertinet etiam proximum αὐτό. Hanc numeri permutationem non infrequentem esse docebunt quae

scripsimus ad Remp. III. p. 389. D. VIII. p. 558. A. Afferri autem ad illustrandam sententiam suam literae β exemplum, quae licet integro vocabulo βῆτα appelletur, tamen literas adiectas η τ εἰ α mit nihil officere, quominus germana literae vis significetur, ut quae initiali elemento expressa sit.

P. 394. κλητέον δὴ ταῦτα ὀνόματα] h. e. τὸ ἔχγονον κατὰ φύσιν eodem nomine semper appellandum est.

B. οὕτω δὲ ἴσως καὶ ὁ ἐπιστάμενος] Errat Heindorf. δὴ corrigens. Nihil isto

πῆ, καὶ οὐκ ἐκπλήττεται, εἴ τι πρόκειται γραμμα-
 ῆ μετακίται ἢ ἀφῆρηται, ἢ καὶ ἐν ἄλλοις παντά-
 πσι γραμμασίαν ἴστιν ἢ τοῦ ὀνόματος δύναμις, ὡς-
 περ ὁ νῦν δὴ ἐλέγομεν, Ἀστράναξ τε καὶ Ἐπιω
 οὐδὲν τῶν αὐτῶν γραμματίων ἔχει πλὴν τοῦ τ, ἀλλ'
 C ὁμοῦ ταῦτὸν σημαίνει, καὶ Ἀρχεπόλις γε τῶν μὲν
 γραμματίων τί ἐπικοινωνεῖ; δηλοῖ δὲ ὁμοῦ τὸ αὐτό
 καὶ ἄλλα πολλά ἴστιν, ἃ οὐδὲν ἄλλ' ἢ βασιλεῖα ση-
 μαίνει· καὶ ἄλλα γε αὐτὸν στρατηγόν, οἷον Ἄγης καὶ
 Πολέμαρχος καὶ Εὐπόλεμος· καὶ ἱατρικὰ γε ἕτερα,
 Ἰατροκλῆς καὶ Ἀκισίμβροτος· καὶ ἕτερα ἂν ἴσως συ-
 γὰ εὐροῖμεν ταῖς μὲν συλλαβαῖς καὶ τοῖς γραμμασί
 διαφωνοῦντα, τῇ δὲ δυνάμει ταῦτὸν φθεγγόμενα.
 φαίνεται οὕτως, ἢ οὐ;

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

D ΣΩ. Τοῖς μὲν δὴ κατὰ φύσιν γιγνομένοις ταῦτ' ἄποδοτέον ὀνόματα.

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

Cap. XIV. Τί δαί τοῖς παρὰ φύσιν, οἳ ἂν ἐν
 τέρατος εἶδει γίνονται; οἷον ὅταν ἐξ ἀνδρὸς ἀγα-
 θοῦ καὶ θεοσεβοῦς ἀσεβῆς γένηται, ἄρ' οὐχ ὡςπερ
 ἐν τοῖς ἔμπροσθεν κἄν ἵππος βροῦς ἐκγονοῦν τέκη, οὐ

ram: hanc enim proximum πρόκειται fuerit, pro quo tamen Vat.
 m. προσήκει. Vat. l. προσήκειται.

C. ἃ οὐδὲν ἄλλ' ἢ βασιλεῖα σημαίνει.] Sic Coisl. Vat.
 A. Ven. Z. Vind. Par. BCFHIX. Vat. l. m. Darmst. Vett. edit.
 ἀλλ' ἢ, i. e. ἄλλο ἢ, v. ad Phaedon. p. 81. B.

δὲ in comparatione frequentius.
 v. infra p. 425. C. Protagor.
 p. 313. D. 318. C. 326. D. 347.
 E. Sophist. p. 258. C. Iou. p.
 533. E. Legg. I. p. 628. D.
 Sophocl. Antig. v. 422. Sed
 ipse vir doctus sententiam suam
 retractavit ad Phaedon. p. 73.

D. οἳ ἂν ἐν τέρατος εἶδει
 γίνονται;] qui monstri
 speciem habeant. Loquun-
 tionem illustravit Heusadius
 Specim. Crit. p. 44. conf. Hipp.

mai. p. 297. B. Menex. p. 249.
 A. Heindorf. cur. ἂν extruso
 ex cod. Gudiano γίγονται reci-
 piendum putaverit, me non per-
 spicere libere confiteor.

ἄρ' οὐχ ὡςπερ ἐν τοῖς ἔμ-
 προσθεν —] nonne sicut
 in superioribus etiam,
 quum equus bovis fetum
 edidisset, non a genitore
 nominandus videbatur,
 sed a genere, ad quod
 pertineret? Omissa est al-

τοῦ τεκόντος δήπου ἔδει τὴν ἐπανυμίαν ἔχειν, ἀλλὰ
 τοῦ γένους, οὐ εἶη;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ τῷ ἐκ τοῦ εὐσεβοῦς ἄρα γενομένου Ε
 ἀσεβῆ τοῦ γένους ὄνομα ἀποδοτέον.

ΕΡΜ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Οὐ Θεόφιλον, ὡς ἔοικεν, οὐδὲ Μησαίθεον
 οὐδὲ τῶν τοιούτων οὐδὲν, ἀλλ' ὅ τι τάναντία του-
 τοῖς σημαίνει, ἐάνπερ τῆς ὁρθότητος τυγχάνῃ τὰ
 ὀνόματα.

ΕΡΜ. Παντός γε μᾶλλον, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ὡςπερ γε καὶ ὁ Ὀρέστης, ὦ Ἐρμόγετες,
 κινδυνεύει ὁρθῶς ἔχειν, εἴτε τις τύχη ἔθτετο αὐτῷ
 τὸ ὄνομα, εἴτε καὶ ποιητῆς τις, τὸ δηριώθεις τῆς
 φύσεως καὶ τὸ ἄγριον αὐτοῦ καὶ τὸ ὀρεινὸν ἐνδει-
 κνύμενος τῷ ὀνόματι.

ΕΡΜ. Φαίνεται οὕτως, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἔοικε δὲ γε καὶ τῷ πατρὶ αὐτοῦ κατὰ φύ-
 σιν τὸ ὄνομα εἶναι.

ΕΡΜ. Φαίνεται.

ΣΩ. Κινδυνεύει γὰρ τοιοῦτός τις εἶναι ὁ Ἄγα-
 μένων, οἷος ἂν δόξειεν αὐτῷ διαπονεῖσθαι καὶ

395

D. ἐν τέρατος εἶδει γίνονται.] γίγονται Par. G. Gud.
 ἐν τοῖς ἔμπροσθεν] ἔμπροσθε Vat. A.
 P. 395. οἷος ἂν δόξειεν] Libri οἷος ἂν δ. unus Gud. οἷος
 ἂν δόξειεν. quod tamen admissa crasi non est necessarium. Dein

tera sententiae pars: καὶ οὕτως
 τοῦ γένους δὲ ἔχειν τὴν ἐπανυ-
 μίαν, per reticentiam quandam,
 quum Socrates deinde additurus
 sit καὶ τῷ ἐκ τοῦ εὐσεβοῦς κ.
 τ. λ.

P. 395. Ἔοικε δὲ γε καὶ
 τῷ πατρὶ.] Quod his additur
 ab Hermogene, φαίνεται, unice
 spectat ad Socratis illud ἔοικε;
 anseverat enim Hermogenes, vi-
 deti sibi hoc probabile et con-
 sentaneum, ex praegressi vide-

licet exempli similitudine enque
 omnino, quam Socrates expli-
 cuit, nominum ratione. Monui,
 ne quis hic haereat, id quibus
 perperam, ut olim ipse feci,
 ad totam Socratis sententiam
 trahens, quae nondum poterat
 liquida Hermogeni et aperta es-
 se. Heindorf.

οἷος ἂν δόξειεν.] Hanc cra-
 sin non dubitavimus de Bek-
 kerii sententia pro vulg. οἷος
 ἂν δ. restituere. Nam quod Gud.

καρτερεῖν, τέλος ἐπιτιθεῖς τοῖς δοῦσαι δι' ἀρετὴν. σημεῖον δ' αὐτοῦ ἢ ἐν Τροίᾳ μονὴ τοῦ πλήθους τε καὶ καρτερίας. ὅτι οὖν ἀγαστός κατὰ τὴν ἐπιμονὴν οὗτος ὁ ἀνὴρ, ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα ὁ Ἀγαμέμνων.

B Ἰσως δὲ καὶ ὁ Ἀτρεὺς ὀρθῶς ἔχει. ὅ τε γὰρ τοῦ Χρυσίππου αὐτῷ φόνος καὶ ἂ πρὸς τὸν Θυέστην ὡς ὠμὰ διεπράττετο, πάντα ταῦτα ζημιώδη καὶ ἀτηρὰ πρὸς ἀρετὴν. ἢ οὖν τοῦ ὀνόματος ἐπωνυμία σικκρὸν παρακλίνει καὶ ἐπικεκάλυπται, ὥστε μὴ πᾶσι δη-

pro vulg. ἐπιθεῖς e Bodl. Vat. A. Ven. II. Flor. d. et pr. Vind. ἐπιθεῖς restitutum.

αὐτοῦ ἢ ἐν Τροίᾳ — καρτερίας] Stephanus in vitis libris omnibus dedit: αὐτῷ τῆς καρτερίας ἢ ἐν Τροίᾳ μονὴ μετὰ τοσούτου πλήθους.

B. καὶ ἀτηρὰ] ἀτηρὰ Bodl. Vat. A. Par. G.

scriptum habet ἂ ἄν, ab Heindorfio restitutum, id vereor ne praepostera natum sit correctione. Eandem crasis formam Bekkerus probabili conjectura restituendam censet Gorg. p. 486. E. εἰ οὐδ', ὅτι ἂν μοι σὺ ὁμολογήσῃς περὶ ἂν ἢ ἐμὴ ψυχὴ δοῦσαι, ταῦτ' ἦδη εἶον αἰτῆ ἀληθῆ, ubi unus Par. E. ἂ ἄν, reliqui ἄν scriptum habent. Nec minus probabile est quod dedit Schneiderus Reip. X. p. 606. C. ἂν, ἂν αὐτὸς ἀσχυρῶς γελωτοποιῶν, κ. τ. λ., ubi libri item ἄν tenent.

σημεῖον δ' αὐτοῦ — καρτερίας] Sic libri omnes cum Ald. Bas. I. 2. praeterquam quod Ven. F. habet καρτερία. Stephanus facta verborum transpositione ita scripsit: σημεῖον δ' αὐτοῦ τῆς καρτερίας ἢ ἐν Τροίᾳ μονὴ μετὰ τοσούτου πλήθους. Quod ipsum tenuit etiam Heindorfius, nisi quod αὐτοῦ restituit pro αὐτῷ, et τοσούτου pro τοσούτου dedit. Nimirum hausit Stephanus hanc

lectionem e Ficino, cuius haec est interpretatio: argumentum vero tolerantiae suae apud Troiam tanto cum exercitu perduratio praebuit. Corruptam esse librorum scripturam nemo est quin videat. Ego corrigendum censeo τοῦ πλήθους μετὰ καρτερίας. Quae emendatione hic efficitur sensus: argumentum autem eius rei hoc est, quod exercitus cum perseverantia ad Troiam mansit. Etenim hanc ipsam Graecorum mansionem Socrates vult Agamemnonis perseverantia et constantia effectam esse: unde ipsi tribuitur ἐπιμονή, exercitῶν μονή, quae tamen etiam in ipsum convenit, utpote eius auctorem.

B. Χρυσίππου αὐτῷ φόνος] Chrysippus Pelopis et Astyopes filius fuit, quem quum pater unice amaret, Hippodamia nocera id aegre ferens, eum per filios suos Atrium et Thyestem interfecit iussit. v. Hygin. f. 85. Pausan. VI. 29.

λαῦν τὴν φύσιν τοῦ ἀνδρός· τοῖς δ' ἐπαύουσι περὶ ὀνομάτων ἱκανῶς δηλοῖ ὁ βούλεται ὁ Ἀτρεὺς. καὶ γὰρ κατὰ τὸ ἀτειρὲς καὶ κατὰ τὸ ἀτροστον καὶ κατὰ τὸ ἀτηρὸν, πανταχῇ ὀρθῶς αὐτῷ τὸ ὄνομα κείται. Δοκεῖ δὲ μοι καὶ τῷ Πέλοπι τὸ ὄνομα ἐμμέτρως κείσθαι· σημαίνει γὰρ τοῦτο τοῦνομα τὸν τὰ ἔγγυς ὀρθῶτα ἄξιον εἶναι ταύτης τῆς ἐπωνυμίας.

ERM. Πῶς δὴ;

ΣΩ. Οἶόν που καὶ κατ' ἐκείνου λέγεται τοῦ ἀν-

κατὰ τὸ ἀτειρὲς] Sic Bodl. Vat. A. Ven. Σ. Vind. Par. G. Flor. d. Zitt. Male vet. edit. ἀτηρὲς, quod correxit Buttmannus.

C. καὶ κατὰ τὸ ἀτροστον] ἀτροστον Ven. A. Par. B. CEFHIX. Flor. b. c. Proximum αὐτῷ, pro quo olim scribatur αὐτό, debemus Bodl. Vat. A. Ven. ΞΠΣ. Vind. Par. GX. Zitt. Restituendum iam Heindorfius vidit.

ibique intpp. De Atrai crudeli in Thyestem facinore v. Hygin. f. 88. et Pausan. II. 19. Verba ὡς ὠμὰ Heindorfius interpretatur perquam saeva. Mihi quid de hoc usu voculae videatur, ad Apolog. Socr. p. 35. A. siniscavi. — ἀτηρὰ interprete scholiasta sunt ἀκόλωνα, ὀβριστικά, χαλεπά, κακά, βλαβερά.

ἢ οὖν τοῦ ὀνόματος ἐπωνυμία —] h. e. τὸ ὄνομα δ' ἐπωνυμίζεται, nomen, quod ei impositum est, paullulum declinat et obscuratum est, ita ut non omnibus naturam atque indolem viri patefaciat. Obscurius enim eo istud ἀτηρὸν πρὸς ἀρετὴν significatur, nec statim τὸ ἀτειρὲς et τὸ ἀτροστον in Atrai venit nomen audientibus. De verbis ἐπαύουσι περὶ ὀνομάτων v. ad Hipp. mai. p. 289. E. — ὁ βούλεται ὁ Ἀτρεὺς, quid sibi vult Atrai nomen. Thenet. p. 156. C. εἰ δὲ οὖν ἡμῶς βούλεται οὗτος ὁ μέθος. Mox pro ἀτειρὲς,

quod optimi libri suppeditarunt, ante Bekkerum scribebatur ἀτηρὲς, quod ob sequens ἀτηρὸν ferri non posse Buttmannus vidit.

τὸν τὰ ἔγγυς ὀρθῶτα —] eum, qui propinqua conspiciat (nec cernat remotiora) hac appellatione dignum esse, h. e. in eum, qui propinqua tantum videat, hoc nomen convenire. Ita si haec acciperis, locum non tentabis conjectura. Buttm. tamen ante haec: ἄξιον εἶναι — ἐπωνυμίας, aliqua intercidiisse putavit, veluti tale quid: ὄνομα δὲ τὸν Πέλοπα. Nec Heindorf. in vulgata scriptura acquievit, qui καὶ ante ἄξιον ex cod. Gad. et Par. g. inserto totum locum ita restituendum iudicaverit: Δοκεῖ δὲ μοι καὶ τῷ Πέλοπι τὸ ὄνομα ἐμμέτρως κείσθαι, σημαίνει γὰρ ταῦτο τὸ ὄνομα τὸν τὰ ἔγγυς ὀρθῶτα, καὶ ἄξιον εἶναι ταύτης τῆς ἐπωνυμίας. Beckia veteri ante αὐτὸν inserendam videbatur.

δρὸς ἐν τῷ τοῦ Μυρτίλου φόνῳ οὐδὲν οἶον τε γέ-
νεσθαι προνοηθῆναι οὐδὲ προῖδειν τῶν πόρῳ τῶν
εἰς τὸ πᾶν γένος, ὅσης αὐτὸ δυστυχίας ἐνεπίμπλη,
D τὸ ἕγγυς μόνον ὄρων καὶ τὸ παραχρῆμα — ταῦτο
δ' ἐστὶ πύλας — ἥνικα προσδυμῆτο λαβεῖν παντὶ
τρόπῳ τὸν τῆς Ἰπποδαμείας γέμον. Τῷ δὲ Ταν-
τάλῳ καὶ πᾶς ἂν ἠγήσαστο τοῦνομα ὀρθῶς καὶ κατὰ
φύσιν τεθῆναι, εἰ ἀληθῆ τὰ περὶ αὐτὸν λεγόμενα.

EPM. Τὰ ποῖα ταῦτα;

ΣΩ. Ἄ τέ που ἐτι ζῶντι δυστυχῆματα ἐγένετο

οὐδὲν οἶον τε γένεσθαι] οἶον Coisl. Vat. A. Ven. AP.
Par. BCEGHX. Vat. m. et a pr. m. Bodl. Par. F.

ὅσης αὐτὸ δυστυχίας] V. αὐτῶ, quod e Ven. E Vind. et
rec. Bodl. correctum. Dein Heindorfius pro ὄρων scribi iubet
ὄρωντα. Vat. I. ὄρων.

D. τὰ περὶ αὐτὸν λεγόμενα] Editt. omnes αὐτοῦ. Sed
Bodl. Ven. EHS. Vind. Par. II. Vat. m. Flor. d. Darmst. Zitt.
αὐτῶν, quod firmat etiam reliquorum scriptura αὐτῶν. Unus F.
ex corr. αὐτοῦ. v. ann.

Ἐν τῷ τοῦ Μυρτίλου φόν-
ῳ] Pelops quum aliquando
quærendæ aquæ causa de curru
descendisset, iamque longius
abisset, Hippodamia Myrtilum
aurigam, cum quo sola reman-
serat, ad illicitos amores pel-
licere studuit. Qui quum ei mo-
rem gerere nolisset, accusa-
tus est apud Pelopem, quod ip-
sam violare conatus esset, ob
idque proiectus in vicinum ma-
re, quod ex eo Myrtaum appel-
latum est. v. Tzetza ad Ly-
cophron. v. 156. Ex quo tem-
pore Peldpis domus gravissimas
experta est calamitates. v. So-
phocl. Eleotr. 508. Atque inde
perspicitur, cur huius potissim-
um rei nunc a scriptore men-
tio iniecta sit.

τὸ ἕγγυς μόνον ὄρων] No-
minativus participii per anaco-
luthiam inferitur, perinde quasi
anegressum esset: λέγεται που
ἐκείνος ὁ αὐτῆς οἴου οἶος τε γέ-
νεσθαι κ. τ. λ. Multa id ge-

nus exempla ad Phædr. p. 241.
D. indicavi, quæ si meminisset
Heindorfius, non erat, opi-
nor, correcturus τὸ ἕγγυς μόνον
ὄρωντα.

D. τὰ περὶ αὐτὸν λεγόμε-
να] Accusativum αὐτῶν pro
vulg. αὐτοῦ ex libris restitui-
mus. Nam genitivum haud du-
bie invexerant qui accusandi
casum in hac constructione in-
usitatum esse opinarentur. Sed
conf. infra p. 421. A. καὶ αὐτὸ
τοῦτο, περὶ ὃ τῶν δ' λόγος ἦν
ἔστιν, ubi eod. quidam perpe-
ram περὶ αὐτῶν. Phædon. p. 109.
B. ὅν δὲ αἰθέρα ὀνομάζειν τοῖς
πάλαις τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα
εἰσθότων λέγειν. Tim. p. 38. A.
τὸ δὲ ἦν καὶ τὸ ἔσται περὶ τὴν
ἐν χρόνῳ ἰσθῆσαι γένεσιν πρῆται
λέγεσθαι. Xenoph. Mem. I. 1.
extr. τὸν ἀεθλοῦ μὲν ἀπὸν ποτε
περὶ ταῦτα θεοῖς οὐτ' εἰσθότα
οὐτε πρῆταται. ad quem locum
v. Bornemannum. Plu. i.
Gorg. p. 490. C. περὶ οὐτῶν οὐ

πολλὰ καὶ δεινὰ, ὧν καὶ τέλος ἢ πατρὶς αὐτοῦ ὄλη
ἀνετράπετο, καὶ τελευτήσαντι ἐν Αἴδου ἢ ὑπὲρ τῆς
κεφαλῆς τοῦ λίθου ταλαντεία θανακιστῆ ὡς σύμφω- E
νος τῷ ὀνόματι. καὶ ἀτεχνῶς ἔοικεν, ὥσπερ ἂν εἴ-
τις βουλόμενος ταλάντατον ὀνομάσαι, ἀποχρηπτό-
μενος ὀνομάσαι καὶ εἶποι ἀντ' ἐκείνου Τάνταλον,
τοιούτων τι καὶ τούτῳ τὸ ὄνομα ἔοικεν ἐκπορῆσαι
ἢ τύχη τῆς φήμης. Φαίνεται δὲ καὶ τῷ πατρὶ αὐ-
τοῦ λεγομένῳ τῷ Αἰ παγκάλως τὸ ὄνομα κείσθαι. 396
ἔστι δὲ οὐ ῥᾶδιον κατανοῆσαι. ἀτεχνῶς γὰρ ἐστίν

ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς] τῆς om. Ven. ES. Vind. Zitt. Dein
ταλαντεία Darmst. ταλαντεία marg. cod. F. a m. rec. Quod in lo-
cum vulg. παντεία substituit. Dein θανακιστῆ pro θανακιστῆ
praebuerunt Ven. A. Par. BCEFHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. e.
i. et ed. Bas. 2. Pro συμφῶνως autem ex Par. G. et Gud. σύμ-
φωνος restitutum.

E. καὶ τούτῳ τὸ ὄνομα] Sic Bodl. Vat. A. Ven. EHS.
Vind. Par. G. Flor. e. et ex corr. Zitt. Vett. editt. τοῦτο.

λέγει. Epinom. p. 980. C. λέγει
τῶν ἐπιότα σοι λόγον τῶν κε-
λῶν περὶ τοῦς θεοῖς τε καὶ τὰς
θεάς.

ὧν καὶ τέλος ἢ πατρὶς
αὐτοῦ] h. e. quorum adeo
fine et exitu universa ipsius pa-
tria eversa est. Nam τέλος etsi
accusativo ponitur absolute, ta-
men genitivum ὧν sibi adiun-
ctum habet. Diodorus IV.
14. ab Heindorfio laudatus: ἐπεὶ
δὲ ὁ Τάνταλος μυσθῆς ὑπὸ
τῶν θεῶν ἔξινυεν ἐκ τῆς Παφλα-
γονίας ὑπὸ Ἴλου τοῦ Τρώος,
ἀναγκαιὸν ἔστι κ. τ. λ. Aoristus
secundus ἀνετράπετο, quia in-
transitivam primitus habuit vim
et significationem, hic passivè
positus. Quamquam quid pro-
hibet quo minus interpretemur:
patria eius corrui? certe
quidem hinc repelenda est vis
passiva, si qua in hunc locum
convenit. Dein pro vulgato ταν-
ταλία ex duobus libris revoca-
vimus ταλαντεία, quod ipsum

teste Schleiermacherso
Spaldingius restituendum vi-
dit. Enimvero παντεία quum
proxime ad Tantalii nomen ac-
cedat, vix deinde iustus iste in
nomine ταλάντατον conspicuus
subiungi potuit. Cum proximis
contendit Heindorf., recep-
tam lectionem confirmaturus,
Gorg. p. 477. B. ὑπερφονεῖ τινα
ἄρα ὡς μεγάλη βλάβη καὶ κακῶ
θανάτω. Vellem autem scri-
ptum legeretur θανακιστῆ ὡς
σύμφωνος οὐσα τῷ ὀνόματι. Ce-
terum de Tantalii poena apud
inferos doctissime scripsit For-
sonus ad Eurip. Orest. v. 5.

E. καὶ ἀτεχνῶς ἔοικε —
φήμης] Recte vidit Heindorf.
καὶ ἀτεχνῶς ἔοικε pertinere ad
verba τοιούτων τι καὶ τούτῳ τὸ
ὄνομα ἔοικεν ἐκπορῆσαι, in qui-
bus perspicuitatis causa ἔοικε
denno inferatur, atque locum
sic explicari oportere: quod
fecerit aliquis consulto, qui
vocabulum ταλάντα-

οἷον λόγος τὸ τοῦ Διὸς ὄνομα· διεκόντες δὲ αὐτὸ
διχῆ οἱ μὲν τῷ ἑτέρῳ μέρει, οἱ δὲ τῷ ἑτέρῳ χρώ-
μαθα. οἱ μὲν γὰρ Ζῆνα, οἱ δὲ Δία καλοῦσι. συν-
τιθέμενα δ' εἰς ἓν δηλοῖ τὴν φύσιν τοῦ Θεοῦ, ὃ δὴ
προσῆκον φασὲν ὀνόματι οἷον τε εἶναι ἀπεργάζεσθαι.
οὐ γὰρ ἔστιν ἡμῖν καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν, ὅστις ἐστὶν
αἴτιος μᾶλλον τοῦ ζῆν ἢ ὁ ἄρχων τε καὶ βασιλεὺς
B τῶν πάντων. συμβαίνει οὖν ὀρθῶς ὀνομαζέσθαι
οὗτος ὁ Θεὸς εἶναι, δι' ὃν ζῆν αἰεὶ πᾶσι τοῖς ζῶσιν

P. 396. διεκόντες δὲ αὐτὸ] δι om. Coisl. Par. BCEFH. Vat. m. Flor. a. b. et pr. Ven. A. Par. E. In Par. X. et Ven. A. rec. est διεκόντες οὖν. Flor. d. διεκόντες γὰρ αὐτό. Et fieri potest ut de ab his inventum sit, qui sententias explanationi inseruientes ἀσυνδέτως adiungi uolere non meminerunt.

B. οὗτος ὁ Θεὸς εἶναι] Male Steph. de Cornarii conf.: οὗτος, τῷ Θεῷ εἶναι. Verba nominandi non raro ita cum εἶναι coniungi docebunt Schaefer. ad Dionys. Hal. p. 141. Reiz. ad

son obscurare et obtegere uelit, ut pro eo dicat κάταλον, idem famam fecisse fortuito. Nam ἡ τύχη πῆς φήμης est fors quaedam famae; consecutio uerborum autem haec est: ἵσκειν ἡ τύχη πῆς φήμης τὸ ἄνομα ἐκπορεύεται αὐτῷ τοιοῦτόν τι. Ex quo apparet nec in τὸ articulo esse haerendum.

P. 396. συντιθέμενα δ' εἰς ἓν] Facile αἰεὶ mente et cogitatione addideris, ut nolim cum Heindorfio ex libro Gudiano, quocum unus Par. G. conspirat, ταῦτα post δ' inferre. Proxima a Serrano male sollicitata hunc habent sensum: quod quidem consentaneum esse dicimus nomen posse efficere. Nam προσῆκον τὸ ἐπὶ hic quoque est conuenit in aliquem, cedit in aliquem, de quo formulae usu v. Gorg. p. 479. E. Lachel. p. 199. D. Phaedon. p. 88. B. Phaedr. p. 232. B.

B. διεκλήπται δὲ δίχα—]

Perridicula nominis origination, qua τὸν Δία a praepositione διὰ, τὸν Ζῆνα autem a vivendi verbo dictum censet, ut proprie unum debuerit esse uocabulum Διάζῆνα, quod tamen usa et consuetudine in diuersas partes diuisum sit. Quantis somniis in interpretanda Iouis appellatione ueteres indulserint, ex iis intelligere licet, quae habet Etymologus Magn. p. 498. extr. ed. Sylb. Nam ista omnia ex antiquioribus fontibus esse derivata, certum et exploratum habemus. vid. Reland. Dissert. miscell. P. II. p. 175 et 264.

Τοῦτον δὲ Κρόνον νιδόν εἶναι] Inserui nunc cum Bekkeri et Heindorfio εἶναι post νιδόν. Quod si abest, negre uerba hunc in modum coniunxeris: ὑβριστικὸν μὲν ἂν τι δόξειεν τοῦτον Κρόνον νιδόν εἶναι. Ac fortasse in codd. propterea illud post δόξειεν illatum est. ὑβριστικὸν autem significat vi-

υπάρχει. διεκλήπται δὲ δίχα, ὡςπερ λέγω, ἐν ὄν τοῦ ὀνομα, τῷ Δί καὶ τῷ Ζηνί. Τοῦτον δὲ Κρόνον νιδόν εἶναι ὑβριστικὸν μὲν ἂν τι δόξειεν εἶναι ἀκούσαντι ἐξαίτης, εὐλογον δὲ, μεγάλης τιμῆς διανοίας ἐκγονον εἶναι τὸν Δία· κόρον γὰρ σημαίνει, οὐ παῖδα, ἀλλὰ τὸ καθαρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκρηστον τοῦ νοῦ. Ἔστι δὲ οὗτος Οὐρανοῦ υἱός, ὡς λόγος. ἡ δὲ αὐτὸς ἐς τὸ ἄνω ὄψει καλῶς ἔχει τοῦτο τὸ ὄνομα καλεῖσθαι, οὐρανια, ὁρῶσα τὰ ἄνω· ὅθεν δὴ καὶ φασιν, ὦ C

Viger. p. 737. Heindorf. ad Theaet. p. 344. Conf. nostra ad Philoh. p. 13. C.

B. Κρόνον νιδόν εἶναι] Hoc αἶσα praebuerunt Par. G. et Gudian. Dein editi, omnes ἂν τι δόξειεν. Pro τινε habent τις Bodl. Ven. II 2; Vind. Par. BCGHI. Vat. I. m. Flor. a. b. c. i. Zitt. sed in Bodl. 3 tribus punctis notatum est. Recte et Coisl. Par. EF. Flor. d. Darmst. et rec. Vat. A.

κόρον γὰρ α.] Male Steph. κόρος. Par. I. κρόνον.

deri quod Iupiter Croni filius esse dicatur, quia uidelicet Κρόνος etiam de atolido usurpato conseruauerat. v. ad Kuthydem. p. 287. B. Nam aliae loci interpretationes, quas Schleierm. proposuit p. 476., vix cuiquam placebunt. Multus de hac re est Proclus p. 58 sq. ed. Boisson. iam uero Socrates consentaneum esse censet, Iovem magnae cuiusdam mentis esse filium, ideoque Croni nomen festiue sic interpretatur, ut illud significare uelit τὸ καθαρόν καὶ ἀκρηστον τοῦ νοῦ. Eum uero σημαίνει γὰρ, inquit, κόρον, sc. ὁ Κρόνος α. τὸ τοῦ Κρόνον ὄνομα, eumque non intelligendum de puero, sed de eo, quod purum est atque sincerum. Lepide nimirum hoc uocabulum derivat a κορεῖν, uertere, purgare, ut de scopis cogitari oporteat. Itaque Κρόνος secundum hanc originationem sane perridiculam nomen accepit a scopis, ut cuius mens uerreudo sit repurgata (der

einen mit Besen gefegten Verstand besitzt). Haec omnia nemo est quin uideat ioculariter a Socrate ita explicari, ut rideantur uidelicet etymologiae a Cratylo similibusque homuncionibus excogitatae. Nihilominus ea a Proclo p. 58 — 72. ed. Boisson. aliisque pro ueris accepta tanquam sublimioris interpretationis specimina dilaudantur. Videlicet isti tenebriones dum miris somniis indulgent ipsam uobis lucem non uidere solent. Haud sit hinc sua etiam Etymologia M. v. Κρόνος: Ὁ Κρόνος τῆς νοῦ τῆς ζωῆς ἐστὶ καθαρός, κόρος ἂν τοῦ νοῦ· μᾶλλον δὲ κόρος νοῦς καὶ καθαρός.

C. ὅθεν δὴ καὶ φασιν—] ex qua (rerum sublimium siue coelestium) spectatione ὁ μεταφυσικός (i. e. qui de rebus sublimibus nugantur) etiam affirmant puram nobis contingere mentem. conf. De Rep. VII. p. 529. B.

Ἐμοῖοι, τὸν καθαρὸν νοῦν παραγιγνέσθαι οἱ με-
 τεωρολόγοι, καὶ τῷ οὐρανῷ ὀρθῶς τὸ ὄνομα κείσθαι.
 Εἰ δ' ἐμεινήμην τὴν Ἡσίοδος γενεαλογίαν, τίνας
 ἔτι τοὺς ἀνωτέρω προγόνους λέγει τοῦτων, οὐκ ἂν
 ἐπανόμην διεξιῶν, ὡς ὀρθῶς αὐτοῖς τὰ ὀνόματα
 κείται, ἕως ἀπειράσθην τῆς σοφίας ταυτησί, τί
 ποιήσει, εἰ ἄρα ἀπερῆ ἢ οὐ, ἢ ἐμοὶ ἐξαιρήνης νῦν
 οὕτως προσπέτωκεν ἄρτι, οὐκ οἶδ' ὀπόθεν.

D. EPM. Καὶ μὲν δὴ, ὦ Σώκρατες, ἀτεχνῶς γέ
 μοι δοκεῖ ὡσπερ οἱ ἐνθουσιῶντες ἐξαιρήνης χρη-
 σμαδεῖν.

Cap. XV. ΣΩ. Καὶ αἰτιῶμαι γέ, ὦ Ἐμοῖοι-
 νες, μάλιστα αὐτὴν ἀπὸ Εὐθύφρονος τοῦ Προσπαλι-
 τίου προσπετωκέναι μοι. ἔωθεν γὰρ πολλὰ αὐτῷ
 συνῆν καὶ παρῆγον τὰ ὄντα. κινδυνεύει οὖν ἐνθουσιῶν
 οὐ μόνον τὰ ὄντα μου ἐμπλήσαι τῆς δαιμονίας σο-

C. οὐκ ἂν ἐπανόμην] Sic recte Ald. Bas. l. 2. cum eod. fere omnibus. Steph. ἐπανόμην. Mox Ven. II. rec. Gud. ἕως ἂν ἂν. Ven. Σ. ἀπειράσθην.

τῆς σοφίας ταυτησί τί ποιήσει] V. ταυτησί, εἰ τί ποιήσει, quod e Coisl. Ven. A. Par. IX. Vat. l. m. Flor. b. i. Darmst. mutavi. In Bodl. Vat. A. Ven. II. S. Vind. Par. G. legi- tur: ταυτης, εἰ τί π. quod receptam firmat scripturam. Dein pro vulg. ἀπερῆ dedimus ἀπερῆ e Bodl. Vat. A. Ven. AΣΠΣ. Vind. Par. BCEGHIX. Vat. l. m. Gud. Flor. a. i.

D. ἀτεχνῶς γέ μοι δοκεῖ] Vitiose editt. vett. δοκεῖ.

τίνας ἔτι τοὺς ἄν.] qui-
 bus praeterea nominibus
 appellet eos, qui his sint
 genere priores. — Mox ἕως
 ἀπειράσθην, donec ex-
 tus essem, indicativo modo sine
 particula ἂν dici debuit ob prae-
 gressum istud οὐκ ἂν ἐπανόμην,
 ut sane mirari liceat Hein-
 dorfium cum Stephano hic ἂν
 et optativum desiderantem.

D. Εὐθύφρονος τοῦ
 Προσπαλίτου] Προσπαλί-
 τος fuit demum tribus Acamantidos,
 cuius mentio fit a Demosthen.
 in Macari. p. 1071. ed. Reisk.

Harpocrate, Photio,
 Suida, Stephano Byzant.
 aliis. Nihil est quod vulgo
 scribebatur Παντίου.

τὸ μὲν τήμερον εἶναι] h. e.
 pro praesentia temporis
 s. hodierni diei conditio-
 ne, quod nos dicimus für
 jetzt, für heute. v. Her-
 mann. ad Viger. p. 888. Er-
 rant enim grammatici formulam
 idem quod τήμερον significare
 existimantes.

E. ἀποδιοπομηνήσόμεθα
 τε αὐτῆ] Schol. ad h. l. Ἀπο-
 διοπομηνήσεται φωνὴ ἀπο-

φίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς ἐπιληφθεῖ. δοκεῖ οὖν μοι
 χρῆναι οὐκ ὠσὶν ἡμᾶς ποιῆσαι, τὸ μὲν τήμερον εἶναι
 χρῆσασθαι αὐτῇ καὶ τὰ λοιπὰ περὶ τῶν ὀνομάτων
 ἐπισκέψασθαι· αὐριον δ' ἔαν καὶ ἡμῖν ξυμδοκῆ,
 ἀποδιοπομηνήσόμεθα τε αὐτὴν καὶ καθαραύμεθα
 ἐξευρόντες, ὅστις τὰ τοιαῦτα δεινὸς καθάριεν, εἴτε
 τῶν ἱερέων τις εἴτε τῶν σοφιστῶν.

EPM. Ἄλλ' ἐγὼ μὲν ξυμχωρῶ· πάνν γὰρ ἂν
 ἠδέως τὰ ἐπιλοιπα περὶ τῶν ὀνομάτων ἀκούσαιμι.

ΣΩ. Ἄλλὰ χρῆ οὕτω ποιεῖν. Πόθεν οὖν βούλει
 ἀρξώμεθα διασκοποῦντες, ἐπειδὴ περὶ εἰς τύπον τινὰ
 ἐμβεβήκαμεν, ἵνα εἰδῶμεν, εἰ ἄρα ἡμῖν ἐπιμαρτυ-
 ρήσει αὐτὰ τὰ ὀνόματα μὴ πάνν ἀπὸ τοῦ αὐτομά-
 του οὕτως ἕκαστα κείσθαι, ἀλλ' ἔχειν τινὰ ὀρθότη-
 τα; τὰ μὲν οὖν τῶν ἡρώων καὶ ἀνθρώπων λεγόμενα
 ὀνόματα ἴσως ἂν ἡμᾶς ἐξαπατήσῃτε, πολλὰ μὲν γὰρ

τοῦ Προσπαλίτου] Sic Bodl. Coisl. Ven. AP. Par. BC
 EFGHI. Vat. l. m. Gud. Flor. a. b. c. i. et rec. Vat. A. Ven.
 2. In Ald. Bas. l. 2. legitur Παντίου τος. Steph. τοῦ Παντίου.
 Ven. Σ. Vind. Flor. d. Zitt. τοῦ Προσπαλίτου. Par. X. τοῦ προσ-
 παλίτου. Dein Bodl. συνῆ.

P. 397. πάνν γὰρ ἂν ἠδέως] ἂν additum e Bodl. Vat.
 A. Ven. II. S. Vind. Par. G. Flor. d. Zitt.

Πόθεν οὖν βούλει ἀρξ.] οὖν om. Vat. A. Flor. d. ἀρξό-
 μεθα Coisl. Ven. A. Par. BCEFGI. Vat. l. m. Flor. c. i. Darmst.

τῆσθε τὸν προστρόπιον Ἀλα
 καὶ αἰὼνὶ καθάριεσθαι τὰ δεινὰ.
 Phrynichus in Bekkeri Anec-
 dot. l. p. 7. Ἀποδιοπομηνή-
 σθαι καὶ διασκοπεῖσθαι:
 σημαίνει μὲν τὸ ἀπομηνεῖσθαι
 καὶ ἀποκαθαίρωσθαι μύσην· σὺγ-
 κεται δὲ τὸ ὄνομα εἰ τοῦ δέου,
 ὃ ἔστι δῆγμα τοῦ ἱερῶν τοῦ θρο-
 νίου τῷ Αἰλ, ἢ ὡς ἱστέτες
 καθάριοντο, καὶ τοῦ ἀκαθάρτου.
 μετὰ γοῖν τῆς ἀπὸ προθίτου
 Αττικῆς αὐτῶν ἔστιν. v. Rahuken.
 ad Tim. Gloss. p. 40 sqq.

P. 397. ἐπειδὴ περὶ εἰς τύ-
 πον τινὸς ἐμβεβήκαμεν]
 Plat. Opp. Vol. V. P. II.

quando quidem semel
 adumbratam quandam in-
 gressi sumus disputandi
 formam et rationem. Nam
 τύπος quum proprie dicatur de
 adumbratione imaginum, tum a
 philosopho saepenumero usur-
 patur de universa sermonis vel
 disputationis descriptione atque
 forma. Atque hinc fit, ut in
 τῆσθε λέγειν haud raro significet
 in univcrsum de aliqua
 re disputare neque sin-
 gulas partes accurate ex-
 ecutere. Plat. De Rep. VI. p.
 491. C. ἔχει γὰρ τὸν τύπον ὡς

αὐτῶν κῆται κατὰ προγόνων ἐπωνυμίας, οὐδὲν προσ-
ἦκον ἐνίοις, ὡς περ κατ' ἀρχὰς ἐλέγομεν, πολλὰ δὲ
ὡς περ εὐχόμενοι τίθενται, οἷον Εὐτυχίδαην καὶ Σω-
σίαν καὶ Θεόφιλον καὶ ἄλλα πολλά. τὰ μὲν οὖν τοι-
αῦτα δοκεῖ μοι χρῆναι εἶν· εἰκὸς δὲ μάλιστα ἡμᾶς
εἶρεῖν τὰ ὀρθῶς κείμενα περὶ τὰ αἰεὶ ὄντα καὶ πε-
φύκτα. ἐσπουδᾶσθαι γὰρ ἐνταῦθα μάλιστα πρέπει
τὴν θείων τῶν ὀνομάτων· ἴσως δ' ἕνα αὐτῶν καὶ
ὑπὸ θειοτέρας δυνάμεως ἢ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἐτίθει.

ΕΡΜ. Δοκεῖς μοι καλῶς λέγειν, ὦ Σώκρατες.

Cap. XVI. ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐ δίκαιον ἀπὸ τῶν
θεῶν ἀρχεσθαι σκοπομένους, πῆ ποτὲ αὐτὸ τοῦτο
τὸ ὄνομα οἱ θεοὶ ὀρθῶς ἐκλήθησαν;

ΕΡΜ. Εἰκὸς γε.

B. κατὰ προγόνων ἐπωνυμίας] ὁμωνυμίας Bodl. Vat. A.
Ven. II. Par. G. Flor. d. et a pr. m. Ven. S. Vind.; quod erant
qui praeferaut.

οἷον Εὐτυχ(ίδαην) Εὐτυχίδαην Bodl. Vat. A. Ven. ΞΠΣ.
Vind. Flor. d. Dein pro χρῆναι τὰν Ven. II. in marg. et Gud.
χαίρειν εἶν, quod habuit etiam scholiastes.

C. μόρους τοὺς θεοὺς ἡγεῖσθαι] τούτῳ additum e
Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. AΠ. Par. BCEFGHIX. Vat. I. m.
Flor. a. b. c. d. i. Darmst.

λέγει, ubi deinde opponitur τὸ
ἀκριβέστερον πυθέσθαι. Ibid. III.
p. 414. A. ὡς ἐν τύπῳ, μὴ δὲ
ἀκριβέστερον, εἰρησθαι VIII. p. 559.
A. Protagor. p. 344. B. Phileb.
p. 61. A. τὸ τολμᾶν ἄγαθὸν ἢ καὶ
κακῶς, ἢ καὶ τινε τιποῦ αὐτοῦ
ληπτέον. Aristot. Eth. ad Nicom.
I. 2. πειρασίον τύπῳ γε
περιλαβεῖν αὐτό. Ibid. I. 3. πα-
χυλῶς καὶ τύπῳ τῆς τοῦ ἐνδεί-
κνυσθαι. Ibid. V. I. ὡς ἐν τύπῳ
ἐπισημασθαι κατὰ. Ibid. II. 2.
τιποῦ καὶ οὐκ ἀκριβέστερον. conf.
Tou p. ad Longin. p. 305. ed.
Weisk. Zell. ad Aristot. Eth.
Nic. I. 2. §. 3. p. 8 sq. et p.
100.

B. ὡς περ εὐχόμενοι τί-
θεταί] multa etiam no-
mina quasi optantes ho-

mines solent imponere, ve-
lut Eutychedia, quod est quasi
precantia, ut quis fortunatus sit,
ideoque eius indolem et natu-
ram non significat.

C. τούτους μόρους τοὺς
θεοὺς ἡγεῖσθαι] Fuit qui
ἡγήσασθαι reponendum putaret.
Quod iudicium viri doctissimi
nemo comprobabit inspectis iis,
quae de hoc loquendi genere ad
Sympos. p. 172. B. Gorg. p.
489. C. notavimus. Alia rei
exempla collegit Matthiae Gr.
§. 499. Deinde articulum τοὺς
auctoritate codicum resituen-
dum iudicavimus. Enimvero τοὺς
θεοὺς ἡγεῖσθαι est eoa deos
credere, qui credi solent.
v. Hermann. ad Eurip. Hecub.

ΣΩ. Τοιόνδε τοίνυν ἐγὼ γὰρ ὑποπτεύω· φαίνοται
μοι οἱ πρῶτοι τῶν ἀνθρώπων τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα
τούτους μόνους τοὺς θεοὺς ἡγεῖσθαι, ὡς περ νῦν
πολλοὶ τῶν βαρβάρων, ἥλιον καὶ σελήνην καὶ γῆν
καὶ ἄστρα καὶ οὐρανόν· ἅτε οὖν ἐντὰ ὄροντες πάντα
αἰεὶ ἰόντα δρόμῳ καὶ θέοντα, ἀπὸ ταύτης τῆς φύ-
σεως τῆς τοῦ θεῖου θεοὺς αὐτοὺς ἐπωνομάσαι· ὑστε-
ρον δὲ κατανοοῦντες τοὺς ἄλλους πάντας ἤδη τοῦτο
τῷ ὀνόματι προσαγορεύειν. εἰσὶν τι ὃ λέγω τῇ ἀλη-
θείᾳ, ἢ οὐδέν;

ΕΡΜ. Πάνν μὲν οὖν ἔστι.

ΣΩ. Τί οὖν ἂν μετὰ τοῦτο σκοποῖμεν; ἢ δῆ-
λον δὴ, ὅτι δαίμονας τε καὶ ἥρωας καὶ ἀνθρώπους;

ΕΡΜ. Δαίμονας.

ΣΩ. Καὶ ὡς ἀληθῶς, ὦ Ἐρμόγετες, τί ἂν ἔ-

B. ἅτε οὖν ἐντὰ ὄρον] V. γοῦν, quod mutatum e Bodl.
Coisl. Vat. A. Ven. A. Par. BCEFGIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c.
d. i. Darmst.

ὃ λέγω τῇ ἀληθείᾳ ἢ οὐδέν] Sic Bodl. Vat. Ven. ΞΠΣ.
Vind. Flor. d. Zitt. Editt. omnes τῷ ἀληθεί, quod ortum ex emen-
datione. Apol. Soer. in. ἐγὼ ἴσως ἐγὼ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

ἢ δῆλον δὴ; ὅτι —] Editt. omnes omisso ἢ, quod ex Par.
G. et Gud. adicci, haec verba Hermogeni tribuunt. Sed vid. antiq.

781. et ad Sophocl. Antig. 189.
Itaque articulo praedicato adiecto
sententia verborum haec est:
videntur mihi primi Grae-
ciae incolae illostantum
deos pro divinis numini-
bus, quae adorabant, ha-
buisse, qui et.
D. ἀπὸ ταύτης τῆς φύ-
σεως τῆς τοῦ θεῖου] Non case
hanc ipsius Platonis sententiam
facile suspicabuntur qui quid
universae huius disputationi pro-
positum sit rite perpenderit.
Aliter etiam Herodot. iam ab
Heindorho comparatus, II. 52.
θεοὺς προσηγορεύσαν οφείας ἀπὸ
τοῦ τοιούτου, ὅτι κάσμη θέντες
τὰ πάντα πρήγματα καὶ πάσας
σομᾶς εἶχον, ubi v. Wesse-
ling. Nimirum Heraclitici ety-

mologia, qui omnia perpetuo
ferri et agitari stantebant, ista
originatio potuit placere, ut dii
essent quasi quidam cursores.

Τί οὖν ἂν μετὰ τ.] Vulgo
ἢ ante δῆλον δὴ omissio Hermo-
geni haec adscribentur: δῆ-
λον δὴ, ὅτι δαίμονας τε καὶ
ἥρωας καὶ ἀνθρώπους. Ad quae
deinceps respondebat Socrates:
Δαίμονας; καὶ ὡς ἀληθῶς x. τ.
λ. Quae ratio idea maxime est
molesta, quia Socrates ipse in-
terrogat: δαίμονας; Nunc om-
nia offensio sublati est decur-
ritque oratio lenissime restituta
illo ἢ, quod cod. Gud. et Par.
G. obtulerunt, mutatque in-
terpunctionis ratione, quam iam
Heindorf. vidit emendari oportere.

ποτε νοῦ τὸ ὄνομα οἱ δαίμονες; σκέψαι, ἂν τί σοι
δόξω εἰπεῖν.

ΕΡΜ. Λέγε μόνον.

ΣΩ. Οἶσθα οὖν, τίνας φησὶν Ἡσίοδος εἶναι τοὺς
δαίμονας;

ΕΡΜ. Οὐκ ἐννοῶ.

ΣΩ. Οὐδὲ ὅτι χρυσοῦν γένος τὸ πρῶτόν φησι
γενέσθαι τῶν ἀνθρώπων;

ΕΡΜ. Οἶδα τοῦτό γε.

ΣΩ. Λέγει τοίνυν περὶ αὐτοῦ,
αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ μῶθ' ἐκάλυψεν,
οἱ μὲν δαίμονες ἀγνοοὶ ἐπιχθόνιοι καλέονται,
ἐσθλοὶ, ἀλεξίεργοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.

398

ΕΡΜ. Τί οὖν δὴ;

ΣΩ. Ὅτι οἶμαι ἐγὼ λέγειν αὐτὸν τὸ χρυσοῦν γέ-
νος οὐκ ἐκ χρυσοῦ πεφυκός, ἀλλ' ἀγαθόν τε καὶ κα-

P. 398. ἐπιχθόνιοι καλέονται] Sic Steph. cum Por.
G. consentiente Plutarcho De oracul. defect. p. 431. E. et ipso
Platone De Rep. V. p. 469. A. Ceteri libri omnes ὑποχθόνιοι,

E. λέγει τοίνυν περὶ αὐ-
τοῦ] Opp. et DD. v. 129 sqq.
ubi scripturae discrepantiam no-
tavit Gaisford. Affertur hic
locus etiam De Rep. V. p. 469.
A. Conf. Huttmann. in Com-
mentatt. Acad. Berol. a. 1814.
p. 158 et sqq. s. Mythologo Vol.
II. p. 22 sqq. Larcher. Ap-
pend. ad Etymol. Orianis p. 224.
qui errorem quendam Etymologi
Magui rectissimo notavit iudi-
cis. Pro ἐπιχθόνιοι ex libris
Platonis plerisque omnibus ὑπο-
χθόνιοι scribendum fuit. At ni-
mirum ὑποχθόνιοι recte appel-
lari genii nunc non videntur,
qui tanquam hominum custodes
in terra versari existimandi sunt.
v. Hesiod. l. c. v. 252 sq.
τοῖς γὰρ μύθοι εἰσὶν ἐπιχθόνιοι

πολυβοιολογῶν Ἀθανάσιον Ζηνὸς
φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων. Et
tenent libri ἐπιχθόνιοι De Rep.
p. 469. A.

P. 398. B. Οἱ δὲ ἀγαθοὶ
ἄλλο τι ἢ φρόνιμοι;] Ea
habes Socraticam sententiam,
qua virtutem in scientia posi-
tam esse volebant. Nisi forte
ἀγαθοὶ latiore significatione po-
situm accipere malueris.

Τοῦτο τοίνυν παντὸς
μᾶλλον] Hoc igitur omni-
no vult dicere, ut mihi
videtur, istud δαίμονας:
propterea enim, quod pru-
dentes et scientes erant,
δαίμονας eos appellavit.
Dein συμβαίνει τὸ ὄνομα
idem est quod συμβαίνει τὸ ὄνομα
δν: in antiqua nostra dia-

λόν. τεκμήριον δὲ μοι ἔστιν, ὅτι καὶ ἡμᾶς φησι σι-
δηροῦν εἶναι γένος.

ΕΡΜ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τῶν νῦν οἶει ἂν φάναι αὐτὸν
εἶ τις ἀγαθός ἐστιν, ἐκείνου τοῦ χρυσοῦ γένους εἶναι; B

ΕΡΜ. Εἰζός γε.

ΣΩ. Οἱ δ' ἀγαθοὶ ἄλλο τι ἢ φρόνιμοι;

ΕΡΜ. Φρόνιμοι.

ΣΩ. Τοῦτο τοίνυν παντὸς μᾶλλον λέγει, ὡς ἐμοὶ
δοκεῖ, τοὺς δαίμονας· ὅτι φρόνιμοι καὶ δαίμονες
ἦσαν, δαίμονας αὐτοὺς ὠνόμασε. καὶ ἐν γε τῇ ἀρ-
χαίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ αὐτὸ συμβαίνει τὸ ὄνομα.
λέγει οὖν καλῶς καὶ οὗτος καὶ ἄλλοι ποιηταὶ πολλοὶ,
ὅσοι λέγουσιν, ὡς, ἐπειδὴν τις ἀγαθός ὢν τελευτή-
σῃ, μεγάλην μοῖραν καὶ τιμὴν ἔχει καὶ γίγνεται δαί-
μων, κατὰ τὴν τῆς φρονήσεως ἐπωνυμίαν. ταύτη C
οὖν τίθεμαι καὶ ἐγὼ, τὸν δαίμονα ἄνδρα, ὃς ἂν

quod tuetur etiam Aristides ap. Phot. p. 693. ed. Boesch.

C. καὶ ἐγὼ, τὸν δαίμονα ἄνδρα —] Editt. omnes: καὶ
ἐγὼ τὸν δαίμονα, πάντ' ἄνδρα κ. τ. λ. Emendavi ex Flor. d.

lecto nomen illud repe-
ritur; de quo structurae ge-
nere v. ad Gorg. p. 479. C. et
Remp. II. p. 375. D. Mox p.
398. D. οἱ ἦρωες ἠήτορες τι-
νες καὶ ἱερογυρτικοὶ συμβαίνουσιν.
Enimvero dialectus Ionica no-
men δαίμων haudquam raro
usurpavit. Proclus tamen p.
82. ed. Boiss. aliud quid hic vi-
detur legisse, ut qui haec scri-
psit: Οἱ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ φωνῇ
τοὺς δαίμονας δαίμονας λέγε-
σθαι δηλοῖ, ὅτι τὸ ἄ ἀπὸ τῆς
αἰ ἔχωντο. Ex quibus verbis
Heindorf. non temere suspi-
catus est commentatorem in
exemplo suo post ὄνομα addi-
tum reperisse ὀ δάμων. — κα-
τὰ τὴν τῆς φρονήσεως
ἐπων., i. e. dum cognomen ac-

cipit a sapientia.

C. τὸν δαίμονα ἄνδρα —
δαίμωνιον εἶναι] Ita primum
huic locum sanavi. Nam vulgo
legebatur: καὶ ἐγὼ (s. πάρῳ)
τὸν δαίμονα, πάντ' ἄνδρα, ὃς
ἂν ἀγαθός ᾖ δαίμ. κ. τ. λ. ver-
bis parum apte inter se cohae-
rentibus. Nunc et facilis est
orationis decursus, et senten-
tia aptissima haec: Sic igitur
ego quoque statuo,
viri sapientem, qui bo-
nus sit, esse divinitatis
participem et vivum et
mortuum, et ab eam cau-
sam recte appellari δαί-
μονα. Quod enim additur ὃς
ἂν ἀγαθός ᾖ, refertur hoc ad
praegressum istud, ἐπειδὴν τις
ἀγαθός ὢν τελευτήσῃ.

ἀγαθὸς ἢ, δαιμόνιον εἶναι καὶ ζῶντα καὶ τελευτήσαντα, καὶ ὁρθῶς δαίμονα καλεῖσθαι.

ΕΡΜ. Καὶ ἐγὼ μοι δοκῶ, ὦ Σώκρατες, τοῦτου πάνυ σοὶ σύμμηρος εἶναι. Ὁ δὲ δὴ ἤρως τί ἂν εἴη;

ΣΩ. Τοῦτο δὲ οὐ πάνυ χαλεπὸν ἐννοῆσαι. σμικρὸν γὰρ παρήκται αὐτῶν τὸ ὄνομα, δηλοῦν τὴν ἐκ τοῦ ἔρωτος γένεσιν.

ΕΡΜ. Πῶς λέγεις;

ΣΩ. Οὐκ οἶσθα, ὅτι ἡμίθεοι οἱ ἥρωες;

Καὶ ἐγὼ μοι δοκῶ] V. Erys, quod e Bodl. Vat. A. Ven. ΞΠΣ. Vind. Par. G. Gud. Flor. d. Zitt. emendatum.

ὅτι ἡμίθεοι οἱ ἥρωες;] Par. G. εἰσὶν addit.

D. Ἐρασθέντος ἢ Θεοῦ Θνητῆς —] Vett. editt. Ἐρασθέντες ἢ Θεοῦ Θνητῆς ἢ Θεοῦ Θνητῆς. Emendavit lucum vir doctus

παρήκται αὐτῶν τὸ ὄνομα] sc. τῶν ἡρώων. Sed pluralis post singularem illatus neminem morabitur.

D. κατὰ τὴν Ἀττικὴν τὴν παλαιάν φωνήν] secundam Linguam Atticam eamque priuscam. Nam ita haec intelligenda sunt, in quibus non video cur haeserit Heindorfius. Articuli ita iterati exempla dedimus ad Remp. III. p. 407. B. VIII. p. 565. D. IX. p. 590. A. Hipp. mai. p. 281. D. Dein δηλώσει σοι est, apparet tibi.

ἢ ὅτι σοφοὶ ἦσαν] Aliam profert nominis etymologiam eamque admodum festivam et iocularem. Vult enim heroes esse dialecticos sive sophistas, ut qui nomen suum ab ἔρωτῶν et ἔρωτες acceperint, quorum verborum alteram ad disserendi solertiam, alteram ad dicendi facultatem refertur. In his verbis Stophan. post ἔρωτῶν putabat inseri oportere καὶ ἀποκρίνεσθαι,

propterea quod Plato ipse supra cap. 10. dixisset διαλεκτικῶν esse τῶν ἔρωτῶν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπισημαίνον. Et profecto ista per vulgata est apud Platonem dialectici descriptio, sicut ostendimus ad Phaedon. p. 78. D. Criton. p. 50. C. De Rep. VII. p. 534. D. Non tamen adducor, ut hanc Stephani coniecturam veram esse credam. Nam primum quidem interrogandi munus in dialectico merito censetur gravissimum, unde etiam evenit, ut ἔρωτῶν posterioribus certe temporibus arguendum vi et significatione maxime frequentaretur. v. Wyltenbach. ad Phaedon. p. 188. ad Plutarchi Moral. p. 369. Schweighauser. ad Diogen. Laert. Epictet. II. 18. 18. p. 508. Inpp. ad Sext. Emp. Pyrrhon. I. 20. Hermann. ad Lucian. De Hist. Conserib. p. 120. Lucian. ad Achill. Tat. p. 757. Lectt. Stob. p. 135. Deinde manifestum est Platonem ex interrogandi verbo effecerit

ΕΡΜ. Τι οὖν;

ΣΩ. Πάντες δὴπὸν γεγόνασιν Ἐρασθέντος ἢ Θεοῦ Θνητῆς ἢ Θεοῦ Θεᾶς. εἰάν οὖν σκοπῆς καὶ τοῦτο κατὰ τὴν Ἀττικὴν τὴν παλαιάν φωνήν, μᾶλλον εἴσει· δηλώσει γὰρ σοι, ὅτι παρὰ τὸ τοῦ ἔρωτος ὄνομα, ὅθεν γεγόνασιν οἱ ἥρωες, σμικρὸν παρηγμένον ἐστὶν ὄνοματος χάριν. καὶ ἦτοι τοῦτο λέγει τοὺς ἥρωας, ἢ ὅτι σοφοὶ ἦσαν καὶ ῥήτορες δεινοὶ καὶ διαλεκτικοί, ἔρωτῶν ἱκανοὶ ὄντες· τὸ γὰρ εἶρεν λέγειν ἐστίν. ὅπερ οὖν ἄρτι λέγομεν, ἐν τῇ Ἀττικῇ φωνῇ

In Obs. Miscell. VII. p. 273. Veram lectionem servarunt Par. G. et Gudian.

καὶ ῥήτορες δεινοὶ] Sic Coisl. Ven. A. Par. BCEFGHIX. Vat. l. m. Flor. a. b. c. i. Darmst. Vulgo erat καὶ ῥήτορες καὶ δεινοὶ καὶ διαλ.

ἄρτι λέγομεν] λέγομεν Ven. ΞΠΣ. Vind. Zitt. et pr. Bodl. Vat. A. Editt. omnes λέγομεν.

dere, ut heroes sint dialectici sive sophistae, ut profecto, otiose, imo moleste, istud ἀποκρίνεσθαι adleretur. Sed quantum Stephani coniecturam repudiandam censemus, tamen locum habem aliquam contraxisse mihi plane persuasi. Quid enim? potuitne post ἔρωτῶν ἱκανοὶ ὄντες iam recte inferri τὸ γὰρ εἶρεν λέγειν ἐστίν? Quasi vero interrogandi vocabulum isto modo interpretari vel liceret vel deberet! Huc accessit, quod philosophus sicuti ex ἔρωτῶν efficit heroes pro dialecticis haberi oportere, ita ex dicendi verbo demonstrare debet eosdem esse oratores. Quocirca post ἔρωτῶν ἱκανοὶ ὄντες suspicor excidisse καὶ λέγειν, ad quod iam commode referuntur haec: τὸ γὰρ εἶρεν λέγειν ἐστίν, h. e. nam vetus illud εἶρεν, unde οἱ ἥρωες tantquam oratores dicti sunt, idem est quod λέγειν. Ficinus nam tale quid in codice suo repererat, non ausim definire. Quod enim locum transtulit sic: ad

interrogandum disserendumque promissimum; verum ne de ingenio suo addiderit quod ipsi deesse visum fuerit. Verbum εἶρεν dicendi vi et significatione positum reperitur Aeschyl. Eumenid. 639. ubi εἶρεται passive pro λέγεται est, pariter atque Arat. Phaenonom. 172. καὶ λήν κείων ὄνομ' εἶρεται. Ibid. v. 260. ἔξ οὗ καὶ γεννηθέν ἀκούσμεν, ἄλλα μὴ αὐτως εἶρεται. Praeterea Heindorfius contulit Hesiod. Theog. 38. εἰρήσσει (Μοῦσαι) τὰ κ' εἶρεται, κ. τ. λ.

ὅπερ οὖν ἄρτι λέγομεν

—] Quod igitur nunc cum maxime dicimus, hoc est, heroes Attica lingua dictos oratores quosdam et disputatores evadere. Quod vulgo scribebatur καὶ ἔρωτικοί, id ab hoc loco esse alienum vel proxima verba arguunt, ὡςτε ῥητόρων — φησιν, ex quibus manifestum est nunc non de prioribus illa etymologia, qua heroum nomen ab ἔρωτος voca-

Ε γῆ λεγόμενοι οἱ ἥρωες ῥήτορες τινες καὶ ἐρωτητικοὶ συμβαίνουσιν, ὥστε ῥητόρων καὶ σοφιστῶν γένος γίνεσθαι τὸ ἥρωϊκὸν φύλον. Cap. XVII. Ἀλλὰ οὐ τοῦτο χαλεπὸν ἐστὶν ἐννοῆσαι, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τί ποτε ἀνθρώποι καλοῦνται, οὐ ἔχεις εἰπεῖν;

ΕΡΜ. Πόθεν, ὦ γασθέ, ἔχω; οὐδ' εἴ τι οἶός τ' ἂν εἶην εὔρειν, οὐ συντείνω, διὰ τὸ ἠγείσθαι σὲ μᾶλλον εὔρησεν ἢ ἑμαυτόν.

399 ΣΩ. Τῆ τοῦ Εὐθύφρονος ἐπιπνοίᾳ πιστεύεις, ὡς ἔοικας.

ΕΡΜ. Ἀἴα δῆ.

Ε. καὶ ἐρωτητικοί] Steph. de coniectura Cornarii: καὶ ἐρωτητικοὶ ἢ καὶ ἐρωτικοί. Verum seruantur Vat. A. Ven. EΠΣ. Vind. Flor. d. pro quo Ald. Bas. l. 2. cum Coisl. Ven. A. Par. BCEFGHIX. Vat. l. m. Flor. a. b. c. i. καὶ ἐρωτικοί.

bulo ducebatur, cogitari licere, sed tantum de posteriore. Ob eandem causam etiam Cornarii coniectura a Stephano in ordinem recepta: ῥήτορες τινες καὶ ἐρωτητικοὶ ἢ καὶ ἐρωτικοὶ συμβαίνουσιν, repudianda est. Nam quod censet Heindorf., utique hoc ἐρωτικοὶ tenendum esse propter verba ὅπερ οὐν ἄρα λέγομεν, quae pertineant ad praegressa illa τὰν οὐν ἀκόσῃ κ. τ. λ., ubi nomen ἥρωος ductum est παρὰ τὸ τοῦ ἥρωος ὄνομα, huc iudicio non multum tribuimus propterea, quod ὅρα proximum tempus designat, ut vel si ad proxime antecedentia referatur, rectissime sit positum. Huc accedit, quod pro λέγομεν codices non pauci recte λέγομεν suppeditarunt. Nam ἄρα cur cum praesenti tempore copulari negamus, causam idoneam equidem video nullam, v. quae disputant Graecus ad Meleagrum p. 79 sq. Loheek. ad Phrynich. p. 20.

Ε. αὐ ἔχεις εἰπεῖν;] Non patet haec asyndeton esse remo-

vendum, quod et librariis nonnullis molestum fuit δι vel οὐν post οὐ inferentibus, et displicuit Heindorfio ἢ οὐ ἔχεις εἰπεῖν scribendum iudicanti. Subita enim orationis conversione facta Socrates Hermogenem interrogat, num sibi rem perspicuam exploratamque habere videatur.

οὐδ' εἴ τι οἶός τ' ἂν εἶην —] Οὐδὲ haud raro ab initio enuntiati ita poni, ut aliquot vocabulis interiectis negatio deinde ad verbum repetatur, ad Kemp. IV. p. 426. B. observatum est. Exempla si desideras, adeas Bremium ad Aeschin. advers. Ctesiphont. p. 325. ed. Goth. Fritschium Quaest. Lucian. p. 153. et Schoemannum ad Isaacum p. 470. Eodem modo post οὐτε — οὐτε deinceps οὐ iterator Euthyphron. p. 4. D. et infra p. 423. D. post οὐκ de quo οὐ infort. Verbum εὐρεῖν ut Lat. contendere sic intransitive usurpatum legitur Sophist. p. 239. B. conf. ad Euthydem. p. 288. D.

P. 399. κομπῶς ἐννεοῦσθαι

ΣΩ. Ὅρθῶς γε οὐ πιστεύων· ὡς καὶ νῦν γέ μοι φαίνομαι κομπῶς ἐννεοηκέναι, καὶ κινδυνεύσω, ἐὰν μὴ εὐλαβῶμαι, ἔτι τήμερον σοφώτερος τοῦ δεόντος γενέσθαι. σκόπει δῆ ὁ λέγων. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ τοιούδε δεῖ ἐννοῆσαι περὶ ὀνομάτων, ὅτι πολλὰς ἐπιμβάλλομεν γράμματα, τὰ δ' ἐξαιρούμεν, παρ' ὃ βουλόμεθα ὀνομάζοντες, καὶ τὰς ὀξύτητας μεταβάλλομεν. οἷον Ἀῖ φίλος· τοῦτο ἵνα ἀντὶ ῥήματος ὄνομα ἡμῖν γένηται, τὸ τε ἕτερον αὐτόθεν ἴωτα ἐξείλομεν καὶ ἀντὶ ὀξύτης τῆς μέσης συλλαβῆς βαρεῖαν ἐφθεγγάμεθα. ἄλλων δὲ τοιούτων ἐπιβάλλομεν γράμματα, τὰ δὲ βαρύτερα * ὀξύτερα * φθεγγόμεθα.

P. 399. B. τὰ δὲ βαρύτερα δεξιότερα φθ.] ἀξίοντα praecunte Bekkero addidimus de coniectura Kuttmanni. Stephanus de suo scripsit: τὰ δὲ ὀξέως βαρύτερα, quod in nullo libro repertum.

κίνα] Proclus p. 76. Ὅτι παρὰ Πλάτωνι τὸ κομπῶς ὄνομα εἶναι, τὸ τε κομπῶς καὶ οἰκίαι, τὸ τε κομπῶς καὶ οἰκίαι, καὶ πάλιν τὸ πειθῶν καὶ ἀπειθῶν. Audias Ruhkenium ad Tim. p. 162. ita scribentem: Plerisque locis apud Platonem vox habet aliquid ironiae Socraticae, ut non tam de vera et naturali, quam de nimia et adscititia venustate capienda videatur. Quod quidem egregie in hunc locum convenit, ubi Socrates non sine leni quadam cavillatione se rem ait se ite intellexisse. Deinde ne quis haereat in verbis τὰν μὴ εὐλαβῶμαι, Iudis Socrates in verbi κινδυνεύσω ambiguitate, respicitque ad primariam eius significationem, Lepidum est autem quod se dicit hodie iusto sapientiosem evasurum. Nam his verbis tecte notatur inepta ista sophistarum sapientia, qui ea quoque rimabantur, quae sciri non possunt, et in indagandis verborum originibus iustos fines transgrediebantur.

παρ' ὃ βουλόμεθα ὀνομάζοντες] h. e. ὀνομάζοντες

παρὰ τοῦτο, παρ' ὃ βουλόμεθα ὀνομάζοντες, nomen inde ducentes, unde volumus. Nam ita Graeci dicunt ὀνομάζοντες τε παρὰ τι. Deinde ῥήμα et ὄνομα ita distinguuntur, ut hoc subiecti, quod grammatici vocant, illud praedicati quoque notionem complectatur. Quocirca hoc Ἀῖ φίλος est ῥήμα, quia efficit integram propositionem; sed Ἀφίλος est ὄνομα, quia eo denotatur subiectum, v. infra p. 421. D. E. Ex quo habet explicationem quod p. 425. A. B. p. 431. B. docetur τὰ ῥήματα et τὰ ὄνοματα coniuncte demum orationem efficere; enitvero haec veluti stabilem fixamque linguae partem habent; illa fluxam et mobilem consistunt.

B. βαρεῖαν ἐφθεγγάμεθα] Videlicet Ἀφίλος pro Ἀῖ φίλος dicentes. De aoristi usu v. ad Gorg. p. 511. D. al.

ἄλλων δὲ τοιούτων —] Hic in tenebris micant Stephanus et Heindorfius, quorum alter ἐπ' ἄλλων δὲ, alter ἄλλω δὲ scribendum putat. Nam

ΕΡΜ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Τούτων τοίνυν ἐν καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων ὄνομα πέπονθεν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. ἐκ γὰρ ὀήματος ὄνομα γέγονεν, ἐνὸς γράμματος τοῦ ἄ ξαιρεθέντος καὶ βαρύτερας τῆς τελευτῆς γενομένης.

ΕΡΜ. Πῶς λέγεις;

Ο ΣΩ. Ὡς σημαίνει τοῦτο τὸ ὄνομα ὁ ἀνθρώπος, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα θηρία ὦν ὄρᾳ οὐδὲν ἐπισκοπεῖ οὐδὲ ἀναλογίζεται οὐδὲ ἀναθρεῖ, ὁ δὲ ἀνθρώπος ἅμα ἐώρακε — τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ὄπωπε — καὶ ἀναθρεῖ καὶ λογίζεται τοῦτο, ὁ ὄπωπεν. ἐπεὶ δὲ μόνον τῶν θηρίων ὀρθῶς ὁ ἀνθρώπος ἀνθρώπος ὠνομάσθη, ἀναθρῶν ἄ ὄπωπεν.

Τούτων τοίνυν ἐν] Sic. Bodl. Vat. A. Ven. P. S. Par. G. Gud. Flor. d. Zitt. cum Bas. 2. In Ald. est τούτων, unde Steph. fecit τούτο. In Coisl. ἔδεσθ.

Ο. τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ὄπωπε] τὸ om. Par. G. Gud. probante Heindorfio. Dein pro λογίζεται Steph. cum Par. E. et fortasse paucis aliis ἀναλογίζεται.

ἐπεὶ δὲ μόνον] δε δὲ Bodl. Vat. A. Ven. P. Flor. d. Vat. m.

genitivus ἄλλων ex sequenti γράμματα pendet, ita quidem, ut scriptor posteriorem essentiali partem, τὸ δὲ βαρύτερα ὄρῳτα maxime ob oculos habuerit. Nam casus nominum subinde non ad proxima congruunt, sed constructio interdum quasi quadam intermissione suspenditur, donec ad institutum ordinem revertatur. Multa id genus exempla notarunt I. o. Beckl. ad Aiac. 475. Hermann. ad Antigon. 533. Matthiae Gr. §. 428. 2., quibus adde quae post Heindorfium ipse dedi ad Phaedon. p. 94. D. Mox de Hattmanni coniectura post βαρύτερα addidimus ὄρῳτα, sententia postulante. Errorem peperit utriusque vocabuli terminatio.

τοῦ ἄ ξαιρεθέντος] Nam

secundum originationem debuerat esse ἀνθρώπος. Orion Etymol. p. 16. Ἀνθρώπος, κατὰ Πλάτωνα παρὰ τὸ ἄθρῳν καὶ νοεῖν ἃ δὲ ὄπωπε καὶ εἶδε, τῶν ἄλλων μὴ λογισμένων καὶ προνοημένων. σὺ γὰρ ἂν ἔχθῳς εἰς κέρτιον ἐσθλῶθεν, ὁμῶν ἄλλον κρατομενον. οἱ δὲ παρὰ τὸ ἀντικλῶντα τῆν ὄραν ἀνω ἄθρῳν. οἱ δὲ παρὰ τὸ ἐναθρῳν ἔστιν ἔπος, ταυτέστι φωνῆν. conf. Etymol. M. p. 99. 22.

Ο. τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ὄπωπε] hoc enim istud ὄπωπε significat. Allert p. 395. C. τούτο δ' ἐστὶν ἄλλος, p. 431. D. τοῦτο δ' ἐστὶν ὄνομα, ubi cur articulus omittatur, causa aperta est. Quocirca Heindorfium non decebat illis locis abuti, ut hic quoque cum codice Gud. τὸ abiciendum esse doceret. Sed

ΕΡΜ. Τί οὖν; τὸ μετὰ τοῦτο ἐρωμαί σε, ὃ ἡδέως ἂν πυνθόμην;

ΣΩ. Πάνυ γε.

ΕΡΜ. Ὡς περ τοίνυν μοι δοκεῖ τούτοις ἐξῆς D εἶναι τι χοῖμα. ψυχὴν γὰρ που καὶ σῶμά τι καλούμεν τοῦ ἀνθρώπου.

ΣΩ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΕΡΜ. Πειρώμεθα δὴ καὶ τὰ ταῦτα διελεῖν, ὡς περ τὰ ἐμπροσθεν.

ΣΩ. Ψυχὴν λέγεις ἐπισκέψασθαι, ὡς εἰκότως τούτου τοῦ ὀνόματος τυγγάνει, ἔπειτ' αὐτὸ σῶμα;

ΕΡΜ. Ναί.

Ο. καὶ σῶμά τι καλοῦμεν] Adieci τι ex Coisl. Par. BCHX. Vat. L. m. Flor. a. b. c. i. Ceterum totus hic locus in vet. edit. prave hunc in modum distinguitur: Socr. Ὡς σημαίνει — ἡδέως πυνθόμην; Herm. Πάνυ γε. Socr. Ὡς περ τοίνυν μοι δοκεῖ — τοῦ ἀνθρώπου. Herm. Πῶς γὰρ οὐ; Socr. Πειρώμεθα δὴ καὶ τὰ ταῦτα — ἔπειτ' αὐτὸ σῶμα; Herm. Ναί. Fraudem notarunt ac sustulerunt Heindorf. et Bekker.

recte vir doctus verba ἅμα ἰάρασε καὶ ἀναθρεῖ x. r. l. interpretatus est: statim ut conspexit, considerat et exputat illud quod vidit. Nam in talibus καὶ interpretari licet et statim vel et tum, v. ad Sympos. p. 220. C. Kuthydem. p. 273. A.

D. Ὡς περ τοίνυν μοι δοκεῖ τούτοις —] Videtur mihi res cum istis proximis cohaerere. Nimirum ab homine transire vult ad hominis partes principales, animum et corpus. Illud ὡς περ Heindorfius iungendum censet cum ἐξῆς εἶναι, cui rationi ipsa verborum collocatio officit. Me si audis, haec non aliter explicabis atque illa p. 384. C. ubi v. ann. Constructionem autem vocabuli ἐξῆς ad Phaedon. p. 100.

B. et Protagor. p. 314. E. attingimus.

καὶ σῶμά τι καλοῦμεν τοῦ ἀνθρ.] Menon. p. 73. E. λέγε γὰρ μοι τελευτῆν καλεῖς τι; ταυτέστι λέγω, οἷον πῆμα καὶ ἴσχατον. πάντα ταῦτα ταυτέστι λέγω. Ibid. p. 76. A. τί δὲ; ἐπίσθεον καλεῖς τι, καὶ ἴσθεον αὐ σπεῖόν; P. 88. A. σπεῖσαν ἴσθην τι καλεῖς καὶ ἀπισσῶνθη; Phaedon. p. 103. C. θεῖρόν τι καλεῖς καὶ ψυχρόν; Protagor. p. 332. A. ἀφροσύνην τι καλεῖς; Ibid. p. 358. D. καλεῖς τι δόξος καὶ φρόνος; Gorg. p. 495. C. ἐπισσημῆν που καλεῖς τι; Infra p. 421. A. μαίεσθαι οὖν καλεῖς τι; Supra p. 385. B. καλεῖς τι ἀληθῆ λέγειν; Ex his locis, quibus centena alia addere licet, perspicuum erit, opinor, cur et vulgo neglectum restitueadum iudicaverimus.

ΣΩ. Ὡς μὲν τοίνυν ἐκ τοῦ παραχοῆμα λέγειν, οἴμαι τι τοιοῦτον νοεῖν τοὺς τὴν ψυχὴν ὀνομάσαντας, ὡς τοῦτο ἄρα, ὅταν παρῆ τῷ σώματι, αἰτιὸν ἐστὶ τοῦ ζῆν αὐτῷ, τὴν τοῦ ἀναπνεῖν δύναμιν παρέχον καὶ ἀναπύχον, ἅμα δὲ ἐλλείποντος τοῦ ἀναπύχοντος τὸ σῶμα ἀπόλλυται τε καὶ τελευτᾷ· ὅθεν δὴ μοι δοκοῦσιν αὐτὸ ψυχὴν καλεῖσαι. εἰ δὲ βούλει, ἔχε ἡρέμα· δοκῶ γάρ μοι τι καθορᾶν πιθανώτερον τοῦ-

400 του τοῖς ἀμφὶ Εὐθύφρονα. ταύτου μὲν γάρ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καταφρονήσαιεν ἂν καὶ ἠγήσαιεντο φορτικὸν εἶναι· τὸδε δὲ σκόπει, ἔαν ἄρα καὶ σοὶ ἀρέσῃ.

ΕΡΜ. Ἀέγε μόνον.

ΣΩ. Τὴν φύσιν παντὸς τοῦ σώματος, ὥστε καὶ

P. 400. καὶ σοὶ ἀρέσῃ] Par. G. Gud. Darmst. ἀρέσῃ. Ceteri ἀρέσῃ, quod recte tenuit Bekker. Futurum ἀρέσω legitur Legg. III. p. 702. C. In Ven. ΞΣ. est ἀρέσῃ καὶ σοί.

Ὡς μὲν τοίνυν ἐκ τοῦ παραχοῆμα —] Priorem hanc τῆς ψυχῆς originationem, quam unice veram esse nemo est quin videat, sese aut ex tempore et sine praevia meditatione in medium asserre. In quo insiguus est lepos ac festivitas. Nam huic deinde adicitur alia eaque perinepta, quam tamen tanquam exquisitiorem Euthyphronibus censet magis esse placituram. Quocirca non est dubitandum, quin ipse Plato eam, quae prius asfertur, etymologiam pro vera habuerit, alteram ludibrii causa attulerit. Ceterum Aristoteles De Anim. I. 2, 23. διὰ καὶ τῆς ὀνομαστικῆς ἀκολουθοῦσιν, οἱ μὲν τὸ φερμὸν λέγοντες, ὅτι διὰ τοῦτο καὶ τὸ ζῆν ὀνομάσεται, οἱ δὲ τὸ ψυχρὸν διὰ τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὴν καταπνοὴν καλεῖσθαι ψυχὴν, ad quem locum vide Trendelenburgium p. 212.

P. 400. φορτικὸν εἶναι]

pingue et expers subtilitatis, ut recte interpretatur Heindorf, quem consule ad Gorg. §. 84.

νοῦν τε καὶ ψυχὴν εἶναι] Utrumque hoc nomen cur coniungatur, docet Aristot. De Anim. I. 2, 13. Ἀναξαγόρας δ' ἵσκει μὲν ἕτερον λέγειν ψυχὴν τε καὶ νοῦν, ὅπερ εἶπομεν καὶ πρότερον, ζητῆται δὲ ἀμφὸν ὡς μιᾶ φύσει, πλην ἀρχὴν γὰρ τῶν νοῦν τίθεται μάλιστα πάντων. Docuit autem Anaxagoras omnes quondam res earumque elementa inter se fuisse confusa, sed deinde distincta et digesta a mente. Qua in re usus est formula νοῦς πάντα χημεία διέχε καὶ διεκόσμησε. v. ad Phaedon. p. 72. C. Itaque verbum ἀναπνοῆς ἰστίως est Anaxagorae; istud καὶ ἴχουσαν autem additum est a Platone etymologiae gratia.

Καλῶς ἄρα ἂν τὸ ὄνομα

ζῆν καὶ περιμέναι, τί σοι δοκεῖ ἔχειν τε καὶ ὀχεῖν ἄλλο ἢ ψυχὴ;

ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄλλο.

ΣΩ. Τί δέ; καὶ τὴν τῶν ἄλλων ἀπάντων φύσιν οὐ πιστεύεις Ἀναξαγόρα νοῦν τε καὶ ψυχὴν εἶναι τὴν διακοσμοῦσαν καὶ ἴχουσαν;

ΕΡΜ. Ἐρωγε.

ΣΩ. Καλῶς ἄρα ἂν τὸ ὄνομα τοῦτο ἔχοι τῆς δυνάμει ταύτης, ἢ φύσιν ὀχεῖ καὶ ἔχει, φυσίχην ἐπονομάζειν. ἔξεστι δὲ καὶ ψυχὴν κομψενόμενον λέγειν.

ΕΡΜ. Πάνν μὲν οὖν, καὶ δοκεῖ γέ μοι τοῦτο ἐκείνου τεχνικώτερον εἶναι.

ΣΩ. Καὶ γάρ ἐστι· γελοῖον μὲντοι φαίνεται ὡς ἀληθῶς ὀνομαζόμενον ὡς ἐτέθη.

νοῦν τε καὶ ψυχὴν] τε e Vat. A. et Flor. d. additum ante Bekkerum desiderabatur.

B. ἢ φύσιν ὀχεῖ] Sic Bodl. Vat. A. Ven. ΞΠ. Vind. Par. BG. Zitt. Pessime vett. editi. ἢ, quod recte iam Heind. correxit.

—] Iungas hunc in modum: Καλῶς ἄρα ἂν ἔχοι ἐπονομάζειν τὸ ὄνομα τοῦτο φυσίχην τῆς δυνάμει ταύτης, ἢ φύσιν ὀχεῖ καὶ ἔχει: recte igitur nomen istud φυσίχη imponetur illi facultati, quae naturam ducit (ὀχεῖ) et continet.

B. Πάνν μὲν οὖν, καὶ δοκεῖ γέ μοι] Perperam haec ante Heindorfium sic erant distincta: ΕΡ Πάνν μὲν οὖν. ΣΩ. Καὶ δοκεῖ γὰρ τεχνικώτερον εἶναι. ΕΡ. Καὶ γὰρ ἴσκει. ΣΩ. Γελοῖον μὲντοι κ. τ. λ. Errores ansam praebuit, opinor, istud καὶ δοκεῖ γέ μοι post Πάνν μὲν οὖν illatum. Verum non ita rara est haec sermonis species. Hipp. mai. p. 291. D. πανν μὲν οὖν, ἢ ἴσκει, καὶ καλῶς γὰρ νοῦν ὑπολαμβάνεις. Charmid. p. 155. A. ὁρθῶς λέγεις, καὶ καλοῦμεν αὐτὸν. Sed nolo iterare quae de hoc loquendi genere exposui

ad Phaedr. p. 275. C. Hipp. min. p. 357. B.

γελοῖον μὲντοι φαίνεται ὡς ἀληθῶς ὄν.] Ad haec Schleiermacherus: Wenn man es nemlich auf die Kälte zurückführt, da dem Leben offenbar Wärme zukommt. Non recte, opinor. Neque enim haec ad priorem τῆς ψυχῆς etymologiam spectant, sed potius ad posteriorem, quam Hermogenes quum artificiosiorum esse dixerit, Socrates ridiculam esse significat. Hoc igitur dicit: ridiculum tamen videtur, si ψυχῆς nomen revera ita usurpetur, ut positum est, ut videlicet significet rerum naturae vehiculum quasi quoddam atque ligamentum. Nam ὀνομάζειν ὄνομα est nomen usurpare, ut Reip. VI. p. 493. C. ὀνομάζει πάντα τὰτα ἐπὶ ταῖς τοῦ μεγάλου ζώου δόξαις, οἷς

EPM. Ἀλλὰ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο πῶς φῶμεν ἔχειν;

ΣΩ. Τὸ σῶμα λέγεις;

EPM. Ναί.

ΣΩ. Πολλαχῆ μοι δοκεῖ τοῦτο γε· ἂν μὲν καὶ μικρὸν τις παρακλίνη, καὶ πᾶν, καὶ γὰρ σῆμα τι-
C νές φασιν αὐτὸ εἶναι τῆς ψυχῆς, ὡς τεταυμένης ἐν τῷ νῦν παρόντι· καὶ διότι αὐτὸ τούτω σημαίνει ἢ ἐν σημαίνῃ ἢ ψυχῇ, καὶ ταύτη σῆμα ὀρθῶς καλεῖσθαι. δοκοῦσι μὲντοι μοι μάλιστα θίσθαι οἱ ἀμφὶ Ὀρφία τοῦτο τὸ ὄνομα, ὡς δικὴν διδούσης τῆς ψυχῆς, ὣν δὴ ἔνεκα δίδωσι· τοῦτον δὲ περίβολον ἔχειν, ἵνα σω- ζηται, δεσποτηρίου εἰκόνα· εἶναι οὖν τῆς ψυχῆς τοῦτο, ὡπερ αὐτὸ ὀνομάζεται, ἕως ἂν ἐκτίσῃ τὰ ὀφειλόμενα, τὸ σῶμα, καὶ οὐδὲν δεῖν παράγειν οὐδὲ γράμμα.

C. ἢ ἐν σημαίνῃ] Sic deest ex Coisl. Par. G. Vat. I. m. Stob. Eclogg. Phys. p. 86. Vulgo σημαίνῃ, quod etiam nuperi editores retinuerunt. Par. H. σημαίνου. Gud. Darmst. σημαίνου; quod ipsum quoque receptam scripturam confirmat.

ὡςπερ αὐτὸ ὀνομάζεται] Vett. editit. αὐτὸ ὡςπερ, prae-

μὲν χεῖρον ἐκεῖνο, ἀγαθὰ καλῶν, οἷς δὲ ἐχθροῖο, κακά.

Πολλαχῆ μοι δοκεῖ τοῦ-
 τό γε] Non assentior Hei-
 ndorfio, deleta post παρακλίνη
 interpunctione καὶ πᾶν ad μι-
 κρὸν referenti. Id enim fieri
 non potest propterea, quod μι-
 κρὸν iam suum καὶ sibi prae-
 missum habet. Itaque ego in
 ea sum sententia, ut post καὶ
 πᾶν repetendum existimem δο-
 κεῖ μοι πολλαχῆ ἔχειν. Quo
 facto locum sic potius interpre-
 tor: Multiplex mihi no-
 men istud τοῦ σώματος
 videtur esse; si quis vel
 paululum illud deflectat,
 sanequam multiplex.

καὶ γὰρ σῆμα τινές φα-
 σιν] Gorg. p. 493. A. ἤκουσα
 τῶν σοφῶν, ὡς τινὲς ἡμῶς εἰθνε-
 μιν, καὶ τὸ μὲν σῶμα ἔσται ἡμῶν
 σῆμα, ubi quae annotata sunt,

Heracleti hanc fuisse sententiam
 aliorumque veterum philosopho-
 rum, etiam Philolai, satis su-
 perque docebunt. Egregie vero
 istud πολλαχῆ ἔχειν, quod de
 corporis appellatione valere iu-
 dicabat, declarat ita, ut σῶμα
 ostendat triplicem admittere ori-
 ginationem, siquidem et σῆμα
 sit tanquam animi sepulcrum,
 et idem sit quod signum, quia
 ei animus res perceptas signifi-
 fecit, et σῶμα denique tanquam
 σῶμα quoddam videntur, quoniam
 animus in corpore tanquam car-
 cere quodam inclusus poenas
 luat, usque dum tandem liberetur
 atque servetur. Postremam
 sententiam philosophus ipse ad
 Orphicos refert auctores; ex
 quo consequens est, ut Plato hic
 de Pythagoreis nominatimque
 de Philolao haudquaquam cogi-
 taverit. v. ad Phaedon. p. 62.

Cap. XVIII. EPM. Ταῦτα μὲν μοι δοκεῖ ἴσα-
 νῶς, ὃ Σώκρατες, εἰρησθαι· περὶ δὲ τῶν θεῶν τῶν
 ὀνομάτων, οἷον καὶ περὶ τοῦ Διὸς νῦν δὴ ἔλεγες,
 ἔχομεν ἂν που κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπισκέψα-
 σθαι, κατὰ τίνα ποτὲ ὀρθότητα αὐτῶν τὰ ὀνόματα
 καίται;

ΣΩ. Ναὶ μὰ Δία ἡμεῖς γε, ὃ Ἐρμούγενες, εἴ-
 περ γε νοῦν ἔχομεν, ἕνα μὲν τὸν κάλλιστον τρόπον,
 ὅτι περὶ θεῶν οὐδὲν ἴσμεν, οὔτε περὶ αὐτῶν οὔτε
 περὶ τῶν ὀνομάτων, ἅττα ποτὲ αὐτοὶ ἑαυτοὺς κα-
 λούσι· δῆλον γάρ, ὅτι ἐκεῖνοί γε τάληθῆ καλοῦσι.
 δεῦτερος δ' αὖ τρόπος ὀρθότητος, ὡπερ ἐν ταῖς
E εὐχαῖς νόμος ἐστὶν ἡμῶν εὐχεσθαι, οἵτινες τε καὶ
 ὀπόθεν χεῖρον οὐνομαζόμενοι, ταῦτα καὶ ἡμᾶς αὐ-
 τοὺς καλεῖν, ὡς ἄλλο μηδὲν εἰδότες· καλῶς γὰρ δὴ 401

ter fidem librorum.

καὶ οὐδὲν δεῖν παράγειν οὐδὲ γράμμα] Pro οὐδὲ Bodl.
 Vat. Ven. II. Par. G. Vat. I. Flor. d. οὐδὲν. Gud. οὐδὲ δὲν π.
 οὐδὲν γρ. quod fortasse verum.

D. αὐτοὶ ἑαυτοὺς κ.] αὐτοὶ ex Par. G. et Gud. additum.

B. Quod autem addit Socrates,
 καὶ οὐδὲν δεῖν παράγειν οὐδὲ
 γράμμα, ac ne literulam
 quidem ullam mutandam
 esse, recte obaervavit Hei-
 ndorfius in hoc vocabulo sane
 ne ὀ quidem inserere opus esse,
 si ducatur a σώω, unde σώωθη
 natum. Idem vir doctus conse-
 cutionem postremorum verbo-
 rum vidit esse hanc: εἶναι οὖν
 τοῦτο, ὡπερ αὐτὸ ὀνομάζεται,
 τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς. Ceterum
 exscripsit hunc locum Etymol.
 Magn. p. 742. ed. Sylb. = 673.
 16. ed. Lips.

D. ἕνα μὲν τὸν κάλλι-
 στον τρόπον] Int. λέγομεν
 ἂν, quod κατὰ συνέωιν ex prae-
 gressis potendum.

ὅτι περὶ θεῶν οὐδὲν
 ἴσμεν] Videtur tangere illud
 Protagorae apud Laert. IX. 51.
 περὶ μὲν θεῶν οὐκ ἔχω εἰδέσθαι

εἶθ' ὡς εἰδὲν, εἶθ' ὡς οὐκ εἰδὲν,
 sed lepidissime ad rem prae-
 sentem tractatum, ita quidem,
 ut simul carpatur vulgi super-
 stitio, qua diis ipsis nomina
 quaedam unice placere crede-
 bantur.

E. ὡςπερ ἐν ταῖς εὐχαῖς] Nota est veterum religio in
 usurpandis deorum nominibus;
 de qua v. Spanhem. ad Cal-
 lim. Hymn. in Dian. v. 7.
 Stanleii. ad Aeschyl. Agam.
 v. 168. Mitscherlich. ad
 Horat. Carm. Saecul. v. 15.
 Heindorf. ad Horat. Satyr.
 II. 6, 20. Suaviter hunc prae-
 cantium morem ridet Lucian.
 Timon in ὃ Ζεῦ φίλιε, καὶ Ζέ-
 νε, καὶ Ἰταίριε, καὶ Ἰρίστει,
 καὶ Ἀστροπητί, καὶ Ὀρνί,
 καὶ Ἐφελυγίρην, καὶ Ἰσθροῦ-
 νε, καὶ εἰ τί σε ἄλλο οἱ ἱμ-
 βρονητοὶ ποιηταὶ καλοῦσιν, *

ἐμοιγε δοκεῖ νενομίσθαι. εἰ οὖν βούλει, σκοπῶμεν ὡς περ προειπόντες τοῖς θεοῖς, ὅτι περὶ αὐτῶν οὐδὲν ἡμεῖς σκευόμεθα, οὐ γὰρ ἀξιούμεν οἰοῖ τ' εἶναι εἶναι σκοπεῖν, ἀλλὰ περὶ τῶν ἀνθρώπων, ἥντινα ποτὲ δόξαν ἔχοντες ἐτίθεντο αὐτοῖς τὰ ὀνόματα· τοῦτο γὰρ ἀνεύσητον.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ μοι δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, μετρίως λέγειν, καὶ οὕτω ποιῶμεν.

B ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμεθα κατὰ τὸν νόμον;

ΕΡΜ. Δίκαιον γοῦν.

ΣΩ. Τί οὖν ἂν τις φραῖη διανοούμενον τὸν ὀνομάσαντα Ἑστίαν ὀνομάσαι;

P. 401. εἰ οὖν βούλει] εἰ βούλει οὖν Coisl. Ven. A. Par. BCEFGHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. i.

ἥντινα ποτὲ] Sic Par. G. Darmst. probante Bekkero. Ceteri ἢν ποτὲ τινε.

B. Κινδυνεύουσι γοῦν] οὖν Coisl. In Par. BCEHI. Flor. a. b. c. i. deest γοῦν. Flor. d. γε οὖν. Dein Par. G. Gu-

τ. λ. Hinc Socrates Philech. p. 12. C. τὸ δ' ἐμὸν θεός ἀεὶ πρὸς τὰ τῶν θεῶν ὀνόματα οἷα ἴσθαι κατ' ἀνθρώπων, ἀλλὰ πέρα τοῦ μεγίστου φόβου, καὶ νῦν τὴν μὲν Ἀφροδίτην, ὅσην ἑτέραν φέρον, ταύτην προσκαρτέω. Formam loquendi, οἷτινες καὶ ὑπόθεσιν χειρουργοῦσιν ὀνομαζόμενοι, attigi ad Protagor. p. 358. A. Euthydem. p. 288. A. Parmen. p. 133. D.

P. 401. μετρίως λέγειν] h. e. recte. v. Crilon. p. 46. C. Phaedr. p. 265. C. De Rep. IV. p. 421. C. VI. p. 484. B.

B. ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμεθα] Schol. ad Euthyphr. §. 2. ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμεθα ἰσθ' ἐπὶ τῶν ἐν ἀρχῇ γενομένων καὶ πρῶτος ἀδικουμένων τοῖς οὐρανοῖς ἐπὶ ἰθὺς ἢν τῇ Ἑστία πρῶτον τῶν θεῶν οὐρανοῖς (v. cap. 18). μετενεγκται δὲ ἀπὸ τῶν περὶ

τὰ ἱερὰ θρωμένων. ἴσθαι γὰρ ἢν τῇ Ἑστία τὰ ἀναρχοῦς ποιῶσθαι, ἢ ἀφ' ἰστίας — ἀπὸ τῶν οἰκισιῶντων. ἰσθαι γὰρ ἢ οἰσθαι. Hoc loco Socrates proverbio cum quaesita ambiguitate utitur, quandoquidem et de more sacrificantium cogitari vult, et lepide innuit primum Vestae nomen originationibus istis deturpatum ἰσθαι.

ἀλλὰ μετενεγκται καὶ ἀδολεσχαί τινές.] Significatur subtiliores rerum peruestigatores atque iudices, quales fuerunt philosophi, qui a plebis multitudine ista solebant audire. Quocirca Socrates venuste e mente istarum hominum his utitur appellationibus, et cum ineptos illos etymologos exagitat, simul cum cavillatione quaedam probrosa haec nomina memorat. Similis ratio est

ΕΡΜ. Οὐ μὰ τὸν Δία οὐδὲ τοῦτο οἶμαι ῥάδιον εἶναι.

ΣΩ. Κινδυνεύουσι γοῦν, ὦ γὰρ θὲ Ἐρμούγενες, οἱ πρῶτοι τὰ ὀνόματα τιθέμενοι οὐ φαῦλοι εἶναι, ἀλλὰ μετεωρολόγοι καὶ ἀδολεσχαί τινές.

ΕΡΜ. Τι δὴ;

ΣΩ. Καταφαινεται μοι ἡ θεῖσις τῶν ὀνομάτων τοιούτων τινῶν ἀνθρώπων εἶναι. καὶ ἐάν τις τὰ ξενικά ὀνόματα ἀνασκοπῇ, οὐχ ἥττον ἀνευρίσκειται ὁ ἕκαστον βούλεται. οἷον καὶ ἐν τούτῳ, ὃ ἡμεῖς οὐσίαν καλοῦμεν, εἰσὶν οἱ ἐσίαν καλοῦσιν, οἱ δ' αὖ ὠσίαν. πρῶτον μὲν οὖν κατὰ τὸ ἕτερον ὄνομα τούτων ἢ τῶν πραγμάτων οὐσία Ἑστία καλεῖσθαι ἔχει λόγον· καὶ

dian. μετεωρολόγοι τινές καὶ ἀδολεσχαί.

C. ἀνθρώπων εἶναι] Om. εἶναι Coisl. Ven. A. Par. BEFHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. i. Mox pro ἰσθαι Par. BC. Flor. a. c. ἰσθαι. Coisl. Par. GIX. Vat. I. m. Darmst. ἰσθαι. Ven. A. Par. EH. Flor. b. i. ἰσθαι. Pro ὠσθαι Par. G. hic supra versum ὠσθαι habet, quod mox in ipso versu survat.

Phaedr. p. 269. E. conf. Parmen. p. 135. D. De Rep. VI. p. 488.

C. τὰ ξενικά ὄν.] h. e. vocabula non Attica. Nam quidquid recedit ab Atticorum consuetudine, id in hoc libro ξενικά ὄν vel βάρβαρα appellatur. v. p. 406. A. p. 407. p. 412. B. p. 417. p. 419. p. 426. coll. Prot. p. 209. Pro οὐσίαν quinam ἰσθαι vel ὠσθαι dixerint, ex hodiernis linguae Graecae monumentis non constat. v. Matlaire. De Dial. p. 314. ed. Sturz. Veteri dialecto Atticae Plato ipse vindicat mox verbis ἰσθαι καὶ ἡμεῖς cetera. Sed ὠσθαι fuit Doricum, quo utuntur Ocellus et Archytas in fragmentis apud Stobaeum. Eclogg. p. 44. et 76. quos locos Matlaire De Dialectis p. 214. ed. Sturz. indicavit.

Plat. Opp. Vol. V. P. II.

ἢ τῶν πραγμάτων οὐσία — ἔχει λόγον] h. e. consensitaneum est, ut Resp. VI. p. 491. D. Theaet. p. 157. E. Phaedon. p. 62. A. al. Notabis hic nominativum per attractionem cum ἔχει λόγον copulatum, quum vulgaris ratio requireret accusativum. Duplexi vero ratione ait Ἑστίαν ab ὠσθαι dici potuisse: nam primum eam significare τὴν τῶν πραγμάτων οὐσίαν; deinde Ἑστίαν esse posse etiam id, quod dici solet τὸ τῆς οὐσίας μετέχον. Hic Heindorfio de Platonicis idearum doctrina videtur esse cogitandum, ita ut ἢ τῶν πραγμάτων οὐσία accipiatur de illa, quae Plato alias appellat τὰ ἔντινα ὄντα, τὸ ὄν, καὶ τὰ εἶδη, contra τὸ τῆς οὐσίας μετέχον de hac rerum universitate, quae sensibus per-

ὅτι γε αὐτὸς ἡμεῖς τὸ τῆς οὐσίας μετέχον Ἔστιαν φαιέν, καὶ κατὰ τοῦτο ὀρθῶς ἂν καλοῖτο Ἔστιαν· ἰσχυραίμεν γὰρ καὶ ἡμεῖς τὸ παλαιὸν εἶσαν καλεῖν τὴν οὐσίαν. ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὰς θυσίας ἂν τις ἐννοήσας ἤγησαιο

D οὕτω νοεῖν ταῦτα τοὺς τιθεμένους· τὸ γὰρ πρὸ πάντων θεῶν τῇ Ἔστιᾳ πρώτη προϋδύνει εἰκὸς ἐκείνους, οἵτινες τὴν πάντων οὐσίαν Ἔστιαν ἐπωνόμασαν. ὅσοι δ' αὐτὸ ὠσίαν, σχεδὸν τι αὐτοὶ καθ' Ἡράκλειτον ἂν ἤγοῦντο τὰ ὄντα εἶναι τε πάντα καὶ μὲν οὐδὲν· τὸ οὖν αἴτιον καὶ τὸ ἀρχηγὸν αὐτῶν εἶναι τὸ ὠδοῦν, ὅθεν δὴ καλῶς ἔχειν αὐτὸ Ὄσιαν ὠνομάσθαι. Cap. XIX. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτη

E ὡς παρὰ μηδὲν εἰδότες εἰρησάτω. μετὰ δ' Ἔστιαν δίκαιον Ῥεῖαν καὶ Κρόνον ἐπισκέψασθαι. καίτοι τὸ γε τοῦ Κρόνου ὄνομα ἤδη διηλθόμεν. Ἴσως μὲντοι οὐδὲν λέγω.

D. καὶ τὸ ἀρχηγόν] τὸ om. Steph. cum Ven. J. Flor. d. i.

cipitur, quatenus est τῶν εἰδόντων particeps. v. Phaedon. p. 100. D. sqq. Parmen. p. 133. D. et 130. E. At enimvero locum diligentius considerantibus non erit obscurum Eleaticos potius respici, qui volebant esse semper unam eamque aequabilem et immotam rerum οὐσίαν. Hanc igitur Eleaticorum essentiam aut Ἔστιαν vocari utpote antiquitus ἰσχυραίμεν appellatam. Iam vero his addit, etiam vulgari loquendi consuetudine servata, qua τῷ τῆς οὐσίας μετέχοντι tribui οὐσίαν soleat, Ἔστιαν nomen facilem habere explicationem. Nam verba: καὶ ὅτι γε αὐτὸς ἡμεῖς τὴν οὐσίαν, sic interpretanda sunt: deinde etiam quod nos (Attici) id quod in essentiae communione (ex Eleaticorum sententia) venit, Ἔστιαν appellamus, hac quoque ratione Ἔστιαν

recte appellabitur: nam nos quoque antiquitus videmur ἰσχυραίμεν vocasse τὴν οὐσίαν.

ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὰς θυσίας] praeterea si quis rem secum reputaverit habita sacrificiorum ratione, existimabit ita haec cogitasse eos, qui nomen posuerint. Etenim qui Ἔστιαν rerum omnium essentiam nominaverint, eos consentaneum est Vestae inter omnes deos primae sacra facere. Illud ipsum igitur, quod Vestae primae inter deos sacrificia offerantur, documento esse alii, eam nihil esse aliud nisi οὐσίαν, ut quae omnium prima existerit. De re ipsa conf. Crouzer. ad Cic. De Nat. Deor. II. 27. p. 315.

ΕΡΜ. Τι δὴ, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ὡ γὰρ δέ, ἐννεονόηκά τι σηῆνος σοφίας.

ΕΡΜ. Ποῖον δὴ τοῦτο;

ΣΩ. Γελῶσιον μὲν πάνυ εἰπεῖν; οἶμαι μὲντοι 402 τινὰ πιθανότητα ἔχον.

ΕΡΜ. Τίνα ταύτην;

ΣΩ. Τὸν Ἡράκλειτόν μοι δοκῶ καθορᾶν παλαιὰ ἄττα σοφὰ λέγοντα, ἀτεχνῶς τὰ ἐπὶ Κρόνου καὶ Ῥεῖας, ἃ καὶ Ὀμηρος ἔλεγεν.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΣΩ. Λέγει που Ἡράκλειτος, ὅτι πάντα χωρεῖ καὶ οὐδὲν μένει, καὶ ποταμοῦ ῥοῆ ἀπεικάζων τὰ ὄντα λέγει, ὡς δις ἐς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαίης.

ΕΡΜ. Ἔστι ταῦτα.

P. 402. Γελῶσιον μὲν πάνυ] μὲν nuper demum ex Hoff. Vat. A. Ven. ΣΣII. Vind. Par. G. Gud. Flor. d. Zitt. restitutum.

D. ὅσοι δ' αὐτὸ ὠσίαν] Lepide Eleaticum rationi subiungit Heracliticus, qui quam omnia perpetuo agitari nec quidquam constare et manere statuerent, ex horum doctrina Ἔστιαν interpretatur ὠσίαν, quasi dicas Vestam a vehendo, hoc est, agitando, dictam esse.

E. Ἴσως μὲντοι οὐδὲν λέγω] Est haec formula se ipsum corrigentia. Quod enim dixit Croni nomen iam antea explicatum esse, id iam nihil impedire censet, quomianus iterum de eodem dicitur, siquidem sibi iam σηῆνος τι σοφίας in mentem venerit. Etenimvero Croni et Rheae nomen iam ex Heracliti doctrina explicaturus est. — Τι δὴ; cur tandem.

P. 402. ἀτεχνῶς τὰ ἐπὶ Κρόνου] Recte Heindorfius: „Vocis παλαιὰ manifesta est epexegetis in seqq. ἀτε-

χνῶς τὰ ἐπὶ Κρόνου καὶ Ῥεῖας, i. e. adeo propemodum, antiqua, ut Croni Rheaeque aetatem incidere videantur. Nam ἀτεχνῶς per sermonis usum non licet trahere ad praecedens σοφὰ, sed pertinet hoc ad sequentia. Praepositionis ἐπὶ usum tetigit Valcken. ad Theocr. VII. v. 86. conf. Matth. Gr. §. 584. 2. γ.

ὡς δις ἐς τὸν αὐτὸν π.] Comparavit Heraclitus rerum naturam perpetua mutatione agitatam cum fluvio, in quem idem homo non posset bis descendere, quod nunquam eadem, sed semper alia eius esset aqua. Dictum hoc viri adeo est celebre, ut poene proverbii vim acciperit. v. Aldobrandin. ad Diogen. Laert. IX. 8. Wyttenbach. ad Plutarch. De Ser.

B ΣΩ. Τί οὖν; δοκεῖ σοι ἀλλοιότερον Ἡρακλείτου νοεῖν ὃ τιθέμενος τοῖς τῶν ἄλλων θεῶν προγόνοις Πέαν τε καὶ Κρόνον; ἀρα οἶε ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου αὐτὸν ἀμφοτέροις ρευμάτων ὀνόματα θείσθαι; ὡς περ αὐτὸν Ὀμηρος Ὠκεανὸν τε θεῶν γένεσιν φησι καὶ μητέρα Τηθύνα. οἶμαι δὲ καὶ Ἡσίοδος, λέγει δὲ πού καὶ Ὀρφεύς, ὅτι

Ὠκεανὸς πρῶτος καλλιφόρος ἦρξε γάμοιο,

C ὅς ῥα κασιγνήτην ὀμομήτορα Τηθύνα ὄπνιεν. ταῦτ' οὖν σκόπει ὅτι καὶ ἀλλήλοισι συμφωνεῖ καὶ πρὸς τὰ τοῦ Ἡρακλείτου πάντα τείνει.

B. νοεῖν ὃ τιθέμενος] Vitiose Steph. cum. Ald. δεῖ θίμενος. ρευμάτων ὄν. θ.] ρευμάτων om. Coisl. Ven. A. Par. BCEFHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. i. ὡς περ αὐτὸν Ὀμηρος] Pro vulg. οὖν subministrarunt αὐτὸν Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. AII. Par. BCEFHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. i. Deia φησι docet in Par. BCEFHIX. Vat. I. Flor. b. c. i.

καλλιφόρος] V. καλλιφόρον. Multi libri in iisque Bodl. et Vat. A. καλλιφόρος. Alii καλλιφόρος. Ven. II. καλλιφόρος. Par.

Nam. Vind. p. 76 sq. = 546. ed. Lips. Τα ὄντα nunc non tā δυνως ὄντα intelligi, quae nlibi appellatur, vix est quod moncamus.

B. Τι οὖν; δοκεῖ σοι—] Quid igitur? videtur tibi ab Heraclito alienum quiddam cogitasse ille, qui ceterorum deorum omnium parentibus nomina Croni et Rheae imposuit? Nam ita Πέαν τε καὶ Κρόνον intelligendam esse docerunt quae scriptissimus ad p. 392. B. Significationem τοῦ ἰσχυροῦς Buttmanus vidit in Croni nomine ideo inesse, quia cognatum est κρασιῶν vocabulum. Ceterum audias Etymol. Magn. Πέαν, ἐπὶ τῆς θεῶν Πλάτων μὲν παρὰ τὸ ἴσεν καὶ μὴ μένει τὸν χρόνον· οἱ δὲ, ἐπιθετὴ παρὰ

τοῦ παιδὸς αὐτῆς, Διὸς ὄρβησι κατάρτοινοι. Κρόνον δὲ λέγουσαν αὐτὴν ἀνεῖναι, καθόσον ἐξ αἰθίου χρόνου ἢ τοιαυτῆ ἡσὶς γίνεσθαι. Αἰγύπτιοι δὲ φασὶν αὐτὴν εἶναι ὄντα καὶ φορὰν τῶν γινόμενων πραγμάτων. Χρῆσιππος δὲ λέγει τὴν γῆν Πέαν καλεῖσθαι, ἐπιθετὴ ἀπ' αὐτῆς ἔχει τὰ ἴδιαι. Κρόνος δὲ ἐστὶ τὸ ἐμπαχύνημα, αἰτίον κατὰ τὸν μεθόδωρον.

ὡς περ αὐτὸν Ὀμηρος] Iliad. E. 201. εἰμι γὰρ ὀνομένη πολυφόρον πειρατικῆς, Ὠκεανὸν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύνα. Ibid. 302.

οἶμαι δὲ καὶ Ἡσίοδος] At in Theog. 44 sq. deorum omnium facit parentes Γαῖαν et Οὐρανόν. Ὠκεανὸν et Τηθύνα v. 337 sq. vult nonnisi fluviorum et Oceanitidum esse auctores.

ΕΡΜ. Φαίνει τί μοι λέγειν, ὦ Σώκρατες, τὸ μέντοι τῆς Τηθύδος οὐκ ἐγκοῦ ὄνομα τί βούλειται.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε ὀλίγον αὐτὸ λέγει, ὅτι πηγῆς ὄνομα ἐπικεκρυμμένον ἐστὶ. τὸ γὰρ διαττώμενον καὶ τὸ ἡθούμενον πηγῆς ἀπεικασμά ἐστιν· ἐκ δὲ τούτων ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων ἢ Τηθύς τὸ ὄνομα ξύγκειται.

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν, ὦ Σώκρατες, κομψόν.

ΣΩ. Τί δ' οὐ μέλλεις; Ἀλλὰ τί τὸ μετὰ τοῦτο; τὸν μὲν Δία εἰπομεν.

ΕΡΜ. Ναί.

G. καλλιφόρος, quod eum Bekkero dedimus. Dein ὄπνιεν Bodl. Vat. A. Ven. S. Vind. Par. I. Vat. I. m. Zitt. Darmat. In Par. G. legitur ὄπνιεν. Coisl. ὄπνιεν. Flor. a. b. c. d. ὄπνιεν. Ven. S. ὄπνιεν. v. Hesych. in v. ὄπνιεν ibique intpp.

C. ἀλλήλοισι συμφωνεῖ] ἄλλοις Bodl. Vat. Vat. A. Ven. S. Vind. Zitt. frequenti permutatione.

τὸ γὰρ διαττώμενον] Sic Vat. A. Ven. II. et pr. Bodl. Coisl. Vind. Vett. editt. διαττώμενον, quod ex Proclo in Tim. p. 294. mutari iussit Ruhken. ad Tim. p. 80.

Sed ipse Socrates de eo loquitur dubitantius.

καὶ Ὀρφεύς, ὅτι] Simile est initium hymni in Oceanus: Ὠκεανὸν καλέω, πατὴρ' ἀφθιτον αἰὲν ἰόντα Ἀθανάτων τε θεῶν γένεσιν θνητῶν τ' ἀνθρώπων. De nostris versiculis v. Orphica p. 384. ed. Herm.

C. ταῦτ' οὖν σκόπει ὅτι] Pro δεῖ Heindorf. εἰ τε malebat. Qua mutatione non opus est. Socrates enim non videre iubet Hermogenem, num quae ista omnia Heracliteis similia sint, sed potius cum vult animadvertere, quam egregie et inter ipsa consentiant, et cum Heracliteorum doctrina conveniant. Inquisitionem τείνει πρὸς τε, similem esse alicui, Heindorf. attingit ad Theaet. p. 169. A.

ὀλίγον αὐτὸ λέγει] hoc

propemodum sponte declarat, ut non opus sit multa cura et studio. Nihilominus nominis originatione ab eo proposita longissime est accessita et ob id ipsum perridicula. Vult enim Τηθύνα appellatam esse ex διαττῶν et ἡθύν, ut proprie esse debuerit διαττῶν; quae verba copulantur etiam Sophist. p. 226. B. οἷον διαττῶν τε λέγομεν καὶ διαττῶν καὶ θάττων καὶ διακρῶν. Proclus, qui hanc aliasque istiusmodi etymologias pro veris accepit, dici non potest quam ridicule de hoc loco nugetur ad Tim. p. 256.

D. Τι δ' οὐ μέλλεις;] Intell. κομψόν εἶναι; Quod Bekker. cum vett. editt. tenuit μέλλω, mihi quidem non videtur recte defendi posse. Mutavit etiam Heindorf.

ΣΩ. Τους ἀδελφούς δὴ αὐτοῦ λέγωμεν, τὸν τε Ποσειδῶν καὶ τὸν Πλούτωνα καὶ τὸ ἕτερον ὄνομα, ὃ ὀνομάζουσιν αὐτόν.

ΕΡΜ. Πάνν γε.

ΣΩ. Τὸ μὲν τοίνυν τοῦ Ποσειδῶνός μοι φαίνεται ὀνομάσθαι, τοῦ πρώτου ὀνομάσαντος, ὅτι αὐτὸν βαδίζοντα ἐπίσχεν ἢ τῆς θαλάττης φύσις καὶ οὐκίτι εἶσας προελθεῖν, ἀλλ' ὥσπερ δεσμός τῶν ποδῶν αὐτῶ ἐγένετο. τὸν οὖν ἄρχοντα τῆς δυνάμεως ταύτης θεὸν ὀνόμασε Ποσειδῶνα, ὡς ποσίδεσμον ὄντα· τὸ δὲ εἰ ἐγκρίται ἴσως ἐμπροστίας ἔνεκα. τάχα δὲ οὐκ ἂν τοῦτο λέγοι, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ σίγμα δύο
403 λάβδα τὸ πρῶτον ἐλέγετο, ὡς πολλὰ εἰδότης τοῦ θεοῦ. ἴσως δὲ ἀπὸ τοῦ αἰένου ὃ σείων ὀνομάσθαι· πρόσκειται δὲ τὸ π καὶ τὸ δ. Τὸ δὲ Πλούτωνος, τοῦτο μὲν κατὰ τὴν τοῦ πλούτου δόξιν, ὅτι ἐκ τῆς γῆς κάτωθεν ἀνίεται ὁ πλούτος, ἐπωνομάσθη· ὃ δὲ Αἰδῆς, οἱ πολλοὶ μὲν μοι δοκοῦσιν ὑπολαμβάνειν τὸ αἰεὶδὲς προσεκησθαι τῷ ὀνόματι τούτῳ, καὶ φοβούμενοι τὸ ὄνομα Πλούτωνα καλοῦσιν αὐτόν.

D. τὸν τε Ποσειδῶν] Ποσειδῶνα Par. 1X. Flor. a. b. c. ὀνομάσθαι, τοῦ πρώτου ὄν.] ὡν. ὑπὸ τοῦ πρ. ὄν. Par. G. Gud.

P. 403. πρόσκειται δὲ τὸ π] Sic Bodd. Coisl. Ven. A. Par. BCEFGHIX. Vat. l. m. Vett. editt. καὶ ante τὸ insertum habent. Steph. de Cornarii coniectura scripsit: πρόσκειται δὲ καὶ τὸ π καὶ τὸ δ καὶ τὸ δ. quod scriptum exstat in Ven. S.

καὶ τὸ ἕτερον ὄνομα] Int. Αἰδῆς.

τοῦ πρώτου ὀνομάσαντος] Codex Gud. ὑπὸ τοῦ πρ. ὄν. probante Heindorfio. Nec tamen reliqui libri praepositionem habent. Itaque tenendum videtur quod iam vet. edit. suppeditarunt, ita ut τοῦ πρώτου intelligatur de eo, qui alibi vocatur ὁ ἡμισείης vel ὁ ὀνοματοδότης.

E. ὀνόμασε Ποσειδῶ-

να] Paullo ante sect. D. habebamus formam Ποσειδῶ. Eadem variatio est p. 404. D. et 405. D. ubi Ἀπόλλω et Ἀπόλλωνα legimus. v. Porson. ad Eurip. Orest. 584. et intpp. ad Thom. Mag. in v. Ἀπόλλω. Dignum est autem animadvertione, quod Battmannus Gr. Ampl. §. 55. extr. observavit, apud Atticos prosae orationis scriptores contractam formam fere articulo praemisso usitari; eodem omissa praeterque

ΕΡΜ. Σοὶ δὲ πῶς φαίνεται, ὦ Σώκρατες;

Cap. XX. ΣΩ. Πολλαχῆ ἐμοίγε δοκοῦσιν οἱ Β ἀνθρώποι διημαρτημένοι περὶ τούτου τοῦ θεοῦ τῆς δυνάμεως, καὶ φοβεῖσθαι αὐτὸν οὐκ ἄξιον. ὅτι τε γὰρ, ἐπειδὴν ἀπαξ τις ἡμῶν ἀποθάνῃ, αἰεὶ ἐκεῖ ἐστι, φοβούνται, καὶ ὅτι ἢ ψυχὴ γυμνὴ τοῦ σώματος παρ' ἐκείνον ἀπέρχεται, καὶ τοῦτο πεφόβηται· τὰ δ' ἐμοὶ δοκεῖ πάντα ἐς ταῦτόν τι συντείνειν, καὶ ἢ ἀρχὴ τοῦ θεοῦ καὶ τὸ ὄνομα.

ΕΡΜ. Πῶς δὴ;

ΣΩ. Ἐγὼ σοὶ ἐγῶ, ἃ γέ μοι φαίνεται, εἰπέ γάρ C μοι, δεσμός ζωῆς ὄφρουν, ὥστε μένειν ὄπου οὖν, πότερος ἰσχυρότερός ἐστιν, ἀνάγκη ἢ ἐπιθυμία;

ΕΡΜ. Πολὺ διαφέρει, ὦ Σώκρατες, ἢ ἐπιθυμία.

ΣΩ. Οἶε οὖν τὸν Αἰδῆν οὐκ ἂν πολλοὺς ἐκτρέφειν, εἰ μὴ τῷ ἰσχυροτάτῳ δεσμῷ ἔδει τοὺς ἐκείσε ἰόντας;

ΕΡΜ. Ἀἴθε δὴ.

ΣΩ. Ἐπιθυμία ἄρα τιμὴ αὐτοῦς, ὡς εἶκε, δεῖ, εἰπερ τῷ μεγίστῳ δεσμῷ δεῖ, καὶ οὐκ ἀνάγκη.

B. οἱ ἀνθρώποι διημαρτημένοι] oi om. Coisl. Vat. A. Ven. ΞΗΣ. Vind. Par. G. Flor. d. Zitt. Mox non pauci φοβίται et πεφόβηται: sed pluralem boni omnes tuentur.

ἐς ταῦτόν τι συντείνειν] V. eis, quod ex Coisl. Vat. A. Ven. ΑΙΣ. Vind. Par. BCEFGHIX. Vat. l. m. Florent. Darmat. mutatum. Et in hoc quidem opere ἐς longe est frequentissimum.

pleniozem.

P. 403. πρόσκειται δὲ τὸ π καὶ τὸ δ.] Steph. de coniectura Cornarii scripsit: καὶ τὸ π καὶ τὸ δ καὶ τὸ δ. Quod commentum merito exposit Heindorfius. Non vidit enim Cornarius Platonem etiam articuli in ὃ οἶων voluisse rationem haberi, quo magis ridicula haec etymologia evaderet.

ὃ δὲ Αἰδῆς, οἱ πολλοὶ

μὲν] Ad hunc nominativum apte contulit Heindorfius illa p. 404. C. Φεβέφατια δὲ, πολλοὶ μὲν καὶ τοῦτο φοβούνται τὸ ὄνομα. Adde p. 412. C. καὶ μὴν τὸ γε ἀγαθόν, τούτου τῆς φύσεως κ. τ. λ. p. 410. B. ἢ τε γὰρ ἡδοιή κ. τ. λ. p. 420. E. p. 421. B. Hinc supplebis quae scripsit Matth. Gr. §. 311. coll. Bernhardy. Syntax. p. 68. Ceterum Hesychius: Αἰδῆς, ἀφανής, ἀμορφον, ἀλοχρῶν, ubi v. intpp.

ΕΡΜ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπιθυμῖαι αὐ πολλαὶ εἰσι;

ΕΡΜ. Ναί.

D ΣΩ. Τῇ μεγίστῃ ἄρα ἐπιθυμίᾳ τῶν ἐπιθυμιῶν δεῖ αὐτοῦς, εἴπερ μέλλει τῷ μεγίστῳ δεσμῷ κατέχειν.

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Ἔστιν οὖν τις μείζων ἐπιθυμία ἢ ὅταν τις τῷ συνῶν οἴηται δι' ἐκείνον ἔσεσθαι ἀμείνων ἀνήρ;

ΕΡΜ. Μὰ Δι' οὐδ' ὀπωστειοῦν, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Διὰ ταῦτα ἄρα φῶμεν, ὦ Ἐρμόγενης, οὐδένα δεῦρο ἐθέλησαι ἀπελθεῖν τῶν ἐκείθεν, οὐδὲ αὐτὰς τὰς Σειρήνας, ἀλλὰ κατακεκλήσθαι ἐκείνας τε

D. τῷ μεγίστῳ δεσμῷ] τῷ δεσμῷ τῷ μεγίστῳ Par. G. Darmst. Gud.

E. ἐπίσταται λόγους λέγειν] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. ΞΠΣ. Vind. Vat. m. Gud. Zitt. Flor. d. Vett. editt. λέγειν λόγους. Mox τέλος pro τέλος habet Coisl. Gud. Zitt.

D. ἀπελθεῖν τῶν ἐκεῖ-
θε] Cur ἐκεῖθεν neque ἐκεῖ
dicatur, patebit ex ann. ad
Phaedon. p. 76. D. De Rep.
VII. p. 529. A.

οὐδὲ αὐτὰς τὰς Σειρή-
νας] „Sirenium in sepulcris
frequens mentio; apud inferos
an alibi illas memorentur, igno-
rare me conſiteor.“ Heindorf.
Disputavit de hac re Creuze-
rus Commentat. Herodoti. p.
347 sqq. et Symbol. T. I. p.
465 sq. ubi rem ad Orphicorum
et Pythagoreorum rationem re-
tulit. Proclus ad h. l. ὅτι
τὰ γὰρ Σειρήνας οἶδεν ὁ μέ-
γας Πλάτων· οὐράνιον, ὅπερ
ἴσται ἐπὶ τῆς τοῦ Διὸς βασι-
λείας γενισανθῶν, ὅπερ ἴσται
ἐπὶ τῶν Ποσειδάων καθαρῶν,
ὅπερ ἴσται ἐπὶ τῶν Ἀιδῶν, καὶ
ἴσται κινῶν αὐτῶν πασσῶν τὸ διὰ
τῆς τρομορίας κινήσεως ὑπο-

κατακλίνει πάντα τοὺς ἐκεῖθεν
ἀγεμόνας θεοὺς· διὰ τὴν ἐν αὐτῶν
μὲν τῆν ψυχῆν ἄσσαν ἐλθεῖν θέ-
λει ταῖς ἐκεῖ διαγωγαῖς· ἐν δὲ
τῇ γενέσει τοῖσας παρακλίνει αὐ-
τὰς προσκαί κατά τὸν Ὀμηρικόν
Ὀδυσσέα (Od. XII. 165 sqq.
coll. 40 sqq.), εἴπερ καὶ ἡ Θέ-
λασσα γενέσεως εἰκὼν, ἵνα μὴ θέ-
λωσται ὑπὸ τῆς γενέσεως· ἐν δὲ
τῷ ἄδη γενομένης ἀναπνεῖσθαι
διὰ τῶν τοῖσων πρὸς τὸν θεὸν
τούτου· ὡςτε οἶδεν ὁ Πλάτων
ἐν τῇ τοῦ Ἀιδῶν βασιλείᾳ, τῆν
θεῶν καὶ θεαμένων καὶ ψυχῶν,
αὐ περιχορεύουσι τὸν θεὸν, ἐπὶ
τῶν ἐκεῖ Σειρήνων θειγόμενα.
Ad postrema Procli verba con-
tendas locum De Republ. X.
13. p. 617. Ceterum haec in
memoriam revocant verba anti-
qui Sophoclis vitae auctoris:
φασὶ δὲ καὶ ὅτι τῷ μῆματι αὐ-
τοῦ Σειρήνας ἐπίσταται· αὐ δὲ
χελιδόνα χαλεπῶν, quae Husch-

καὶ τοὺς ἄλλους πάντας· οὕτω καλοῦς τινας, ὡς E
εἰκεν, ἐπίσταται λόγους λέγειν ὁ Ἀιδῶν, καὶ ἴσται,
ὡς γ' ἐκ τοῦ λόγου τούτου, ὁ θεὸς οὗτος τέλειος σο-
φιστῆς τε καὶ μέγας ενεργήτης τῶν παρ' αὐτῷ, ὅς
γε καὶ τοῖς ἐνθάδε τοσαῦτα ἀγαθὰ ἀνήσειν· οὕτω
πολλὰ αὐτῷ τὰ περιόντα ἐκεῖ ἴσται, καὶ τὸν Πλού-
τωνα ἀπὸ τούτου ἔσχε τὸ ὄνομα, καὶ τὸ αὐ μὴ ἐθέ-
λειν συνῆναι τοῖς ἀνθρώποις ἔχουσι τὰ σώματα,
ἀλλὰ τότε συγγίγνεσθαι, ἐπειδὴν ἡ ψυχὴ καθαρὰ ἢ
πάντων τῶν περὶ τὸ σῶμα κακῶν καὶ ἐπιθυμιῶν, 404
οὐ φιλόσοφον δοκεῖ σοι εἶναι καὶ εὐ ἐντεθυμημένον,
ὅτι οὕτω μὲν αὐ κατέχει αὐτοῦς δήσας τῇ περὶ ἐρε-
τὴν ἐπιθυμίᾳ, ἔχοντας δὲ τὴν τοῦ σώματος πτόη-
σιν καὶ μανίαν οὐδ' ἂν ὁ Κρόνος δύναίτο ὁ πατήρ

P. 404. φιλόσοφον δοκεῖ σοι] V. σοι δοκεῖ, quem or-
dinem mutavimus e Bodl. Vat. A. Ven. ΞΠΣ. Vind. Par. G. Zitt.
τοῦ σώματος πτόησιν] V. πτόησιν. Vat. A. l. Par. FH.
ποίησιν. Recte πτόησιν Ven. II. Par. C. Vat. m. Gud. Flor. a. b.
c. et rasura facta Par. BK.

kus Analect. Crit. in Anthol.
Graec. p. 8. sic corrigit: αὐ δὲ
κηνιδόνα χαλεπῶν.

E. τέλειος σοφιστῆς] Proclus: ὅτι οἶδεν ὁ Πλάτων
τὸ ὄνομα τὸν σοφιστῆν ἐπὶ σε-
μῶν ταῖσιν πράγματι· τὸν γὰρ
πρὸς ἐπιθῶν τὰ ἄλλα διδάσκοντες
ἐπιστρέφουσιν οὕτως καλεῖ, αἶον
τὸν Δία, τὸν Ἀιδῶν, τὸν Ἐρω-
τα (Symp. c. 23). Non sensit
vir bonus irrisionis aculeos, si-
quidem per occasionem riden-
tur sophistae, qui saecundia sua
et eloquentia audientium animos
demulcere studebant.

ἀπὸ τούτου ἴσται] sc. ἀπὸ
τοῦ πολλὰ αὐτῷ περιόντων. Fal-
litur enim Heindorf. ἀπὸ τοῦ
πλούτου intelligendam ratus.

P. 404. οὐ φιλόσοφον δο-
κεῖ σοι —] „Admodum pro-

babilis est Heusdii ratio cor-
rigentis φιλόσοφον et ἐντεθυμη-
μένον e Ficino, qui vertit: an-
non philosophi tibi vide-
tur officium virique sum-
ma prudentia et consilio
praediti etc.? Nam etsi φι-
λόσοφον illud ferri potest, ἐντε-
θυμημένον tamen ἄδῳ admo-
dum an passivo significato us-
quam occurrat. Phaedon. p.
86. B. καὶ γὰρ οὖν — οἶμαι
ἴσται καὶ αὐτῶν ὅτι τοῦτο ἐντε-
θυμηθεῖσιν, ὅτι τοιοῦτό τι μά-
λιστα ὑπολαμβάνομεν κ. τ. λ.
Atque iam ab hoc ἐντεθυμημέ-
νον pendebit subsequens ὅτι,
quod perperam vulgo interro-
gandi nota a praecedentibus se-
paratur.“ Heindorf. Voc. οὐ-
τω explicatur verba δήσας τῇ
περὶ ἀρετῆς ἐπιθυμία. De sen-
tentia conferas Phaedon. p.
65. A. E.

συγκατέχειν αὐτῷ ἐν τοῖς δεσμοῖς δῆσας τοῖς αὐτοῦ λεγομένοις;

ERM. Κινδυνεύεις τι λέγειν, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Καὶ τό γε ὄνομα ὁ Αἰδῆς, ὦ Ἐρημόγενες, πολλοῦ δεῖ ἀπὸ τοῦ αἰδοῦς ἐπωνομασθαι, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ πάντα τὰ κατὰ εἰδέναι, ἀπὸ τούτου ὑπὸ τοῦ νομοθέτου Αἰδῆς ἐκλήθη.

Cap. XXI. ERM. Εἴεν, τι δὲ δὴ Δήμητρον τε καὶ Ἥραν καὶ Ἀπόλλω καὶ Ἀθηρᾶν καὶ Ἥφαιστον καὶ Ἄρη καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς, πῶς λέγομεν;

B. ἀπὸ τοῦ αἰδοῦς] αἰδοῦς Bodl. Vat. m. ἀηδοῦς Ven. II. Par. X.

τί δὲ δὴ Δ.] δαὶ δὴ Vat. Δ. δὲ δὴ Flor. d. Ven. ΞΞ. Vulgo τί δὲ Δ. Bodl. ex corr. τί δαὶ Δ. De accentu in Δήμητρον v. Dobree ad Aristoph. Plat. p. 62. ed. Lips. Μοχ Ἄρη Bodl. Ven. III. Vind. quod dedi. v. infra p. 407. C. Vulgo Ἄρη.

ὡς μήτηρ κεκλήσθαι] Sic scripsi auctoritate Bodl. Vat. A. Ven. II. Vind. Flor. d. Zitt. et pr. Ven. Ξ. Editi. omnes:

ἐν τοῖς δεσμοῖς — λεγομένοις] Constructionem verbi δέει cum ἐν iuncti illustravimus ad Crison. p. 43. C. De vinculis Saturni Macrobius ab Heindorfio laudatus Saturnal. I. 8. Cur autem Saturnus ipse in compedibus visatur, Verrius Flaccus causam se ignorare dicit. Verum mihi Apollodori lectio sic suggerit. Saturnum Apollodorus alligari ait per annum laneo vinculo, et solvi ad diem sibi festum, id est, mense hoc decembri; atque inde proverbium ductum, deos laneos pedes habere; significari vero decimo mense semen in utero animatum in vitam grandescere, quod donec erumpat in lucem, mollibus naturae vinculis detinetur.

B. ὑπὸ τοῦ νομοθέτου]

Hic etsi alii libri ὀνοματοθέτου exhibent, quod restituit Heindorfius, alii ὀνομαθέτου; tamen νομοθέτου servandum esse non dubitabunt, qui ann. ad p. 288. K. et 389. D. non immemores fuerint. Et mox p. 404. C. eadd. omnes constanter servant ὁ νομοθέτης, ubi rursus Heindorf. de suo dedit ὁ ὀνοματοθέτης. De etymologia conschol. Sophocl. ad Aiac. 602. et Aristoph. ad Rann. 69. Errat vero Plutarchus, sicuti observavit Fischerus, in libello de superstitione p. 171. D. ex hoc loco de vocabuli Αἰδῆς origine haec tradens: ὅν (τὸν Αἰδῆν) ὁ Πλάτων φησὶ φιλόσοφος ὄντα καὶ σῶρον καὶ πλοῦσιον παιδοὶ καὶ λόγῳ κατέχοντα τὰς φρενας Αἰδῆν ὀνομασθαι. Imo haec ad originem vocabuli Πλοῦτων pertinent. Nam Αἰδῆς dicitur ἀπὸ τοῦ πάντα εἰδέναι, ut ἂν sit ἐπιτακτικόν, sicuti in ἀπαρτί.

ΣΩ. Δημήτηρ μὲν φαίνεται κατὰ τὴν δόξαν τῆς ἰδωδῆς διδοῦσα ὡς μήτηρ κεκλήσθαι. Ἥρα δὲ ἐρατή τις, ὡςπερ οὖν καὶ λέγεται ὁ Ζεὺς αὐτῆς ἐρατῆς ἔχειν. ἴσως δὲ μετεωρολογῶν ὁ νομοθέτης τὸν ἄερα Ἥραν ὠνόμασεν ἐπιζυγνόμενος, θεὸς τὴν ἐργὴν ἐπὶ τὴν τελευταίην· γνοίης δ' ἂν, εἰ πολλάκις λέγοις τὸ τῆς Ἥρας ὄνομα. Φερόμεντα δὲ πολλοὶ μὲν καὶ τοῦτο φοβῶνται τὸ ὄνομα καὶ τὸν Ἀπόλλω, ὑπὸ ἀπειρίας, ὡς εἰσεν, ὀνομάτων ὀρθότητος, καὶ

ὡς μήτηρ Δημήτηρ κεκλήσθαι.

Ἥρα δὲ ἐρατή τις] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. I. m. Ven. A. Vind. Par. CEFGLX. Gud. Flor. a. b. c. d. i. Darmst. Zitt. Editi. omnes Ἥρα δὲ ὡς ἐρατή τις.

C. ἐρατῆς ἔχειν] Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. AII. alii non pauci ὁ ἐρατῆς ἔχειν. errore.

Φερόμεντα δὲ] Φερόμεντα Coisl. Vat. A. Par. BCEFGHX Vat. I. Flor. a. b. c. i. Darmst. Φερόμεντα Ven. Σ. Vind. Zitt. Mox Φερατόνην Coisl. Ven. A. Par. BCEHI. Vat. m. Flor. a. i.

τί δὲ δὴ Δήμητρον τε καὶ Ἥραν] Scribebatur relicto accentu Δήμητρον, errore. Quamquam etiam Δήμητρον sunt qui non pro legitima Atticæ dialecti forma agnoscant, ideoque ubivis reponant Δήμητρα, quod tamen hoc loco unus servavit Proclus p. 96. ed. Boiss. conf. Dobree ad Aristoph. Platum v. 64. pag. 61 sq. ed. Lips. et Boissonad. ad Nicet. Eugen. VI. 609. VII. 105., qui scribit observant saepenumero his accusativis ἦ addere, veluti τίκταν, χεῖραν, αἶραν, γαστέραν pingentes, ex eoque erroris fonte etiam Δήμητρον fluxisse volunt. Nec tamen adducor, ut eam formam vel per se falsam vel praeter codicum testimonia hic mutandam existimem. conf. Matthiae Gr. §. 77. — πῶς λέγομεν; quo modo censemus?

Ἥρα δὲ ἐρατή τις] Int. ἐρατῆ. Servato ὡς ante ἐρατῆ intell. φαίνεται κεκλήσθαι. Dein ὡςπερ

oñ est confirmantis: wie denn nun auch gesagt wird. v. ad Phaedrum p. 242. E. Porro ἐρατῆς ἔχειν non est simpliciter dictum pro ἐρατῆναι, quae Heindorfii fuit opinio, sed significat potius eam amavisse et uxorem habere, sie geliebt haben und zur Frau haben soll, sicut verissime indicavit Mathiae Gr. §. 359. b.

C. εἰ πολλάκις λέγοις τὸ τῆς Ἥρας ὄν.] Nam repetita pronuntiatione vocabuli Ἥρα tandem efficitur, ut vocem ἠρα audire tibi videaris. Orion. lex. Ἥρα· εἴρηται ἡ ἠρα· μετατεθέντος γὰρ τοῦ ἠ ἐφόκειται τὸ ὄνομα. Etymol. M. p. 434. 44. ἠρα κατ' ἐπίθετον Ἥρα. Athenagoras Legat. pro Christianis §. 18. p. 83. Ἥρα, ὁ ἠρα, καὶ τοῦ ὀνόματος, εἰ αὐτῷ αὐτῷ ἐπισημασθέντα, συνεφερονμένοις. Sed hi omnes lumen Platonis facitissimum non senserunt.

γὰρ μεταβάλλοντες σκοποῦνται τὴν Φερσεφόνην, καὶ δεινὸν αὐτοῖς φαίνεται: τὸ δὲ μὴνυει σοφῆν
D εἶναι τὴν Θεόν· ἅτε γὰρ φερομένων τῶν πραγμά-
 των, τὸ ἐφαπτόμενον καὶ ἐπαφῶν καὶ δυνάμενον
 ἐπακολουθεῖν σοφία ἂν εἴη. Φερέπαφα οὖν διὰ
 τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἐπαφήν τοῦ φερομένου ἢ Θεοῦ
 ἂν ὀρθῶς καλοῖτο, ἢ τοιοῦτόν τι· δι' ὅπερ καὶ
 συνέστιν αὐτῇ ὁ Ἄιδης σοφὸς ὢν, διότι τοιαύτη
 ἐστὶ. νῦν δὲ αὐτῆς ἐκκλίνουσι τὸ ὄνομα, εὐστομίαν
 περὶ πλείονος ποιούμενοι τῆς ἀληθείας, ὥστε Φερέ-
 παφταν αὐτὴν καλεῖν. ταῦτόν δὲ καὶ περὶ τὸν
E Ἀπόλλω, ὅπερ λέγω, πολλοὶ πεφόβηται περὶ τὸ
 ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὡς τι δεινὸν μὴνύοντος. ἢ οὐκ
 ἤσθηται;

D. Φερέπαφα οὖν] Φερέπαφα mutato accentu Coisl. Ven. AΠ. Par. BCX. Vat. l. m.

E. ὁ γέ μοι φαίνεται] Bekkerus ex uno Par. G. γ' Imoi dedit, quod est etiam in Darmst. Sed v. ad Protag. p. 332. A. Criton. p. 45. D. Apol. p. 19. E. coll. infra p. 417. D.

καὶ γὰρ μεταβάλλοντες
 Nam nomen mutantes de
 Persephone cogitant at-
 que tum illi nomen horri-
 bile videtur; φόνος enim
 est caedes. Eumvero vul-
 gare deae nomen apud Atticos
 fuit Περσεφάτα, Φερέπαφα,
 Περσεφασσα, ut docuit Span-
 heim, ad Aristoph. Raun. v. 683.
 iam ab Heindorfio laudatus. Iam
 philosophus Φερέπαφταν deam
 propter sapientiam suam appel-
 latam esse ait, propterea quod
 sapientia in eo contineatur, ut
 quia, licet res ex Horacliteorum
 ratione perpetua agitatione fer-
 rantur, tamen eas mente sua
 attingat atque assequatur. Quo-
 circa Φερέπαφταν ortum esse
 vult ex genuina forma Φερέ-
 παφα.

E. περὶ τὸν Ἀπόλλω,
 ὅπερ λέγω] Cavendum est,

ne ὅπερ ad ταῦτόν referatur.
 Nam ὅπερ λέγω est: ut dixi,
 wie gesagt, de quo formulae
 usm explicarimus ad Apolog.
 Soerat. p. 21. A. Istud ταῦτόν
 Heindorfius item, eodem
 modo, interpretatur, quod ve-
 reor ut recte fieri possit. Ne-
 que enim admissa hac inter-
 pretatione verborum constructio
 sibi constat, siquidem conne-
 ctendum esset: πολλοὶ πεφόβη-
 ται περὶ τὸν Ἀπόλλω περὶ τὸ
 ὄνομα τοῦ Θεοῦ: quod fieri nullo
 pacto potest. Mo si audis, post
 περὶ τὸν Ἀπόλλω intelliges γί-
 γνεται, quo facto sequentia ver-
 ba exegesis gratia accedent.
 Sensus autem hic erit: Idem
 vero etiam de Apolline
 accidit s. fieri solet; nam,
 ut dixi, multi huius dei
 nomen reformidant, qua-
 si horribile quid signi-

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Τὸ δὲ γ' ἐστίν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, κάλλιστα
 κείμενον πρὸς τὴν δύναιεν τοῦ Θεοῦ.

ΕΡΜ. Πῶς δὴ;

ΣΩ. Ἐγὼ πειράσομαι φράσαι ὃ γέ μοι φαίνε-
 ται· οὐ γὰρ ἔστιν ὃ τι ἂν μᾶλλον ὄνομα ἤρμωσεν 405
 ἐν ὃν τέτταρσι δυνάμεσι ταῖς τοῦ Θεοῦ, ὥστε πα-
 σῶν ἐφάπτεσθαι καὶ δηλοῦν τρόπον τινὰ μουσικὴν
 τε καὶ μαντικὴν καὶ ἰατρικὴν καὶ τοξικὴν.

ΕΡΜ. Λέγε δὴ· ἀτοπον γάρ τί μοι λέγεις τὸ
 ὄνομα εἶναι.

Cap. XXII. ΣΩ. Εὐάρμοστον μὲν οὖν, ἅτε
 μουσικοῦ ὄντος τοῦ Θεοῦ. πρῶτον μὲν γὰρ ἡ κάθαρ-
 σις καὶ οἱ καθαροὶ καὶ κατὰ τὴν ἰατρικὴν καὶ κατὰ

P. 405. ὄνομα ἤρμωσεν ἐν ὃν] Sic Coisl. Ven. AΣ. Par. BCHIX. Vat. l. m. Gud. Flor. a. b. c. i. Darmst. quod firmatur scriptura Bodl. Vat. A. Ven. IIΣ. Vind. Flor. d. I. Zitt. ὄνομα ἤρμωσμένων. Vett. editi. ἤρμωσεν ὄνομα ἐν ὃν.

licet. — Ad μὴνύοντος intel-
 lige τοῦ ὄνομαιος τοῦ Θεοῦ, in
 qua ratione noli haerere. Vide
 enim quae de hoc genere scri-
 psit Matthiae Gr. §. 561.
 Respicit autem Soerates illud,
 quod multi Apollinis nomen ab
 ἀπολλύειν ductum volebant, v.
 Aeschyl. Agam. 1090. 1091.
 ibique schol. Eurip. Orest.
 1369. conf. Valcken. ad Phoe-
 niss. p. 12.

P. 405. τέτταρσι δυνά-
 μεις ταῖς τοῦ Θεοῦ] De his
 multa nugatur Proclus p. 103
 sqq., quae legunt quorum sto-
 machus istiusmodi dapes conco-
 quere potest; ego eas vehemen-
 ter fastidio. Nec digna sunt
 commemoratione quae habet
 Etymol. Magn. in voc. Ἀπόλ-
 λων.

πρῶτον μὲν γὰρ ἡ κά-

θαρσις —] Proclus p. 106.
 ὅτι τὴν κάθαρσιν μὴ μόνον ἐπὶ
 τῆς ἰατρικῆς ἔχειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
 τῆς μαντικῆς δέκονται, ὅτι γε-
 νικῶς ἢ καθαρτικὴ τοῦ Ἀπόλλω-
 νος δυνάμις περιέχει τὰς δύο·
 καὶ γὰρ ταῖς τῶν φωτῆς μαρμα-
 ρηγῶν λαμπρύνει τὸν κόσμον,
 καὶ ταῖς πικρῶν ἐπιγυμνῶν
 πᾶσαν τὴν βλάσιν ἐμπεριέχει ἐκ-
 καθαίρει, ἃ δὲ καὶ οἱ ἐνταῦθα
 μνησθέντες ἱεροὶ τε καὶ μάντις
 οἱ δὲ διὰ τὸν περιεπέσειον καὶ
 τῶν περιπέσειον ἀγνοῦν ἱατροῦς
 καὶ τοῖς σπύγγας ἀποτελοῦσι. —
 περὶ Φερέπαφας significant cir-
 cumlationem aquae, tae-
 dae, sulphuris in illustra-
 tione; de quo rith sollempni
 omnia in vulgus nota sunt. Ti-
 ball. l. 5, 8. Ille ego,
 quam tristi morbo defes-
 sa iacces, Te dicor vo-
 tis cripuisse meis: Ipse-

τὴν μαντικὴν καὶ αἱ τοῖς λατρικοῖς φαρμάκοις καὶ
 B τοῖς μαντικοῖς περιουσίαις τε καὶ τὰ λουτρά τὰ ἐν
 τοῖς τοιοῦτοις καὶ αἱ περιουσίαις, πάντα ἐν τι ταῦτα
 δύναται ἂν, καθαρὸν παρέχειν τὸν ἄνθρωπον καὶ
 κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν. ἢ οὐ;

ERM. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ καθαιρῶν θεὸς καὶ ὁ ἀπολούων
 τε καὶ ἀπολύων τῶν τοιοῦτων κακῶν οὗτος ἂν εἴη;

ERM. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Κατὰ μὲν τοίνυν τὰς ἀπολύσεις τε καὶ ἀπο-
 C λούσεις, ὡς ἰατροὺς ὦν τῶν τοιοῦτων, Ἀπολούων ἂν

καὶ τοῖς μαντικοῖς] Sic Ven. A. Par. FGIX. Flor. b. Gud. Edit. omnes καὶ αἱ τοῖς μ. Prius αἱ item omittunt Gud. et Par. G.

B. καὶ τὰ λουτρά] τὰ additum ex Coisl. Vat. A. I. m. Ven. A. Vind. Par. BCEFGHIX. Flor. a. c. d. Zitt. Darmst. Dein pro vulg. ταῦτα ἐν τι Bodl. Vat. A. Ven. ΞΠΣ. Vind. Par. G. Flor. d. Zitt. Darmst. subministrarunt ἐν τι ταῦτα. Loco vulg. δύναται autem singularem praebuere Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. ΞΠΣ. Vind. Par. BCGI. Flor. a. b. c. d. i. Zitt. et pr. Ven. A. καὶ ἀπολύων] Sic Bodl. Ven. II. Par. BF. Darmst. Vat. A. pr. et corr. Coisl. Veit. ed. καὶ ὁ ἀπολύων.

que ter centum Iustravi sulfure puro, Carmine quum magico praeciuisset anus. Virgil Aen. VI. 226. Idem ter socios pura circumtulit unda, ubi Servius circumtulit interpretatur purgavit. Plura dabit Turnebus Adversar. 4, 15. Intelliguntur autem Iustrationes per medicorum et vatium remedia, quae quia unum sacrorum rituum genus efficiunt, articulum ad vulgo ante τοῖς μαντικοῖς iteratum delendum iudicavi. — τὰ λουτρά τὰ ἐν τοῖς τοιοῦτοις, Iustrationes in talibus fieri solitae. — καὶ αἱ περιουσίαις, quum totum corpus aqua Iustrali conpergebatur: de quo more veterum doctius exposuit Casaubono ad Theophrast. Charact. 16. p. 174 sq.

ed. Fischer. Etiam Romae fuit περιουσίαις Apollinis, ut apparet ex Plutarcho Vit. Soll. c. 32. T. I. p. 472. τῷ δὲ περιουσίαις τοῦ Ἀπολλωνος ἔχοντος ὅτι προσηλθὼν ἀπέριψτο τὰς χεῖρας.

B. πάντα ἐν τι ταῦτα δύναται ἂν] haec omnia unum quiddam efficere queant, hoc, ut purum reddant hominem et animo et corpore. Nam παρέχειν ἄνθρωπον καθαρὸν per exegesis additur praegresso ἐν τι. De usu verbi δυναθαί τι, efficere aliquid posse, v. ad Philoh. p. 23. E. Gorg. p. 453. H. Phaedr. p. 275. A. Ceterum vix exet admonitione Apollinem hoc loco ἀπολύων nive ἀπέριψτο propterea iudicari, quod medicinae et vaticinae artis deus tutelaris atque auctor sit.

ὁρθῶς καλοῖτο· κατὰ δὲ τὴν μαντικὴν καὶ τὸ ἀληθές τε καὶ τὸ ἀπλοῦν (ταῦτόν γάρ ἐστιν), ὡς περ οὖν οἱ Θετταλοὶ καλοῦσιν αὐτόν, ὁρθότατ' ἂν καλοῖτο· Ἀπλῶν γάρ φρασι πάντες Θετταλοὶ τοῦτον τὸν θεόν. διὰ δὲ τὸ αἰεὶ βολῶν ἐγκρατὴς εἶναι τοξικῆ ἢ αἰεὶ βάλλων ἐστὶ. κατὰ δὲ τὴν μουσικὴν δὲ ὑπολαβεῖν, ὡς περ τὸν ἀκόλουθόν τε καὶ τὴν ἄκαιτον, ὅτι τὸ ἄ σημαίνει πολλαχού τὸ ὁμοῦ, καὶ ἐνταῦθα τὴν ὁμοῦ πόλησιν καὶ περὶ τὸν οὐρανόν, οὗς δὴ πόλους καλοῦσι, καὶ [τὴν] περὶ τὴν ἐν τῇ ᾠδῇ ἀρμονίαν, D ἢ δὴ συμφωνία καλεῖται, ὅτι ταῦτα πάντα, ὡς φε-

C. Ἀπολύων ἂν ὁρθῶς] Steph. ἀπολύων cum Aldo et Bas. I.

Ἀπλῶν γάρ φ.] ἀπλῶν Bodl. Vat. A. Ven. ΞΠΣ. Vind. Par. G. Gud. Zitt. Veit. edit. Ἀπλῶν. Alii libri habent ἀπλοῦν.

τὸ αἰεὶ βολῶν] βάλων plurimi cum Bodl. Vat. A. male.

καὶ τὴν περὶ τὴν ἐν τ.] Prius τὴν recte omittunt Coisl. Ven. A. Vat. m. et pr. Ven. E. Alterum deest in Par. I. In Flor. d. scriptum: καὶ τὴν περὶ τῇ ᾠδῇ ἀρμονίαν. Par. I. et Flor. i. ἐν τῇ ante περὶ ponunt. ᾠδῆν Par. EF.

C. Ἀπολύων ἂν ὁρθῶς καλοῖτο] Heindorf. scribendum putabat ἀπολύων ἢ ἀπολύων. Sed reputantibus nobiscum quae p. 406. A. inferuntur tale additamentum non videtur necessarium. Nam ibi simpliciter ἀπλοῦ, αἰεὶ βάλλων, ἀπολοισίας et ὁμοπολοῦντος mentio fit.

Ἀπλῶν γάρ φρασι] Videtur haec fuisse vulgaris nominis forma, vitiosa plebis pronuntiatione orta et frequentata; — αἰεὶ βάλλων ἐστὶ, h. e. semper ferit propositum. Percidicula haec quoque est nominis etymologia. Apparet enim Socratem censere Apollinem ratione artis sagittandi habita nomen accepisse ἀπὸ τοῦ αἰεὶ βάλων.

ὡς περ τὸν ἀκόλουθόν

τε καὶ τὴν ἄκαιτον] Repetendum est ex antecedentibus αἰεὶ ὑπολαβεῖν. Nam primariae sententiae pars haec est: κατὰ δὲ τὴν μουσικὴν δὲ ὑπολαβεῖν τὴν ὁμοῦ πόλησιν, ὅτι ἐνταῦθα τὸ ἄ σημαίνει τὸ ὁμοῦ. Itaque musicae artis ratione habita Apollinem vult appellatum esse quasi τὸν ὁμοῦ πολοῦντα. — Iam autem πόλησιν duplicem esse ait, alteram περὶ τὸν οὐρανόν, alteram περὶ τὴν ἐν τῇ ᾠδῇ ἀρμονίαν. In qua sententiae parte aliquantum haereo, siquidem aut scribendum fuit καὶ τὴν περὶ τὸν οὐρανόν, aut omisso articulo paullo post dicendum: καὶ περὶ τὴν ἐν τῇ ᾠδῇ ἀρμονίαν. Posterior ab ipso Platone profectum puto. Omittant istud τὴν etiam libri aliquot non mali. Quocirca uncus saltem adhibui, ne in posterum legentes fallerentur.

σιν οἱ κομποὶ περὶ μουσικὴν καὶ ἀστρονομίαν, ἀρ-
μογίᾳ τινὶ πολὺ ἅμα πάντα. ἐπιστατῆ δὲ οὗτος ὁ
θεὸς τῇ ἀρμονίᾳ ὁμοπολῶν αὐτὰ πάντα καὶ κατὰ
θεοῦ καὶ κατ' ἀνθρώπους. ὥσπερ οὖν τὸν ὁμοκί-
λευθον καὶ ὁμοκοίτην ἀκόλουθον καὶ ἄκοιτην ἐκαλέ-
σαμεν, μεταβαλόντες ἀντὶ τοῦ ὁ αἰ, οὕτω καὶ Ἀπόλ-
λωνας ἐκαλέσαμεν, ὅς ἦν ὁμοπολῶν, ἕτερον ἢ ἐμβα-
λόντες, ὅτι ὁμώνυμον ἐγένετο τῷ χαλεπῷ ὀνόματι.
ὅπερ καὶ νῦν ὑποπευόντες τινες διὰ τὸ μὴ ὀρθῶς
σκοπεῖσθαι τὴν δύναμιν τοῦ ὀνόματος φοβούνται
αὐτὸ ὡς σημαῖνον φθορὰν τινα. τὸ δὲ [πολύ], ὡς-

D. μεταβαλόντες ἀντὶ τοῦ] Sic Bodl. Coisl. Vat. A.
Ven. AIIΣ. Vind. Par. BCEHX. Gud. Zitt. Flor. a. b. c. d.
Vett. editt. praeter Ald. μεταβάλλοντες. Mox vulg. ἐμβάλλοντες e
Ven. AΣΣ. Vind. Par. IX. Zitt. mutatum. Paulo ante Steph.
corrigebat: ὥσπερ οὖν καὶ τὸν ὁμοκίλευθον καὶ τὴν ὁμοκοίτην, pro-
bante Heindorfio. Nec tamen τὴν in eodd. repertum est.

E. τὸ δὲ πολὺ, ὥσπερ] πολὺ μᾶλλον Coisl. a. m. rec.
P. 406. ἀπολούντος, ὁμοπολούντος] Par. G. Darmst.

Pro ὅς δὲ πόλους ne quis re-
quirat ἢ δὲ πόλους, notissimum
hoc est genus attractionis, cuius
exempla memoravimus ad Phaedr.
p. 255. C. Ad rem ipsam opti-
me Heindorf. contulit Aristoph.
Avv. 181. ὅτι δὲ πολῆται τοῦτο
καὶ διόχεται Ἀναξία, διὰ τοῦτο
γε καλεῖται νῦν πόλος, ubi v.
interpp. Quemadmodum autem
coeli conversionem, quam poli
nomine appellari ait, esse τινὰ
ἁμοῦ πόλῳν arbitratur, ita
eandem κίληται cerni iudicat
etiam περὶ τῆς ἐν τῇ ὀδῇ ἀρμο-
νίας sive περὶ τῆς συναρμίας:
est enim haec quasi quaedam
ὁμοπολία, i. e. ἁμοῦ ποσία. Iam
vero non difficile est ad per-
spiciendum, quorsum ταῦτα λέ-
γετα referendum sit: intelliguntur
enim οἱ πόλοι καὶ αἰ φωναί. Ita-
que οἱ κομποὶ sunt et musicae
artis periti et astronomi vel
potius philosophi, qui corporum
coelestium motus cum harmonia

quadam et sonorum concentu
comparabant. Quam quidem ra-
tionem Pythagoreis placuisse
quam aliunde constat, tum ex
ipso Platone De Rep. VII. p.
530. D., ubi v. ann. Cur an-
tem illi κομποὶ dicantur, opti-
me docebit docta Ruhnkenii
disputatio ad Tim. p. 161 sq.
Denique pro πολῆι vide ne scri-
bendum sit πολῆται. Nisi ma-
lis cum Heindorfio subiecti
loco ipsam illam τὴν ἁμοῦ πό-
λῳν habere. Certe quidem ca-
vendum est magnopere, ne Apol-
linem intelligendum esse existi-
memus.

D. μεταβαλόντες ἀντὶ
τοῦ ὁ αἰ] substituto αἰ in
locum literae δ. Hunc usum
verbi μεταβάλλειν, quo signifi-
cat permutando sumere,
cariase explicavimus ad Phaedr.
p. 241. A. Observes autem hic
τὸν ὁμοκίλευθον καὶ ὁμοκοίτην

περ ἄρτι ἐλέγετο, πασῶν ἐραπτόμενον κῆται τῶν 406
τοῦ θεοῦ δυνάμεων, ἀπλοῦ, αἰεὶ βάλλοντος, ἀπό-
λούντος, ὁμοπολούντος. Τὰς δὲ Μούσας τε καὶ
ὄλως τὴν μουσικὴν ἀπὸ τοῦ μῶσθαι, ὡς εἶπτε, καὶ
τῆς ζήτησιώς τε καὶ φιλοσοφίας τὸ ὄνομα τοῦτο
ἐπωνόμασεν. Αἰτιῶ δὲ ἀπὸ τῆς πραότητος τῆς θεοῦ,
κατὰ τὸ ἐθελήμονα εἶναι ὧν ἂν τις δεχται. ἴσως δὲ
ὡς οἱ ξῆνοι καλοῦσι· πολλοὶ γὰρ Αἰθῶ καλοῦσιν·
εἰσικεν οὖν πρὸς τὸ μὴ τραχὺ τοῦ ἡθους ἀλλ' ἡμε-
ρόν τε καὶ λείον Αἰθῶ κεκλήσθαι ὑπὸ τῶν τοῦ-
το καλούντων. Ἄρτεμις δὲ τὸ ἀρτεμῆς φαίνεται

ἀπολούντος. Vett. editt. ἀπολούντος, quod dubitabat Heindorfius
in Attice dictum esset pro ἀπαλούντος, conf. Pearson ad Moer. p.
248. Sed recte Zitt. ἀπολούντος, conf. p. 405. E. — ὁμοπο-
λούντος in marg. positum habent Bodl. Vat A. et om. pr. Vind.

Αἰθῶ καλοῦσιν] Αἰθῶ Par. I. Αἰθῶ Par. G. Dein
Gud. Αἰθῶ κεκλήσθαι. Darmst. Αἰθῶ κεκλ. Fortasse Αἰθῶ
scribendum.

dici non iterato articulo, licet
antea dictum sit τὸν ἀκόλουθον
τε καὶ τὴν ἄκοιτην. v. Matth.
Gr. §. 268. I. p. 554.

E. ὁμώνυμον ἐγένετο
τῷ χ. ὄν.] quia aequaliter
erat nomen tristi illi et
immiti: nam ἀπολῶν est in-
terfecturus.

τὸ δὲ πολὺ, ὥσπερ —]
Istud πολὺ per se solum vitio-
sum est. Verum est fortasse
πολὺ μᾶλλον, quod in eod. Coisl.
servatum exstat.

P. 406. ἀπὸ τοῦ μῶσθαι]
De Dorico et Aeolico μῶσθαι
dixit Valcken. ad Theocrilli
Adoniazus, p. 276. (272). —
τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπωνόμασε,
hoc nomine appellavit.

Αἰτιῶ δὲ ἀπὸ τῆς πο.]
Orion Theb. p. 93. Αἰτιῶ.
ὁ μῶν. Πλάτων φησὶ. ἡρακλῆς γὰρ
τὸ θεὸς καὶ πάντας ἐκείνην. κατὰ
δὲ τινὰς Αἰθῶ· τὸ γὰρ ἡμερόν

Plat. Opp. Vol. V. P. II.

καὶ ποῦν, ἐκ τοῦ ἐπιελήσθαι
τῶν εἰς αὐτὴν πληρημεμένων
ἐμφανταί. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης
φησὶ, παρὰ τὸ λῆ τὸ ἄωρον, ὃ
ἐστὶ θῆκη. Doricum λῶ λῆς λῆ
etiam Plato ob oculos habuit.
Videatur autem Orion. et Ktym.
M. p. 564. pro ἐθελήμονα, in
Platone suo scriptum reperisse
ἐλεήμονα, id quod iam Batt-
mannus vidit. Ceterum conf.
Proclus p. 109 sq. qui multa
de Latonae ingenio et virtuti-
bus commentus est. — οἱ ξῆ-
νοι, h. e. alii Graeci praeter
Atticos. v. ad p. 401. C. Post
ἴσως δὲ sequente ὡς facili nego-
tatio suppleveris ἴξει.

B. ὑπὸ τῶν τοῦτο κα-
λούντων] ab illis, qui illam
hoc nomine appellant.
Frequens est τοῦτο καλεῖν, hoc
nomine appellare.

Ἄρτεμις δὲ τὸ ἀρτεμῆς
φαίνεται.] Intell. κεκλήμενη.

καὶ τὸ κόσμιον, διὰ τὴν τῆς παρθενίας ἐπιθυμίαν. ἴσως δὲ ἀρετῆς ἱστορία τὴν θεὸν ἐκάλεσεν ὁ καλέσας, τέχνη δ' ἂν καὶ ὡς τὸν ἄροτον μισθώσεως τὸν ἀνδρὸς ἐν γυναικί· ἢ διὰ τούτων τι ἢ διὰ πάντα ταῦτα τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ τιθέμενος ἔθετο τῇ θεῷ.

Cap. XXIII. EPM. Τί δὲ ὁ Διόνυσος τε καὶ ἡ Ἀφροδίτη;

ΣΩ. Μεγάλα, ὦ παῖ Ἰππονίκου, ἐρωτῆς. ἀλλ' ἔστι γὰρ καὶ σπουδαίως εἰρημένος ὁ τρόπος τῶν ὀνομάτων τούτοις τοῖς θεοῖς καὶ παιδικῶς. τὸν μὲν οὖν σπουδαῖον ἄλλους τινὰς ἐρωτᾷ, τὸν δὲ παιδικὸν οὐδὲν καλύει διελεῖν· φιλοπαίσιμονες γὰρ καὶ οἱ θεοί. ὁ τε γὰρ Διόνυσος εἶη ἂν ὁ διδοὺς τὸν οἶνον, Διδοῖνυσος ἐν παιδιᾷ καλούμενος· οἶνος δ', ὅτι οἰεσθαι κοῦν ἔχειν ποιῆ τῶν πινόντων τοὺς πολλοὺς οὐκ

B. καὶ τὸ κόσμιον] τὸ om. Par. BCEFHIX. Flor. a. b. c. i. In Darmst. est: Ἀρεμῆς δὲ ἀπὸ τοῦ ἀρεμῆς φ. Stephano scribendum videbatur: Ἀρεμῆς δὲ διὰ τὸ ἀρεμῆς φ. Pro κόσμιον Par. i. κόσμιον.

C. φιλοπαύσιμονες γὰρ] Hanc formam debemur Vat. A.

Unde verisimilis est Stephanus conjectura post de excidisse diā suspicantis. Nisi praeferas quod est in cod. Darmst. Ἀρεμῆς δὲ ἀπὸ τοῦ ἀρεμῆς. Quo suscepto cum Florentinis aliisque libris τὸ ante κόσμιον erit omit-tendum. Kustathius ad Iliad. p. 577. 43. ed. Rom. — p. 50. T. II. ed. Lips. τὸ δὲ ἀρεμῆς ἀπὸ τοῦ ἄρεμῆς, οἷον ἀρεμῆς πῦρ καὶ οἶνος ἢ ἄροτον, ὅθεν καὶ Ἀρεμῆς, γαῖν, ἢ περιποιη-μένη ἄρεμῆς. Idem p. 682. 31. Ἀρεμῆς δὲ λέγει τὸν ἄρεμῆ καὶ ἄροτον· ἔξ οὗ παρήχθη δοκῆ καὶ ἡ Ἀρεμῆς. et ad Odys. p. 1732. 27. Ἀρεμῆς δὲ καὶ τὸν ὄρεμῆς καὶ ὡς εἶπεν ἀρεμῆς καὶ οἶνος, ὡς οἰονεῖ ἀρεμῆς, ἢ καὶ ἀροτος· ἔξ οὗ δοκῆ καὶ τοῖς παιδικῶς παρνομασθαι καὶ ἢ παρθενίας Ἀρεμῆς.

ἀρετῆς ἱστορία] Hesy-chius: Ἰστορία, οὐνεὶός, σοφός, ἔμπειρος, μακίμος, συνόρθου-φύλαξ. conl. max p. 407. C. Iocalundum haec fluxisse philo-sophum truncus sit atque stipes necesse est qui non proteus sentiat. Et tamen huius Gram-matici haec atque id genus alia pro veris venditaverunt utpote Platonis auctoritate confirmata. Non sine risu igitur leges quae de hoc loco commentatus est Proclus p. III sq. Ἀροτος et ἄροτον de liberorum procrea-tione frequentis est usus. v. Dörville ad Chariton. p. 335. ed. Lips. Vann. Crit. p. 619. seq. Intpp. ad Aristaeum. I. Epict. 19. Bergler. ad Alci-phron. Epist. I. b. p. 58. ed. Wag. al. Tum ἢ ante διὰ τούτων Heindorf. cur susce-

ἔχοντας, οἰόνους δικαιοτάτ' ἂν καλούμενος, περὶ δὲ Ἀφροδίτης οὐκ ἄξιον Ἡσιόδω ἀντιλέγειν, ἀλλὰ ξυγ-χωρεῖν, ὅτι διὰ τὴν τοῦ ἄφρου γένεσιν Ἀφροδίτη ἐκλήθη.

EPM. Ἀλλὰ μὴν οὐδ' Ἀθηναῖος Ἀθηναῖός γ' D ὢν, ὦ Σώκρατες, ἐπιλήσει, οὐδ' Ἡφαίστου τε καὶ Ἀρεως.

ΣΩ. Οὐδὲ εἰκός γε.

EPM. Οὐ γάρ.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ μὲν ἕτερον ὄνομα αὐτῆς οὐ χα-λεπὸν εἰπεῖν διὸ καίται.

EPM. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Παλλάδα που αὐτὴν καλοῦμεν.

Par. BCEFGI. Flor. i. et pr. Bod. Ven. A. Ante Bekkerum scribebatur φιλοπαύσιμονες.

D. καὶ Ἀρεως] Sic Bodl. Coisl. Ven. ZPS. Vind. Zitt. Darmst. Vat. m. et Vat. A. pr. Vulgo Ἀρεως.

etum habuerit, equidem non exputo.

C. ὁ τε γὰρ Διόνυσος εἶη ἂν] Huic te mox respon-det de in verbis περὶ δὲ Ἀφροδί-της, quod nunc per anacoluthon inferitur. Ad Platonicam hanc vini etymologiam confer Athe-naeum p. 35. B. C. II. 1.

Ἡσιόδω ἀντιλέγει] Theo-gon. 195. 197. τὴν δ' Ἀφροδί-την — κακλήκορον θεοί τε καὶ ἄνθρωποι, οὐνεὶ ἔν ἄφρῳ θεῖσθε. Mox τὴν τοῦ ἄφρου γένεσιν bre- viter dictum pro τὴν ἐκ τοῦ ἄφρου γένεσιν.

D. καὶ Ἀρεως] Hanc for- mam ab optimis libris suppedi- tatum agnoscit etiam Herodia- nus apud Kustathium ad Iliad. Vol. II. p. 7, 19. ed. Lips. et

Buttmannus in Add. ad Gr. I. p. 227. Platoni vindicavit Schneiderus ad Remp. III. p. 390. G. Ceterum Proclus: Ὅτι Ἀθηναῖος καὶ Ἡφαίστου καὶ Ἀρεως συνέταξε διὰ τε τὸ κοινὸν πρὸς τὰ πολεμικὰ καὶ διὰ τὸ ἀμύθητον πρὸς ἑκάτερον τῆς Ἀθηναῖος καὶ διὰ τὸ τῆς αὐτῆς Ἀφροδίτης ἴσως ἑκάτερον, καὶ ὅτι ἔξ Ἡφαιστού ἐκλήθη καὶ Διός.

Παλλάδα που αὐτὴν κα- λοῦμεν] Hanc Platonis etymo- logiam iuxta cum aliis repe- runt Etymol. M. p. 589. 53. ed. Lips. et Schol. ad Iliad. a. 200. quatenus dubitari non po- test, quin ea per lusum iocum- que a philosopho sit proposita. Proxima ἀρχαῖος et ἀρχαῖος de quovis artificioso corporis motu usurpatum praeter Hein-

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΣΩ. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς ὄπλοις
 Ε ὀρχήσεως ἠγούμενοι τεθῆναι ὀρθῶς ἄν, ὡς ἐγώμαι;
 ἠγοίμεθα· τὸ γὰρ που ἢ αὐτὸν ἢ τι ἄλλο μεταωρι-
 407 ζειν ἢ ἀπὸ τῆς γῆς ἢ ἐν ταῖς χειρὶ πάλλειν τε καὶ
 πάλλασθαι καὶ ὀρχεῖν καὶ ὀρχεῖσθαι καλοῦμεν.

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Παλλάδα μὲν τοίνυν ταύτη.

ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς γε. ἀλλὰ δὴ τὸ ἕτερον πῶς
 λέγεις;

ΣΩ. Τὸ τῆς Ἀθηνᾶς;

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Τοῦτο ἐμβροδιότερον, ὦ φίλε, τοίκασι δὴ
 καὶ οἱ παλαιοὶ τὴν Ἀθηνᾶν νομίζεν ὡςπερ οἱ νῦν
 περὶ Ὀμηρον δεινοί. καὶ γὰρ τούτων οἱ πολλοὶ ἐξη-
 Β γούμενοι τὸν ποιητὴν φασὶ τὴν Ἀθηνᾶν αὐτὸν νοῦν

P. 407. οἱ νῦν περὶ Ὀμηρον δεινοί] Ὀμήρου Coisl. Ven. A. Par. CEFGHIX. Vat. l. m. Flor. a. b. c. i. Darmst.

B. ὅτι ἡ Θεονόα ἐστίν] Sic de Buttmani dedimus coniectura. Libri: ὅτι ἡ Θεονόη ἐστίν, quod proxima vitii arguunt, οὐδὲν δὲ ἀπέχει] Gud. οὐδὲν δὲ ἀπέχει.

dorfium ad h. l. illustrarunt intpp. ad Aristaeon. Epist. I. 26. et Jacobs ad Achill. Tat. p. 616. Activum ὀρχεῖν cum medio ὀρχεῖσθαι consociatum est ob praecedens illud ἢ ἰαντὸν ἢ τι ἄλλο μεταωρίζειν. Ceterum ὀρχεῖν pro κινεῖν vel ἐκινεῖν dictum etiam in Ionis versu apud Athenaeum l. p. 21. A. Ἐκ τῶν ἀκλειῶν μάλλον ὀρχεῖται φρένας, de quo etiam Heindorf. monuit.

P. 407. τὴν Ἀθηνᾶν νομίζειν] h. e. de Minerva stantisse. Similiter supra p. 405. C. δεῖ ὑπολαβεῖν ὡςπερ τὸν ἀπόλουθον, et mox p. 410. B. τὸν δεῖ ἀπολαβεῖν ἢ πη ὑπολαμβάνω. B. ἔτι δὲ μειζόνως λέ-

γων] Non absurda est coniectura Heindorfii scribendum putantis: λέγειν — ὡςπερ εἰ λέγει. Et repertum est λέγειν in Coisl. Optativum autem cum edit. Basil. habet Par. G. In proximis haud cunctanter reposuimus ὅτι ἡ Θεονόα ἐστίν, de coniectura Buttmani, etiam Heindorffo, Schleiermacherso, Bekkero, Astio probata. Nam vulgatum ὅ ἡ Θεονόη ἐστίν vitii arguunt quae subsequuntur: τὸ ἢ ξενικῶς — χρησάμενος. Idem vir doctus dein scribendum censet: χρησάμενος καὶ τὸ ἢ καὶ τὸ ἔ καὶ τὸ ὀ ἀρελών, quod vellem in codicibus esset repertum. Nam significatur de vocabulo νόησιν ultimam syllabam eamque integram sumptam esse.

τε καὶ διάνοιαν πεποιημένα, καὶ ὁ τὰ ὀνόματα ποιῶν
 εἰσε τοιοῦτόν τι περὶ αὐτῆς διανοεῖσθαι, ἔτι δὲ
 μειζόνως λέγων Θεοῦ νόησιν ὡςπερ εἰ λέγει, ὅτι ἡ
 Θεονόα ἐστίν αὐτῆ, τῷ ἢ ξενικῶς ἀντὶ τοῦ ἢ χρη-
 σάμενος καὶ τὸ ἔ καὶ τὸ ὀ ἀρελών. ἴσως δὲ αὐδὲ
 ταύτη, ἀλλ' ὡς τὰ Θεῖα νοούσης αὐτῆς διαφερόντως
 τῶν ἄλλων Θεονόην ἐκάλεσεν. οὐδὲν δὲ ἀπέχει καὶ
 τὴν ἐν τῷ ἢθει νόησιν, ὡς οὖσαν τὴν Θεὸν ταύτην,
 Ἡθονόην μὲν βούλεσθαι προσεπέειν· παραγαγὼν δὲ C
 ἢ αὐτὸς ἢ τινες ὑστερον ἐπὶ τὸ κάλλιον, ὡς φροντο,
 Ἀθηνᾶν ἐκάλεσαν.

ΕΡΜ. Τί δὲ δὴ τὸν Ἡραϊστον; πῆ λέγεις;

ΣΩ. Ἡ τὸν γενναῖον τὸν φάεος ἱστορα ἐρωτῆς;

ΕΡΜ. Ἔοικα.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὗτος μὲν παντὶ δῆλος Φαῖστος
 ὢν, τὸ ἢ προσελκυσάμενος;

C. Ἀθηνᾶν ἐκάλεσαν] Ἀθηνᾶν Coisl. Vat. A. Par. BE IX. Vat. l. m. Flor. a. b. c. i. et pr. Par. F. Ἀθηνᾶν Par. CH. Ἀθηνᾶν ἀνεκάλεσαν Zitt. Etiam Vind. ἀνεκάλεσαν, quod tamen errore ortum esse facile apparet. Gud. ἀνόμασαν pro ἐκάλεσαν scriptum habet.

οὐδὲν δὲ ἀπέχει —] nihil autem prohibet, quominus etiam cogitationem in animo, ut quae haec dea esset, significare atque Ethonoeu appellare voluerit, deflectens autem nomen vel ipse vel alii quidam postea in pulcrius, ut opinabantur, Athenam vocarunt. Οὐδὲν ἀπέχει pro οὐδὲν κωλύει dixit etiam Hippocrat. de arte c. 17. Pro Ἀθηνᾶν eodd. non pauci Ἀθηνᾶν, probante Bekkero. Quod videtur deberi iis, qui huius nominis maiorem quandam similitudinem cum voce Ἡθονόην requirerent. Atque hinc ortum quod asii habent Ἀθηνᾶν.

C. Ἡ τὸν γενναῖον τὸν φάεος ἱστορα] Num generosum illum Lucis scientem interrogas, non sordidum officinae praesidem? Qua interrogatione iudicandus simul nominis etymon tangit, siquidem Ἡραϊστον significat a φάεος et ἱστορα esse appellatum. Nihilominus autem deinde aliam magis etiam ridiculam asserens originationem eum aut Φαῖστον sive Lucium dictum esse litera ἢ praefixa. — ὡς εἴκεν, ἔτι ἄλλῃ δ. sicuti verisimile est, sicuti de te expectari poterat. Socrates enim ante fere multiplices nominum originationes in medium attulit.

ΕΡΜ. Κινδυνεύει, ἂν μὴ πῆ σοι, ὡς ἔοικεν, ἔτι ἄλλη δόξη.

ΣΩ. Ἄλλ' ἵνα μὴ δόξη, τὸν Ἄρη ἐρώτα.

ΕΡΜ. Ἐρωτῶ.

D ΣΩ. Οὐκοῦν, εἰ μὲν βούλει, κατὰ τὸ ἄρῆεν τε καὶ κατὰ τὸ ἀνδρείον Ἄρης ἂν εἴη· εἰ δ' αὖ, κατὰ τὸ σιληρόν τε καὶ ἀμετάστροφον, ὃ δὴ ἄρῆατον καλεῖται, καὶ ταύτη ἂν πανταχῇ πολεμικῶ θεῶν πρέποι Ἄρη καλεῖσθαι.

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἐκ μὲν οὖν τῶν θεῶν πρὸς θεῶν ἀπαλλαγῶμεν· ὡς ἐγὼ δέδοικα περὶ αὐτῶν διαλέγεσθαι.

ἂν μὴ πῆ σοι, ὡς ἔοικεν,] Istud ὡς ἔοικεν, quo ed. Steph. caret, rediit e Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. AΞΠΣ. Par. BC EFGIX. Vat. I. m. ceterisque omnibus. In praegressis idem Steph. post τὸ ἢ προσέκινωσάμενος e Ficino, ut videtur, addidit verba: τὸ εἶναι Ἡρακλεῶν, quae redundant molestissime.

τὸν Ἄρη ἐρώτα] Ἄρην soli Vat. I. m. Gud. et a m. sec. Flor. b. conf. ad p. 404. B. Mox cuncti Ἄρη.

D. Ἐκ μὲν οὖν τῶν θεῶν] οὖν om. Coisl. Ven. A. Par. CEFHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. i. Mox Bodl. Vat. A. Ven. S. Vind. Zitt. et pr. II. περὶ δὲ ἄλλων τῶν θεῶν βούλει. Par. G. Darmst. ἄλλων ἄνωγῶν. Ven. E. Flor. d. τῶν εἰ βούλει. Sed vera est lectio vulgata.

D. ὃ δὴ ἄρῆατον καλεῖται] Schol. ἀρῆατος ἢ ἀκάματος· οἱ δὲ ἰσχυροὶ· εἶναι μικρόν· οἱ δὲ μέγαν. οἱ δὲ τὸ σιληρόν καὶ ἀμετάστροφον. Vocabulum satis rarum, de quo v. Kühnk. ad Tim. p. 50. Paulo ante εἰ δ' αὖ dicitur ut alibi εἰ δέ, cuius exempla sunt Euthydem. p. 285. C. Sympos. p. 212. C. Alcibiad. I. p. 114. B. De Rep. IV. p. 422. A. al.

Ἐκ μὲν οὖν τῶν θεῶν πρὸς θεῶν] Lepide per deos iurat, dum ab iis discubendum arbitratur. De loquutione conf. Protagor. p. 326. C. ἐπειδὴν δὲ ἐκ

διδασκάλων ἀπαλλαγῶμεν. Deinde προσέκινωσεν sine casu obiecti positum, ut Hipp. mai. p. 293. D., ubi v. ann.

ἄρῆα τῶν θεῶν] — [ἐκ-ποιεῖ] Adumbravit Homeri versum Iliad. V, 221. ἄλλ' ἄγ' ἐμῶν ὄχιον ἐπιθήσοι, ἄρῆα ἴδμεν, οἷοι Τρωῆσι ἴπποι. Heindorf. Conf. ann. ad p. 391. C.

E. οὐ φησι Κρατύλος] V. p. 383. B. 384. C.

εἰ καὶ νοεῖ —] Prorsus eodem modo καὶ geminatum est Alcibiad. I. p. 106. C., ubi v. annot. Nec vereretur addere εἰ τε καὶ οὐ λέγει, modo ea lectio plurimum librorum auctoritate

περὶ δὲ ἄλλων εἰ τι τῶν βούλει, πρόσβαλλέ μοι, ὅσρα ἴδμεν οἷοι Εὐθύφρονος ἴπποι.

ΕΡΜ. Ἄλλα ποιήσω ταῦτα, ἔτι γε ἐν ἐρόμενός σε περὶ Ἐρμοῦ, ἐπειδὴ με καὶ οὐ φησι Κρατύλος Ἐρμογενῆ εἶναι. πειρωμεθα οὖν τὸν Ἐρμῆν σκέψασθαι, τί καὶ νοεῖ τὸ ὄνομα, ἵνα καὶ εἰδῶμεν, εἰ τε οὐδε λέγει.

ΣΩ. Ἄλλὰ μὴν τοῦτό γε ἔοικε περὶ λόγον τι εἶναι, ὃ Ἐρμῆς, καὶ τὸ ἐρμηγία εἶναι καὶ τὸ ἄγγελον καὶ τὸ κλοπικόν τε καὶ τὸ ἀπατηλὸν ἐν λόγοις καὶ τὸ ἀγοραστικόν, περὶ λόγου δύναμιν ἔστι πᾶσα αὕτη ἢ πραγματεία. ὅπερ οὖν καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέγομεν, τὸ εἶρεν λόγου χρεῖα ἐστὶ, τὸ δέ, οἷον καὶ Ὅμηρος πολλαχοῦ λέγει, ἐμήσατο φησί, τοῦτο δὲ

E. περὶ λόγον τι εἶναι] V. περὶ λόγον τι εἶναι. Quod dedimus, id debetur Bodl. Gud. Zitt. Flor. b. c. i. Nec dubito quin idem habeant Bekkeriani: Vat. A. Ven. AΞΠΣ. Vind. Par. BCEFGHI. Vat. I. m. quanquam editor in iis περὶ λόγον εἶναι scriptum reperiri narrat. Videlicet ipse etiam Bodlei. in horum retulit numerum, quem tamen n. λόγον τι εἶναι tueri refert Th. Gaiford. vir diligentissimus. Dein vet. edit. κλοπικόν, advertinge Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. EΠΣ. Vind. Par. I. Vat. I. m. Gud. Zitt.

P. 408. ἐν τοῖς πρόσθεν] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. EΠΣ. Vind. Par. G. Vat. I. m. Gud. Zitt. Darmst. Scribatur ἐν τοῖς ἔμπροσθεν.

sustentaretur. Ter repetitum καὶ habes Phileb. p. 62. E. ὅρα δὴ βουλευέσθαι τῶν καὶ περὶ τῶν ἡδονῶν, πότρεα καὶ ταύτας πάσας ἀθροῦς ἀρετιῶν, ἢ καὶ τῶν τῶν ἀρετιῶν μεθετέον ἡμῖν. Ἄλλὰ μὴν τοῦτό γε —]

At vero hoc quidem nomen, Hermes, videtur spectare ad orationem. Nam ὃ Ἐρμῆς pronomini τοῦτο per epxegesis adicitur, de quo loquendi genere v. ad Gorg. p. 476. E. De Rep. p. 578. D. Euthydem. p. 277. C. al. Proxima: καὶ τὸ ἐρμηγία — ἀγοραστικόν, cohaerent cum πᾶσα αὕτη ἢ πραγματεία ἐστίν,

P. 408. ἐν τοῖς πρόσθεν] p. 398. D.

τὸ δὲ οἷον καὶ Ὅμηρος —] „Post τὸ δὲ addi continuo haec debebant: ἐμήσατο ἐστὶ μηχανήσασθαι. Sed interpositis his, οἷον καὶ Ὅμηρος — φησι, interrumpitur paullulum structura, ut τὸ δὲ iteretur sequente τοῦτο δέ.“ Heindorf. Itaque ante τοῦτο δὲ vulgo inepte puncto distinguitur. De Homericis ἐμήσατο Fischerus conferri iussit Iliad. ζ', 157. Odys. γ' 119, 303. κ' 115. λ' 429. ζ' 194.

μηχανήσασθαι ἐστίν. ἐξ ἀμφοτέρων οὖν τούτων τὸν
τὸ λέγειν τε καὶ τὸν λόγον μυσάμενον, τὸ δὲ λέ-
γειν δὴ ἐστίν εἰρην, τούτων τὸν θεὸν ὡς περὶ ἐπι-
B τὰττει ἡμῖν ὁ νομοθέτης, Ὡ ἀνθρώποι, ὅς τὸ εἴ-
ρην ἐμῆσατο, δικαίως ἂν χαλοῖτο ὑπὸ ὑμῶν Εἰρέ-
μης. γυν δὲ ἡμεῖς, ὡς οἰόμεθα, καλλωπιζόντες τὸ
ὄνομα Ἐρμῆν χαλοῦμεν. καὶ ἡ γὰρ Ἰρις ἀπὸ τοῦ εἴ-
ρην ἔοικε κεκλημένη, ὅτι ἄγγελος ἦν.

ERM. Νῆ τὸν Δία, εἴ ἄρα μοι δοκεῖ Κρατύ-
λος λέγειν τὸ ἐμὲ μὴ εἶναι Ἐρμιογένη· οὐκοῦν εὐμη-
χανός γέ εἰμι λόγου.

Cap. XXIV. ΣΩ. Καὶ τὸ γὰρ τὸν Πᾶνα τοῦ
Ἐρμοῦ εἶναι υἱὸν διφυῆ ἔχει τὸ εἰκός, ὧ ἑταῖρε.

C ERM. Πῶς δῆ;

ΣΩ. Οἶσθα, ὅτι ὁ λόγος τὸ πᾶν σημαίνει καὶ

τὸν λόγον μυσάμενον] τὸ εἶρην μυσ. Steph. cum uno
Ven. E.

τὸ δὲ λέγειν δὴ ἐστίν εἰρην] Haec Cornarius in codice
suo non legit. Ven. A. Par. BCEFHIX. Vat. I. m. Flor. a. b.
c. i. di. omittunt. In Par. I. etiam εἶρην desideratur.

τὸ δὲ λέγειν δὴ ἐστίν εἰ-
ρην] Haec verba a Cornario
in libro Hassensteniano non re-
perta glossematis speciem prae-
se ferunt. Quod codices aliquot
habent: τὸ λέγειν δὴ ἐστίν εἰρην,
id sane ita comparatum est, ut
glossatoris fraudem etiam aper-
tiores reddat. Nam particula
δὴ glossemata prodi novimus.
Damnavit hoc additamentum etiam
Heindorf. et Ast.

τούτων τὸν θεὸν ὡς πε-
ρὶ ἐπιτάττει] Verissime
Heindorfius: Post ἐπιτάττει,
inquit, quum inferri deberet
Ἐρμῆν χαλοῖν, in προσφώνησιν
quandam convertitur oratio, ut
in nominativo hoc Ἐρμῆς li-
tera u. apparat. Ceterum in
transcursu observabis etiam hoc
loco lectionem ὁ νομοθέτης stare

certissime, ut quae cum verbo
ἐπιτάττει unice congruat.

B. καὶ ἡ γὰρ Ἰρις — ἄγγε-
λος ἦ] Haec quoque verba ab
Heindorfio et Schleier-
machero in glossematis sus-
picionem vocata sunt. Et pro-
fecto vix ea poterant defendi
aliter, nisi sic, ut a Socrate
ludibundo ex abundantia addita
putentur. Codices tamen nullum
faciunt fraudis indicium.

τὸν Πᾶνα τοῦ Ἐρμοῦ] De
Panē Mercurii filio v. Lucian.
Dialog. Deor. XXII. Ibi quoque
Hemsterhusium. Facete au-
tem et ioculariter haec nominis
originatio notatur eristicorum
dissereudi consuetudo, qui ver-
ritatis negligentia omnia callide
vexabant et in varias partes
versabant. Quorsum pertinet

κινεῖ καὶ ποιεῖ αἰ. καὶ ἐστὶ διπλοῦς, ἀληθῆς τε
καὶ ψευδής.

ERM. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ μὲν ἀληθές αὐτοῦ λείον καὶ
θεῖον καὶ ἄνω οἰκοῦν ἐν τοῖς θεοῖς, τὸ δὲ ψεύδος
κάτω ἐν τοῖς πολλοῖς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τραγῶ
καὶ τραγικόν· ἐνταῦθα γὰρ πλείστοι οἱ μῦθοι τε
καὶ τὰ ψεύδη ἐστί, περὶ τὸν τραγικὸν βίον.

ERM. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ὅρθῶς ἄρα ὁ πᾶν μὲνύων καὶ αἰεὶ πολλῶν
Πᾶν αἰπόλος εἶη, διφυῆς Ἐρμοῦ υἱός, τὰ μὲν ἄνω- D
θεν λείος, τὰ δὲ κάτωθεν τραγῶς καὶ τραγοειδής.
καὶ ἐστίν ἡτοι λόγος ἢ λόγου ἀδελφός ὁ Πᾶν, εἴ-
περ Ἐρμοῦ υἱός ἐστιν· ἀδελφῶ δὲ εἰκέναι ἀδελφὸν
οὐδὲν θαναταστόν. Ἄλλ' ὅπερ ἐγὼ ἔλεγον, ὧ μα-
κάριε, ἀπαλλαγῶμεν ἐκ τῶν θεῶν.

C. οἱ μῦθοι τε καὶ τὰ ψεύδη] Male vet. edit. ψευ-
δῆ, quod correctum ex Coisl. Vat. A. Ven. A72. Vind. Par.
IX. Flor. a. b. c. d. i. Zitt. et corr. Par. BCEF.

Πᾶν αἰπόλος εἶη] αἰμακόλος cum Bodl. plerique. Dein
ἢ λόγου γε dedi ex Flor. d. Edit. γε om.

διπλοῦς iste λόγος, ἀληθῆς τε
καὶ ψευδής, quem philokophus
iocose cum Panis partibus su-
perioribus atque inferioribus
comparat. Bella est etiam ra-
tionomasia in verbis λείον καὶ
θεῖον. Pro τὸ δὲ ψεύδος ne
quis malit τὸ δὲ ψεύδης, v. ad
Apollog. p. 32. E. et supra p.
385. C.

C. καὶ τραγικόν] Hic
est caprinum, dein tragi-
cum, quae et ipsa perelegans
est amphibolia. Tanguntur au-
tem mythi tragici et poetarum
tragicorum commenta, de qui-
bus quid philokophus senserit,
ex libris de Republica constat.
Ὅρθῶς ἄρα ὁ πᾶν — αἰ-
πόλος εἶη] Heindorf. cor-
rigendum censet Πᾶν ἂν αἰπό-
λος. Quae correctio ideo dis-

placet, quia ita obscuratur ori-
ginatio nominis Πᾶν αἰπόλος,
quod Socrates vult a πᾶν αἰ-
πόλιν ductum esse. Si ἂν per
linguae leges requiratur, ut
sane videtur, certe nullo alio
loco est inferendum, quam
post ἄρα, ut scribatur Ὅρθῶς
ἄρ' ἂν ὁ πᾶν μ.

D. ἀπαλλαγῶμεν ἐκ τῶν
θεῶν] Similiter Protagor. p.
326. C. ἐπειδὴν δὲ ἐκ διδασκάλων
ἀπαλλαγῶμεν. Dein praepositio
in responsione non iteratur:
nam ante τῶν γε τοιοῦτων li-
quet ἐκ repetendum fuisse. Sed
constans fere et legitimus est
hic usus loquendi, de quo v.
Gorg. p. 449. E. p. 450. A.
Menon. p. 89. C. De Rep. III.
p. 519. C. et quae notavit Hei-
ndorf. ad Sophist. p. 243. D.

ΕΡΜ. Τῶν γε τοιούτων, ὦ Σώκρατες, εἰ βούλει, περὶ δὲ τῶν τοιῶνδε τί σε κωλύει διελθεῖν, οἶον ἡλίον τε καὶ σελήνης καὶ ἄστρων καὶ γῆς καὶ αἰθέρος καὶ αἴρος καὶ πυρός καὶ ὕδατος καὶ ὠρῶν καὶ ἔριαντοῦ;

ΣΩ. Συχνὰ μὲν μοι προστάτεις, ὁμως δὲ εἶπερ σοι κεχαρισμένον ἔσται, ἐθέλω.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν χαριεῖ.

ΣΩ. Τί δὴ οὖν πρῶτον βούλει; ἢ ὡςπερ εἶπες, τὸν ἡλίον διελθωμεν;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἔοικε τοίνυν κατάδηλον γινόμενον ἂν μάλλον, εἰ τῷ Δωρικῷ τις ὀνόματι χοῦτο. ἄλλιον γὰρ κολουῖσιν οἱ Δωριεῖς, ἄλλιος οὖν εἴη μὲν ἂν κατὰ τὸ ἀλιζέιν εἰς ταῦτό τους ἀνθρώπους, ἐπειδὴν ἀνατείλη, εἴη δ' ἂν καὶ τῷ περὶ τὴν γῆν αἰεὶ εἰλεῖν

D. περὶ δὲ τῶν τοιῶνδε] τοιούτων Coisl. Ven. A. Par. BCKFGIX. Vat. m. Flor. b. c. i. In Bodl. δὲ supra verbum adscriptum, in Vat. A. pr. unisssim.

E. ἔσται, ἐθέλω] Coisl. ἐθέλω λέγειν. Imo repetendum σοι χαριεῖσθαι. Dein Darmst. Par. G. εἰ οὖν δὴ βούλει. Pro vulg. βούλει πρῶτον omnia fere librorum auctoritate dedi πρῶτον βούλει.

P. 409. ἄλλιος οὖν εἴη μὲν ἂν] Perperam Bodl. Vat. A. Ven. II. Vind. Zitt. et pr. Ven. E. ἂν omittunt.

περὶ δὲ τῶν τοιῶνδε] Dixerat enim Socrates p. 397. C. Graecos antiquissimos μέγας θεοὺς ἡγεῖσθαι ἡλίον καὶ σελήνην καὶ γῆν καὶ ἄστρα καὶ αἴρατος: quorsum haec referri oportere Heindō cf. acute perperavit. Pronomen αἰ quia in codicibus mirifice variat sedem suam, quandoquidem in aliis post εἰ, in aliis post κωλύει interponitur, veremur sane ne aliunde irrepererit.

E. Συχνὰ μὲν μοι ἐπιτάτεις] Par. F. μέντοι: quae lectio non displicet. Nam istud μοι nescio, quomodo languet. Mox εἰσικε cum nomina-

tivo participii γινόμενον ἂν κατάδηλον copulatum nihil habet insolentiae, v. infra p. 419. C. coll. Schaefer. ad Dionys. de Comp. Verb. p. 212. Bernhady Syntax. p. 322.

P. 409. εἰσικε δ' ἂν] ,int. ἄλλιος εἶναι. Heindorf."

τὸν Ἀναξαγόραν πιεῖ] urgere, i. e. laudem inventi ei dubiam reddere. Contulit Fischerus Plutarch. περὶ τοῦ εἰ τοῦ ἐν Δελφοῖς p. 391. A. τὸ δὲ μέγατον, ἱερῆ, διδου, μὴ ὀφθῆναι πιεῖ τὸν Πλάτωνα ἡμῶν, ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε πιεῖσθαι τὸ τῆς σελήνης ὄνομα τὸν Ἀναξαγόραν, παρακλιῶτον οἰοῦν τινα

ἰῶν, εἰκοσι δ' ἂν καὶ ὅτε ποικίλλει ἰῶν τὰ γινόμενα ἐκ τῆς γῆς: τὸ δὲ ποικίλλειν καὶ αἰολεῖν ταυτόν.

ΕΡΜ. Τί δὲ ἡ σελήνη;

ΣΩ. Τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα φαίνεται τὸν Ἀναξαγόραν πιεῖσθαι,

ΕΡΜ. Τί δὴ;

ΣΩ. Ἔοικε δηλοῦντι παλαιότερον ὃ ἐκεῖνος νεωστὶ ἔλεγεν, ὅτι ἡ σελήνη ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἔχει τὸ φῶς.

ΕΡΜ. Πῶς δὴ;

ΣΩ. Το μὲν που σέλας καὶ τὸ φῶς ταυτόν.

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Νέον δὲ πον καὶ ἔνον αἰεὶ ἔστι περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς, εἴπερ ἀληθῆ οἱ Ἀναξαγόρειοι λέγουσι: κύκλω γὰρ πον αἰεὶ αὐτὴν περιῶν

τὸ ὄνομα φαίνεται τὸν Ἀναξαγόραν πιεῖσθαι τὸν Ἀναξαγόραν π. Gud. Par. G. -παλεῖν Darmst. Zitt.

Ἔοικε δηλοῦντι:] Sic Henadius emendarit. Libri δηλοῦν τε.

B. ἔνον αἰεὶ:] Sic plurimi. Vett. editt. hic et paullo post ἔνον, quod correxit Ruhnk. ad Tim. p. 103. Bodl. ἔνον. Vind. Par. E. Vat. m. ἔνον. ut mox.

τὴν περὶ τῶν φωτισμῶν δόξαν αὐτῆς ἰδὲν πιστόμενον. ἢ γὰρ οὐ ταῦτα εἰρηκεν ἐν Κρατύλῳ; De re conf. Plutarch. de Placit. Philos. II. 25. Schaubach. Fragm. Anaxag. p. 163.

Ἔοικε δηλοῦντι παλαιότερον] Sensus est: hoc nomen arguit Anaxagorae decretum, lunam a sole lumen accipere, ipso Anaxagora esse antiquius. Quocirca cum Bekkero de Heusdii sententia δηλοῦντι παλαιότερον scripsimus pro vulgari δηλοῦν τε παλ. Quod mavult Heindorfius δηλοῦντι τε παλ. id vero non opus est, siquidem

verba hunc in modum iungenda sunt: τοῦτο τὸ ὄνομα εἰσικε (ἐκεῖνο), ὃ ἐκεῖνος νεωστὶ ἔλεγεν, δηλοῦντι παλαιότερον, hoc nomen id, quod ille nuper dixit, videtur declarare antiquius. Nam παλαιότερον quum ita fungatur munere praedicati, profecto pronominis adiectionem haudquaquam requirit, multoque minus efflagitat.

B. εἴπερ ἀληθῆ οἱ Ἀναξαγόρειοι λέγουσι:] Anaxagoras enim primus fertur accuratius docuisse, quomodo fiat, ut lumen lunae modo crescat, modo deficiat. Plutarch. Vit. Nic. 23. ὃ γὰρ πρῶτος οὐράστια-

νέον αἰεὶ ἐπιβάλλει, ἔνον δὲ ὑπάρχει τὸ τοῦ προτέ-
ρον μηνός.

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Σιλαναίαν δὲ γε καλοῦσιν αὐτὴν πολλοί.

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ὅτι δὲ σίλας νέον τε καὶ ἔνον ἔχει αἰεὶ,
σιλαενογεοσία μὲν δικαιοτάτ' ἂν τῶν ὀνομάτων κα-
C λοῖτο, συγκεροτημένον δὲ σιλαναία κέκληται.

ΕΡΜ. Λιθυραμβῶδες γε τοῦτο τοῦνομα, ὧ
Σώκρατες, ἀλλὰ τὸν μῆνα καὶ τὰ ἄστρα πῶς λέγεις;

ΣΩ. Ὁ μὲν μεις ἀπὸ τοῦ μειοῦσθαι εἶη ἂν μείης
ὀρθῶς κέκλημένος, τὰ δ' ἄστρα ἔοικε τῆς ἀστραπῆς
ἐπωνυμίαν ἔχειν. ἢ δὲ ἀστραπή, ὅτι τὰ ὕπα ἀνα-

σιλαενογεοσία μὲν] Sic correxit Heindorf. Vulgo erat
σιλαενοσία. Zitt. σιλαινοσία. Coisl. σιλαινοσίαι. Ven. II.
οικλαινοσία. et alii aliter: nullus tamen verum praebuit.

C. Λιθυραμβῶδες γε τοῦτο] δέ γε Ven. A. Par.
BCEFBX. Val. I. m. Flor. a. b. c. d. e. male.

ὅτι τὰ ὕπα] Sic magno consensu Bodl. Coisl. Vat. A. Ven.

τὸν τε πάντων καὶ θεηγεωγρά-
τον πρὸς αἰγῆς καταγραφῶν
καὶ σιλας λόγον εἰς γραφὴν κα-
ταθήμενος Ἀναξαγόρας. Origen.
Philosoph. 8. οἷτος ἀφώρισε πρῶ-
τος τὰ περὶ τὰς ἐκλείψεις καὶ φαι-
τισμοίς. v. Schaubach. l. c. Est
autem ἔνον i. q. vetus, respi-
citurque ad ἔτην καὶ νέον, quo
nomine antiquitus is dies signi-
ficabatur, quo prima quamvis
perexigua pars crescentis Iunae
vespere post occasum solis ali-
quantisper observabatur. Ab eo
autem die novus mensis nume-
rabatur. v. Buttmann. Excurs.
VI. ad Demosthen. Orat. Mi-
dianam. De vocabulo ἔνον v.
Ruhnk. ad Tim. p. 103. Gött-
ling. ad Hesiod. Opp. et DD.
v. 410. Hermann. Annal. Li-
ter. Vindobonens. Vol. 59. anni
1832. p. 230.

Σιλαναίαν δὲ γε καλοῦ-

σιν] Comparat Heindorfius
Aristoph. Nubb. v. 610. μή
πρὴν, παῖ, δῆδ', ἐπὶ δὲ φῶς
Σιληναίης καλῶν. Eurip. Phoen.
v. 178. ὧ λιθορῶνον θίγατο
Ἄλλου Σιλαναία. Alia suppedi-
tabit Clericus ad Hesiodi
Theog. v. 371. et Iacobsius
ad Achillem Tat. p. 681. qui inter
alia Heliodorum narrat σιλα-
ναία pro σιλήνη saepe usurpare.

σιλαενογεοσία μὲν δ.]
Perperam vulgo scribebatur σι-
λαενοσία, quod vitium pri-
mus sustulit Heindorfius, una
litera adiecta. Apparet enim
vocabulum compositum fingi ex
σίλας, ἔνον, νέον et αἰεὶ. Deia
Par. C. δικαιοτάτ' ἂν τῶν ὀ-
νομάτων x. quod vide ne verum sit.
Verbum συγκεροτεῖν eodem modo
positum habes infra p. 421. B.
ἢ δ' ἀληθεία, καὶ τοῦτο τοῖς
ἄλλοις ἔοικε συγκεροτηθῆαι, το-

στρέφει, ἀναστραπὴ ἂν εἶη, νῦν δὲ ἀστραπή καλ-
λωπισθεῖσα κέκληται.

ΕΡΜ. Τι δὲ τὸ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ;

ΣΩ. Τὸ πῦρ ἀπορῶ· καὶ κινδυνεύει ἤτοι ἢ τοῦ D
Εὐθύφρονός με μῦθος ἐπιλειπομένη, ἢ τοῦτο τι
παγγάλεπον εἶναι. σκέψαι οὖν ἢν εἰσαγωγὴ μηχανὴν
ἐπὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, ἃ ἂν ἀπορῶ.

ΕΡΜ. Τίνα δὴ;

ΣΩ. Ἐγὼ σοι ἐρῶ. ἀπόκριται γὰρ μοι· ἔχouis
ἂν εἰπεῖν πῦρ κατὰ τίνα τρόπον καλεῖται;

ΕΡΜ. Μὰ δὲ οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Σκέψαι δὴ ὃ ἐγὼ ὑποπτεύω περὶ αὐτοῦ.
ἐνοῶ γὰρ, ὅτι πολλὰ οἱ Ἕλληνες ὀνόματα, ἄλλως

ΑΣΠΣ. Vind. Par. BCGIXH. et marg. F. Vett. edit. τοῖς
ὄπας. Vat. I. m. Flor. b. τὸν ὄπα. Gud. τῆν ὄπα. v. am.

τὸ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ] Sic Bodl. Vat. A. Ven. II. Vind.
et pr. F. Vett. edit. πῦρ τε καὶ τὸ ὕδωρ.

D. τοῦτο τι παγγάλεπ.] Sic codd. omnes. Vett. edit.
τοῦτο πάγκαλον.

cabulum ἀληθείας eodem modo,
quo cetera, conflatum videtur.

C. Ὁ μὲν μεις ἀπὸ τοῦ
μειοῦσθαι—] De huius vo-
cabuli origine nullis disputat
Etymol. M. p. 583. 4. ed.
Sylb. = 528. inter alia etiam
hoc Platonis memorans com-
mentum.— τῆς ἀστραπῆς ἐπω-
νυμίαν ἔχειν, a fulgore no-
men suum traxisse. Infra
p. 415. B. τοῦτο δὲ — μάλα
τῆν τοῦ ὄνον ἐπωνυμίαν ἔχει,
τῆς καλίας.

ὅτι τὰ ὕπα ἀναστρέφει]
Hanc lectionem optimi quique
codices cum ed. Bas. 2. prae-
buerant pro vulg. τοῖς ὄπας.
Alii τῆν ὄπα. Neutrum genus
insolentia sua quum bonos gram-
maticos offendisset, nata est
germanice scripturae depravatio.
Enimvero etsi nullam aliud hu-
ius formae exemplum in promi-

tu est, tamen in tanta libro-
rum consensione quis dubitet,
quin neutrum tenendum sit?
Nimirum τα ὄπα idem est quod
τὰ ὄμματα. Quomodo modum igitur
Graeci αἱ ὄπας et οἱ ὄπας
dixerunt, de quo v. Lobeck.
ad Phryn. p. 461., ita Plato etiam
tertia usus est forma, cuius
exempla fortasse etiam alibi re-
perientur.

D. Τὸ πῦρ ἀπορῶ] Ἀπο-
ρεῖν et ἀπορῶν ita cum accusa-
tivo rei non raro copulatur. v.
ad Euthydem. p. 279. A. Phae-
don. p. 85. B. Dein pro ἢ τοῦ-
τό τι vulgatum erat ante Bek-
kerum ἢ ταῦτά: qui error natus
eo videtur, quod non animad-
verterunt verborum consecutio-
nem esse hanc: ἢ τοῦτο (τὸ
πῦρ) εἶναι παγγάλεπον τι. Vo-
cula τε ita centenis locis ad-
iectivo suo praemittitur.

Ε τε καὶ οἱ ὑπὸ τοῖς βαρβάροις οἰκοῦντες, παρὰ τῶν βαρβάρων εἰλήφασιν.

ΕΡΜ. Τι οὖν δῆ;

ΣΩ. Εἴ τις ζητοῖ ταῦτα κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν φωνὴν ὡς εἰκότως κέεται, ἀλλὰ μὴ κατ' ἐκείνην, εἰς ἧς τὸ ὄνομα τυγγάνει ὄν, οἶσθα ὅτι ἀποροῖ ἄν.

ΕΡΜ. Εἰκότως γε.

410 ΣΩ. Ὅρα τοίνυν καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα τὸ πῦρ μὴ τι βαρβαρικὸν ἦ. τοῦτο γὰρ οὔτε ῥᾶδιον προσεῖπαι ἐστὶν Ἑλληνικῆ φωνῆ, φανεροὶ τ' εἰσὶν οὕτως αὐτὸ καλοῦντες Φρυγες, σμικρόν τι παρακλίνοντες· καὶ τὸ γε ὕδωρ καὶ τὰς κύνας καὶ ἄλλα πολλὰ.

ΕΡΜ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Οὐ τοίνυν δεῖ ταῦτα προσβιάζεσθαι· ἐπεὶ ἔχοι γ' ἄν τις εἰπεῖν περὶ αὐτῶν. Τὸ μὲν οὖν πῦρ

E. ὡς εἰκότως κέεται.] Sic Coisl. Ven. A. Par. BCEFGHX. Vat. l. m. Gud. et in marg. Ven. Z. Vett. editi. εἰκότως.

P. 410. ἐπεὶ ἔχοι γ' ἄν τις.] Solus Steph. ἐπεὶ μὲν ἔχοι, necimus unde.

E. παρὰ τῶν βαρβάρων εἰλήφασιν.] En veteres illos etymologos nostris hac quoque in parte simillimos, qui sicubi vocabulorum origines non poterant investigare, peregrina ea esse clamitabant, non alio tamen consilio, quam ut molesto isto quaerendi negotio sese exsolverent.

P. 410. καὶ τὸ γε ὕδωρ—πολλὰ] intell. φανεροὶ εἶσιν οὕτω καλοῦντες, σμικρόν τι παρακλίνοντες.

Ὅτι τοίνυν δεῖ ταῦτα προσβιάζεσθαι] h. e. violenta ratione ita interpretari, ut Graeca videantur. Phaedr. p. 229. E. αἷς δ' εἰς ἀπιστῶν προσβιάζει κατὰ τὸ εἰκός ἔκα-

στον. Proxima recte interpretatur Heindorfius: nam posuit quispiam aliquid de his comminisci.

ταῦτα ἀποδοῦμαι] h. e. hac ratione a me amolior.

B. ἀρὰ γε — κέκληται.] Ἀρὰ γε usurpatur, ubi is, qui interrogat, id, de quo quaerit, verum esse vel putat vel putare se simulat. Ex quibus alterum in hunc locum convenit quandoquidem Socrates eam profert vocis ἀρὰ etymologiam, quam sibi placere callide simulat. Deinde ἀπὸ γῆς per attractionem quandam propter verbum αἶρα positum, de quo genere loquendi v. ad Phaedon. p. 76. D. et Hermannum ad So-

καὶ τὸ ὕδωρ ταύτη ἀποδοῦμαι· ὁ δὲ δὴ ἀρὰ ἀρὰ B γε, ὡ Ἐρμώγενης, ὅτι αἶρει τὰ ἀπὸ τῆς γῆς, ἀρὰ κέκληται; ἢ ὅτι αἰεὶ ῥεῖ; ἢ ὅτι πνεῦμα ἐξ αὐτοῦ γίγνεται ῥέοντος; οἱ γὰρ ποιηταὶ πον τὰ πνεύματα αἶρας καλοῦσαν· ἴσως οὖν λέγει, ὥσπερ ἄν εἰποι πνευματόροον, ἀητόροον [ὅθεν δὴ βούλεται αὐτὸν οὕτως εἰπεῖν, ὅτι ἐστὶν ἀρὰ]. Τὸν δὲ αἰθέρην τῆδε πη ὑπολαμβάνω, ὅτι αἰεὶ θεῖ περὶ τὸν αἶρα ῥέων, αἰετήρη δικαίως ἄν καλοῖτο. Γῆ δὲ μᾶλλον σημαίνει ὁ βούλεται, ἐάν τις γαίαν ὀνομάσῃ. γαῖα C γὰρ γεννητήρα ἄν εἴη ὀρθῶς κεκλημένη, ὡς φησὶν Ὀμηρος· τὸ γὰρ γεγάασε γεγενῆσθαι λέγει.

ΕΡΜ. Εἶεν.

ΣΩ. Τι οὖν ἡμῖν ἦν τὸ μετὰ τοῦτο;

ΕΡΜ. Ὅρα, ὡ Σώκρατες, καὶ ἐμαυτὸς καὶ ἔτος.

B. πνευματόροον, ἀητόροον] Gud. post πνευματόροον interponit ἦ, receptum ab Heindorfio. Sed ceteri libri non assentiuntur praeter Ven. II., qui a m. rec. ita scriptum habet.

C. γεγενῆσθαι λέγει.] Sic Vat. A. probante Bekkero. Vett. editi. γεγενῆσθαι.

phocl. Antig. 1283.

ἀήρας καλοῦσιν.] „Homer. Iliad. ο', 626. Odys. δ', 576. al. Hesiod. Opp. et DD. 619. 643. et saepius.“ Heindorf.

ὅθεν δὴ βούλεται—ἀρὰ] Manifestum hoc glossema detexit acumen Heindorfii. Neque haec verba expressit Ficinus, quanquam in omnibus codicibus reperta. Sed pro suppositiis ea habenda esse, nemo negaverit, qui verbi βούλεται subiectum Socratem vel Platonem cogitari oportere secum reputaverit. Quod si animadvertisset Schleierm., de hac re minus dubitanter fuerat indicaturus. Accedit, quod ple-

raque glossemata codicibus nostris multo sunt vetustiora. Ante ἀητόροον autem Heindorfium nollem ἦ ex codice Gud. recepisse.

C. γεγάασε γεγενῆσθαι λ.] Veram lectionem γεγενῆσθαι ex uno libro Vaticano Bekkeri restitimus. Neque enim vulgata lectio γεγενῆσθαι ferri potest, id quod vel ex praegressio γεγενῆσθαι apparet. De Homericis γεγάασε Fischerus affert Odys. ε', 118. v. 160., quibus facili negotio multa alia addere licebit. Proximam Eten Heusdii non Herwogeni, sed Socrati tribuendam censet. Quae ratio, fateor, nec mihi displicet.

ΣΩ. Αἱ μὲν δὴ ὄραι Ἀττικιστὶ ὡς τὸ παλαιὸν ῥητέον, εἴπερ βούλει τὸ εἰκὸς εἰδέναι. ὄραι γάρ εἰσι διὰ τὸ ὀρίζειν χειμῶνάς τε καὶ θεῖρα καὶ πνεύματα καὶ τοὺς καρποὺς τοὺς ἐκ τῆς γῆς ὀρίζεσθαι δὲ δικαίως ἂν ὄραι καλοῖντο. Ἐναντὸς δὲ καὶ ἔτος κινδυνεύει ἐν τε εἶναι. τὸ γὰρ τὰ φρόνιμα καὶ τὰ γυγνόμενα ἐν μέρει ἕκαστον προάγον εἰς φῶς καὶ αὐτὸ ἐν αὐτῷ ἐξετάζον, τοῦτο, ὡς περ ἐν τοῖς πρόσθεν τὸ τοῦ Διὸς ὄνομα δίχα διηρημένον οἱ μὲν Ζῆνα, οἱ δὲ Δία ἐκάλονν, οὕτω καὶ ἐν ταῦθα οἱ μὲν ἐναντιόν, ὅτι ἐν ἑαυτῷ, οἱ δὲ ἔτος, ὅτι ἐτάζει, ὁ

Αἱ μὲν δὴ ὄραι.] Steph. praeter fidem codicum ὄραι. καὶ τοὺς καρποὺς τοὺς ἐκ τῆς γῆς.] Steph. de suo dedit: καὶ τοὺς καιροὺς πρὸς τοὺς καρποὺς.
D. ἐν τοῖς πρόσθεν.] Sic Bodl. Vat. A. Ven. ΠΣ. Viind. Vat. I. Flor. d. Zitt. Editt. omnes ἱμπροσθεν, frequenti permu-

Αἱ μὲν δὴ ὄραι — ῥητέον.] Hoc dicit: ὄραι veteri dialecto Attica pronuntiandum est: quo significat ὄραι esse dicendum. Nam ὠ et ῥ Athenis antiquitas non fuit usitata. v. Valcken. ad Eurip. Phoen. p. 260. et 688. Itaque vana est Heindorfii et Heuxdii suspicio post ὄραι intercidisse ὄραι existimantium. Deinceps autem ex codd. cum Bekkero scribendum fuit ὄραι γάρ ἔτος, quo explicatur praegressum Ἀττικιστὶ ὡς τὸ παλαιόν. Id ipsum iam Cornarius vidit, cuius rationi non bene iudicavit Heindorf. Illud officere, quod deinde addatur, ὀρίζεσθαι δὲ δικαίως ἂν ὄραι καλοῖντο. Nam hoc receptam lectionem vel maxime confirmat. Pro ῥητέον ne quis ex codice Coisl. ῥητέας reponeudum arbitretur. Verissime enim Heindorf. ut ὄραι monuit idem esse quod τὸ ὄνομα αἱ ὄραι. Quod genus loquendi cave confundas cum illo aliter, de quo monui Addend. ad Remp. Tom. II. p. 428. et ad Phaedon.

p. 107. B. ed. see. Id quod accidisse doleo Schneidero ad Remp. T. II. p. 46.

καὶ τοὺς καρποὺς τοὺς ἐκ τῆς γῆς.] Quod Steph. edidit: καὶ τοὺς καιροὺς πρὸς τοὺς καρποὺς ἐκ τῆς γῆς, id etsi ad sensum accommodare confectum est, tamen vere est scilicet neque in codicibus repperitum. Haud igitur Steph. hanc lectionem ex interpretatione Serrani. Recte autem αἱ ὄραι dicuntur ὀρίζειν τοὺς ἐκ τῆς γῆς καρποὺς, quatenus eae debuit, quo anni tempore varii fructus nascuntur et ex terrae gremio proveniant.

D. ἐν μέρει ἕκαστοι.] h. e. ordine deinceps atque per vices singula. v. Thehet. p. 179. E. De Rep. V. p. 468. B. VII. p. 540. B. al. Sed otium fecit Hermann. ad Lucian. De Histor. Conscrib. p. 7 sqq., quo loco vir doctus etiam de discrimine formularum ἐν

δὲ ὅλος λόγος ἐστὶ τὸ ἐν αὐτῷ ἐτάζον τοῦτο προσαγορευεσθαι ἐν ὄν δίχα, ὡς τε δύο ὀνόματα γεγονέναι, ἐναντιόν τε καὶ ἔτος, ἕξ ἐνός λόγου.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ δήτα, ὦ Σώκρατες, πολὺ ἐπιδίδως. Ε

ΣΩ. Πόρῳ ἤδη, οἶμαι, γαίνομαι σοφίας ἐλαύνειν.

ΕΡΜ. Πάνν μὲν οὖν.

ΣΩ. Τάχα μᾶλλον φήσεις.

Cap. XXVI. ΕΡΜ. Ἀλλὰ μετὰ τοῦτο τὸ εἶ- 411
δος ἔρωγε ἠδέως ἂν θεασαίμην ταῦτα τὰ καλὰ ὀνόματα τίνα ποτὲ ὀρθότητι καίται, τὰ περὶ τὴν ἀρε-

fatilione.

τοῦτο προσαγορευεσθαι.] τοῦτο ἔτος πρ. Par. G.
E. Τάχα μᾶλλον φήσεις.] Sic Rodl. Vat. A. Ven. II. Par. G. Gud. Flor. d. et pr. Viind. Vett. editt. ἔφησεις.
P. 411. ἔρωγε ἠδέως ἂν] ἠδέως ἂν ἔρωγε Par. G. Darmst.

μέρι et ἐν τῷ μέρει disseruit. Knimvero articulo praemisso liquet de certa quadam et praestituta serie atque ordine esse cogitandum. Male vertit Schleierm. p. 483. jedes an seinem Theil.

ὁ δὲ ὅλος λόγος ἐστὶ.] Fuit quum legendum putarem: ὁ δὲ ὅλος λόγος ἐστὶ τὸ ἐν αὐτῷ ἐτάζον τοῦτο δὲ προσαγορεύεται ἐν ὄν δίχα, ὡς τε κ. τ. λ. Cuius coniecturae ne nunc quidem poenitet. Nam sive cum Schleiermachero ὁ ὅλος λόγος ἐστὶ interpreteris universa definitio valet, sive cum aliis universa dictio significat, utraque ratio habebit, in quo merito offendas. Enimvero ὁ ὅλος λόγος haud dubie intelligendus est de integra oratione, qua divulsae partes coniunguntur, ita ut ὅμαι quoddam existat. Kodem modo supra p. 396. A. ἀνεχρῶς γὰρ ἐστὶν ὅλον λόγος τὸ τοῦ Διὸς ὄνομα.

E. πολὺ ἐπιδίδως] h. e. multum sane in hac sapientia proficisci, quum tam scitas vocabulorum origines et quidem tam multas protuleris. Dein Τάχα μᾶλλον φήσεις est: Mox magis etiam ita iudicabis, quo significat Socrates etiam alia sollertiae suae specimina a se editum iri. Comparavit Heindorf. Legg. I. p. 625. C. πάνν μὲν οὖν. ἰδόντες δὲ μᾶλλον φήσομεν. Reip. X. p. 596. C. δεινόν τινα λόγος καὶ θαυμαστόν ἄνδρα. Οὕτω γε, ἀλλὰ τάχα μᾶλλον φήσεις.

P. 411. τὰ καλὰ ὀνόματα] h. e. vocabula, quibus res pulchrae et praeclarae significantur. v. ad Remp. I. p. 344. B. et Hipp. mai. p. 288. D. Ad proxima contulit Heindorf. Philoh. p. 36. D. λόγον μόντοι τινὰ κινδυνεύομεν οὐ πάνν σοφῶν ἐπιγέσθαι. De Rep. V. p. 450. A. οὐκ ἔστι. ὅσον ἐσμὸν λόγων ἐπιγέσθαι, ubi v. nota.

τήν, οἷον φρόνησις τε καὶ σύνεσις καὶ δικαιοσύνη καὶ τὰλλα τὰ τοιαῦτα πάντα.

ΣΩ. Ἐγείρεις μὲν, ὦ ἑταῖρος, οὐ φραῦλον γένος ὀνομάτων· ὅμως δὲ ἐπειδήπερ τὴν λεοντήν ἐνδεδύκα, οὐκ ἀποδεικνύειν, ἀλλ' ἐπισκεπτέον, ὡς ἔοικε, φρόνησιν καὶ σύνεσιν καὶ γνώμην καὶ ἐπιστήμην καὶ τὰλλα δὴ ἃ φησὶ πάντα ταῦτα τὰ καλὰ ὀνόματα.

B EPM. Πάνν μὲν οὖν οὐ δεῖ ἡμᾶς προαποστήναι.

ΣΩ. Καὶ μὴν, νῆ τὸν κύνα, δοκῶ γέ μοι οὐ κακῶς μαντεύσθαι ὃ καὶ νῦν δὴ ἐνενόησα, ὅτι οἱ πάνν παλαιοὶ ἄνθρωποι οἱ τιθήμενοι τὰ ὀνόματα παντὸς μᾶλλον, ὡσπερ καὶ τῶν νῦν οἱ πολλοὶ τῶν σοφῶν, ὑπὸ τοῦ πνευᾶ περιστρέφονται ζητούντες, ὅπῃ ἔχει τὰ ὄντα, αἰεὶ ἰλιγγιώσι, κάπειτα αὐτοῖς φανταίνεται περιφύεσθαι τὰ πράγματα καὶ πάντως φέρεσθαι. αἰτιῶνται δὴ οὐ τὸ ἔνδοξον τὸ παρὰ σφίσι πάθος αἰτίων εἶναι ταύτης τῆς δόξης, ἀλλ' αὐτὰ τὰ πράγματα οὕτω πεφυκέναι, οὐδὲν αὐτῶν μόνιμον εἶ-

C. ἀλλ' αὐτὰ τὰ πράγματα] Steph. τὰ omisit, in viliis codicibus et mero errore.

τὴν λεοντὴν ἐνδεδύκα] Asinum narrat leoniam indutum voluisse pro ipso leone haberi ideoque asperos terribilesque rudibus edidisse, donec aliquis, qui et leonem et asinum vidisset, fraudem detegeret et ferox animal fustibus abigeret. v. Aesopi Fabul. 113. et Lucian. Piscator. §. 32. T. III. p. 163. ed. Lehmann.

B. οὐ δεῖ ἡμᾶς προαποστήναι] Phaedon. p. 85. C. καὶ μὴ προαφίστασθαι, πρὶν ἂν παραταχθῆ σκοπεῖν ἀπειλή τις. Politic. c. 25. δεῖν μὴ προαφίστασθαι, πρὶν ἂν ἴδῃ τὰς διαφορὰς ἐκδὴ πάσας. Lachet. p. 194. A. ἴδῃ μὲν τῶν μὲν μὴ προαφίστασθαι. Sympos. p. 175. D. οὐ γὰρ ἂν ἀφαιρέσεις.

ὅτι οἱ πάνν παλαιοὶ ἀ-
σφ.] Acerba haec est Heracliteorum irrisio, qui dum statuant omnia perpetua agitatione ferri et circumagi, ipsi arguantur vertigine correpti esse. Per-suadere mihi non possum haec a Platone eo tempore scripta esse, quo doctrinae suae rationem iam habebat perfectam et consummatam. Certissime enim constat philosophum iam Heracliteis cateuus certe assensisse, quod res terrestres item existimavit perpetuae instabilitati esse obnoxias nec unquam naturae suae constantiam aliquam et firmitatem tueri.— παρὰ τὸ φέρεσθαι, omni modo ferri, sicut patet usurpator in formula παρὰ καὶ πάντως. Ca-

ναι οὐδὲ βέβαιον, ἀλλὰ εἶναι καὶ φέρεσθαι καὶ μεστά εἶναι πάσης φορᾶς καὶ γενέσεως αἰεὶ, λέγω δὲ ἐνενοήσας πρὸς πάντα τὰ νῦν δὴ ὀνόματα.

EPM. Πῶς δὴ τοῦτο, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐ κατενόησας ἴσως τὰ ἄρτι λεγόμενα, ὅτι παντάπασιν ὡς φερομένοις τε καὶ ἴεουσι καὶ γιγνομένοις τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα ἐπίκειται.

EPM. Οὐ πάνν ἐπεθυμήθην.

ΣΩ. Καὶ μὴν πρῶτον μὲν τοῦτο, ὃ πρῶτον εἶ-
πομεν, παντάπασιν ὡς ἐπὶ τοιούτων ἐστί,

EPM. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ἡ φρόνησις· φορᾶς γάρ ἐστι καὶ ἑοῦ νόησις. εἴη δ' ἂν καὶ ὄνησιν ὑπολάβειν φορᾶς· ἀλλ' οὖν περὶ γὰρ τὸ φέρεσθαι ἐστίν. εἰ δὲ βούλει, ἢ γνώμην παντάπασιν δηλοῦ γονῆς σκέψιν καὶ νόμῃσιν· τὸ γὰρ νόμῶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταύτων. εἰ δὲ βούλει, αὐτὸ ἢ νόησις τοῦ νέου ἐστίν ἴσις· τὸ δὲ νέον εἶναι τὰ

D. τοῦ νέου ἐστίν ἴσις] Sic Ven. F. S. Viud. Zitt. Velf. edit. Ias.

vendum igitur, ne corrigatur
paritatis.

C. αἰτιῶνται δὴ — ἀ-
τίων εἶναι] V. ad Hipp. min.
p. 372. E. Mox οὕτω πεφυκέ-
ναι explicatur verbis subiectis,
οὐδὲν αὐτῶν μόνιμον εἶναι κ. τ.
λ., quod genus structurae satis
tritum est.

D. παντάπασιν ὡς ἐπὶ
τοιούτων ἐστί] Recte expli-
cat Heindorf. ἐπὶ τῶν προ-
ημάτων ὡς τοιαύτων ὄντων.

ἀλλ' οὖν περὶ γὰρ τὸ φέ-
ρεσθαι ἐστί] Sed hoc utat
habet, sive sit notionis et sta-
tus intelligentia, sive id quod
agitationem adiuvat (φορᾶς ὄνη-

σις), certe spectat ad agitationem. Quod schol. scribit: γονῆσις καὶ περὶ τὸ εἶναι γὰρ, huius lectionis in codicibus nullum exstat vestigium, praeterquam quod Ven. II. pro περὶ scriptum habet εἶναι. Heindorf. a Platone scriptum fuisse suspicatur: ἀλλ' οὖν περὶ γὰρ τὸ εἶναι τε καὶ φέρεσθαι. — Formula εἰ δὲ βούλει est propro, de quo usu dictum est ad Hipp. mal. p. 282. B.

τὸ γὰρ νόμῶν — J. V. Mus-
grav. ad Sophocl. Oed. Tyr.
301. ed. Hermann.

αὐτὸ ἢ νόησις] ipsum illud ἢ νόησις, cuius modo in explicando φρονήσις nomine mentio facta est.

ὄντα σημαίνει γιγνόμενα αἰεὶ εἶναι. τοῦτον οὖν ἐφίε-
E σθαι τὴν ψυχὴν μὴνύει τὸ ὄνομα ὁ θύμενος τὴν νεό-
 σιν. οὐ γὰρ νόησις τὸ ἀρχαῖον ἐκαλεῖτο, ἀλλ' ἀντί
 τοῦ ἢ εἰ ἔδει λέγειν δύο, νεόσιν. σωφροσύνη δὲ σω-
412 τηρία οὐ νῦν δὴ ἐσκέμμεθα, φρονήσεως. καὶ μὴν ἢ γε
 γε ἐπιστήμη μὴνύει ὡς φερομένοις τοῖς πράγμασιν
 ἐπομένῃς τῆς ψυχῆς τῆς ἀξίας λόγου, καὶ οὔτε ἀπο-
 λειπομένης οὔτε προθεούσης. διὸ δὴ ἐμβάλλοντας δεῖ
 τὸ εἰ ἐπιστημένην αὐτὴν ὀνομάζειν. συνέσις δ' αὐ οὐ-

γιγνόμενα αἰεὶ εἶναι] εἶναι Vat. A. om.
 E. λέγειν δύο, νεόσιν] Posterius hoc νόσον Buttm. in
 νόσον mutari iubet, quod scriptum exstat in Ven. A. Par. IX.
 Heindorf. illud glossatori mavolt tribuere. sed v. ann.
 P. 412. δεῖ δὴ ἐμβάλλοντας δεῖ] Haec est codicum

E. ἀντί τοῦ ἢ εἰ ἔδει λέ-
 γειν δύο] Sic libri optimi
 pro vulgato εἰ ἔδει λέγειν. Au-
 dias Eustathium ad Iliad. ε'
 in. p. 511. ed. Rom. ἰστέον δὲ,
 ὅτι τὸ εἰ στοιχείον εἰ λέγον οἱ
 παλαιοί, προστιθέντες τὸ εἰ, ἵνα
 εἴη διὰ διπλόλογον ἰστέον δι-
 πωνία περιωπὴν καὶ αἰεὶ, κα-
 θὼ καὶ τὰ ἄλλα στοιχία. Hinc
 natum est quod vulgo scribeba-
 tur εἰ εἰ δύο. Pro νεόσιν Buttm.
 scribendum censebat νόσον, un-
 de Plato per metathesin exire
 voluisset νεόσιν. Quod vereor
 ut probari recte possit. Imo,
 si quid video, philosophus, ety-
 mologorum exagitatibus perversi-
 tatem, duplex εἰ in diversis
 syllabis pro uno ἢ usurpatum
 esse statuit.

σωφροσύνη δὲ σωτηρία—]
 Aristotelem mireris Ethic.
 VI. 5. hanc rationem serio pro-
 bantem, ut qui haec scripserit:
 ἴσθιν καὶ τὴν σωφροσύνην τοῦ-
 τῷ προσκοσμούμεν τῷ ὀνόματι,
 ὡς αἰσθάναν τὴν φρόνησιν. Ne-
 que enim Etymolog. M. iu-
 diciū miraberis, ut qui omnia
 promissae sine suo iudicio con-
 cervaverit, quae a veteribus de

vocabulorum originibus essent
 perscripta. In haec habet p.
 744. 33. Σωφροσύνη παρὰ τὸ
 σοφίαν τὸ φρονεῖν ἢ παρὰ τὸ
 σάμα φρονεῖν ἀπὸ φύου· ἢ
 διὰ τὰ ὅσα φρονεῖν.

P. 412. ἢ γε ἐπιστήμη
 μὴνύει —] Haec quoque ad
 explodendam Heracliteorum et
 Protagoreorum rationem perti-
 nent. Qui quum omnia perpe-
 tua agitatione ferri existima-
 rent, necessario etiam statuere
 debebant mentem, si quid vel-
 let intelligere et cognoscere,
 veluti motu suo consequi oport-
 ere rerum agitatae naturam.
 v. Schleiermacher. Hera-
 kleitos der dunkle von
 Ephesos, in Museo Antiqui-
 tat. Berolin. I. 3. p. 528. Dein
 ὅς — ἰπομένης τῆς ψυχῆς in-
 arar est accusativi cum infiniti-
 vo, de quo structurae genere
 v. infra p. 413. E. 439. C.
 Phaedr. p. 244. C. Euthydem.
 p. 273. E.

δεῖ δὴ ἐμβάλλοντας δεῖ
 τὸ εἰ ἐπιστημένην] Tenai
 quod vulgo circumfertur, quam-
 vis hanc lectionem vitiosam ce-

τω μὲν δόξειεν ἂν ὡσπερ συλλογισμὸς εἶναι. ὅταν
 δὲ συνίεναι λέγη, ταῦτόν παντάπασιν τῷ ἐπίστασθαι
 συμβαίνει λεγόμενον· συμπορεύεσθαι γὰρ λέγει τὴν
 ψυχὴν τοῖς πράγμασι τὸ συνίεναι. Ἀλλὰ μὴν ἢ γε **B**
 σοφία φροῦς ἐπάπτεσθαι σημαίνει. σκοτωδέστερον
 δὲ τοῦτο καὶ ξενικώτερον· ἀλλὰ δεῖ ἐκ τῶν ποιητῶν
 ἀναμνησθεσθαι, ὅτι πολλαχοῦ λέγουσι περὶ ὅτου
 ἂν τύχῃσι τῶν ἀρχομένων ταχὺ προίεναι, ἐσῴθη

fere omnium scriptura, nisi quod Par. BCHI. Flor. a. b. c. i.
 Darmst. δεῖ omitunt. Vulgo: δεῖ δὴ ἐμβάλλοντας δεῖ κ. κ. λ. Dein
 Steph. ἐπιστημένην pro ἐπιστήμην. Libri ἐπιστήμην.
 τῷ ἐπίστασθαι συμβαίνει] Steph. cum Par. E. συμβα-
 νει τῷ ἐπίστασθαι.

se mihi penitus persuasum sit.
 Nam ἐπιστήμην si Socrates pro-
 prie ἐπιστημένην esse statuit,
 cur tandem de unius literae ei in-
 terpositione loquitur neque etiam
 τὸ εἰ commemorat? Hoc probe
 intelligens Cornarius legen-
 dum proposuit: ἐμβάλλοντας δεῖ
 τὸ εἰ πατήμην αὐτὴν ὀνομάζειν,
 h. e. fidam et constantem,
 in eaque sententia Schleier-
 macherum nactus est adsti-
 pulatorem, quanquam is post ἐ-
 στήμην excidisse etiam putat
 ἀπὸ τοῦ πατὴρ μένειν. Ac pro-
 fecto hanc rationem gravissime
 suadent quae leguntur infra p.
 437. A., ubi melius esse iudica-
 tur ἐπιστήμην ex ἐπιστήμην con-
 tractum, quam vocabuli initium
 decoratum existimare: quibus
 verbis aperte hic ipse locus si-
 gnificatur. Accedit quod libri
 iusa. ἐπιστήμην habent, non
 ἐπιστημένην. Itaque ego quidem
 Cornarii rationem amplector,
 qua probante ne opus quidem
 est, ut τοῦ πιστοῦ diserta men-
 tio iniiciatur. Nec iam refuta-
 re attinet Heindorfii senten-
 tiam, ἐπιστήμην conicientis,
 quod ductum esset ἀπὸ τοῦ ἴνε-
 οῦσθαι et ἴσθμι. Nempe haec ra-

tio mirum quantum alterius loci
 argumento adversatur.

σύνεσις δ' αὐ οὗτω μὲν
 δ.] Συνεσις ait sic primo ad-
 spectu significare conclusio-
 nem, utpote dictam ab συνίεναι,
 quod est committo et in
 unum concludo. Iam vero
 si quis infinitivum συνίεναι pro-
 nuntiet, aliam arbitratur eva-
 dere originationem, quoniam vox
 ita a coeundo potius ducta
 videatur. Quocirca eandem vult
 eius vim et significationem esse
 quam ἐπιστήμης. Pro λέγη, quod
 haud dubie corruptum est, vido
 ne λέγῃς reponendum sit. Nisi
 forte praestat quod Heindorf-
 fiius duce Ficino restitui voluit
 λέγηται.

B. καὶ ξενικώτερον] V.
 ad p. 401. C.

περὶ ὅτου ἂν τύχῃσι —]
 h. e. ἂν τύχῃσι λέγοντες πρὸς
 τὸν ἀρχομένων ταχὺ προί-
 ναι, si de aliquo ex iis,
 quos celeriter progredi in-
 stituunt, loquuntur. v. ad
 Phaedr. p. 242. C. et 269. D.
 Dein post ἐσῴθη, etiam λέγουσι

φασί. Λακωνικῶ δὲ ἀνδρῶ τῶν εὐδοξίμων καὶ ὄνομα ἦν Σοῦς· τὴν γὰρ ταχέαν ὄρην οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦτο καλοῦσι. ταύτης οὖν τῆς φράσεως ἐπαρῆν σημαίνει ἢ σοφία, ὡς φερομένων τῶν ὄντων. Καὶ μὴν τὸ γε ἀγαθόν, τοῦτο τῆς φύσεως πάσης τῷ ἀγαστῷ βούλεται τὸ ὄνομα ἐπικεῖσθαι. ἐπειδὴ γὰρ πορεύεται τὰ ὄντα, ἐν μὲν ἅρ' αὐτοῖς τάχος, ἐν δὲ βραδυτῆς, ἔστιν οὖν οὐ πᾶν [τὸ ταχύν], ἀλλὰ τι αὐτοῦ ἀγαστόν. τούτῳ οὖν δὴ τῷ ἀγαστῷ αὐτῆ ἢ ἐπωνυμία ἐστὶ, τὸ ἀγαθόν. Cap. XXVII. Δικαιοσύνη δέ, ὅτι μὲν ἐπὶ τῇ ταύ δικαίου συνέσει τοῦτο

C. τῆς φύσεως πάσης] ἀπάσης Par. G. Gnd. Darmst.

ἀλλὰ τι αὐτοῦ ἀγαστόν] Errore Steph. ἀπρό.

τούτῳ οὖν δὴ τῷ ἅρ.] Vat. A. Coisl. et multi alii, τούτῳ οὐ δὴ τ. ἅρ. Bodd. τούτῳ οὐ δὴ, male. Par. G. τῶν ἀγαστῶν.

praecedat, denuo φασὶ infertur, in quo nemo temere haerebit, P. 408. A. οἶον καὶ Ὀμηρὸς πολλὰ λαοῦ λέγει, ἐμφορὰ φησὶ. Legg. VI. p. 776. E. Charmid. p. 164. E. Phaedon. p. 115. G. al. Praeterea Valcken. ad Theocriti Adoniaz. p. 265. censet in his nihil interesse ταύτῃ, ἐσαύτῃ an ἐσαύτῃ vel ἐσαυτῃ primitus scriptum statumamus. Sophocel. Aiac. v. 294. καὶ γὰρ μαθόνσ' ἵκη· ὃ δ' ἐσαύτῃ μόνος. Quamquam ἐσαύτῃ tanquam ξενικώτερον ac σοφίας κτήρι magis cognatum mihi praefereendum videtur.

Λακωνικῶ δὲ ἀνδρῶ — τοῦτο καλοῦσι.] Haec verba Heindorf. ex glossamate orta censet. Mihi tamen nunc quidem secus videtur. Nam omnis illis perobscura esset vocabuli σοφίας originatio, quae ex uno illo ἐσαύτῃ haudquaquam cognosci et intelligi potest. Nunc vero omnia sunt clara et perspicua. Repellit enim Soera-

tes vocabuli originem a σοφία, σοφίας, σοφς atque ἐμφορὰ, unde syllabas φια ortas vult. Nam id significat satis aparte his verbis: τὴν γὰρ ταχέαν ὄρην οἱ Λακ. τοῦτο καλοῦσι, h. e. hoc nomine appellant. Hesych. T. II. p. 1238. Σοῦσις, ἢ πρόσεισις· ἄλλοις σοφς· ἢ δρόμος, quem admodum glossam vere correxit Valcken. Idem vir doctus non iniuria miratur p. 271. cur Platoni rex Lacon Σοῦς potius Attico more pronunttandi dicitur sit, quam Σοῦς, cum ad vocem σοφία sive σοφός propius accedat Σοῦς, praesertim si vox Aeoico more Laconum scribatur Σοῦφος. Vide igitur an Σοῦς Platoni reddendam sit.

C. τοῦτο τῆς φύσεως πάσης —] Iunge: τοῦτο τὸ ὄνομα βούλεται ἐπικεῖσθαι τῷ ἀγαστῷ τῆς φύσεως, h. e. naturae parti admiratione dignae. De nominativo soluto τὸ γε ἀγαθόν v. ad p. 403. A.

καίται τὸ ὄνομα, ῥῆδιον συμβαλεῖν· αὐτὸ δὲ τὸ δικαίον χαλεπόν. καὶ γὰρ δὴ καὶ εἶχε μέχρι μὲν του ὁμολογεῖσθαι παρὰ πολλῶν, ἔπειτα δὲ ἀμυρῆσθαι. ὅσοι γὰρ ἠγούνται τὸ πᾶν εἶναι ἐν πορείᾳ, τὸ μὲν D πολὺ αὐτοῦ ὑπολαβάνουσι τοιοῦτόν τι εἶναι, οἷον αὐδὲν ἄλλο ἢ χωρεῖν, διὰ δὲ τούτου παντός εἶναι τι διεξιόν, δι' οὐ πάντα τὰ γιγνόμενα γίγνεσθαι, εἶναι δὲ τάχιστον τοῦτο καὶ λεπτότατον· οὐ γὰρ ἂν δύνασθαι ἄλλως διὰ τοῦ ἰόντος εἶναι παντός, εἰ μὴ λεπτότατόν τι ἦν, ὥστε αὐτὸ μηδὲν στέγειν, καὶ τάχιστον, ὥστε χρῆσθαι ὥσπερ ἐστῶσι τοῖς ἄλλοις, ἐπεὶ

μηδὲν στέγειν] μηδὲ Ven. Σ. Vind. et pp. Vat. A. Ven. II. In Bodd. est μὴ δὲ στέγειν. μηδὲν αὐτὸ στέγειν. D. εἶναι ἐν πορείᾳ] εἴπορα plurimi cum Bodd. et Vat. A., errore.

διὰ τοῦ ἰόντος εἶναι] V. δρας. Recte Ven. II. in marg. ἰόντος, quod iam Heindorf. e scholiasta restituit.

ἴστιν οὖν οὐ πᾶν —] Laeus haud dubie miserando modo depravatus. Certum est enim ex his, quae infra p. 422. A. dicuntur, Socratem hic voluisse τὸ ἀγαθόν τε τοῦ ἀγαστοῦ καὶ ἐκ τοῦ θόου ἐγκεῖσθαι. Iam vero primum quidem τοῦ θόου hic ne verbo quidem mentio sit. Deinde τὸ ταχύν importans loco interpositum vides. Me si audis, corrige ocius: ἴστιν οὖν οὐ πᾶν, ἀλλὰ τι αὐτοῦ ἀγαστόν, τὸ θόον, τοῖσδε οὖν δὴ τὸ ἀγαστὸν αὐτῆ ἢ ἐπωνυμία v. τ. λ. Ita, mihi crede, germanam habebis Platonis manum. Socrates τοῦ ἀγαθοῦ nomen ait meliori naturae parti esse impositum. Iam vero quam omnia ex Heracliteorum ratione moveantur, alia vult esse celeriora, alia traditoria. Ex quo colligit alteram tantum naturae partem esse ἀγαστόν, quam eandem censet esse τὴν θόον. Haec τὸ ἀγαστόν et τὸ θόον in rerum natura unum idemque esse ar-

bitratur, ita ut ex utroque hoc nomine τὸ ἀγαθόν εἰσῆσι potuerit. Illud τὸ ταχύν igitur ortum est ex interpretamento. Quod quum alieno loco a scribis in- vectum esset, postea germanum τὸ θόον sedē depulit sua, atque ita locum temeravit. Ne vero post τὸ ἀγαστὸν opineris item καὶ τὸ θόον addi oportere, memineras, quaeso, de quo modo admonui, τὸ ἀγαστόν Socrati item esse τὸ θόον, ut huius mentio nunc recte omitti poterit. Ceterum Heindorf. locum coniectando hunc in modum depravavit: ἴστιν οὖν οὐ πᾶν τὸ ταχύν, ἀλλὰ τι αὐτοῦ ἀγαστόν τοῦτο, ὃ δὴ τὸ ἀγαστὸν καὶ θόον αὐτῆ ἢ ἐπωνυμία ἐστὶ τὸ ἀγαθόν.

D. οἶον αὐδὲν ἄλλο ἢ χωρεῖν] h. e. οὐδὲν ἄλλο ποιεῖν ἢ χωρεῖν. v. Matthiae Gr. §. 635. — τοῦτου παντός, ac τοῦ χωροῦτος.

δ' οὖν επιτροπέυει τὰ ἄλλα πάντα διαίον, τοῦτο τὸ
 E ὄνομα ἐκλήθη ὀρθῶς δίκαιον, εὐδοκίας ἕνεκα τὴν
 τοῦ ἕ δυνάμιν προσλαβόν. μέχρι μὲν οὖν ἐνταῦθα, ὃ
 νῦν δὴ ἐλέγομεν, παρὰ πολλῶν ὑμολογεῖται τοῦτο
 413 εἶναι τὸ δίκαιον· ἐγὼ δὲ, ὡς Ἐρμώγενης, ἄτε λιπα-
 ρῆς ὢν περὶ αὐτοῦ, ταῦτα μὲν πάντα διαπέπυσμαι
 ἐν ἀπορήτοις, ὅτι τοῦτ' ἐστὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ αἴ-
 τιον — δι' ὃ γὰρ γίγνεται, τοῦτ' ἐστὶ τὸ αἴτιον —
 καὶ ἰδίᾳ καλεῖν ἔφη τις τοῦτο ὀρθῶς ἔχειν διὰ ταῦ-

P. δ' οὖν δὴ ἐλέγομεν] Παρ. G. Gud. quod recepit
 Heindorf, lidem deinde τὸ δίκαιον εἶναι.

P. 413. δι' ὃ γὰρ γίγνεται:] Nam δι' ὃ γὰρ γίγνεται τὸ

ὃ ἄριστε, τὸ δίκαιον] τὸ om. Bodl. Vat. A. Ven. S. Vind.
 Flor. d. Zitt. et pr. Ven. S.

B. καὶ ἀκηκόεαι:] καὶ om. Bodl. Coisl. Ven. AHS. Vind.

E. ἐκλήθη ὀρθῶς δι-
 καιον] Heindorf. τὸ δίκαιον
 scribendum censet, quo vereor
 ut opus sit. Dein μέχρι ἐκταῦ-
 θα dictum ut μέχρι πρὸς τὸ
 μεταξὺ De Rep. IX. p. 586. A.
 μέχρι πρὸς Ἀλκυπιον Tim. p.
 25. B.

P. 413. διαπέπυσμαι ἐν
 ἀπορήτοις] h. e. secreto,
 remotis arbitris, ne sapientia
 scilicet ista evulgaretur.
 Rideatur arcana scholae decreta.
 Theaet. p. 152. C. τοῖς δὲ
 μαθηταῖς ἐν ἀπορήτοις τὴν ἀλή-
 θειαν λέγειν. De Rep. II. p.
 378. A. εἰ δὲ ἀνάγκη τις ἦν λέ-
 γειν, δι' ἀπορήτων ἀκούειν ὡς
 Ἀλκυπιον. Phaedon. p. 62. B.
 ὃ μὲν οὖν ἐν ἀπορήτοις λεγόμε-
 νος περὶ αὐτῶν λόγος, ubi v.
 ann. Proxima sic cohaerent:
 εἰς τοῦτο τὸ δίκαιον εἶναι καὶ τὸ
 αἴτιον, quod moneo, quia fuit
 qui hic novam τοῦ δικαίου ety-
 mologiam significari existimaret.

Nec ita opus est coniectura
 Buttmanni ὅτι ταῦτό ἐστι τὸ
 ὃ. corrigentis.

καὶ ἰδίᾳ καλεῖν — διὰ
 ταῦτα] Butt. scribendam
 coniecit: καὶ δικαῖον καλεῖν ἔφη
 τις τοῦτο ὀρθῶς ἔχειν διὰ ταῦ-
 τα, ita quidem, ut Plato δικα-
 κόν ex illo δι' ὃ formatum, δέ-
 καιον autem ex δικακόν ortum
 significaverit. Aliam mutatio-
 nem suavit C. Fr. Herman-
 nus ad Lucian. De Hist. Conscr.
 p. 21. corrigendum ratus: καὶ
 τὸν δὲ καλεῖν ἔφη κ. τ. λ., et
 vel sovem ita appellare
 aliquis inquit ob eam cau-
 sam recte se habere. Non
 opus erit de utraque ratione
 nostrum interponere iudicium,
 ubi nulla opus esse mutatione
 demonstraverimus. Praevident
 autem verba, sicuti in libris per-
 scripta sunt, hunc sensum sa-
 nequam rectum atque commo-
 dum: et peculiariter in-

τα· ἐπειδὴν δ' ἤρξα αὐτοῦς ἐπανερωτῶ ἀκούσας
 ταῦτα μηδὲν ἤτρον, Τί οὖν ποτ' ἐστίν, ὦ ἄριστε, τὸ
 δίκαιον, εἰ τοῦτο οὕτως ἔχει; δοκῶ τε ἤδη μακρότερον
 τοῦ προσήκοντος ἐρωτᾶν καὶ ὑπὲρ τὰ ἐκαυμένα ἀλ-
 λασθαι. ἰκενῶς γάρ με φασὶ πεπύσθαι καὶ ἀκηκοέ-
 ραι, καὶ ἐπιχειροῦσαι, βουλόμενοι ἀποσιμπλάναι με,
 ἄλλος ἄλλα ἤδη λέγειν, καὶ οὐκέτι συμφωνοῦσιν. ὃ
 μὲν γὰρ τίς φησὶ τοῦτο εἶναι δίκαιον, τὸν ἥλιον·
 τοῦτον γὰρ μόνον διαίοντα καὶ γάοντα ἐπιτροπέυειν

Par. CHI. Florr. Zitt. Darmst. Vat. m. et pr. Par. E. F. Eins
 loco τὸ δίκαιον habent Par. G. Vat. m. et rec. Ven. II. In Gud. est
 πεπύσθαι τὸ δίκαιον καὶ ἀκηκοῦσαι. Videtur duplex olim fuisse
 lectio aut ἀκηκοῦσαι ex glossemate fluxisse. Mox Par. G. Gud.
 με ἀποσιμπλάναι.

τοῦτο εἶναι δίκαιον] τ. εἶναι τὸ δίκαιον Par. G. Gud.
 probante Heindorfio, me improbante.

stum causae nomine ap-
 pellare, id vero aliquis
 dicebat eam ob causam
 recte licere. Nam quia τὸ
 δίκαιον ἐστὶ τὸ τὰ ἄλλα πάντα
 διαίον, idcirco ille censebat in
 eo causas rerum contineri, ut
 etiam simpliciter et peculiariter
 τοῦ αἰτίου nomine vocari posset.
 Rem iam Heindorf. acu teti-
 git, qui si mentem suam exyll-
 cuisset paullo dilucidius, haud
 sane futurum erat, ut locus sa-
 nissimus postea temporis solli-
 citaretur.

ἀκούσας ταῦτα μηδὲν ἤτ-
 τον] nihilo minus, eti-
 amsi ista audiverim. De
 proverbio ἐπί τὰ ὀκλήματα vel
 τὰ ἐκαυμένα ἀλλασθαι, trans
 finem constitutum prosil-
 lire, dixerunt Zenobius
 Cent. VI. Prov. 23. et Eusta-
 thius ad Hom. Odyss. p. 302.
 2. Ecclesiasticus maxime scri-
 ptoras eius usu vehementer esse

delectatos docuit Leopardus
 Emendat. I. c. 22.

B. ἀποσιμπλάναι με] meum explere desiderium.
 v. ad Charmid. p. 169. C.

τοῦτο εἶναι δίκαιον, τὸν
 ἥλιον] Non opus est articulo
 τὸ αὐτὸ δίκαιον, quem restituit
 e Gudiano suo Heindorf. si-
 quidem τοῦτο subiecti, δίκαιον
 autem praedicati instar est. Dein
 animadvertas novam hic τοῦ δι-
 καιον proferri etymologiam, ut
 quod ex διαίοντι et γάοντι for-
 matum statuatur. Ceterum si-
 millem de Solja vi salutari sen-
 tentiam adumbratam habes Thea-
 et. p. 153. C. D., quem locum
 apte comparavit Heindorf.
 Quaequam eorum ratio, qui hic
 loquentes inducantur, si quid vi-
 deo, paullulum fuit diversa ab
 ista, quorum sententia in illo
 loco Theaeteli tractatur.

τὰ ὄντα. ἐπειδὴν οὖν τῷ λέγω αὐτὸ ἄσμενος ὡς κα-
λὸν τι ἀνηκούως, καταγελῶ μου οὗτος ἀκούσας καὶ
ἐρωτῶ, εἰ οὐδὲν δίκαιον οἶμαι εἶναι ἐν τοῖς ἀνθρώ-
ποις, ἐπειδὴν ὁ ἥλιος δύνῃ, λιπαροῦντος οὖν ἐμοῦ ὁ
C τι αὐτὸν ἐκεῖνος λέγει, αὐτὸ τὸ πῦρ φησί· τοῦτο δὲ
οὐ ῥηδίων ἐστὶν εἰδέναι. ὁ δὲ οὐκ αὐτὸ τὸ πῦρ φη-
σίν, ἀλλ' αὐτὸ τὸ θερμόν το ἐν τῷ πυρὶ ἐνόν. ὁ δὲ
τούτων μὲν πάντων καταγελῶν φησίν, εἶναι δὲ τὸ
δίκαιον ὁ λέγει Ἀναξαγόρας, νοῦν εἶναι τοῦτο· αὐ-
τοκράτορα γὰρ αὐτὸν ὄντα καὶ οὐδενὶ μειζυμένον
πάντα φησίν αὐτὸν κοσμεῖν τὰ πράγματα διὰ πάν-
των ἰόντα. ἐγκαυθῆ δὲ ἐγὼ, ὦ φίλε, πολὺ ἐν πλείονι
D ἀπορία ἐμῇ ἢ πρὶν ἐπιχειρῆσαι μανθάνειν περὶ τοῦ
δικαίου, ὃ τί ποτ' ἐστίν. ἀλλ' οὖν οὐπερ' ἐνεκα ἐσκο-

οὖν τῷ λέγω] Vett. editt. τῷ. errore. Dein δαμῶος Par.
G. Gud.

οὗτος ἀκούσας] V. οὗτος ὁ ἀκούσας; sed articulum recte
omittunt Bodl. Vat. A. Ven. ΞΣ. Vind. Flor. d. Zitt. Dein Par.
G. Gud. καὶ ἐρωτῶ με εἰ οὐδ'. Infinitivum εἶναι om. Par. G. Darmst.
Τὸν δύνῃ Bodl. Vat. Ven. ΗΣ. Vind. Flor. d. Zitt. et pr.
Ven. Σ.

C. αὐτὸν ὄντα καὶ οὐδ'. μ.] αὐτὸν εἶναι κ. Par. G. Darmst.

οὗτος ἀκούσας] ridet me
ille, posteaquam audivit.
Delevi articulum ὁ ante ἀκούσας
optimorum librorum auctoritate,
quem miror a Bekkero esse
servatum.

C. πρὸ τῷ πῦρ φησί] Ip-
sum ignem dicit, non solem,
qui rebus vim igneam afferat.
Ita si verba intellexeris, pronomen
αὐτὸ nihil habebit offensa-
tionis. Fuisse autem hanc ip-
sius Heracliti sententiam, ex
Aristot. Metaph. I. 3. Clem.
Al. Strom. V. p. 599. Lucretio
De Rerum Nat. I. 783. ab-
apparet. v. Ritteri Histor.
Philos. T. I. p. 240 sqq.

D. τούτων μὲν πάντων
καταγελῶν φησίν] haec

omnia ridere nos iubet. v.
ad Protag. p. 236. R. Dein τὸ
δίκαιον rursus idem esse sumit-
tur quod τὸ αἴτιον. Ex quo
apparet, cur Anaxagorae decre-
tum, de quo v. ad Phaedon.
p. 98. B., hic commemorari po-
tuerit. Voluit autem Anaxago-
ras τὸν νοῦν esse αυτοκράτορα,
aliena vi et potestate exemptum,
sive, ut Aristoteles De Anima
I. 2, 23. III. 4, 3. 5. loquitur,
ἀπαθῆ. v. Trendelenburg.
ad Arist. De Anima p. 267.
coll. Schaubach. De Anaxa-
gorae Clazom. Fragmentis p.
102. Eodemque pertinet, quod
illum censuit esse οὐδενὶ μεμ-
ζυμένον sive ἀμυγῆ. Nam alienis
commixtus partibus non visus
est ὁ νοῦς naturam rerum or-

ποιῦμεν, τό γε ὄνομα τοῦτο φαίνεται αὐτῷ διὰ ταῦτα
κεῖσθαι.

ERM. Φαίνει μοι, ὦ Σώκρατες, ταῦτα μὲν
ἀνηκούσαι του καὶ οὐκ αὐτοσχεδιάζειν.

ΣΩ. Τί δαί τάλλα;

ERM. Οὐ πάνν.

Cap. XXVIII. ΣΩ. Ἄκουε δὴ· ἴσως γὰρ ἂν
σε καὶ τὰ ἐπιλοιπα ἐξαπατήσαιμι, ὡς οὐκ ἀνηκούως
λέγω. Μετὰ γὰρ δικαιοσύνην τί ἡμῖν λείπεται; ἀν-
δρείαν, οἶμαι, οὕτω δηλῆσομεν. ἀδικία μὲν γὰρ δη-
λον ὅτι ἐστὶν ὄντως ἐμπόδισμα τοῦ δικάοντος, ἀνδρεία B
δὲ σημαίνει, ὡς ἐν μάχῃ ἐπονομαζομένης τῆς ἀνδρείας,
μάχην δ' εἶναι ἐν τῷ ὄντι, εἴπερ' ῥεῖ, οὐκ ἄλλο τι ἢ

D. οὐπερ' ἐνεκα ἐσκοποῦμεν] σκοποῦμεν Coisl. Par. I.
G. Gud. Darmst. Pro αὐτῷ διὰ ταῦτα Par. G. διὰ ταῦτα οὕτω.

Τί δαί τάλλα;] Sic. Bodl. Coisl. Ven. ΞΣ. Vind. Zitt. Vett.
edit. δέ.

τί ἡμῖν λείπεται] Steph. cum Par. EE. τί λείπεται ἡμῖν.
In proximis Bodl. u pr. m. Zitt. ed. Gud. ἀνδρείαν. Idem libri
max ἀνδρεία, quod pro vulg. ἀνδρείαν et ἀνδρεία restitui. Pro ἀν-
δρείας plurimi cum Bodl. Vat. A. prave ὄντος.]

δῖναρε aut administrare potuisse,
v. Trendelenburg. l. c.

πολὺ ἐν πλείονι ἀπορία] Πολύ, quia τόνωσαν habet, de
more praemissum. v. ad Remp.
589. E. Phaedon. p. 110. A.

D. ταῦτα μὲν ἀνηκούσαι
του] ab alio quoriam au-
divisse neque ex tempore
dicere. v. ad Euthyphron. p.
5. A. Dein ex optimis libris
dedi Τί δαί τάλλα pro vulgato
Τί δὲ τάλλα. Nam δαί gravior
est quam δέ, usurpaturque fere
ubi cum maiore quadam vi ad
aliud quid transitur, sive in-
dignatio interrogantis sive ad-
miratio, sive ira, sive alia quae-
piam animi motu significanda
est. Ad Οὐ πάνν liquet intelligi
oportere quāvis ἀνηκούσαι του.

ἐξαπατήσαιμι ὡς οὐκ
ἀνηκούως λέγω.] Hic quoque
ἐξαπατῶν est callide et frau-
dulenter persuadere; unde
sequitur ὡς λέγω. Protagor. p.
323. A. ἴσα δὲ μὴ οἷον ἀπειπ-
σθαι, ὡς τῷ ἀντι ἡγανταί παρ-
τες ἀνθρώποι κ. τ. λ. Xenoph.
Anab. V. 7, 6. ἴστω οὐκ ἄρα
τοῦτο δύναι; ἂν ἡμῶς ἐξαπα-
τήσαι, ὡς ὁ ἥλιος, ἴσθα μὲν
ἀνθρώποι, δύναι, κ. τ. λ. In
proximis ex aliquot libris for-
mam ἀνδρεία pro vulgato ἀν-
δρεία restitui. Nam illa forma
vocabuli quum per se apud Pla-
tonem quidem certe sit proba-
bilior, de qua re monui ad
Gorg. p. 492. A., tum hoc loco
ipsa loci sententia paena flagi-
tatur. Nam quum ἀνδρεία ab

τὴν ἐναντίαν ῥοήν· ἐὰν οὖν τις ἐξέλῃ τὸ δ' τοῦ ὀνόματος τῆς ἀνδρείας, αὐτὸ μὲν τὸ ἔργον τὸ ὄνομα ἢ ἀνδρεία. δῆλον οὖν, ὅτι οὐ πάση ῥοῇ ἢ ἐναντία ῥοῇ ἀνδρεία ἐστίν, ἀλλὰ τῇ παρὰ τὸ δίκαιον ῥοῦσθ.

414 οὐ γὰρ ἂν ἐπηρεῖτο ἢ ἀνδρεία. καὶ τὸ ἄρῃεν καὶ ὁ ἀνὴρ ἐπὶ παραπλησίῳ τινὶ τούτῳ ἐστί, τῇ ἄνω ῥοῇ. Γυνή δὲ γονή μοι φαίνεται βούλεσθαι εἶναι. Τὸ δὲ Θῆλυ ἀπὸ τῆς Θηλῆς τι φαίνεται ἐπωνομάσθαι. ἢ δὲ Θηλή ἄρα γε, ὡς Ἐρημόγενες, ὅτι τεθληλένα ποιεῖ, ὡς περ τὰ ἀρδόμενα;

ΕΡΜ. Ἐοικέ γε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Καὶ μὴν αὐτὸ γε τὸ θάλλειν τὴν αὐξὴν μοι δοκεῖ ἀπεικαῖζειν τὴν τῶν νέων, ὅτι ταχεῖα καὶ B ἐξαιμυριδία γίγνεται. οἷόν περ οὖν μεμμηται τῷ ὀνό-

E. τοῦ ὀνόματος τῆς ἀνδρείας] Hic quidem libri de-
θρίας. Sed statim post pro vulg. ἀνδρία recte Ven. S. Par. X.
Vat. I. et corr. Vind. ἀνδρία. Zitt. ἀνδρία. Bodl. a pr. m. Coisl.
Ven. II. ἀνδρεία. Vat. m. ἀνδρεία. Ceteri ἀνδρία.

P. 414. ἐπὶ παραπλησίῳ τινὶ] Gud. Darmst. Flor. δ. ἐπὶ
παραπλ. Inde videre iubet Heindorf, an legendum sit: αὐ γὰρ ἂν
ἐπηρεῖτο ἢ ἀνδρ. καὶ τὸ ἄρῃεν καὶ ὁ ἀνὴρ. ἐπὶ ἐπὶ παραπλησίῳ τινὶ
σούτῳ (hoc utrumque, sc. τὸ ἄρῃεν καὶ ὁ ἀνὴρ) ἐστὶ τῇ ἄνω ῥοῇ.
Sed non opus esse mutatione interpretatio loci docebit.

αὐτὸ ῥεῖν deducatur, manifestum
est, ἀνδρία si scribitur, peroh-
scaram manere originem voca-
buli, ut cuius secunda pars
cum verbo ῥεῖν nihil commune
habeat praeter unam solam lite-
rulam ε. Longe aliter res sese
habet, ubi ἀνδρεία scriptum vi-
demus. Nam ita apparet scri-
ptorem posteriores syllabas εριαν
ab ῥεῖν derivare non sine soni
quandam similitudine. Neque ab
ἄνω ῥεῖν potuit formari ἀνδρία,
ut vulgo exaratum est, sed de-
buit esse ἀνδρία.

P. 414. οὐ γὰρ ἂν ἐπηρε-
εῖτο ἢ ἀνδρεία] Intell. εἰ
μὴ τῇ παρὰ τὸ δίκαιον ῥοῦσθ
ῥοῇ μόνον ἐναντία ἔσθ. Mox con-
secutio verborum haec est; καὶ
τὸ ἄρῃεν καὶ ὁ ἀνὴρ ἐστὶν ἐπὶ

τινὶ παραπλησίῳ τούτῳ, ut τοί-
τω pendens ex παραπλησίῳ, et
τῇ ἄνω ῥοῇ per oppositionem
adificiatur.

Ἀπὸ τῆς Θηλῆς τι φα-
νεται] Hoc τι nisi de Hei-
ndorfii sententia in τοῖς μετα-
verimus, equidem non video
quomodo recte defendamus. Te-
nent tamen illud libri manu
scripti.

H. οἷόν περ οὖν μεμμη-
ται τῷ ὀνόματι] quod qui-
dem auctor imitatus est
hoc vocabulo, ut qui il-
lud e verbis Θεῖν et ἄλλε-
σθαι confinxerit. Nimirum
currendi et saliendi vocabula
celerem indicant motum, quò
exprimi aut subitum adolescen-
tium incrementum. Ita enim

ματι, συναρμόσας ἀπὸ τοῦ Θεῖν καὶ ἄλλεσθαι τὸ
ὄνομα. Ἄλλ' οὐ γὰρ ἐπισκοπεῖς με ὡς περ ἐκτὸς δρό-
μου φερόμενον, ἐπαιδᾶν λείου ἐπιλάβωμαι. λοιπὰ δὲ
ἡμῖν ἔτι σιγρὰ ἐστὶ τῶν δοκούντων σπουδαίων εἶναι.

ΕΡΜ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ὀν γ' ἐστὶν ἐν καὶ τέχνην ἰδεῖν, ὃ τι ποτὲ
βούλεται εἶναι.

ΕΡΜ. Πάνν μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦτό γε ἔξεν νοῦ σημαίνει, τὸ μὲν
τ' ἀφελόντι, ἐμβάλοντι δὲ τὸ ὅ μεταξὺ τοῦ χι καὶ τοῦ C
νῦ καὶ τοῦ ἦτα;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα γε γλίσχρως, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ὁ μακάριε, οὐκ οἶσθ', ὅτι τὰ πρῶτα ὀνό-
ματα τιθέντα κατακέχωσται ἤδη ὑπὸ τῶν βουλομέ-

B. Ἰτι σιγρὰ ἐστὶ τῶν δοκ.] Sic Gudian., quod firmat
etiam scriptura Ven. S. Darmst. Flor. a. b. c. d. i. atque Bod-
leiani Ἰτι σιγρὰ ἐπὶ τῶν δ. Vett. editt. ἐστὶ omittunt, quod etiam
in ceteris codd. desideratur.

νοῦ σημαίνει] Vett. editt. νοῦ σημαίνει ἐχονὴ τὸ μὲν τ'
ἀφ., quod est in Ven. S.

ἐμβάλοντι δὲ —] Steph. μεταξὺ τοῦ χ καὶ τοῦ ν καὶ τοῦ
εἰ καὶ τοῦ ἦτα. Itaque καὶ τοῦ νῦ errore his positum.

haec intelligere malim, quam
cum Heindorfio existimare μέ-
μνην quondam in verbo θάλ-
λειν ideo inesse indicari, quia
nominis auctor statim a prima
litera verbi θάλλειν, praeter-
missis ceteris, ad alterum ver-
bum ἄλλεσθαι transiuerit. Ad
μεμμηται intell. ὁ νομοθέτης,
ut p. 416. B. p. 417. B. D. E.
p. 419. A. p. 426. K. p. 427.
A. al. Quo facto nemini ὁ συ-
ναρμόσας scribere in mentem
venerit.

Ἄλλ' οὐ γὰρ ἐπισκοπεῖς
με] At enim me non ob-
servas extra curriculum
ferri, quam leve quid na-
ctus sim. Significat Socrates
se ad leviora transiisse, quum
graviora ac difficiliora expli-

canda supersint. Proverbium
alias vix obvium, quod bene
Ruhnkenius ad Tim. Gloss.
p. 89. composuit cum notissimo
illo extra oleas vagari.

ἐμβάλοντι δὲ τὸ ὅ — τοῦ
ἦτα] Hoc facto existit ἐχονὴ,
quod vulgo ineptissime post ἔξεν
νοῦ σημαίνει insertam legitur, re-
luctantibus codicibus fere omni-
bus. Dein γλίσχρως est ἀμυρο-
λόγως, putide, ut recte vidit
Heindorf. conf. infra p. 435.
C. De Rep. VI. p. 488. A.

C. κατακέχωσται ἤδη
ἐπὶ τῶν βουλή] Nescis, in-
quit, prima, quae posita
fuerint, vocabula iam
obruta esse ab iis qui
illa voluerunt reddere
grandiora et magis fi-

των τραγοιδίῳ αὐτά, περιτιθέντων γραμματα καὶ
ἐξαιρούντων εὐστομίας ἕνεκα καὶ πανταχῆ στρεφόν-
των καὶ ὑπὸ καλλωπισμοῦ καὶ ὑπὸ χρόνου. ἐπεὶ καὶ
ἐν τῷ κατόπτρῳ οὐ δοκεῖ σοι ἄτοπον εἶναι τὸ ἐμ-
βεβλήσθαι τὸ ῥῶ; ἀλλὰ τοιαῦτα, οἶμαι, ποιοῦσιν
D οἱ τῆς μὲν ἀληθείας οὐδὲν φροντίζοντες, τὸ δὲ στόμα
πλάττοντες, ὡς ἐπιβεβλόντες πολλά ἐπὶ τὰ πρώτα
ὀνόματα τελευτῶντες ποιοῦσι μηδ' ἂν ἓνα ἀνθρώ-
πων συνείναι ὅ τι ποτὲ βούλεται τὸ ὄνομα· ὡς περ
καὶ τὴν σφίγγα ἀντὶ φηγγὸς σφίγγα καλοῦσι, καὶ
ἄλλα πολλά.

ERM. Ταῦτα μὲν ἔστιν οὕτως, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Εἰ δ' αὖ τις εἴσει καὶ ἐντιθέναι καὶ ἐξαι-
ρεῖν αὐτ' ἂν βούληται τις εἰς τὰ ὀνόματα, πολλὴ
εὐπορία ἔσται καὶ πᾶν ἂν παντὶ τις ὄνομα πρά-
γματι προσαρμόσειεν.

C. ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ κατόπτρῳ] καὶ om. Bodl. Coisl. Vat.
A. l. m. Flor. d. et pr. Ven. II. Dela σο om. Bodl. Vat. A.
Vind. Flor. d. et pr. Vind.

D. ἀνθρώπων συνείναι] συνείναι Par. G. Darmst. et
Par. F. in marg. Dein Par. G. ὅ τι βούλεται τὰ ὀνόματα.

ἀντὶ φηγγὸς σφίγγα κ.] V. σφίγγος Bodl. Coisl. Vat. A.
Ven. Σ. Vind. Par. IX. Vat. l. m. Flor. b. Zitt. σφίγγος, sed in

centiora. Id enim est tra-
goideia τὰ ὀνόματα, ut p. 418. D.

D. τὸ δὲ στόμα πλάτ-
τοντες] Videlicet ut vox ore
exeat liquidior sine ulla fau-
cium scabritie. Nam hoc sensu
τὸ στόμα πλάττειν nunc haud
dubie accipiendum est. v. Er-
nesti Lexic. Technolog. Graec.
Rhetor. p. 269 sq. Dein συνεί-
νας dicitur ut ἀρεῖναι, παρῆναι,
α συνίμαι, neque ulla causa fuit,
enr haec aoristi forma a criti-
cis suspecta haberetur. v. Dor-
vill. ad Charit. p. 276. Astius
ad Legg. p. 157. Fischer. ad
Weller. T. II. p. 482. Buttin.

Gr. Ampl. T. I. p. 502. De
σφίγγος nomine v. Etymol.
M. p. 670. 56. Tzetzes ad Lycoph-
ron. 7. Cleric. ad Hesiodi
Theogon. v. 326.

E. σὲ τὸν σοφὸν ἐπιστά-
την] V. p. 414. B. Mox ἐμ-
βούλεμαι dictum ut Iachel. p.
188. E. Enthymem. p. 298. C. af.

P. 415. μὴ μ' ἀπογνώ-
σης μένεος] Sunt Hectoris
verba apud Homer. Iliad. VI.
265. μὴ μ' ἀπογνώσης, μένος
δ' ἀκῆς τε ἰαθώμαι. Quibus
facilissima cum irrisione utitur
Socrates, severitatem ac dill-

ERM. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ἀληθῆ μέντοι. ἀλλὰ τὸ μέτριον, οἶμαι, διὰ
φιλᾶτιν καὶ τὸ εἶδος σὲ τὸν σοφὸν ἐπιστάτην.

ERM. Βουλομένην ἂν.

Cap. XXIX. ΣΩ. Καὶ ἐγὼ σοι ξυμβούλομαι,
ὦ Ἐρμόγενης. ἀλλὰ μὴ λίαν, ὦ δαιμόνιε, ἀκριβολογοῦ, 415
μὴ μ' ἀπογνώσης μένεος. ἐρχομαι γάρ ἐπι τὴν κο-
ρυφὴν ὧν εἰρηκα, ἐπειδὴν μετὰ τέχνην μηχανὴν ἐπι-
σκεψάμεθα. μηχανὴ γάρ μοι δοκεῖ τοῦ ἀνείν ἐπὶ πολὺ
σημαῖον εἶναι· τὸ γὰρ μήκος πρὸς τὸ πολὺ σημαίνει.
ἐξ ἀμφοῖν οὖν τούτων ξύγκειται, μήκους τε καὶ τοῦ
ἀνείν, τὸ ὄνομα ἢ μηχανή. Ἄλλ', ὅπερ νῦν δὴ εἶπον,
ἐπὶ τὴν κορυφὴν δεῖ τῶν εἰρημίων ἐλθεῖν· ἀρετὴ
γάρ καὶ κακία ὅ τι βούλεται τὰ ὀνόματα ζητητέα.
τὸ μὲν οὖν ἕτερον οὕτω καθορῶ, τὸ δ' ἕτερον δο- 415
κεῖ μοι κατάδηλον εἶναι· ξυμφωνεῖ γὰρ τοῖς ἐμπρο-
σθεν πᾶσιν. αἶτε γὰρ ἰόντων τῶν πραγμάτων, πᾶν

Bodl. alterum ᾧ punctis notatum Darmst. σφίγγος. Par. G. φηγγός.
Ven. All. Par. BCH. et marg. F. Flor. a. c. i. φηγγός.

P. 415. δοκεῖ τοῦ ἀνείν] Vulgo bis ἀνείν, quod post Hein-
dorsum v. Vat. A. Ven. Σ. Vind. Zitt. et pr. Ven. Σ. correclum.
Dein Par. G. πως τὸ πολὺ. Pro vulg. σημαίνει recte Coisl. Vat.
A. Ven. All. Par. BCEFHIX. Vat. l. m. Gud. Flor. a. b. c.
σημαίνει.

ὅπερ νῦν δὴ εἶλεγον] Plurimi cum Bodl. Vat. A. δὴ νῦν.

gentiam Hermogenis deprecans,
ne scilicet ipsius impetus in ex-
quirendis vocabulorum originibus
cohibeatur.

μηχανὴν ἐπισκεψάμεθα]
Ridicule machinam nunc ex-
plorat quasi ea ad proxima sit
usus, v. cap. 29. med. et p.
409. D.

τοῦ ἀνείν ἐπὶ πολὺ ση-
μαῖον] h. e. τοῦ ἀνείν sive
ἀνείναι. Hom. Odys. III. 496.
ἴθα δ' ἰακεία ἦτον ὄδοι. Iliad.
XVIII. 453. Bekkeri Anecd. 1.
p. 406. Ἄνοις ἀπὸ τοῦ
ἀνείναι. Ἀρτίουχος. Idem: Ἄνοι-

τος· ἀνείναι. Cum ἀνείν con-
nectendum est ἐπὶ πολὺ. longé,
ut ἀνείν ἐπὶ πολὺ sit longe
sive multum proficere. Ex
quo lucem suam accipiant pro-
xima: τὸ γὰρ μήκος πρὸς τὸ πο-
λὺ σημαίνει, denn μήκος de-
tet auf das Weite hin: qua
eadem loquutione scriptor uti-
tur etiam paullo post p. 420. C.
ὡς περ γὰρ καὶ τὴ βουλή αὐτοῦ τὴν
βολὴν καὶ τὸ βούλεσθαι τὸ ἐπι-
σθεῖν σημαίνει. Veram structu-
rae rationem Heindorf, quo-
que monstravit. Nemo igitur
siam praefereat, quod est in uno
Par. G., τὸ γὰρ μήκος πως τὸ
πολὺ σημαίνει.

τὸ κακῶς ἰὸν κακία ἂν εἴη· τοῦτο δὲ ὅταν ἐν ψυχῇ
ἦ, τὸ κακῶς ἰέναι ἐπὶ τὰ πράγματα, μάλιστα τὴν
τοῦ ὄλου ἐπωνυμίαν ἔχει τῆς κακίας. τὸ δὲ κακῶς
ἰέναι ὃ τι ποτ' ἔστι, δοκεῖ μοι δηλοῦν καὶ ἐν τῇ
δειλίᾳ, ὃ οὐπω διήλθομεν ἀλλ' ὑπερέβημεν, δέου
αὐτὸ μετὰ τὴν ἀνδρείαν ἀνερασθαι· δοκοῦμεν δὲ μοι
καὶ ἄλλα πολλὰ ὑπερέβηκεναι. ἢ δ' οὖν δειλία τῆς
C ψυχῆς σημαίνει δεσμόν εἶναι ἰσχυρόν· τὸ γὰρ λίαν
ἰσχυρὸς τις ἐστὶ· δεσμός οὖν ὁ λίαν καὶ ὁ μέγιστος
τῆς ψυχῆς ἢ δειλία ἂν εἴη· ὥσπερ γὰρ καὶ ἡ ἀπορία
κακόν, καὶ πᾶν, ὡς εἴκειν, ὃ τι ἂν ἐμποδῶν ἢ τῷ
ἰέναι καὶ πορεύεσθαι. τοῦτ' οὖν φαίνεται τὸ κακῶς
ἰέναι δηλοῦν, τὸ ἰσχυμένως τε καὶ ἐμποδιζομένως πο-

C. ὁ λίαν καὶ ὁ μέγιστος] Gud. ὁ ante μέγιστος om.
ἐμποδῶν ἢ] εἴη Bodl. Vat. A. Ven. 2112. Vind. errore ma-
nifesto. Idem et pauci alii deinde εἶναι pro ἰέναι, vitio non mi-
nus aperto.

κακίας μεστὴ γ.] κακία Bodl. et alii non pauci.

D. Ἰαεῖτα λελυμένην] V. Ἰαεῖτα δι λελ. Recte Bekker.
δ' omisit auctoritate Par. G. et pr. Vat. A., quod unde natum sit,
in propatulo est.

B. τοῦτο δὲ ὅταν ἐν ψυ-
χῇ ἦ] —] hoc autem in ani-
mo si accidit, ut is vide-
licet prave ad res aggre-
diatur, hoc a toto maxi-
me appellatur, h. e. a pra-
vitate. Vult igitur pravum
animi impetum, etsi is toti pra-
vae filionis generi tanquam para-
subjectus sit, tamen, prae ce-
teris κακίας nomine significari.
Mox δηλοῦν dictum, ut δηλοῖ,
res declarat, h. e. apparet.
Quod loquendi genus dici non
potest quam saepe viros doctos
effecerit. Herodot. II. 57.
κατὰ ταῦτα δὲ τὰ ἴαετα — δηλοῖ
ὅτι οἱ αὐτοὶ τὰ Κίπρια ἐπέ-
δωκεν. ubi Valckenar. δηλον
mulebat. Idem IX. 68. δηλοῖ τε
ἴπιοι, ὅτι πάντα τὰ πρῆγματα
τοῦ βαρβάρων ἤτηγγο ἐπε-
σθον. Sic intelligas eiusdem
scriptoris verba libr. III. 82. καὶ

ἐν τοῦτω δειλίᾳ, ὅση ἰσὶ τοῦτο
ἀριστον, ubi perperam nonnulli
δειλίαν. Aristoph. Rann.
1261. δεῖται δὲ τάχα, i. e. res
ipsa declarabit, quod v. 1303.
dicitur τάχα δὲ δηλωθήσεται.
Plat. Rep. VI. p. 497. C. τότε
δηλώσει, ὅτι τοῦτο μὲν τι τῷ
ὄντι οἴων ἦν. Gorg. p. 483. D.
δηλοῖ δὲ ταῦτα πολλαχῶν. ubi v.
ann. Fieri tamen potest, ut
hoc loco ipsum τὸ κακῶς ἰέναι
pro subiecto verbi δηλοῦν acci-
piatur. Ita certe mox: τοῦτ'
οἶον φαίνεται τὸ κακῶς ἰέναι δη-
λοῦν.

C. ἢ δ' οὖν δειλία τῆς
ψ.] Sed ut ad δειλίαν venia-
mus, videtur hoc nomen
significare magnum ani-
mi vinculum. Videlicet ridi-
cule δειλίαν derivat ex δεσμός
et λίαν, adverbio.

ρεύεσθαι, ὃ δὴ ψυχῇ ὅταν ἔχη, κακίας μεστὴ γί-
γνεται. εἰ δ' ἐπὶ τοιοῦτοις ἢ κακία ἐστὶ τοῦνομα,
τοῦνακτίον τούτου ἢ ἀρετῆ ἂν εἴη, σημαῖνον πρώτον
μὲν εὐπορίαν, ἔπειτα λελυμένην τὴν ῥοήν τῆς ἀγα-
D θῆς ψυχῆς εἶναι αἰεὶ, ὥστε τὸ ἀσχετῶς καὶ τὸ ἀκω-
λυτῶς αἰεὶ ὅσον ἐπωνυμίαν εἴληγεν, ὡς εἴκει, τοῦτο
τοῦνομα. ὁρθῶς μὲν ἔχει ἀειρετήν καλεῖν, ἴσως δὲ
αἰρετήν λέγει, ὡς αὐτοῦ ταύτης τῆς ἕξεως αἰρετωτά-
της· ἔνυγκεκρότητα δὲ καὶ καλεῖται ἀρετῆ. καὶ ἴσως
με αὐ φήσεις πλάττειν· ἐγὼ δὲ φημι, εἴπερ ὁ ἐμ-
προσθεν εἶπον ὁρθῶς ἔχει, ἢ κακία, καὶ τοῦτο τὸ
ὄνομα τὴν ἀρετήν ὁρθῶς ἔχειν. E

ὁρθῶς μὲν ἔχει] μὲν οἶον ἔχει rec. Coisl. Dein vulgo erat
ἀειρετήν, quod mutatum est ex Bodl. Ven. A. Par. CGHIX.
Gud. Zitt. aliis.

ἴσως με αὐ φήσεις] V. μὲν, iuvitis eodd. fere omnibus.
Pro αὐ Par. G. Darmst. αὐ.

εἴπερ ὁ ἐμπροσθεν] εἴπερ om. Ven. 22. Vind. cum Ald.
et Bas. 1.

τὸ ἰσχυμένως — πορεύε-
σθαι.] Epexegetis haec est
pronominiis τοῦτο. Itaque post
δηλοῦν commate distinxit. Ἰσχυρὸν
autem constat fere retinendi et
et cohibendi vi et potestate usur-
pari: unde ἰσχυμένως recte cum
ἐμποδιζομένως copulatur.

σημαῖνον πρώτον μὲν εὐ-
πορίαν] Proprie hic dicit εὐ-
πορίαν itineris vel viae prospere-
ritatem, quae contraria est τῷ
κακῶς ἰέναι. Sed λελυμένην τὴν
ῥοήν τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς vocat
τὸ τὴν ψυχὴν αἰεὶ λελυμένην ἰ-
έναι ἐπὶ τὰ πράγματα. Vult igitur
ἀρετήν dictam esse ἀπὸ τοῦ
αἰεῖν, a semper fluendo.

D. ὁρθῶς μὲν ἔχει ἀει-
ρετήν καλεῖν] Heindorf.
hoc asyndeto offensus corrigend-
um statuit ὁ ὁρθῶς μὲν ἔχει.
Alia fortasse placuerit ὁρθῶς
μὲν οἶον ἔχει, quod in Coisl. a

recenti manu adscriptam. Sed
nihil temere sollicitaveris in-
spectis iis, quae ad Phaedon.
c. 41. in Phileb. p. 12. E. De
Rep. V. p. 470. B. Gorg. p. 464.
B. et infra p. 439. C. de hoc
loquendi genere notavimus. Ce-
terum Socrates etymologiam
priorem iam per se satis ridi-
culam magis etiam ridiculam
redditurus nunc ἀρετήν ait non
ex uno ἀειρετήν ortum videri,
sed conflatum ex ἀειρετήν et
αἰρετή. Quod quidem origina-
tionis portentum boni etymologi
mentionem non indignum habue-
runt. v. Etym. Magn. p. 136.
27. — αἰρετήν λέγει, sc.
ὃ τὰ ὀνόματα θεῖα.

ἴσως με αὐ φήσεις πλάτ-
τειν] h. e. ἀπονομιάζειν et
pro arbitrio coningere. Respi-
citur ad p. 413. D.

Plat. Opp. Vol. V. P. II.

416 EPM. Τὸ δὲ δὴ κακόν, δι' οὐ πολλά τῶν ἐμ-
προσθεν εἰρηκας, τί ἂν νοοῖ τοῦνομα;

ΣΩ. Ἀποπόν τι νῆ δὲ ἐμοίγε δοκεῖ καὶ χαλε-
πόν ξυμβαλεῖν, ἐπάγω οὖν καὶ τούτῳ ἐκείνην τὴν
μηχανήν.

EPM. Ποίαν ταύτην;

ΣΩ. Τὴν τοῦ βαρβαρικόν τι καὶ τοῦτο φάναι
εἶναι.

EPM. Καὶ ἑοικῆς γε ὀρθῶς λέγοντι. ἀλλ' εἰ δο-
κεῖ, ταῦτα μὲν εἴωμεν, τὸ δὲ καλόν καὶ τὸ αἰσχρόν
πειρώμεθα ἰδεῖν, πῆ εὐλόγως ἔχει.

ΣΩ. Τὸ μὲν τοίνυν αἰσχρόν καὶ δὴ κατάδηλόν
B μοι φαίνεται ὁ νοεῖ· καὶ τοῦτο γὰρ τοῖς ἐμπροσθεν

P. 416. Καὶ ἑοικῆς γε ὀρθῶς λ.] Pro γε Ald. Bas. 1. Steph. μοι habent, adversantibus eodd. longe plurimis et optimis. Dein καλόν τε καὶ τὸ αἰσχρόν Coisl. Ven. A. Par. BCEFHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. i.

B. ὁ τὰ ὀνόματα τιθεῖς] Edit. omnes θεῖς. Sed τιθεῖς est in Bodl. Coisl. Vat. A. Par. BCEFGHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. d. i. Darmat. et corr. Ven. H. v. infra. — Dein ἀ-

P. 416. τὸ δὲ δὴ κακόν, δι' οὐ π. Ficinus: Malum, per quod in superioribus multa dixisti. Imo: per quod antea multa explicuisti; quo usus es in multorum vocabularum explicatione. Monui, ne quis corrigat δι' ὁ. Recte autem ita quaerit Hermogenes, quandoquidem Socrates, quum antea κακῶν per τὸ κακῶς λέγει et δεξιῶν per δεξιῶν τὸν κλαρ τῆς ἀρχῆς interpretatus sit, tamen quid sit κακόν nondum ostendit.

ἐκείνην τὴν μηχανήν] P. 409. D. καὶ δὴ κατάδηλόν μοι φ.] iam adeo. v. Hartung. De Part. Gr. T. I. p. 254.

B. διὰ παντός ὁ τὰ ὀνόματα τιθεῖς] Restitui τιθεῖς, librorum auctoritate. Quod qui non concoquerent, θεῖς posuerunt. Etenim ejusmodi participia praesentis temporis substantivorum instar verbalium modo vim verborum indicant, omni temporis notionē obliterata. v. Schaefer. ad Poet. Bucol. p. 228, 230. et ad Eurip. Orest. 740. ed. Porson, qui multa id genus participia recensuit. Et pertinet eodem, quod toties apud oratores recurrit, ὁ τὸν τῶν τιθεῖς; quo nostram lectionem vel maxime confirmari facile intelligitur. Infra p. 419. A. ὁ τὰ ὀνόματα τιθεῖς, p. 426. C. τῶ τὰ ὀνόματα τιθεῖς, p. 402. B. ὁ τι-

ὀμολογεῖται. τὸ γὰρ ἐμποδίζον καὶ ἴσχον τῆς ῥοῆς τὰ ὄντα λουδορεῖν μοι φαίνεται διὰ παντός ὁ τὰ ὀνόματα τιθεῖς, καὶ νῦν τῷ αἰεῖ ἴσχοντι τὸν ῥοῦν τοῦτο τοῦνομα ἔθετο αἰσχροῦν· νῦν δὲ συζητήσαντες αἰσχρόν καλοῦσι.

EPM. Τί δὲ τὸ καλόν;

ΣΩ. Τοῦτο χαλεπώτερον κατανοῆσαι, καίτοι λέγει γε αὐτὸ ἁρμονία μόνον, καὶ μήκει τοῦ οὐ παρήκται.

EPM. Πῶς δὴ;

ΣΩ. Τῆς διαφορίας τις ἑοικε ἐπωνυμία εἶναι τοῦτο τὸ ὄνομα.

EPM. Πῶς λέγεις;

αχροῦν Ven. A. Par. CEFHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. Darmst. Vest. edit. ἀσχροῦν. Ceterum Heindorf. Interposito articulo legendum censet: ἔθετο τὸ αἰσχροῦ, recte, opinor.

καίτοι λέγει γε] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. ΞΞ. Vind. Par. G. Vat. I. m. Gud. Flor. d. Zitt. Edit. omnes λέγουσι γε.

Τῆς διαφορίας τις ἑοικεν ἔπ.] Par. G. ἑοικέ τις ἔπ.

θίμενος τοῖς θεῶν προγόνοις Πέαν καὶ Κρόνον. p. 406. B. τὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ τιθεῖς ἔθετο τῆ θεῶν. p. 436. C. τὸν τιθεῖς τὰ ὀνόματα. ibid. D. τὸ πρῶτον ἀφῆλεις ὁ τιθεῖς. p. 437. C. τὸν τὰ ὀνόματα τιθεῖς. ibid. E. p. 483. A. Sed ὁ θεῖς est p. 438. C. ubi nulla est codicum discrepantia. Nec aoristus mutandus est his locis: p. 411. E. 416. C. 418. A. C. 436. B. 438. C. 439. C.

Τοῦτο χαλεπώτερον κατανοῆσαι.] Lepide alludit ad proverbium χαλεπὰ τὰ καλὰ: de quo vide ad p. 384. A. Dein pro vulgato λέγουσι ex optimis libris λέγει revocavi, quod in pluralatem mutaverunt qui ὁ ὄνο-

ματοθέτης intelligendum reliqui qui non animadverterent. v. ad p. 414. B. Sententia autem haec est: Quamquam τὸ καλόν dicit numeri tantum gratia, atque hoc nomen mora syllabae ἢ est mutatum. Videlicet τὸ καλόν idem vult esse, quod τὸ καλοῦν, i. e. ἡ διάνοια. Nam μήκος h. l. non est longitudo, sed mora soni, quantitas, sicuti μέγεθος quoque de qualibet mensura usurpatur. v. Reitz. ad Lucian. Gymnas. §. 12. Ita si haec cum Battmanno explicaveris, non opus erit Creuzeri conjectura, qui Prolegom. ad Plotin. de Pulcritud. p. XVII. μήκει τοῦ νοῦ παρήκται legendum suspicatus est.

C ΣΩ. Φέρε, τί οἶε σὺ εἶναι τὸ αἷτιον κληθῆναι ἐκάστῳ τῶν ὄντων; ἄρ' οὐκ ἐκείνο τὸ τὰ ὀνόματα θίμενον;

ΕΡΜ. Πάντως πον.

ΣΩ. Οὐκοῦν διάνοια ἂν εἴη τοῦτο ἥτοι θεῶν ἢ ἀνθρώπων ἢ ἀμφοτέρων;

ΕΡΜ. Ναι.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ καλέσαν τὰ πράγματα καὶ τὸ καλὸν ταῦτόν ἐστι τοῦτο, διάνοια;

ΕΡΜ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὅσα μὲν ἂν νοῦς τε καὶ διάνοια ἐργάσθαι, ταῦτά ἐστι τὰ ἐπαινετά; ἃ δὲ μὴ, ψεκτά;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τὸ οὖν ἱατρικὸν ἱατρικὰ ἐργάζεται καὶ τὸ τεκτονικὸν τεκτονικά; ἢ πῶς λέγεις;

C. Πάντως πον.] δῆλον Par. G. Gud. Darmst.

ἀνθρώπων ἢ ἀμφοτέρων] Sic Bodl. Vat. A. Ven. ΞΠΣ. Vind. Par. G. Flor. a. b. c. d. i. Zitt. Vett. edit. ἀμφοτέρων. Dein Steph. pro. τὸ καλέσαν edidit τὸ καλόν.

ἃ δὲ μὴ, ψεκτά;] Libri τὰ, quod praecunte Bekkero de coniectura Heindorfii in ἃ mutavimus.

C. τὸ αἷτιον κληθῆναι] Huius constructionis exempla collegerunt Heindorf. ad h. l. Phaedon. p. 97. A. Euthydem. p. 305. C. Schaefer. Melett. p. 23. et ad Plutarch. Vitt. T. IV. p. 331. Post κληθῆναι autem vide, ne τι exciderit. Nam καλεῖν τινα sine accusativo rei magnopere vereor ne a Graecitate abhorreat. Quocirca nec κληθῆναι τι pro Graeco haberi poterit. Restituto autem τι omnia plana sunt et expedita, siquidem verborum sententia haec est: quamnam causam esse putas, cur cuique

rei nomen aliquod impositum sit?

ἢ ἀνθρώπων ἢ ἀμφοτέρων] Imperite scripserunt ἀμφοτέρων. Solent enim ἀμφοτέρων, οὐδέτερον, μηδέτερον al. saepissime poni absolute. v. ad Apolog. p. 22. E. Gorg. p. 524. C. Lachet. p. 187. A. περὶ θοῦρον ἢ θόρον ἢ χάρων ἢ ἀμφοτέρων.

Οὐκοῦν τὸ καλέσαν τὰ καλόν] Quod Stephanus edidit καλόν id quemadmodum librorum auctoritate destituitur, ita nec satis respondet praegressis τὸ τὰ ὀνόματα θίμενον, et τὸ

ΕΡΜ. Οὕτως ἔγωγε.

ΣΩ. Καὶ τὸ καλὸν ἄρα καλά;

ΕΡΜ. Αἰεὶ γέ τοι.

ΣΩ. Ἔστι δὲ γε τοῦτο, ὡς φάμεν, διάνοια;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ὅρθῶς ἄρα φρονήσεως αὕτη ἢ ἐπωνυμία ἐστὶ, τὸ καλόν, τῆς τὰ τοιαῦτα ἀπεργαζομένης, ἃ δὲ καλὰ φάσκοντες εἶναι ἀσπαζόμεθα.

ΕΡΜ. Φαίνεται.

Cap. XXX. ΣΩ. Τί οὖν ἐτι ἡμῖν λοιπὸν τῶν Ε τοιούτων;

ΕΡΜ. Ταῦτα τὰ περὶ τὸ ἀγαθόν τε καὶ καλόν, ξυμμέροντά τε καὶ λυσιτελοῦντα καὶ ἀφέλιμα καὶ κερδαλέα, καὶ τὰναντία τούτων.

417

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ μὲν ξυμμέρον ἤδη πον κἄν σὺ εὔροις ἐκ τῶν προτέρων ἐπισκοπῶν· τῆς γὰρ ἐπιστή-

D. τί οὖν ἐτι ἡμῖν λ.] Sic Bodl. Vat. A. Ven. ΞΣ. Vind. Par. G. Flor. d. Zitt. Edit. omnes: ἡμῖν ἐτι λ.

P. 417. κἄν σὺ εὔροις] V. ἄν. Bodl. Vat. A. Ven. ΠΣ. Vind. καὶ. Recte κἄν Coisl. Ven. A. Par. B. C. E. F. G. H. I. X. Vat. I. m. Gud. Flor. a. b. c. i. Dein προτέρων pro vulg. πρότερον praebuerunt Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. ΞΠΣ. Vind. Par. G. Gud. Zitt. Pro vulg. σκοπῶν autem e Bodl. Vat. A. Ven. ΠΣ. Vind. Flor. d. Zitt. ἐπισκοπῶν restitui.

αἷτιον κληθῆναι, sicut verissime iudicavit Heindorf. Praeterea quicunque hanc etymologiam memorant, non καλόν, sed καλέσαν legisse videntur. Placuit autem illa multis cum philosophis tum grammaticis, de quibus v. Creuzer. Prolegg. ad Plotin. de Pulcritud. p. XIX.

D. ἃ δὲ μὴ, ψεκτά;] Secutus sum Heindorfium et Bekkerum, qui pro τὰ δὲ μὴ, quod libros obsidet omnes, ἃ δὲ μὴ correxerunt. Nam servato τὰ intelligendum relinquitur ἐπαινετά, sensu absurdo. Relati-

vum expressit Ficinus: Quaecunque igitur mens et cogitatio agunt, laudanda sunt; quae non, vituperanda.

P. 417. ἐκ τῶν προτέρων ἐτι.] Sic libri optimi. Vulgo erat πρότερον, quod ne quis teneatur, monendum est utrumque esse usitatum, et τὰ πρότερον et τὰ πρότερα, posterius autem esse multo rarius et inusitatus. v. ad Menex. p. 235. B. Ex quo apparet, cur grammatici πρότερον potius quam προτέρων scripserint.

μης ἀδελφόν τι φαίνεται. οὐδὲν γὰρ ἄλλο δηλοῖ ἢ τὴν αἶμα φορὰν τῆς ψυχῆς μετὰ τῶν πραγμάτων, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ τοιοῦτου πραττόμενα συμπεφορτά τε καὶ συμφορα κεκλήσθαι ἀπὸ τοῦ συμπεριφέρεσθαι.

B EPM. Ἔοικε.

ΣΩ. Τὸ δὲ γε κερδαλέον ἀπὸ τοῦ κέρδους. κέρδος δὲ νῦν ἀντὶ τοῦ δέλτα ἀποδιδόντι ἐς τὸ ὄνομα δηλοῖ ὃ βούλεται· τὸ γὰρ ἀγαθὸν κατ' ἄλλον τῷ-πον ὀνομάζει. ὅτι γὰρ κεράννυται ἐς πάντα διεξιόν, ταύτην αὐτοῦ τὴν δύναμιν ἐπονομάζων ἔθετο τοῦ-νομα· δέλτα * δ' * ἐνδεῖς ἀντὶ τοῦ νῦν κέρδος ἐφ-θέξαστο.

EPM. Λυσίτελοῦν δὲ τί δή;

C ΣΩ. Ἔοικεν, ὦ Ἐρμόγετες, οὐχὶ καθάπερ οἱ κἀπήλοι αὐτῷ χρῶνται, ἐὰν τὸ ἀνάλωμα ἀπολύῃ, οὐ ταύτη λέγειν μοι δοκεῖ τὸ λησιτελοῦν, ἀλλ' ὅτι

EPM. Ἔοικε. ΣΩ. Τὸ δὲ γε κ.] Hoc Ἔοικε om. Bodl. Ven. ΞΣ. Vind. Zitt. Flor. d. sed v. infra.

C. ὃ καὶ Ὀμηρος π.] ὃ, additum e Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. AH. Par. BCEFGHIX. Vat. l. m. Florentinis, aliis, sola

οὐδὲν γὰρ ἄλλο δηλοῖ — συμπεριφέρεσθαι] Quod in editi. interpositum legitur post συμπεριφέρεσθαι verbum Ἔοικε, id etsi Bodl. Vat. aliisque boni libri omittunt, tamen meo quidem sensu prorsus est necessarium. Omissa enim hac Hermogenis responsione vehementer offendit repentina haec ad alius vocabuli originationem transitio. Quae ipsa causa est, cur etiam Heusdii et Heindorfii rationem improbandam censueamus, qui deleta Hermogenis responsione scripserunt: ἀπὸ τοῦ συμπεριφέρεσθαι ἔοικε. τὸ δὲ γε κερδαλέον κ. ε. λ. Enimvero viri egregii non potuerunt concipere, quod δηλοῖ primum eum accusativo, deinde eum infinitivo iunctum est; in qua tamen constructione non est quod haereamus. Nec vero negari potest non sine duritie

iam subiungi haec: Τὸ δὲ γε κερδαλέον ἀπὸ τοῦ κέρδους. Ad quae si quis ex superioribus intelligat δηλοῖ κεκλήσθαι, is sanequam fallatur plurimum. Vide igitur, an pro κεκλήσθαι rependum sit κέκληται, quo restituto omnis sublata erit asperi sermonis molestia.

B. Ἔθετο τὸ νόμα] Int. ὃ ὀνομασθέντος. v. ad p. 414. B. Deinde δ' post δέλτα de coniectura Heindorfii inserui Bekkeri secutus auctoritatem.

Ἔοικεν, ὦ Ἐρμόγετες, οὐχὶ κ.] In his ante omnia notandum, quod post Ἔοικεν deinceps denuo inferitur μοι δοκεῖ, cuius iterationis exempla dedi ad Phaedon. p. 60. C. Lysid. p. 221. E. Dein post pluralem οἱ κἀπήλοι ponitur ἀπολύῃ numero unitatis, quod et ipsum non praeter loquendi consuetudinem factum. v. ad Remp. III. p. 389. D. VIII.

τάχιστον ὄν τοῦ ὄντος ἴσταςθαι οὐκ ἔσ' τὰ πράγματα, οὐδὲ τέλος λαβοῦσαν τὴν φορὰν τοῦ φέρεσθαι στήναι τε καὶ παύσασθαι, ἀλλ' αἰεὶ λῦν αὐτῆς, ἂν τι ἐπιχειρῇ τέλος ἐγγίγνεσθαι, καὶ παρῆχυ ἀπανστον καὶ ἀθάνατον αὐτῆν· ταύτη μοι δοκεῖ ἐπιφημίσαι τὸ ἀγαθὸν λυσίτελοῦν· τὸ γὰρ τῆς φορᾶς λῦον τὸ τέλος λυσίτελοῦν καλέσαι. Ὁφέλιμον δὲ, ξενικὸν τὸ νόμα, ᾧ καὶ Ὀμηρος πολλαχοῦ κίχρηται, τῷ ὀφέλλειν· ἔστι δὲ τοῦτο τοῦ ἀύξιν καὶ ποιεῖν ἐπώνυμια.

Cap. XXXI. EPM. Τὰ δὲ δὴ τούτων ἐναντία D πῶς ἔχει ἡμῖν;

ΣΩ. Ὅσα μὲν ἀπόφησαν αὐτῶν, ὡς γέ μοι δοκεῖ, οὐδὲν δεῖ ταῦτα διεξιέναι.

EPM. Ποῖα ταῦτα;

ignorat ed. Steph. per errorem, ut videtur. Dein ὀφέλλειν Bodl. Ven. ΞΣ. Vind. Gud. Zitt. Veit. editi. ὀφέλλειν, quod iam Cornarius emendaverat. Libri non pauci ὀφέλλειν.

D. ὡς γέ μοι δοκεῖ] γ' ἐμοὶ Par. G. Zitt.

p. 558. A. Tam λυσίτελοῦν idem est quod λῦον τὰ τέλη κ. ἀπολύειν τὰ ἀνάλωμα, quemadmodum dixit Diphilus apud Athen. p. 227. αἱ πρόσοδοι λῦοναι τὰ ἀνάλωμα. Photius Lex. Λύειν τέλη· ἀπὸ τοῦ λυσίτελοῦ. v. Valckenar. ad Eurip. Hippolyt. v. 441. Denique illa: ἀλλ' αἰεὶ λῦν αὐτῆς ἂν τι ἐπιχειρῇ ἐγγίγνεσθαι. hanc in modum iungenda sunt: ἀλλ' αἰεὶ λῦν, ἂν τέλος τι αὐτῆς ἐπιχειρῇ ἐγγίγνεσθαι.

C. δοκεῖ ἐπιφημίσαι] Verbum ἐπιφημίσαι etsi h. l. permulari potest cum ἐπονομάσαι, adiunctam tamen hic quoque habet notionem τῆς φήμης, boni ὀμνισ τοῦ λόγου, non minus quam in vulgatiore illa structura ἐπιφημίσαι τὸ τι, de qua v. Hemsterhus. ad Lucian. Prom. §. 1., ut propemodum idem videatur, quod dicit Plato De Legg. IX. p. 878.

A. φήμης ἵνα ἐπονομάζω. — Heindorf. — Ad verba: τὸ γὰρ τῆς φορᾶς — καλέσαι, de- nuo intell. μοι δοκεῖ.

ὃ καὶ Ὀμηρος — τῷ ὀφέλλειν] Homerus quia verbo ὀφέλλειν quidem multis locis usus est, veluti Iliad. γ', 62. δ, 383. π', 631., nusquam vocabulo ὀφέλιμον, Cornarius expunxit ὃ, quod ipsum protenus foras eiecit Stephanus, invitis libris omnibus. At vero Socrates Homerum ait peregrino illo vocabulo usum esse, quatenus verbum ὀφέλλειν usurpaverit. Quocirca limjandi iudicii causa pro- nomini ὃ per appositionem additur τῷ ὀφέλλειν. Dein pro ποιεῖν Heindorfius non inepte legendum coniecit ποιεῖν vel πῶνα ποιεῖν.

D. ὡς γέ μοι δοκεῖ] Bekker. ex uno cod. ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖ dedit; praeter necessita-

ΣΩ. Ἀξύνφορον καὶ ἀνωφελὲς καὶ ἀλυσιτελὲς καὶ ἀκερδές.

ΕΡΜ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ἀλλὰ βλαβερόν γε καὶ ζημιῶδες.

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ τὸ μὲν γε βλαβερόν τὸ βλέπον τὸν ἔοῦν εἶναι λέγει· τὸ δὲ βλέπον αὐτὸ σημαίνει βουλόμενον ἄπειν· τὸ δὲ ἄπειν καὶ δεῖν ταῦτόν ἐστι, τοῦτο δὲ πανταχοῦ ψέγει. τὸ βουλούμενον οὖν ἄπειν ἔοῦν ὀρθότατα μὲν ἂν εἴη βουλευπεροῦν, καλλωπισθέν δὲ καλεῖσθαι μοι φαίνεται βλαβερόν.

ΕΡΜ. Ποικίλα γέ σοι, ὦ Σώκρατες, ἐκβαίνει τὰ ὀνόματα, καὶ γὰρ νῦν μοι ἔδοξας ὡς περ τοῦ τῆς Ἀθηναίας νόμου προαύλιον στομαυλῆσαι, τοῦτο 418 τὸ ὄνομα προειπῶν τὸ βουλευπεροῦν.

ΣΩ. Οὐκ ἔγωγε, ὦ Ἐρμόγετες, αἴτιος, ἀλλ' οἱ θέμενοι τὸ ὄνομα.

E. εἴη βουλευπεροῦν] βουλευπεροῦν Colcl.
τῆς Ἀθηναίας νόμου] Ἀθηναίας Vat. A. Ven. II. Flor.
d, quod recepit Bekker. Ἀθηναίας Colcl. Ven. A. Par. BEFGIX.
Vat. I. m. Flor. a. b. c. i. Gud. probante Heindorfio.
P. 418. Οὐκ ἔγωγε, ὦ Ἐρμ.] V. ἔγω, adversantibus Bodl.
Vat. A. Ven. ZIIΣ. Vind. Flor. d.

tem. Neque enim pronomen habet τῶσιν. v. ad Protag. p. 342. A. Apol. Socr. p. 19. E. Criton. p. 45. D.

τὸ βλέπον τὸν ἔοῦν λέγει] V. ad p. 414. B.

E. ὡς περ τοῦ τῆς Ἀθηναίας νόμου προαύλιον] Pro Ἀθηναίας Heindorf. cur Ἀθηναίας corrigendum putaverit, equidem non exputo. v. ad Euthydem. p. 302. D. Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 394. Quod Bekker. suscepit Ἀθηναίας, id quominus nunc camprobem, prohibet libri Bodleiani auctoritas, in quo assentientem habeo Winckelman-

num ad Euthydem. p. 131. Fuit autem νόμος sive modus Minervae varius et multiplex. v. Pollux IV. 77. coll. IV. 66. Hexych. in v. Ἀθηναί. et quae Boeckh. disputavit Explicat. Pindar. p. 345. Itaque facete Hermogenes Socratem ait veluti προαύλιον sive praeludium quoddam modi Minervae cecinisse, quam ποικίλον istud nomen βουλευπεροῦς in medium attulerit. Videlicet ipse νόμος quum esset magnae varietatis, ne praeludium quidem potuit esse simplex et aequabile, quia alioquin nulla potuisset esse modorum similitu-

ΕΡΜ. Ἀληθῆ λέγεις· ἀλλὰ δὴ τὸ ζημιῶδες τί ἂν εἴη;

ΣΩ. Τί δ' ἂν εἴη ποτὲ ζημιῶδες; θάσσαι, ὦ Ἐρμόγετες, ὡς ἐγὼ ἀληθῆ λέγω λέγων, ὅτι προστιθέμετες γράμματα καὶ ἐξαιρούμετες σφόδρα ἄλλοιοῦσαι τὰς τῶν ὀνομάτων διανοίας, οὕτως ὥστε σμικρὰ πάνυ παραστρέφοντες ἐνίοτε τὰναντία ποιεῖν σημαίνειν· αἶον καὶ ἐν τῷ δέοντι· ἐνενόησα γὰρ αὐτὸ καὶ ἀνεμνήσθην ἄρτι ἀπὸ τοῦδε, ὃ ἐπιλλόν σοι εἶρεῖν, ὅτι ἢ μὲν νέα φωνὴ ἡμῖν ἢ καλὴ αὐτὴ καὶ τοῦναντίαν περιέτρεψε μνηνεῖν τὸ δέον καὶ τὸ ζημιῶδες, ἀφανίζουσα ὃ τι νοεῖ, ἢ δὲ παλαιὰ ἀμφοτέρων δηλοῖ ὃ βούλεται τοῦνομα.

ΕΡΜ. Πῶς λέγεις;

ΣΩ. Ἐγὼ σοι εἶρω. οἶσθα, ὅτι οἱ παλαιοὶ οἱ ἡμέτεροι τῷ ἰῶτα καὶ τῷ δέλτα εὖ μάλα ἐχρῶντο, καὶ οὐκ ἦκιστα αἱ γυναῖκες, αἵπερ μάλιστα τὴν ἀρχαίαν 4 φωνὴν σώζουσαι, νῦν δὲ ἀντὶ μὲν τοῦ ἰῶτα ἢ

ποτὲ ζημιῶδες;] τὸ ζημιῶδες Heindorf. ex Gud. suo script. Sed alii libri articulum non confirmant.

ὡς ἐγὼ ἀληθῆ λέγω] V. ἀληθῆ cum Ven. Z. pessime.
B. περιέτρεψε μνηνεῖν] περιστρέψε Ven. Z. Vind. Vat. m. Zitt.

τῷ ἰῶτα καὶ τῷ δέλτα] τὸ bis Bodl. et pauci alii.

do et convenientia. Iam vero quod Hermogenes hoc nihil vult esse nisi praeludium all-quod, tecte ille significat maiora etiam mox secutura esse etymologiae portenta, quae quasi ipsum νόμον efficiant. Verham στομαυλῆσαι, de quo v. Pollux II. 101., commode dictum de eo est, qui mirae vaeulationis vocabulum pronuntiat.

P. 418. ὡς περ πάνυ παραστρ.] Pertinet πάνυ ad σμικρὰ, de qua collocatione v. ad Menex. p. 235. A. Mox ἀνεμνήσθην ἀπὸ τοῦδε dictum eodem modo, quo loquitur ἀπὸ

τότου, de qua dixi ad Phaedr. p. 230. B. extr. Verba ἢ καλὴ αἴτη habent cavillationis et irrisionis cuiusdam significacionem. — περιέτρεψε μνηνεῖν, i. e. περιστρέψε το δέον καὶ τὸ ζημιῶδες, ὡς τε (αἴτιό) καὶ (ἀδελφ) τοῦναντίον μνηνεῖν.

C. αἵπερ μάλιστα τὴν ἀρχ. φ.] Apie Huschkius Analect. Crit. in Anthol. Graec. p. 88. comparavit Cicer. de Orat. III. 12. Equidem quum audio socrum meam Laelliam (facilius enim mulieres incorruptam antiquitatem conservant, quod multorum sermonis

ἢ ἢ ἦτα μεταστρέφουσαν, ἀπὲ δὲ τοῦ δέλτα ζῆτα, ὡς δὴ μεγαλοπρεπέστερα ὄντα.

ERM. Πῶς δὴ;

ΣΩ. Οἷον οἱ μὲν ἀρχαιότατοι ἡμέραν τὴν ἡμέραν ἐκάλουν, οἱ δὲ ἡμέραν, οἱ δὲ νῦν ἡμέραν.

ERM. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Οἶσθα οὖν, ὅτι μόνον τοῦτο δηλοῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τὴν διάνοικαν τοῦ θεμένου; ὅτι γὰρ ἀσμένους τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἡμέρουσιν ἐκ τοῦ σκό-

D τούτος τὸ φῶς ἐγίγνετο, ταύτη ὠνόμασαν ἡμέραν.

ERM. Φαίνεται.

ΣΩ. Νῦν δὲ γε τετραγῶδημένον οὐδ' ἂν κατανοήσεις ὃ τι βούλεται ἡ ἡμέρα. καίτοι τινὲς οἴονται, ὡς δὴ ἡ ἡμέρα ἡμέρα ποιεῖ, διὰ ταῦτα ὠνομάσθαι αὐτὴν οὕτως.

ERM. Δοκεῖ μοι.

C. ἀπὲ δὲ τοῦ δέλτα] τοῦ accessit nuper e Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. ΞΣ. Vind. Par. BCEFGHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. d. i. Gud. Darmst. Zitt.

οἱ δὲ ἡμέραν] Desunt haec in Par. G. et Zitt. Heindorf. malebat: οἱ δὲ ἡμέραν ἡμέραν.

ὅτι μόνον τοῦτο δηλοῖ] τοῦτων Ven. A. Par. BCEFHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c.

D. ταύτη ὠνόμασαν] Sic Bodl. Vat. A. Ven. ΠΣ. Par. BCEFGI. Vat. I. m. Flor. a. b. c. d. i. Zitt. Vulgo erat ταύτην. Dein Bodl. Gud. ἡμέραν, unde Heindorf. coni. ταύτη ὠνό-

expertes ea tenent semper, quae prima didicerunt), sed eam sic audio, ut Plautum mihi aut Naevium videar audire. Redit autem tota res ad pronuntiationem, cuius usum veterem mulierculae in gynaeceis suis retinebat.

ἡμέραν τὴν ἡμέραν] Aliud quid secutus est Proclus p. 46. ed. Boisson. τὸ γὰρ ὄνομα τῆς ἡμέρας ἐτυμολογῶν (ὁ Πλάτων) ἐρεῖ τοὺς μὲν παλαιούς ἡμέραν λέγειν διὰ τοῦ τ, τοὺς δὲ ὑστεροὺς διὰ τοῦ εἰ λέγοντας ἡ-

μέραν, ὡς τοῦ εἰ στοιχείου καὶ τὴν διφθογγὸν σημαίνοντας. Unde Heindorf. Platonis manum suspicatur hanc fuisse: οἱ δὲ ὑστερον ἡμέραν, οἱ δὲ νῦν ἡμέραν. Alia habet Etymol. Magn. p. 429. 33., qui nec hunc Platonis locum silentio transmisit.

D. ταύτη ὠνόμασαν ἡμέραν] Vere, opinor, Heindorf. ὠνόμασαν legendum coniecit, propter praegressum τοῦ θεμένου. Mox de v. τετραγῶδημένον v. p. 414. C. Sententia verborum haec est: nunc

ΣΩ. Καὶ τό γε ζυγὸν οἶσθα ὅτι δυογὸν οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν.

ERM. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ τὸ μὲν γε ζυγὸν οὐδὲν δηλοῖ, τὸ δὲ τοῖν δυεῖν ἕνεκά τῆς δέσεως ἐς τὴν ἀγωγὴν ἐπωνόμασται δυογὸν δικαίως· νῦν δὲ ζυγόν. καὶ ἄλλα πάμ-

E πολλα οὕτως ἔχει.

ERM. Φαίνεται.

ΣΩ. Κατὰ ταῦτα τοῖντον πρότον μὲν τὸ δῖον οὕτω λεγόμενον τούναντιον σημαίνει πᾶσι τοῖς περὶ τὸ ἀγαθὸν ὀνόμασιν· ἀγαθοῦ γὰρ ἰδέα οὖσα τὸ δῖον φαίνεται δεσμός εἶναι καὶ κώλυμα φορᾶς, ὡς περ ἀδελφόν ὄν τοῦ βλαβεροῦ.

ERM. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες, οὕτω φαίνεται.

ΣΩ. Ἄλλ' οὐκ, ἐὰν τῷ ἀρχαίῳ ὀνόματι χρῆ, ὃ

μασαν τὴν ἡμέραν ἡμέραν.

Νῦν δὲ γε τετραγῶ] γε om. Vat. A. Par. G. Vat. m. Darmst. In Flor. d. est δὲ γε.

ἡ ἡμέρα ἡμέρα π.] Articulus, quem vet. edit. omittunt, ex optimis plurimisque libris est restitutus.

τὸ δὲ τοῖν δυεῖν] V. δυεῖν, quod unus fere Par. E. tuelur. Mox Par. G. Gud. et rec. Ven. II. δυογὸν μὲν δικαίως.

E. ὡς περ ἀδελφόν ὄν τοῦ βλ.] ὄν om. Bodl. Vat. A. Ven. IIΣ. Vind. Flor. Zitt. recte fortasse; nec tamen ausus sum extrudere.

vero quum nomen istud sitformatum magnificentius, ne suspiceris quidem, quid sit, quod ἡμέρα significet. — ὡς δὲ ἡ ἡμ., quasi scilicet ἡ ἡμέρα omnia reddat ἡμέρα. Mox pro δυογόν Schneiderus in lex. δυογόν scribi iubet ex Etymol. M. p. 411. Ζυγός παρὰ τὸ δῖον ἔχειν δυαγός, καὶ ἐν ἀντικεινῇ δυγός καὶ ζυγός.

E. ἀγαθοῦ γὰρ ἰδέα οὖσα] Participium οἶον praedicato accommodatum est, quum proprie esse debuerit ὄν. Sed

non ita rara est haec syntaxis. v. Menon. p. 79. D. E. p. 87. C. Protagor. p. 354. C. al. Patet vero haec quoque non sine cavillatione ad mentem Protagoreorum disputari.

Ἄλλ' οὐκ, ἐὰν τῷ ἀρχ.] h. e. ἀλλ' οὐκ οὕτω φαίνεται, ἐὰν τ. ἀρχ. x. τ. λ. Tum ad ἀλλ' ἐτυμολογῶν intellige τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, ut sententia haec sit: sed pristinum illud nomen conveniet cum iis, quae antea memoravimus, bonis. Nimirum illa omnia motum, non quietem et

410 πολὺ μᾶλλον εἰκός ἐστιν ὁρθῶς κεῖσθαι ἢ τὸ νῦν, ἀλλ' ὁμολογήσει τοῖς πρόσθεν ἀγαθοῖς, ἐὰν ἀντὶ τοῦ εἶ τὸ ἴδιον ἀποδιδῶς, ὡς περ τὸ παλαιόν· διὸν γὰρ αὐτὸ σημαίνει, ἀλλ' οὐ δέον, τάχαθόν, ὅπερ δὴ ἐπαίνει. καὶ οὕτως οὐκ ἐναντιοῦται αὐτὸς αὐτῷ ὅ τὰ ὀνόματα τιθέμενος, ἀλλὰ δέον καὶ ἀφελίμον καὶ λυσιτελοῦν καὶ κερδαλέον καὶ ἀγαθόν καὶ ξυμμέρον καὶ εὐπορον τὸ αὐτὸ φαίνεται, ἐτέροις ὀνόμασι σημαίνον τὸ διακοσμοῦν καὶ ἰὸν πανταχοῦ ἐγκεκοσμη-
B σμένον, τὸ δὲ ἴσχυον καὶ δοῦν μεγόμενον. καὶ δὴ καὶ τὸ ξημιῶδες, ἐὰν κατὰ τὴν ἀρχαίαν φωνὴν ἀποδῶς ἀντὶ τοῦ ζῆτα δέλτα, φανερῆται σοι κεῖσθαι τὸ ὄνομα ἐπὶ τῷ δοῦντι τὸ ἰὸν, ἐπονομασθὲν δημιῶδες.

Cap. XXXII. EPM. Τί δὲ δὴ ἡδονὴ καὶ λύπη καὶ ἐπιθυμία καὶ τὰ τοιαῦτα, ὧ Σώκρατες;

P. 419. διὸν γὰρ αὐτὸ σ.] διῶν Vat. A. Ven. Σ. Vind. Flor. d. et pr. Bodl. Ven. II. δάιον Par. G. Gud. et rec. II. διὸν marg. Bodl. cum. editt.

ὅπερ δὴ ἐπαίνει] δὴ pro vulg. ἀεὶ dedi e Bodl. Vat. A. Ven. II. Σ. Vind. pr. Σ. et Bas. 2. In Flor. d. scriptum: ὅπερ ἀεὶ δὴ ἴπ.

ἑτέροις ὀνόμασι σημαίνον] Vat. m. a. pr. m. σημαίνων. τὸ διακοσμοῦν καὶ ἰὸν] Vett. editt. καὶ διὸν. Par. G. Darmst. καὶ οἶον. Ceteri libri καὶ ὄν, unde Bekkerus sollertiter effinxit καὶ ἰὸν. v. ann.

statum, significabant. Vult autem τὸ δέον idem esse quod τὸ διόν, i. e. τὸ διόν. — ἀεὶ ἐπαίνει, sc. ὁ νομοθέτης ἢ ὁ τὰ ὀνόματα τιθεῖς.

P. 419. τὸ αὐτὸ φαίνεται, ἐτέροις ὀνόμασι] Pro σημαίνον Heindorf. σημαίνων legendum putabat, sicuti perscriptum est in uno codice. At ita proximum illud περιγόμενον caret apta cum reliquis verbis iunctura. Quocirca Buttm. malebat σημαίνον. Sed ne hoc quidem necessarium. Tenendum est haud dubie σημαίνον. Nam τὸ αὐτὸ φαίνεται idem est quod τὸ αὐτὸ ὄν φαίνεται, cui deinde apte adiungitur σημαίνον. Sensus verborum, si

quid video, hic est: Sed δέον et ἀφελίμον et ξυμμέρον et εὐπορον idem videtur, ut quod diversis nominibus significet τὸ διακοσμοῦν et ἰὸν, ubique celebratum; illud vero, quod retinetur atque vincit, videtur reprehendi. Pro ἰὸν, quod libri tuentur, vulgò erat διόν, quod alicui praefendum videatur. Sed diligenter observandum est praepositionem duobus verbis se excipientibus communem sexcenties semel tantum poni neque in altero verbo iterari. v. ad Phaedon. p. 59. B. Phaedo. p. 248. A. Schaefer. ad Plutarchi Vitt. T. V. p. 332. et 380.

E. ἢ τε γὰρ ἡδονή, ἢ

ΣΩ. Οὐ πάνυ χαλεπὰ μοι φαίνεται, ὧ Ἐρμοῦ γενεῖς. ἢ τε γὰρ ἡδονή, ἢ πρὸς τὴν ὄνησιν ἔοικε τιγούσα πράξις τοῦτο ἔχειν τὸ ὄνομα — τὸ δέλτα δὲ ἐγκρίται, ὡς τε ἡδονή ἀντὶ ἡονῆς καλεῖται — ἢ τε λύπη ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος ἔοικεν ἐπονο-
C μασθῆναι, ἣν ἐν τούτῳ τῷ πάθει ἴσχει τὸ σῶμα. καὶ ἢ γε ἀνία τὸ ἐμποδίζον τοῦ ἔναι. ἢ δὲ ἀλγηδῶν ξενικόν τι φαίνεται μοι, ἀπὸ τοῦ ἀλγεινοῦ ὀνομασμένον. ὀδύνη δὲ ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως τῆς λύπης κεκλημένη ἔοικεν. ἀχθῆδῶν δὲ, καὶ παντὶ δῆλον ἀπεικασμένον τὸ ὄνομα τῷ τῆς φορᾶς βάρει. χαρὰ δὲ τῆ διαχύσει καὶ εὐπορίᾳ τῆς ῥοῆς τῆς ψυχῆς ἔοικε κεκλημένη. τέρψις δὲ ἀπὸ τοῦ τερπνοῦ· τὸ δὲ τερπνόν
D ἀπὸ τῆς δια τῆς ψυχῆς ἔρψιως πνοῇ ἀπεικασθὲν

C. ἔοικεν ἐπονομασθῆναι] Bodl. ἐπονομασθῆναι. Coisl. Ven. A. Par. BCFGHIX. Vat. l. m. Gud. Flor. a. b. c. Gud. Darmst. ἐπονομάσθαι.

κεκλημένη ἔοικεν] Sic Ven. ΞΣ. Vind., quos recte secutus est Bekkerus. Vulgo scribebatur: κεκλημένη. Herm. ἔοικεν. Socr. Ἀχθῆδῶν δὲ κ. τ. λ.

D. διὰ τῆς ψυχῆς ἔρψιως] τέρψιως Coisl. Ven. A. Par. GGHIX. Vat. l. m. al. Deinde πνοῇ Bodl. Ven. ΑΣ. Vind. alii non pauci. πνοῆς eraso iota Coisl.

πρὸς τὴν ὄνησιν —] Nam ἡδονήν quod attinet, etc. Est enim hic nominativus absolutus, cuius alia notavimus exempla ad p. 403. A. Eodem modo explicandum quod mox sect. C. legitur, ἀχθῆδῶν δὲ, καὶ παντὶ δῆλον κ. τ. λ.

C. ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος] Itaque λύπην ductam arbitratur a λύνω, ut quae corpus quasi dissolvat, quam etymologiam probavit etiam Chrysippus apud Cicero. Tuscul. III. 25., ubi vid. I. Davila. — ἐν τούτῳ τῷ πάθει, sc. ἐν τῇ λύπῃ. — Pro ἢ equidem malim ἢ, ut ἴσχει sit impositum, retineat, constitutum teneat.

ὀδύνη δὲ ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως — κεκλημένη ἔοικεν] Verbum ἔοικεν vulgo Hermogeni tributum de Heusdii coniectura, etiam Heindorfio Bekkeroque probata, Socrati ascripti, qui dehinc plura sermone perpetuo explicat. Constructio haudquaquam insolens est, ut nesciam, cur Heindorf hic fortasse κεκλημένη scribendum putaverit. Supra p. 408. E. ἔοικε τόνον κατὰδῆλον γινόμενον ἀν μᾶλλον, εἰ τῷ Λοικῶ τις ὀνόματι χρῆται, ubi v. ann. Dativum κεκλημένη Astius recepit.

χαρὰ δὲ τῇ διαχύσει —] Nomen χαρὰς impositum videtur diffusioni et effu-

κέληται; ἐν δίκῃ μὲν ἂν ἔρπονν καλούμενον; ὑποχρόνον δὲ τερπνόν παρηγγέμενον. εὐφροσύνη δὲ οὐδὲν προσδεῖται τοῦ διότι ῥηθῆναι· παντὶ γὰρ δήλον, ὅτι ἀπὸ τοῦ εὐ τοῖς πράγμασι τὴν ψυχὴν ζυμμερεσθαι τοῦτο ἔλαβε τὸ ὄνομα, εὐφροσύνην, τὸ γὰρ δίκαιον· ὁμοῦ δὲ αὐτὸ καλούμεν εὐφροσύνην. οὐδ' ἐπιθυμία

E χαλεπὸν· τῇ γὰρ ἐπὶ τὸν θυμὸν ἰούση δύναμις δήλον ὅτι τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα. θυμὸς δὲ ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς ἔχει ἂν τοῦτο τὸ ὄνομα, ἀλλὰ μὴν ἕμερός γε τῷ μάλιστα ἔλκοντι τὴν ψυχὴν ῥῶ ἐπωνομάσθη· ὅτι γὰρ ἕμενος ῥῶ καὶ ἐφιέμενος

420 τῶν πραγμάτων, καὶ οὕτω δὴ ἐπισπᾶ σφόδρα τὴν ψυχὴν διὰ τὴν εἶναι τῆς ῥοῆς, ἀπὸ ταύτης οὖν πάσης τῆς δυνάμεως ἕμερος ἐκλήθη. καὶ μὴν

[εὐφροσύνην τὸ γὰρ δ.] V. εὐφροσύνη. Vat. A. Ven. II. Ven. S. Vind. Bodl. εὐφροσύνη. Ven. S. Par. H. et rec. AII. εὐφροσύνη. unde cum Bekkero dedimus εὐφροσύνην.

E. ἀπὸ τῆς θύσεως] τ. φασίως. Par. G. φάσιως Darmst. P. 420. ὅτι ἔρπει] Sic Bodl. Vat. A. Ven. SII S. Vind. Zitt. pro vulg. ἐρρεῖ. Nam ἔρρει propius accedi ad ἔρως.

B. ἀπὸ τοῦ ἔρρειν ἔρρος] ἔρρος Vat. A. Ven. S. Vind.

xui animi. Enimvero veteres putabant animum voluptate diffundi, tristitia contrahi, quod decretum Plato secutus est Philob. p. 31. A. Sympos. p. 206. D. ubi v. ann.

D. ἐν δίκῃ μὲν ἂν ἔρπονν καλ.] Praepositionem ἐν cum nomine copulatam constat ad verbi periphrasin efficere. Itaque ἐν δίκῃ idem est, quod Aeschyl. Eumen. 221. dixit ἐνδίκως, recte, vere. Sic ἐν τάξει est apud Sophocl. Aiac. 816., ubi schol. ἀντὶ τοῦ τάξεως, et ἐν δίκῃ apud Pindar. Nem. v. 25. Mox similiter τὸ γὰρ δίκαιον.

οὐδ' ἐπιθυμία χαλεπὸν] nec nominis ἐπιθυμία origo et vis ad indagandum difficilis est.

E. ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ

[ζέσεως] ab impetu et fervore animi. Nam θύειν proprie est cum impetu ferri, unde de ventis, procellis, tempestatibus, undis, fluminibus, aliis id genus rebus usurpari solet.

P. 420. σημαίνων οὐ τοῦ παρόντος εἶναι.] Hic quid verbis ἕμερος τε καὶ ῥοῆματος sciendum sit, vix quisquam dixerit. Sed iis eiectis planus est verborum sensus est expeditus. Quocirca non dubito, quin hic rursus glossema habeamus codicibus nostris longe antiquioribus. Interpretanda autem verborum sententia sic est: πόθος ita usurpatur, ut hoc nomen significet se non ad praesens quid referri, sed ad id, quod in alio quopiam loco versetur atque ab-

πόθος αὖ καλεῖται σημαίνων οὐ τοῦ παρόντος εἶναι [ἕμερος τε καὶ ῥοῆματος], ἀλλὰ τοῦ ἄλλοθι πον ὄντος καὶ ἀπόντος, ὅθεν πόθος ἐπωνομάσται, ὅς τότε, ὅταν παρῆ οὐ τις ἐρίετο, ἕμερος ἐκαλεῖτο· ἀπαγενομένου δὲ ὁ αὐτὸς ὄντος πόθος ἐκλήθη. ἔρως δὲ, ὅτι ἐρρεῖ ἔρρωθεν καὶ οὐκ οἰκεία ἐστὶν ἡ ῥοή αὐτῆ τῷ ἔχοντι, ἀλλ' ἐπεισάκτος διὰ τῶν ὁμμάτων, διὰ ταῦτα ἀπὸ τοῦ ἐρρεῖν ἔρρος τὸ γὰρ παλαιὸν ἐκαλεῖτο· τῷ γὰρ οὐ ἀντὶ τοῦ ὦ ἐχρῶμεθα· νῦν δ' ἔρως κέληται διὰ τὴν τοῦ ὦ ἀντὶ τοῦ οὐ μεταλλαγῆναι. Ἀλλὰ τί ἐτι οὐ λέγεις ὅ τι σκοπῶμεν;

ΕΡΜ. Δόξα καὶ τὰ τοιαῦτα πῆ σοι φαίνεται;

ΣΩ. Δόξα δὴ ἦτοι τῇ διώξει ἐπωνομάσται, ἢν ἡ ψυχὴ διώκουσα τὸ εἶδέναι, ὅπῃ ἔχει τὰ πράγματα,

Zitt. Ven. S. a pr. m. et corr. Bodl. Causa erroris aperta: nempe librarii ignorabant per ὠν designari litteram ὦ.

Δόξα δὴ ἦτοι τῆ δ.] Edit. omnes inde a Steph. Δόξα μὲν ἦτοι. Sed pro μὲν in eod. omnibus est δέ, praeter Ven. S., qui habet μὲν δὴ, et Flor. d., cui δὴ acceptam referimus.

τὸ εἶδέναι, ὅπῃ ἔχει] Sic Bodl. Vat. A. Ven. II. Par. G. Gud. Zitt. Flor. d. Legebatur olim τοῦ εἶδέναι.

sit. Videlicet ridicule Socrates πόθον ductum arbitratur a ποθῆ, i. e. πον. Discrimen autem hoc inter ἕμερος et πόθον constitutum quantopere a grammaticis celebratum sit, docte exposuit Creuzerus ad Florentin. de Pulcritud. p. 213.

ὅτι ἐρρεῖ ἔρρωθεν] De re conf. Phaedr. p. 251. B. ibique annot. — τῷ ἔχοντι sc. αὐτόν. v. ad Phaedr. p. 235. A.

B. τὸ γὰρ οὐ ἀντὶ τοῦ ὦ ἔχρ.] Pro οὐ, quod libri meliores suppeditarunt, vett. edit. habent ὦ. Sed audias Eustathium ad Iliad. p. 1061. = p. 246. Tom. III. ed. Lips. ὅτι δὲ τὸ ὦ στοιχείον οὐ ἰσχύει, καθὰ καὶ τὸ ἦ, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, καὶ ἡ ἀλήθεια, ἢ τοῦ στοιχείου περισπῶνται καὶ αὐτὰ ὡς μακρὰ· βραχέα γὰρ ὄντα οὐκ

εἶχον περισπῶσαι. Ceterum ex hoc loco et p. 426. collegerunt viri docti Cratylum post Olymp. XCIV. 2. scriptum esse, quo anno sub Kuclidis magistratu vacales Ionicae H et Ω publica auctoritate receptae sunt. v. Muret. Varr. Lectt. XVIII. c. 1. Wesseling. ad Petiti Legg. Att. p. 194. Corsini Fast. Attic. T. III. p. 276 sqq. Valckenar. ad Eurip. Phoen. v. 688. Wolf. Prolegom. in Homer. p. LI sqq. et imprimis p. LXII sqq. De quo iudicio quid existimandum sit, in Prolegomenis disputavimus.

Ἀλλὰ τί ἐτι οὐ λέγεις.] Heindorf. scribendum censet Τί γὰρ οὐ λέγεις vel τί γὰρ οὐ λέγεις. Mihi lectio librorum ita defendi posse videtur, ut γὰρ negligentius dicamus post

πορεύεται, ἢ τῇ ἀπὸ τοῦ τόξου βολῇ. ἔοικε δὲ τούτῳ μᾶλλον, ἢ γούν οἷσις τούτῳ ξυμφανεί. οἷον γὰρ
 C τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, οἷον ἔστιν ἕκαστον τῶν ὄντων, δηλοῦσθι προσέκειν, ὡσπερ γε καὶ ἡ βουλὴ πρὸς τὴν βολὴν, καὶ τὸ βούλευσθαι τὸ ἐπιεῖσθαι σημαίνει, καὶ τὸ βουλευέσθαι πάντα ταῦτα δόξῃ

[ἔοικε δὲ τούτῳ μ.] Sic Coisl. Par. BCEFGHIX. Vat. l. m. Flor. b. c. d. et corr. AH. pro vulg. τοῦτο. Pro μᾶλλον Vat. A. Flor. d. μάλαστα.

C. οἷον γὰρ τῆς ψ.] οἷον ἴσως Bodl. et pr. Ven. II. εἰσιν ἴσως man. corr. in Ven. II. Velt. edit. οἷον. Accusativum praebuerunt Coisl. Vat. l. Gud. In Flor. a. b. c. l. est εἰσιν et in marg. οἷον.

[ἐπὶ τὸ πρᾶγμα] Sic primus dedi e Bodl. Vat. A. Ven. ZZ. Vlad. Par. G. Gud. Darmst. Flor. d. Zitt. Liegebatur ἐπὶ τῶν πρᾶγμα.

et interpositum esse, quum accurate scribendum fuerit sic: ἀλλὰ εἰ οὐ λέγεις ὅτι εἶς οὐκ ἔοικεν.

C. οἷον γὰρ τῆς ψυχῆς —] „Οἷον hoc ductum apparet a Platone ἀπὸ τοῦ φέρειν, unde sunt illa δῆλός, οἷστρος, al. In cod. tamen Gudianus huic οἷον adscriptam est ἴσως, ex quo suspicio nobis oboritur Platonem scripsisse ἴσως, quod propius sane ad illam ἀπὸ τοῦ τόξου βολῆν accedit, ut vocabulum οἷσις compositum intelligatur ex ἴσως (ἀπὸ τοῦ ἵσται, i. e. βάλλειν) et οἷον.“ Heindorf. Cod. Bodl. οἷσις ἴσως, unde origo istius ἴσως, quod in pluribus libris comparet, manifesta est. Alii habent εἰσιν, quo Heindorfii coniectura, sane egregia illa, non mediocriter confirmatur. — πρὸς τὴν βολὴν, sc. σημαίνει. Malim autem etiam deinceps scriptum esset καὶ τὸ βούλευσθαι πρὸς τὸ ἐπιεῖσθαι.

Τέλος γὰρ ἦδη θέλω. ἀνάγκη δ' οὐκ κ. τ. λ.] Lo-

cus hic, si quis alius, virorum doctorum torisit ingenia, nec tamen alia, opinor, indigebat medela nisi unius literalis adfectione et mutata verborum interpunctione. Legitur autem vulgo sic: Hermog. Ταῦτά μοι ἦδη δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, πικρότερα ἐπάγειν· τέλος γὰρ ἦδη θεῶ. ἀνάγκη δ' οὐκ εἶς βούλομαι διαπεράναι, ὅτι τούτοις ἔδης ἴσται καὶ τὸ ἰκονοῖον. Socrat. Τὸ μὲν οὐκ ἰκονοῖον. In Ald. rectius ante τέλος γὰρ nomen Socratis ponitur. Neque enim Hermogenem, Socratis auditorem, decet haec: εἶς βούλομαι διαπεράναι. Hoc igitur tandem restitimus. Sed magnam difficultatem creavit istud θεῶ, de quo quam varie homines docti statuerint, breviter narrare iuvat. Stephanus igitur coniecit: εἰς τέλος γὰρ ἦδη θεῶ, nam ad finem iam propero. Parum Graeco. Abreschius Auctar. Theoyd. p. 306. corrigit θεῶ, hoc sensu: finem iam quae se respice s. impone. Absurde. Schleiermacherus interpretatur: Denn der Gott geht

ἐπάγειν· ἄττα γαίνεται τῆς βολῆς ἀπεικασματα, ὡσπερ αὐ καὶ τούνετιον ἢ ἀβουλία ἀτυχία δοκεῖ εἶναι, ὡς οὐ βαλόντος οὐδὲ τυχόντος οὐ ἐβαλλέ τε καὶ ὁ ἐβούλετο καὶ περὶ οὐ ἐβουλεύετο καὶ οὐ ἐρίετο.
 EPM. Ταῦτα ἦδη μοι δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, πικρότερα ἐπάγειν. D

[σημαίνει, καὶ τὸ βουλευέσθαι] τὸ inserui ex Par. G. Darmst. quod merito Heindorf. desideravit.

πάντα ταῦτα δόξῃ] Par. G. Gud. π. τ. τῇ δ. Dein Gud. τῆς ψυχῆς ἀπεικ. unde Heindorf. eou. τῆς βολῆς τῆς ψυχῆς ἀπ. Pro τῆς βολῆς Bodl. Vat. A. Ven. ZZ. Vind. Par. G. τῆς βολῆς. οὐ ἐβαλλέ τε] V. οὐ τ' ἐβαλλέτο, quod ex Coisl. Ven. A. Par. CGHIX. Vat. m. aliis emendatum. Quamquam pro ἐβαλλέτο unus Par. G. cum Darmst. ἐβαλλέ τε.

D. πικρότερα ἐπάγειν] Sic Bodl. Flor. a. b. c. d. i. Zitt. Darmst. Liegebatur πικρότερον.

zu Ende, h. e. nam divinus ille afflatus ab Euphyphrone mecum communicatus iam fatiscit. Qui sanequam frigidus lusus est, nec huic loco satis accommodatus. Fischerus vulgata, ut solet, lectione acquiescens verba τέλος γὰρ etc. cum Aldo Socrati tribuit et totum locum Ficino duce sic intelligit: in eo iam sum, ut finem disserendi faciam, favente deo. Quam rationem merito exposuit Heindorfius, ipse tamen in coniectando parum feliciter versatus. Putat enim solis luce clarius orationem esse mutilatam atque ita fere supplendam: Herm. Ταῦτα ἦδη μοι δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, πικρότερα ἐπάγειν, τέλος γὰρ ἦδη ἐπιθεῖναι βούλομαι. Socr. Ἄλλ' οὐκ εἶς ἀποκαμῖν. ἀλλὰ τούτο μὲν λέγει τῷ θεῷ, ἀνάγκη δ' οὐκ κ. τ. λ. Haec vero allis placeant; mihi vehementer istae machinae displicent. Ego enim lenissima mutatione scribendum doxi τέλος γὰρ ἦδη θέλω. sc. ἐπάγειν. Quod temere est corruptum, quia infinitivum ex

antecedentibus repetendum esse non perspectum est. Quodsi autem sunt, qui eum aegre iterari posse censeant, his auctor sum, ut cum Astio scribant: τέλος γὰρ ἦδη ἐπιθεῖναι θέλω. Quamquam vereor, ut hoc additamento opus sit. Iam his ita expositis facile est sententiarum ostendere nexum et consecutionem. Dicitur Hermogenes hoc: Haec tu iam mihi videris confertiore agmine adducere. Cui respondet Socrates: Recte vero monēs; volo enim iam sermonis adducere finem et exitum; propterea alterum alteri addidi, quasi conferto agmine facto, nihil in singulis explicandis moratus. Veruntamen necessitatem adhuc volo explicare, quia cum his, quae disputata sunt, arte cohaeret. Vides ita omnia recte atque ordine disposita, nulla ut supersit offensio aut dubitatio. Itaque recepi quod verum esse mihi penitus persuasi.

Plat. Opp. Vol. V. P. II.

ΣΩ. Τίλος γὰρ ἤδη θέλω, ἀνάγκη δ' οὖν
 εἶναι βούλομαι διαπερῆσαι, ὅτι τούτοις ἐξῆς ἐστί, καὶ
 τὸ ἐκούσιον. τὸ μὲν οὖν ἐκούσιον, τὸ εἶκον καὶ μὴ
 ἀντιτυποῦν, ἀλλ', ὡς περ λέγω, εἶκον τῷ ἰόντι δε-
 δηλωμένον ἂν εἴη τούτῳ τῷ ὀνόματι, τῷ κατὰ τὴν
 βούλησιν γιγνομένῳ· τὸ δὲ ἀναγκαῖον καὶ ἀντιτυ-
 πον, παρὰ τὴν βούλησιν ὄν, τὸ περὶ τὴν ἀμαρτίαν
 ἂν εἴη καὶ ἀμαθίαν, ἀπεικασταὶ δὲ τῇ κατὰ τὰ
 ἄγκη πορείᾳ, ὅτι δὴσπορα καὶ τραχία καὶ λάσια ὄν-
 τα ἴσχει τοῦ ἰέναι. ἐντεῦθεν οὖν ἴσως ἐκλήθη ἀναγκ-
 αῖον, τῇ διὰ τοῦ ἄγκους ἀπεικασθὲν πορείᾳ. Ἔως
 δὲ πάρεστιν ἡ ῥώμη, μὴ ἀνωόμεν αὐτήν, ἀλλὰ καὶ
 οὐ μὴ ἀνίει, ἀλλ' ἐρώτα.

Cap. XXXIII. EPM. Ἐρωτῶ δὴ τὰ μέγιστα

ἡ δὲ θέλω] Libri Θεῶ. v. ann. Flor. F. corr. ἡ δὲ οὖν θεῶ.
 ὡς περ λέγω] Sic plurimi optimique codd. V. ὡς λέγω.
 Μοχ ἀντιτυποῦν Bodl. Vat. A. Ven. ΞΣ. Vind. Gud. Zitt.

τῇ κατὰ τὰ ἄγκη πορείᾳ] Sic cum Steph. et Bas. 2.
 Bodl. corr. Zitt. et Schol. Plurimi libri cum Aid. et Bas. 1. τῇ
 κατ' ἀνάγκη. Flor. d. τῇ κατὰ ἄγκη.

E. μὴ ἀνίει] Bodl. a pr. m. ἀνίει, alii non pauci ἀνίη.
 Par. G. ἀνίης, sicut etiam Darmst. habet.

P. 421. καὶ τὰ κάλλιστα] Hic quoque articulum optimi
 quique libri subministrarunt.

τὸ μὲν οὖν ἐκούσιον] quod
 igitur ad τὸ ἐκούσιον at-
 tinet. Est enim hic rursus
 nominativus solutus, de quo v.
 ad p. 493. A. Vult autem So-
 crates τὸ ἐκούσιον esse τὸ εἶκον
 τῷ ἰόντι καὶ μὴ ἀντιτυποῦν, id
 quod euntē cedit neque reniti-
 tur. Enimvero haec quoque ad
 Heracliteorum rationem ab eo
 revocantur. Verba τῷ κατὰ τὴν
 βούλησιν γιγνομένῳ praecedenti
 τοῦτ' ὀνόματι addantur per
 exegesisin, ut idem valeant
 quod τῷ ἐκούσιῳ. Cuius rei
 causa patet ex proximis, ubi
 τὸ ἀναγκαῖον vocatur τὸ παρὰ
 τὴν βούλησιν ὄν.

E. Ἔως δὲ πάρεστιν ἡ
 ῥώμη] Haec infert Socrates

retractaturus ea, quae dixerat
 antea. Significaverat enim se
 plurium nominum originationes
 enumerare, finem disputationis
 acceleraturum.

P. 421. Μαιεσθαι οὖν
 καλεῖς τι;] Ὄνομα vult da-
 ctum esse ab ὄν, οὐ μίσημα
 ἐστίν, i. e. ζήτημα. Itaque ut
 nominis μίσημα vis et significa-
 tio intelligatur, ante omnia
 quid sit μαιεσθαι exponit. De
 formula καλεῖς τι μαιεσθαι su-
 pra dictum ad p. 399. D.

ἐν ᾧ λέγομεν τὸ ὀνομα-
 στὸν] Nam in eo clarus em-
 ergit nominis μίσημα vestigium.
 Etenim dubitari non potest,
 quin Buttm. verissime conie-

καὶ τὰ κάλλιστα, τὴν τε ἀλήθειαν καὶ τὸ ψεῦδος 421
 καὶ τὸ ὄν καὶ αὐτὸ τοῦτο, περὶ ὃ τῶν ὁ λόγος ἡμῖν
 ἐστίν, ὄνομα, διότι τὸ ὄνομα ἐστίν.

ΣΩ. Μαιεσθαι οὖν καλεῖς τι;

EPM. Ἐρωτῶ, τὸ γε ζητεῖν.

ΣΩ. Ἔοικε τοίνυν ἐκ λόγου ὀνόματι συγκεκρι-
 τημένῳ, λέγοντος ὅτι τοῦτ' ἐστίν ὄν, οὐ τυγχάνει
 ζήτημα, τὸ ὄνομα. μᾶλλον δὲ ἂν αὐτὸ γνοίης ἐν ᾧ
 λέγομεν τὸ ὀνομαστὸν· ἐνταῦθα γὰρ σαφῶς λέγει
 τοῦτο εἶναι ὄν, οὐ μίσημα ἐστίν. ἡ δ' ἀλήθεια, καὶ B
 τοῦτο τοῖς ἄλλοις ἔοικε συγκεκριτῆσθαι· ἡ γὰρ θεία
 τοῦ ὄντος φορὰ ἔοικε προσειρησθαι· ἡ γὰρ θεία
 ματι, τῇ ἀληθείᾳ, ὡς θεία οὔσα ἄλη, τὸ δὲ ψευ-

καὶ τὸ ὄν] Haec omittunt Vat. A. et pr. Bodl. Ven. ΠΣ.
 Dein Bodl. Coisl. Ven. ΞΣ. Vind. alii περὶ ὃν τῶν ὁ λ. ἡμῶν. v.
 ad p. 395. D.

τὸ γε ζητεῖν] Sic Bodl. Vat. A. Ven. Π. Vind. Par. G.
 Gud. Flor. d. Zitt. Vulgo γε deest.

ὄν, οὐ μίσημα ἐστίν] Sic correxit Buttmann. Libri ὀνό-
 μαστὸν ἐστίν.

B. θεία οὔσα ἄλη] ἄλη Bodl. Ven. ΞΣ. Zitt. Dein δὲ
 om. Bodl.

cerit pro corrupto ὀνομαστὸν
 ἐστίν scribendum esse οὐ μίσημα
 ἐστίν, quod cum Heindorfio
 et Bekkero restitimus. In
 idem fere incidit Heusdius,
 qui p. 84. coniecit: τοῦτο εἶ-
 ναι ὄν, οὐ μίσημα ἐστίν.

B. καὶ τοῦτο τοῖς ἄλ-
 λοις ἔοικε συγκεκριτῆ-
 σθαι] Haec verborum con-
 structio dici non potest quan-
 topere viros doctissimos per-
 turbaverit. Futilis est conie-
 ctura Stephani, legendum pu-
 tantis: καὶ ἐκ τοῦ τῆς ἄλλης
 εἶναι συγκ. Nec melior cuiquam
 videbitur Fischeri ratio τοῖς
 ἄλλοις pro ὄν τοῖς ἄλλοις ac-
 cipientis. Denique nec Hein-
 dorf. verum perspexit, qui ut

dativus τοῖς ἄλλοις haberet un-
 de suspensus esset, Platonis
 manum suspicatus est hanc su-
 isse: ἡ δ' ἀλήθεια κατὰ ταῦτα
 τοῖς ἄλλοις κ. τ. λ. Mihi vero
 ne literula quidem loco moven-
 da videtur. Pendet enim dati-
 vus ex εἶναι; et verbis τοῖς ἄλ-
 λοις εἶναι per exegesisin quan-
 dam subiungitur συγκεκριτῆσθαι,
 quod et ipsum ex εἶναι apertum
 nexumque est. Itaque verbo-
 rum sententia haec est: Quod
 autem attinet ad nomen
 ἀληθείας, etiam hoc reli-
 quis simile videtur, hoc
 est, conflatum esse ex
 integra propositione. Struc-
 turae genus affatim illustra-
 bunt quae adscripti ad Gorg.
 p. 513. E. et libr. J. Reip. p.

δος τὸναντιὸν τῇ φορᾷ· πάλιν γὰρ αὐτὸ λοιδορούμενον ἤκει τὸ ἰσχύμενον καὶ τὸ ἀναγκαζόμενον ἡσιχάζειν, ἀπεικασταὶ δὲ τοῖς καθυδούσι· τὸ ψῖ δὲ προγενόμενον ἐπιζυρῆται τὴν βούλησιν τοῦ ὀνόματος. τὸ δὲ ὄν καὶ ἡ οὐσία ὁμολογεῖ τῷ αἰληθεῖ, τὸ ἰῶτα ἀπολαβόν· ἴον γὰρ σημαίνει· καὶ τὸ οὐκ ὄν αὐτὸ, ὡς

C **τινες καὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸ οὐκ ἴον.**
 EPM. Ταῦτα μὲν μοι δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, ἀνδρείως πάντα διακεκροτηκέναι. εἰ δὲ τις ἔροίτο τοῦτο τὸ ἴον καὶ τὸ ἕρον καὶ τὸ δοῦν, τίνα ἔχει ὁρθότητα ταῦτα τὰ ὀνόματα —
 ΣΩ. Τί ἂν αὐτῷ ἀποκριναιόμεθα, λέγεις; ἢ γάρ;

τὸ ἰῶτα ἀπολαβόν] Steph. cum Ven. E. Flor. b. c. ἀπολαβόν.

ὡς τινες καὶ ὀνομάζουσιν] τινες ὀνόματι Coisl. et rec. Bodl.

C. οὐκ ἴον] Sic libri omnes cum vett. edit. V. annot. εἰ δὲ τις ἔροίτο] Sic Bodl. Vat. A. Gud. Flor. d. Darmst. Edit. omnes τίς σε ἔροίτο. Deinceps Par. G. ἴσους αὐτὸ τοῦτο.

Τί ἂν αὐτῷ ἀποκρ.] V. τίνα ἂν αὐτῷ, inuisit. cold.
 Ἐν μὲν τοίνυν ἄρτι] V. μέντοι νῦν, quod mutatum ex

342. B., quibus addas licet De Rep. III. p. 407. C. IV. p. 437. B. Phaedr. p. 342. B. Charmid. p. 161. A. Vult autem Socrates ἀληθεῖαν dictam esse ὡς αἴλην θεῖαν.

τὸ ἰῶτα ἀπολαβόν] h. e. ubi iota assumserit. Proxima, καὶ τὸ οὐκ ὄν αὐτὸ, sic interpreteris: καὶ τὸ οὐκ ὄν αὐτὸ σημαίνει οὐκ ἴον, quemadmodum sunt qui illud ipsum vocant οὐκ ἴον. Videlicet οὐκ ἴοναι fortasse sic usurpatam est, ut significaret non procedere, quemadmodum dicitur τοῦτ' οὐ καλῶς προέχεται. Ita si haec acceperis, non erit cur a librorum scriptura recedamus. Ingeniose tamen Euttm. suspicatus est fortasse plebis fuisse vocabulum οὐκ ἴον, nichtig. Heusdiius scribendum putat οὐκ ἴον, quod pronuntiandum

sit ut οὐκ ἴον. Bekkerus οὐκ ὄν edidit.

C. Τί ἂν αὐτῷ ἀποκριναιόμεθα, λέγεις; ἢ γάρ;] Recte Heindorf. haec verba, vulgo Hermogeni attributa, Socratici assignavit, a quo interlocutoris sermonem interrumpi apparet. Talis interrogandi respondendique vicissitudo apud Platonem non ita rara est, ut eius exempla consignare pigeat.

Φάναι, ὃ ἂν μὴ γινώσκωμεν] Infinitivus praecedenti illi, ἐν ἐπορισάμεθα, per epexegetin subiicitur, in qua ratione non esse cur haereamus, alibi docuimus. Itaque Heindorfium impense miramur τὸ φάναι desideravisse. Sed ille in hac constructione fere ubique haerere solet.

D. εἴη δὲ καὶν ὑπὸ παλαιότητος — ἀνεύρετα εἶναι] fieri autem etiam

EPM. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἐν μὲν τοίνυν ἄρτι που ἐπορισάμεθα, ὥστε δοκεῖν τι λέγειν ἀποκρινόμενοι.

EPM. Τὸ ποῖον τοῦτο;

ΣΩ. Φάναι, ὃ ἂν μὴ γινώσκωμεν, βαρβαρικῶν τι τοῦτ' εἶναι. εἴη μὲν οὖν ἴσως ἂν τι τῇ αἰληθείᾳ καὶ τοιοῦτον αὐτῶν, εἴη δὲ καὶν ὑπὸ παλαιότητος τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων ἀνεύρετα εἶναι· διὰ γὰρ τὸ πανταχῇ στρέφεσθαι τὰ ὀνόματα οὐδὲν θανμαστόν ἂν εἴη, εἰ ἡ παλαιὰ φωνὴ πρὸς τὴν νῦν βαρβαρικῆς μηδὲν διαφέρει.

Coisl. Ven. A. Par. BCEGHIX. Vat. I. m.

D. θανμαστόν ἂν εἴη, εἰ ἡ π.] et om. Bodl. Vat. A. Ven. Σ. Viud. Par. BCEGH. Flor. a, b, c. i. Zitt. Darmst. et pr. Ven. ΣII. Par. KF. male, v. ann.

μηδὲν διαφέρει] V. διαφέρει, quod retinuit Bekker. Sed Coisl. Ven. ΣΣ. Viud. Par. X. Vat. m. Gud. Flor. a, b, c. d. i. Zitt. Darmst. et a sec. m. Bodl. διαφέρει. Bodl. Par. F. a. pr. m. διαφέρου. Vat. A. Ven. II. Par. BCEGH. Vat. I. διαφέρου. Dein Zitt. ἀπο τῆς φωνῆ. Pro λέγεις Bodl. Vat. A. Flor. d. φέρεις.

possit, ut propter vetustatem primorum nominum origo et vis investigari non queat. Pro ἀνεύρετα quod alii praebent ἀνεύρητα, id ex glossemate ortum puto.

οὐδὲν θανμαστόν ἀνεύρη, εἰ ἡ παλαιὰ φωνή] Winckelmann. Praefat. ad Euthydem. p. XIV., ubi multa agit de sententiis hypotheticis absolute, h. e. sublata forma orationis conditionali, usurpatis, hic quoque et delendum censet, ut quod omissum sit in codicibus aliquot longe praestantissimis. Sed formam illam orationis non ubique loco hypotheseos usurpaci posse, sed certis quibusdam limitibus esse circumscribam, iam ad Euthydem, p. 309. A. disputavimus. Solemnis autem ea est pluri-

umque usitata in sermone viduere, quum quid cum alacritate quadam ponimus atque sumimus, unde aliud quid tanquam sponte consecutorum arbitramur. De Latinis v. Gronov. Obs. IV. 20. Heusinger. ad Vechner. Hellenolox. p. 147. Heindorf. ad Horat. Satyr. I. 1, 45. Schmidt. ad Horat. Epistol. I. 1, 87. Matthius ad Cicer. pro Roscio Am. c. 20, 55. Iam vero hoc loco in tanta sermonis tranquillitate equis ferendum putabit sic loquentem: etenim quia nomina mutantur omniariam, non mirum fuerit: vetus lingua cum ea, qua nunc utimur, comparata nihil differt! Minime vero. Id enim esset adeo affectatum, ut cum sermone adeo sedato haudquaquam conveniret. Dicam igitur quod res

ERM. Καὶ οὐδὲν γε ἄπο τρόπου λέγεις.

ΣΩ. Λέγω γὰρ οὖν εἰκότα. οὐ μέντοι μοι δοκεῖ προφάσεις ἄγῶν δέχεσθαι, ἀλλὰ προθυμητίον αὐτὰ διασκέψασθαι. ἐνθυμηθῶμεν δέ, εἴ τις αἰεὶ, δι' ὧν
 E ἂν λέγηται τὸ ὄνομα, ἐκεῖνα ἀνερῆσεται τὰ ὄρηματα, καὶ αὐθις αὖ, δι' ὧν ἂν τὰ ὄρηματα λεγθῆ, ἐκεῖνα πεύσεται, καὶ τοῦτο μὴ παύσεται ποιῶν, ἄρ' οὐκ ἀνάγκη τελευτῶντα ἀπειπὴν τὸν ἀποκρινόμενον;

ERM. Ἐμοιγε δοκεῖ.

422 ΣΩ. Πότε οὖν ἀπειπὴν ὁ ἀπαγορευῶν δικαίως παύοιτ' ἂν; ἄρ' οὐκ ἐπειδὴν ἐπ' ἐκείνοις γένηται τοῖς ὀνόμασιν, ἃ ὡς περὶ στοιχεῖα τῶν ἄλλων ἐστὶ καὶ λόγων καὶ ὀνομάτων; ταῦτα γὰρ που οὐκέτι δικαίον φανῆναι ἐξ ἄλλων ὀνομάτων ζυγκείμενα, ἂν οὕτως ἔγγ. οἷον νῦν δὴ τὸ ἀγαθὸν ἔφαμεν ἐκ τοῦ

ἄγῶν δέχεσθαι] V. ὁ ἄγῶν. Sed articulum om. Bodl. Vat. A. Ven. III. Vind. Par. BCEFGHIX. Vat. I. m. Florentini, Darmst. Ex hisdem fere pro εἰδέχεσθαι repetitum δέχουσαι.

αὐτὰ διασκέψασθαι] ταῦτα Bodl. Vat. A. Ven. ΞΞΠ. Vind. Flor. d. Zitt.

E. ἐκεῖνα ἀνερῆσεται τὰ ὄρηματα] V. ἂν ἰσῆσεται. In Bodl. Vat. Ven. Σ. Vind. Par. G. Flor. d. Zitt. Darmst. ἂν deest. ἀνερῆσεται habent Ven. A. Par. BX. ἀνερῆσεται Gud. αὖ ἰσῆσεται Par. E. supra versum.

est; illud si a scribis propter proximum esse temere est oblitteratum. Ceterum indicativus διαφρασι in hac formula longo est frequentissimus; cuius usus exempla ad Remp. IX. p. 584. E. et Alcibiad. I. p. 124. A. consignavimus. Formulam αὐδὴν ἄπο τρόπου λέγειν quantum satis est explicavimus ad Remp. p. 470. B. Phaedr. p. 278. D. V. Scripsi autem ἄπο retracto accentu canonem vel. grammaticorum secutus, quem illustratum dedit Schaefer. Meit. Critt. p. 51 sq.

προφάσεις ἄγῶν δέχεσθαι] Προφάσεις vel αἰήσεις est excusatio, qua utebantur in ius citati, quominus causam dicerent. v. Elmslei. ad Aristoph. Acharn. 392. ὡς αἰήσιν ἄγῶν οὕτως οὐκ εἰσδέχεται, ubi Suidas in Σίσυρος legit οὐ προσδέχεται. Schol. ad h. l. Ἄγῶν πρόφρασι οὐκ ἀναμένει, ἐπὶ τῶν φησὶ ψευδῶν καὶ ἀελλῶν, ἦτοι ἐπὶ τῶν μὴ προσημειῶν τῶν λόγων τῶν προσημειῶν, μνησθῆναι δ' αὐτῆς Πλάτων ἐπιπέδα οὕτως οὐ μέντοι μοι δοκεῖ προφά-

ἀγαστοῦ καὶ ἐκ τοῦ θροῦ ζυγκεῖσθαι· τὸ δὲ θροῦ ἴσως φαίμεν ἂν ἐξ ἑτέρων, ἐκεῖνα δὲ ἐξ ἄλλων. ἀλλ' ἂν ποτὲ γε λάβωμεν ὁ οὐκέτι ἐκ τινῶν ἑτέρων ζυγ-
 B κεται ὀνομάτων, δικαίως ἂν φαίμεν ἐπὶ στοιχείῳ τε ἤδη εἶναι καὶ οὐκέτι τοῦτο ἡμᾶς δεῖν εἰς ἄλλα ὀνόματα ἀναφέρειν.

ERM. Ἐμοιγε δοκεῖς ὀρθῶς λέγειν.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν καὶ νῦν ἃ ἐρωτᾷς τὰ ὀνόματα στοιχεῖα ὄντα τυγχάνει, καὶ δεῖ αὐτῶν ἄλλῳ τινὲ τρόπῳ ἤδη τὴν ὀρθότητα ἐπισκέψασθαι, ἦτις ἐστίν;

ERM. Εἰκὸς γε.

ΣΩ. Εἰκὸς δῆτα, ὧ Ἐομόγετες· πάντα γοῦν φαίνεται τὰ ἔμπροσθεν εἰς ταῦτ' ἀνεληλυθῆναι. εἰ
 C δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, ὡς μοι δοκεῖ ἔχειν, δεῦρο αὖ

P. 422. δικαίως παύοιτ' ἂν;] δικαίως ἂν παύοιτο Par. G. Gud. Darmst.

B. ἂν ποτὲ γε λάβωμεν] γε om. Cuisl. Ven. A. Par. BCEFGHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. i. Darmst.

δοκεῖς ὀρθῶς λέγειν] Steph. cum Vind. Par. I. Vat. I. et paucis aliis doct.

καὶ νῦν ἃ ἐρωτᾷς] Pro ἃ ἐρωτᾷς corrupte Bodl. Vat. A. Ven. II. Par. G. alii ἀγροῦσαι.

C. ὡς μοι δοκεῖ ἔχειν] ἰμοὶ Par. G. Darmst. probante Bekkero.

σεῖς ἄγῶν δέχεσθαι, καὶ ἐν νόμον ἔκτω· (p. 751. D.) ἀλλὰ γὰρ ἄγῶνα προφάσεις φασὶν οὐ παντὶ δέχεσθαι. Αἰσχύλος δὲ φασὶν Γλαυκῶ Ποσειδῆ· ἄγῶν γὰρ ἀρδραῖς οὐ μένει λελεημένους, καὶ Ἀριστοφάνης Θεσμοφοροφύλακας β'. Praeterea Heindorf. conferri iubet Leopold. Ewendatt. XIII. 7. et Bergler. ad Alciphron. I. Epist. 39.

δε' ὅτ' ἂν λέγηται τὸ ὄνομα] h. e. nomen, de cuius origine quaestio instituta est. Fallitur enim Heindorf. τὸ

ὄνομα pro τὸ ὄνομα dictum ratus.

P. 422. ἐπ' ἐκείνοις γένηται τοῖς ὀνόμασι] De Rep. IV. p. 490. D. τὴν αἰτίαν οὖν ἐπισκοποῦντες ἐπὶ τοῖσιν οὖν γέγοναμεν. VII. p. 532. B. τότε δὴ ἐπ' αὐτῶν γένηται. Phaedr. p. 274. E. ἐπειδὴ δὲ ἐπὶ τοῖς γράμμασιν ἦν. Politic. p. 244. B. ἐπ' αὐτῶν οὖν ἰαμῶν. Sophocel. Oed. Tyr. 1162. πρόφρασι γ' ἰμῶ τῷ δευτέρῳ λέγειν.

H. νῦν ἃ ἐρωτᾷς] Iunge ἃ νῦν ἐρωτᾷς. v. ad Phaedr. p.

συνεπισκέψαι μετ' ἐμοῦ, μή τι παραληρήσω λέγων
οἷαν δεῖ τὴν τῶν πρώτων ὀνομάτων ὀρθότητα εἶναι.

ΕΡΜ. Λέγε μόνον· ὡς ὅσον γε δυνάμει παρ'
ἐμοὶ ἐστι συνεπισκέψομαι.

Cap. XXXIV. ΣΩ. Ὅτι μὲν τοίνυν μία γέ
τις ἢ ὀρθότης παντὸς ὀνόματος καὶ πρώτου καὶ ὑστά-
του, καὶ οὐδὲν διαφέρει τῷ ὀνομα εἶναι οὐδὲν αὐ-
τῶν, οἶμαι καὶ σοὶ ξυνοδοῦν.

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

D ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ὡν γε νῦν διεληλύθαμεν τῶν
ὀνομάτων ἢ ὀρθότης τοιαύτη τις ἐβούλετο εἶναι, οἷα
δηλοῦν, οἷον ἐκαστὸν ἐστὶ τῶν ὄντων.

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΣΩ. Τοῦτο μὲν ἄρα οὐδὲν ἤγτρον καὶ τὰ πρώτα
δεῖ ἔχειν καὶ τὰ ὑστερα, εἴπερ ὀνόματα ἐστί.

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἀλλὰ δὴ τὰ μὲν ὑστερα, ὡς ἔοικε, διὰ
τῶν προτέρων οἷα τε ἦν τοῦτο ἀπεργάζεσθαι.

παρ' ἰμοὶ ἐστὶ] V. ἴμοιγε, quod correctum e Bodl. Coisl.
Vat. A. Ven. A. Par. BCEFGHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. d. i.
τῷ ὀνομα εἶναι] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. II. A. Par.
BCEFGHX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. Darmst. Legebatur το
ὄνομα εἶναι. Dein Bodl. Ven. Z. Vind. Flor. d. Zitt. ξυνοδοῦν.
Coisl. Ven. A. Par. BCEFGHX. Vat. I. Flor. a. b. c. i. Darmst.
συνοδοῦν. Recte fortasse; vide enim quae de hoc genere loquendi
exposuimus ad Gorg. p. 266. A. Lachet. p. 184. B. Habent tamen
Vat. A. et Ven. Z. infinitivum.

D. Ἀλλὰ δὴ τὰ μὲν ὑστερα] δὴ e Gud. Darmst. et Par.
G. additum, praecunte Heindorfio.

238. A., ubi alia exempla re-
lativi ita postpositi attulimus.

D. Τοῦτο μὲν ἄρα — δεῖ
ἔχειν] hoc sibi proprium ha-
bere, ut vim et naturam rerum
exprimant.

P. 423. Εἰ μὲν γ', οἶμαι,
τὸ ἄνω] Heindorf. ex cod.

Gud. dedit *εἰ μὲν γὰρ*. Quod
quid differat ab *εἰ μὲν γε*, per-
specte docuit Buttm. ad De-
mosthen. Midian. §. 21., cuius
haec sunt verba. „Quis quis,
inquit, uno argumento vel ex-
emplo aliquid probat, potest hoc
ut sufficiens afferre: quod sit
particula *γὰρ*; potest etiam si-
gnificare plura quidem posse

ΕΡΜ. Φαίνεται.

ΣΩ. Εἶεν. τὰ δὲ δὴ πρώτα, οἷς οὐπω ἔτερα
ὑπόκειται, τίνι τρόπῳ κατὰ τὸ δυνατόν ᾧ τι μέλλει
στα φανερά ἡμῖν ποιήσει τὰ ὄντα, εἴπερ μέλλει
ὀνόματα εἶναι; Ἀπόκριται δὲ μοι τόδε· εἰ φωνὴν
μὴ εἶχομεν μηδὲ γλῶτταν, ἐβουλόμεθα δὲ δηλοῦν
ἀλλήλοις τὰ πράγματα, ἄρ' οὐκ ἂν, ὡς περ τῶν οἰ-
κνοῖ, ἐπεχειροῦμεν ἂν σημαίνειν ταῖς χερσὶ καὶ τῇ
κεφαλῇ καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι;

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ ἂν ἄλλως, ᾧ Σάκρατες;

ΣΩ. Εἰ μὲν γ', οἶμαι, τὸ ἄνω καὶ τὸ κοῦρον
ἐβουλόμεθα δηλοῦν, ἤραμεν ἂν πρὸς τὸν οὐρανὸν
τὴν χεῖρα, μιμούμενοι αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ πρά-
γματος· εἰ δὲ τὰ κάτω καὶ τὰ βαρέα, πρὸς τὴν γῆν.
καὶ εἰ ἴσπον θεῖοντα ἢ τι ἄλλο τῶν ζῶων ἐβουλό-
μεθα δηλοῦν, οἷσθ' ὅτι ὡς ὁμοίωτατ' ἂν τὰ ἡμέτερα
αὐτῶν σώματα καὶ σχήματα ἐποιοῦμεν ἐκείνοις.

ΕΡΜ. Ἀνάγκη μοι δοκεῖ ὡς λέγεις ἔχειν.

ΣΩ. Οὕτω γὰρ ἂν, οἶμαι, δὴλωμά του τῷ σώ-

Ε. καὶ τῇ κεφαλῇ] τῇ e Flor. d. Darmst. Gud. Par. G.
restitutum primum probavit Heindorf.

P. 423. Εἰ μὲν γ', οἶμαι] Pro γ' Par. G. Gud. γὰρ.
καὶ εἰ ἴσπον] e vet. edit. praeter Bas. 2. male omittunt,
in vitis codicibus omnibus.

δὴλωμά του τῷ σώματι] V. δὴλωματα τοῦ σώματος ἔλ-
γνέτο. Sed δὴλωμα cum Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. II. Gud. Flor.
d. plerique omnes, idque iam ed. Bas. 2. habet. Pro τοῦ σώματος
Bas. 2. Par. RC. τοῦτο τῷ σώματι. Darmst. Par. G. et corr. Ven.
II. τοῦτον τῷ σώματι. Gud. τοῦτον σώματι, unde verum excul-
psit Heindorf. Dein Flor. d. et Bodl. a pr. m. μνησθαι.

desiderari, sed hoc unum satis
grave esse: quod sit additio *γέ*,
certe, saltem." Dein ad
πρὸς τὴν γῆν ex praecedenti
ἤραμεν assumendum per zeugma
demitteendi verbum, καθιέ-
μα, ut solent haud raro in op-
positis sententiis contraria ex
contrariis intelligenda reliqui.
δὴλωμά του τῷ σώματι]

Dativus instrumenti cum no-
mine substantivo consociatus,
v. ad Remp. III. p. 397. B.
Heindorf. ad h. l. Matthiae
Gr. §. 396. Vulgo scriptum
erat δὴλωματα τοῦ σώματος,
quod si verum esset, Plato, in-
dice Heindorfio, deinceps
pro τοῦ σώματος ἔλγνέτο scriptu-
rus erat potius αὐτοῦ ἐκείνο.

Β ματι ἐγγυετο; μιμησαμένου, ὡς εἶπε, τοῦ σώματος ἐκείνου, ὃ ἐβούλετο δηλῶσαι.

ΕΡΜ. Ναι.

ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ φωνῇ τε καὶ γλώττῃ καὶ στόματι βουλόμεθα δηλοῦν, ἄρ' οὐ τότε ἐκάστου δηλωμα ἡμῶν ἔσται τὸ ἀπὸ τούτων γιγνόμενον, ὅταν μίμημα γένηται διὰ τούτων περὶ ὀτιοῦν;

ΕΡΜ. Ἀνάγκη μοι δοκεῖ.

ΣΩ. Ὅνομα ἄρα ἔστιν, ὡς εἶπε, μίμημα φωνῆς ἐκείνου, ὃ μιμῆται καὶ ὀνομάζει ὃ μιμούμενος τῇ φωνῇ, ὃ ἂν μιμῆται.

Β. ἄρ' οὐ τότε ἐκάστου δ.] Steph. cum Ven. E. τότε, et dein cum Ven. E. Vind. Zitt. ἐκάστου τότε δηλωμα. Ceteri faciunt nobiscum.

ὃ ἂν μιμῆται.] ἢ ἂν Par. X. ὃ om. Gud.

μίμημα φωνῆς ἐκείνου.] Vat. A. Vind. Flor. d. et a pt. m. Rodl. φωνῆ. quod fortasse praefendum. Nec tamen genitivum abiciendum putavi, qui propter sequentem genitivum facile potuit in dativum commutari.

С. Μὰ Δ' ἄλλ' οὐκ ἐμοὶ πῶ δ.] Rodl. Par. B. οὐκ ἄλλ' ἐμοί. Flor. a. b. c. i. d. Zitt. Coisl. Vat. A. Ven. A. Π. Vind. Par. CEFHIX. Μὰ Δ' οὐκ vel οὐκ, ἄλλ' ἐμοί. Pro πῶ Coisl.

Β. μίμημα φωνῆς ἐκείνου.] Duplex genitivus, quorum alter active, passive alter significat. v. Matthiae Gr. S. 380. 2. et Indic. ad Rom. publ. in v. Genitiv. Hunc usum qui non concoquerent librarii videntur dativum φωνῆ substituisse. Sententia enim haec est: Nomen igitur est, ut patet imitatio per vocem eius rei, quam imitatur, et nominat is, qui imitatur (illam) voce, si quando imitatur. Pro ὃ ἂν μιμῆται equidem non du-

bito quin Heindorf, vere coniecerit legendum esse ὅταν μιμῆται. Gorg. p. 468. A. πρότερον οὖν τὰ μεταξὺ — πρᾶκτουσαν, ὅταν πρᾶκτουσι; Ibid. p. 468. B. τί ἡγαθόν ἡμᾶ διποσοῦτες καὶ βελτιώμεν, ὅταν βελτιώμεν, καὶ τὸ ἐναντίον ἴσταν, ὅταν ἴσταν. Euthyphr. p. 7. D. ἐχθροὶ ἀλλήλους γιγνώμεθα, ὅταν γιγνώμεθα. Phaedon. p. 68. D. ἐπομένοναι — οἱ ἀνδρείοι τὸν θάνατον, ὅταν ὑπομένωσαν. Phileb. p. 31. B. καὶ διὰ τὸ πάθος γίγνεσθον, ὅπῃται

ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι.

ΣΩ. Μὰ Δ' ἄλλ' οὐκ ἐμοὶ πῶ δοκεῖ καλῶς λέγεσθαι, ὡς εἶπε.

ΕΡΜ. Τι δὴ;

ΣΩ. Τοὺς τὰ πρόβατα μιμουμένους τούτους καὶ τοὺς ἀλεκτρονόνας καὶ τὰλλα ζῶα ἀναγκαζοίμεθ' ἂν ὀμολογεῖν ὀνομάζειν ταῦτα, ἅπερ μιμοῦνται.

ΕΡΜ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Καλῶς οὖν ἔχειν δοκεῖ σοι;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔμοιγε. ἀλλὰ τίς ἂν, ὃ Σώκρατες, μίμησις εἴη τὸ ὄνομα;

ΣΩ. Πρῶτον μὲν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐκ ἔάν, καθά-

Ven. A. Par. EFHIX. Vat. m. Flor. a. b. c. i. οὕτω. Et profecto ubi scripseris: μὰ Δ' οὐκ, ἄλλ' ἐμοὶ κ. τ. λ. necessario οὕτω requiritur. Vulgatam igitur soli tuentur Par. G. Gud. Darmst. Zitt. Nec tamen adducor, ut eam mutandam esse credam. Imo hoc etiam exemplo intelligitur, quod dici non potest quoties nunc a criticis negligatur, subinde libros etiam minus bonos veram tueri lectionem, quam ceteri vel praestantissimi manum correcticem experti sint. Cuius rei illustria quaedam exempla dedi in Iahnii Biblioth. Crit. Vol. X. P. 4. p. 366 sqq. Et hic quidem in promptu est, cur μὰ Δ' οὐκ ἄλλ' — οὕτω correctum sit. Ignorant enim critici formulam μὰ Δ' ἄλλ' sequente ἄλλ' iam per se continere praegressae enuntiationis negationem, quem usum loquendi ad Phileb. p. 36. A. explicavimus, tractavit item Reisigius Coniectann. in Aristoph. I. p. 106 sqq.

γίγνεσθον. De Rep. II. p. 374. A. Ἐάν μάλιστα ταῖς πόλεσι καὶ πόλιν καὶ δημοσίαι καὶ γίγνεσθαι, ὅταν γίγνηται. Phaedr. p. 256. E. p. 276. D. al.

С. Τοὺς τὰ πρόβατα μιμουμένους τούτους.] Mirum est Heindorfii iudicium, qui certum aliquod notumque genus hominum significari putaverit istorum animalium voces artificiose imitantium. Nam τούτους nihil est aliud quam: istos homines de plebe vel pueros, quicumque de-

mum sunt.

Πρῶτον μὲν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ —] Primum quidem, ut mihi videtur, non, si sicuti musica imitatur res, sic imitemur, quantum etiam tunc voce imitatur; deinde, si, quae musica imitatur, etiam nos imitemur, non videntur nominibus esse usurari. Hic quoque negatio in verbis οὐ μοι δοκοῦμεν reperta est, cuius usus exempla dedimus ad p. 398. E.

περ τῆ μουσικῆ μιμούμεθα τὰ πράγματα, οὕτω μι-
D μώμεθα, καίτοι φωνῆ γε καὶ τότε μιμούμεθα· ἐπειτα
 οὐκ ἐάν, ἄπερ ἡ μουσικὴ μιμῆται, καὶ ἡμεῖς μιμώ-
 μεθα, οὐ μοι δοκοῦμεν ὀνομάσθαι. λέγω δὲ τι τοιού-
 τον· ἔστι τοῖς πράγμασι φωνὴ καὶ σχῆμα ἐκάστω,
 καὶ χρῶμά γε πολλοῖς;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἔοικε τοίνυν οὐκ, ἐάν τις ταῦτα μιμῆται,
 οὐδὲ περὶ ταύτας τὰς μιμήσεις ἡ τέχνη ὀνομαστικὴ
 εἶναι. αὐταὶ μὲν γάρ εἰσιν ἡ μὲν μουσικὴ, ἡ δὲ γρα-
 φικὴ, ἡ γὰρ;

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Τί δαὶ δὴ τόδε; οὐ καὶ οὐσία δοκεῖ σοι εἶ-
 ναι ἐκάστω, ὥσπερ καὶ χρῶμα καὶ ἂ νῦν δὴ ἐλέ-

μιμούμεθα τὰ πράγματα] Sic Coisl. Vat. I. m. et corr.
 Bodl. Par. E. Flor. b. Vulgo erat μιμώμεθα, quod Heindorf.
 etiam sine libris emendavit. Vicissim pro μιμούμεθα deinceps
 Ven. A. Par. BCEFGIX. Flor. a. c. i. μιμώμεθα, male.

D. ἡ μουσικὴ μιμῆται] μιμῆται Bodl. Coisl. Ven. ΞΞ.
 Vind. Par. I. Flor. b. d. i., quod ortum est fortasse ex μιμή-
 ται, quod habet Par. G. Darmst., videlicet emendato illo; ut per
 errorem μιμῆται pro μιμῆται relictum sit.

λέγω δὲ τι τοιούτον] Sic dedt ex uno Flor. d. Bas. I. 2.
 Steph. λέγω δὲ τι τοῦτο. Ald. Coisl. Ven. II. Vind. Par. G. Gud.
 λέγω δὲ τί τοῦτο; quod tenuit Bekker. Par. I. λέγω δὲ τί τοῦτο.

ἔστι τοῖς πράγμασι φ.] Vett. editt. cum unis Par. E. et
 Flor. a. ἔστι τις φ. Heindorf. de suo dedit: ἔστι τις τοῖς φ.

D. λέγω δὲ τι τοιούτον] Haec lectio, in codice Flor. d.
 reperta, unice vera videtur. Ald. et aliquot codd. λέγω δὲ τί
 τοῦτο; ἔστι τις φ. τ. λ., quum
 scripturam etiam Bekk. tenuit.
 Sed ferri ea non potest prop-
 terea, quod alia continuo inter-
 rogatio subiungitur. Bass. et
 Steph. λέγω δὲ τι τοῦτο, quod
 defendit Heusdianus Specim.
 crit. p. 87. comparans p. 439.
 E. τοῦτο δὲ λέγω· ἀρ' οὐκ ἂν
 εἴη αὐτῷ εἰπεῖν; et p. 434. A.
 ὅδε δὲ λέγω· ἀρ' οὐκ ἂν τις —;
 quae tamen huic loco non omni
 ex parte congruunt. Quod ex

codice Florentino suscepimus,
 Heindorf. coniectura erat av-
 secutus. Ostendit autem So-
 crates, quia hac ratione ea tan-
 tum exprimentur, quae rebus
 adiuncta sint extrinsecus, non
 ipsa rerum vis et natura, con-
 sequens esse, ut imitatio, quae
 verbis fiat, quoniam ea perti-
 neat ad declarandam rerum na-
 turam, alio modo sit instituenda.

*Ἔοικε τοίνυν οὐκ — οὐδὲ
 περὶ ταύτας*] Eodem modo
 οὐδὲ post οὐκ illatum Protagor.
 p. 331. E. Phaedr. p. 278. E.
 Alcibiad. I. p. 107. A. Mox

ρομεν; πρῶτον αὐτῷ τῷ χρῶματι καὶ τῇ φωνῇ οὐκ
 ἔστιν οὐσία τις ἐκατέρω αὐτῶν καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶ-
 σιν, ὅσα ἤσθωται ταύτης τῆς προσρήσεως τοῦ εἶναι;

ΕΡΜ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

E

ΣΩ. Τί οὖν; εἴ τις αὐτὸ τοῦτο μιμῆσθαι δύ-
 ναίτο, ἐκάστου τὴν οὐσίαν, γραμμασί τε καὶ συλλα-
 βαῖς, ἀρ' οὐκ ἂν δηλοῖ ἐκαστον, ὃ ἔστιν; ἢ οὐ;

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

421

ΣΩ. Καὶ τί ἂν γαίης τὸν τοῦτο δυνάμενον, ὡς-
 περ τοὺς προτέρους τὸν μὲν μουσικὸν ἐφησθα, τὸν
 δὲ γραφικόν; τοῦτον δὲ τίνα;

ΕΡΜ. Τοῦτο ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ὅπερ
 πάλαι ζητοῦμεν, οὗτος ἂν εἶναι ὁ ὀνομαστικός.

ἡ τέχνη ὀνομαστικὴ εἶναι] Articulum post τέχνη vulgo
 iteratum primus extrusi cum Bodl. Vat. A. Ven. ΠΣ. Vind. Par.
 I. Flor. d. Zitt.

Τί δαὶ δὴ τόδε;] δαὶ pro δε e Bodl. Vat. A. Ven. Σ. Vind.
 Zitt. revocatum. v. ad Apol. Socr. p. 25. A. Pro τόδε perperam
 Bodl. Vat. A. Ven. ΑΠΣ. Vind. Par. I. Vat. I. m. Flor. b. d. i.
 Zitt. τότε.

καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν] Ald. Bas. I. Steph. πᾶσιν om.,
 quod codd. tuentur omnes praeter Par. F.

P. 424. *πάλαι ζητοῦμεν*] Ζητοῦμεν Coisl. Vat. A. Ven.
 ΑΠ. Par. BCGHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. d. i. Gud. Darmst.
 et corr. Ven. Σ.

articulum vulgo ante ὀνομαστικῆ
 iteratum optimorum librorum
 auctoritate extrusimus, ut ver-
 borum consecutio haec sit: ἡ
 τέχνη εἶναι ὀνομαστικὴ.

καὶ ἂ νῦν δὲ λέγομεν] Videlicet φωνῆ καὶ σχῆμα. Paulo
 ante codd. optimi Τί δὲ δὴ τότε;
 male.

P. 424. *τί ἂν γαίης τὸν
 τοῦτο δυνάμενον*] quo no-
 mine appellaverit eum,
 qui hoc περὶ! Dein τίνα,
 masculinum, ponitur, quia praesens
 τὸν μὲν μουσικόν, τὸν δὲ
 γραφικόν.

*Τοῦτο ἔμοιγε δοκεῖ —
 ὅπερ πάλαι ζητοῦμεν*] Hoc
 mihi videtur illud, quod
 dudum quaerimus, videtur
 hic futurus esse nomi-
 num imponendorum peri-
 tus. Nam verba οὗτος ἂν τίνα
 ὁ ὀνομαστικός, quae et ipsa ex
 δοκεῖ pendent, praecedentis τοῦ-
 το illustrationi inserviunt. Pro
 ζητοῦμεν etsi plurimi libri ζη-
 τοῦμεν praebent, tamen praesens
 cum optimo Bodl. tenendum.
 conf. p. 428. D. Quoniam πά-
 λαι ita cum imperfecto iunctum
 non abhorret ab usu loquendi,
 v. ad Phaedon, p. 79. C.

Cap. XXXV. ΣΩ. *Εἰ ἄρα τοῦτο ἀληθές, ἤδη ἔοικεν ἐπισκεπτεῖον περὶ ἐκείνων τῶν ὀνομάτων ὧν σὺ ἤρουν, περὶ ῥοῆς τε καὶ τοῦ ἵεναι καὶ σχέσεως, εἰ τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς συλλαβαῖς τοῦ ὄντος ἐπιλαμ-
B βάνεται αὐτῶν, ὥστε ἀπομιμῆσθαι τὴν οὐσίαν, εἴτε καὶ οὐ.*

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Φέρε δὴ, ἴδωμεν, πότερον ἄρα ταῦτα μόνον ἐστὶ τῶν πρώτων ὀνομάτων ἢ καὶ ἄλλα πολλὰ.

ΕΡΜ. Οἷμαι ἔγωγε καὶ ἄλλα.

ΣΩ. Εἰκός γάρ, ἀλλὰ τίς ἂν εἴη ὁ τρόπος τῆς διαιρέσεως, ὅθεν ἀρχεται μιμῆσθαι ὁ μιμούμενος; ἄρα οὐκ ἐπίπερο συλλαβᾶς τε καὶ γράμμασιν ἢ μιμῆσις τυγχάνει οὐσα τῆς οὐσίας, ὀρθότατόν ἐστι

ἢ δὴ ἔοικεν ἐπισκεπτεῖον] Sic Bodl. Vat. A. Flor. d. et pr. Ven. H. Editt. omnes ἢ δὴ, ὡς ἔοικεν, ἐπισκ.

ὥστε ἀπομιμῆσθαι] ὥστε om. Bodl. Vat. A. Flor. d. ὡςπερ Par. G. Darmst. ὡςγε Par. H. Mox ἴδωμεν Vat. A. Ven. II. Flor. d. et pr. Bodl.

B. *Εἰκός γάρ*] γε Par. G. Gud. Darmst. Dein pro ἐπιλαμ-
B ἴδωμεν.

C. καὶ οὕτως ἢ δὴ] δὴ Par. G. Darmst. et pr. Bodl.

κατὰ εἶδη] Editt. omnes κατὰ εἶδη. Ven. Σ. Vind. Par. EFL. Vat. I. Darmst. Flor. b. i. Zitt. καὶ τὰ εἶδη. In Flor. b. voci καὶ superscriptum κατὰ. Unde tamen cave κατὰ τὰ εἶδη et-
fingas. Dein Par. G. καὶ τὰ ἄφθογγα.

ἢ δὴ ἔοικεν ἐπισκεπτεῖον] Sic tres optimi, ceteri cum vett. editt. ἢ δὴ, ὡς ἔοικεν, ἐπισκε-
πτεῖον, quod deberi videtur iis, qui infinitivi εἶναι omissione of-
fenderentur. Sed v. Winckel-
mann. ad Euthydem. p. 73. —
καὶ σχέσεως, i. e. δεσμοῦ, cuius
antea mentio iniecta. — ἐπι-
λαμβάνεται, sc. ὁ ὀνομαστικός.

B. *τῆς διαιρέσεως, ὅθεν ἀρχεται*] i. e. τῆς διαιρέσεως
τοιῶν, ὅθεν ἀρχεται. Heindorf.

ὡςπερ οἱ ἐπιχειροῦντες τοῖς (ἠθμοῖς) Conf. De Rep. III. p. 400. H. Heindorf. —
διελόντο, distinguere solent.

C. *Ἄρ' οὖν καὶ ἡμᾶς* —] Vocabula quia syllabis et literis constant, Socrates primum literarum elementa censet exploranda esse, videndumque, qua ratione ea rerum naturam declarent. Sequitur igitur dehinc disputatio de elementorum germana vi et natura, quae etiam multa continet subtiliter excogitata, dubitari tamen non potest, quin ad mentem Heracliteorum quorundam composita sit. Certe quidem Cratylus, finito Socratis sermone, libere fatetur omnia ista ad mentem suam explicata esse, sive quia Socrates ab Euthyphrone veluti instinctus fuerit, sive quod Musa

διελῶσθαι τὰ στοιχεῖα πρώτον, ὡςπερ οἱ ἐπιχειροῦν-
τες τοῖς ἠθμοῖς τῶν στοιχείων πρώτον τὰς δυνά-
C μεις διελόντο, ἔπειτα τῶν συλλαβῶν καὶ οὕτως ἢ δὴ
ἐρχονται ἐπὶ τοὺς ἠθμούς, σκεψόμενοι, πρότερον
δ' οὐ;

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν καὶ ἡμᾶς οὕτω δεῖ πρώτον μὲν τὰ φωνήεντα διελῶσθαι, ἔπειτα τῶν ἑτέρων κατὰ εἶδη τὰ τε ἄφωνα καὶ ἄφθογγα· οὕτως γάρ που λέγουσιν οἱ δεινοὶ περὶ τούτων· καὶ τὰ αὐτὰ φωνήεντα μὲν οὐ, οὐ μόντοι γε ἄφθογγα; καὶ αὐτῶν τῶν φωνήεντων ὅσα διάφορα εἶδη ἔχει ἀλλήλων; καὶ ἐπειδὴν ταῦτα διελώμεθα [τὰ ὄντα] εἶ πάντα, αὐθις
D δεῖ ὀνόματα ἐπιθεῖναι, εἰ ἔστιν εἰς ἃ ἀναφέρεται

καὶ τὰ αὐτὰ φωνήεντα μὲν οὐ] Hoc οὐ, quod merito desideravit Steph., subministrarunt Bodl. Par. G. Vat. I. Gud. Zitt. Darmst. Flor. a. b. c. i. et fortasse alii: nam suspectum hic est Bekkeri de suis silentium, praesertim quum etiam Bodleianum tacerit, quem tamen Gaisford. diserte testatur οὐ confirmare. Pro καὶ τὰ αὐτὰ φωνήεντα inde a Steph. scribebatur καὶ τὰ οὐ φ., quod item e Bodl. ceterisque, quos memoravimus, emendatum est. Eliam Ald. Bas. 1. 2. καὶ αὐτὰ φ. Mox pro ὅσα διάφορα Par. G. Darmst. ὅσα ἢ δὴ διάφορα.

D. καὶ ἐπειδὴν ταῦτα διελ. —] Bodl. Vat. A. ἐπειδὴν πάντα διελώμεθα. Par. E. pro τὰ ὄντα habet καὶ τὰ.

quaedam eum suo ipsius spiritu repleverit et concitaverit.

τὰ τε ἄφωνα καὶ ἄφθογγα —] Φόσος consonis literis, maximeque τῷ αἶγμα, tribuitur; vocalibus φωνή. Itaque ἄφωνα sunt literae consonae, ἄφθογγοι autem mutae. A quibus discernuntur quae nec consonae nec mutae sint, sive ἡμίφωνοι v. Phileb. p. 18. C. Theaet. p. 203. C. Voss. de Arte Grammat. I. c. 12 sqq. Haec οὐ post φωνήεντα μὲν vulgo male deficit.

D. καὶ ἐπειδὴν ταῦτα διελώμεθα [τὰ ὄντα] εἶ πάντα] et quam haec distinxerimus bene omnia. Verba τὰ ὄντα errore manus

emendatricis, ut videtur, nata cum Chr. Dan. Beckio delenda putamus.

αὐθις δεῖ ὀνόματα ἐπιθεῖναι] Hic magnopere vereor ut τὰ ὀνόματα recte sese habeant, siquidem non de nominum impositione, sed de eantium distributione dicendum est. Enimvero Socrates posteaquam varia literarum genera ostendit, etiam τὰ ὄντα censet digerenda esse in certas quasdam classes, quo tandem intelligatur, quatenus literarum species cum rerum generibus conveniant. Itaque hic quidem facile apparet vocabulum ὀνόματα inepte intrusum esse, quod si in τὰ ὄντα com-

πάντα, ὡς περ τὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν ἔστιν ἰδεῖν αὐτά τε, καὶ εἰ ἐν αὐτοῖς ἔνεστιν εἶδη κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡς περ ἐν ταῖς στοιχείοις· ταῦτα πάντα καλῶς διαθεασαμένους ἐπίστασθαι ἐπιφέρειν ἕκαστον κατὰ τὴν ὁμοιότητα, εἴν τε ἐν ἐνὶ δὲ ἐπιφέρειν, εἴν τε συγκεραννύμενα πολλά ἐνὶ, ὡς περ αἱ ζωογράφοι βουλομένοι ἀφομοιοῦν ἐνίοτε μὲν ὑστέρων μόνον **E** ἐπιφέρειν, ἐνίοτε δὲ ὅτιον ἄλλο τῶν φερμακῶν,

ὡς περ ἐν τοῖς στοιχείοις] ὡς περ Par. X. ταῦτα πάντα καλῶς] πάντα ταῦτα x. Par. G. Gud. Darmst. συγκεραννύμενα πολλά ἐνὶ] ἐν additum e. Bodl. Vat. A. Par. G. Gud. Darmst. et pr. Ven. II. vett. editt. ignorabant. ὑστέρων μόνον] ὑστέρων Par. G. Darmst. ὑστέρων Bas. 2. Veteres ὑστέρων et ὑστέρων dixisse, nulloquam ὑστέρων, grammatici testantur, etsi Moeris: ὑστέρων· δὴ τὸ ἰ μακρὸν ἄτιμολ· ὑστέρων, Ἑλληνες. Nimirum ἰ μακρὸν dicit ἦ, ut docet Bastius ad Gregor. Corinth. p. 892. Secus statuit Athenaeus III. 44., qui Platonem modo ὑστέρων modo ὑστέρων sicut ὑστέρων dixisse contendit. Et recte quidem. Nam in Phaedro p. 260. C. et Tim. p. 92. B. legitur sine librorum discrepantia ὑστέρων et ὑστέρων. Libro autem Reipubl. X. p. 611. D. et hic Deipnosophista in libris suis invenit haud dubie alteram formam, quandoquidem utroque loco eodd.

mutandum censemus, non temere hauriari videmur. Nempe quod antea perperam introsum legebatur τὰ ὄντα, errore haud infrequenti alieno loco collocatum est. Praeterea vero etiam verbum ἐπιφέρειν corruptela laborat, ex quo vide an extundi possit ἐπιφέρειν. Tale quiddam certe per ipsam loci sententiam requiritur. Iam his ita exploratis non difficile est totius loci sensum aperire. Hoc enim Socrates dicit: et posteaquam haec omnia bene distinxerimus, rorsus oportet considerare, sintne (etiam) quaedam (genera), ad quae τὰ ὄντα omnia referantur, quemadmodum literarum elementa (ad quaedam genera et classes revocari poterant); ex quibus (generibus rerum) mutandum censemus, non temere hauriari videmur. Nempe quod antea perperam introsum legebatur τὰ ὄντα, errore haud infrequenti alieno loco collocatum est. Praeterea vero etiam verbum ἐπιφέρειν corruptela laborat, ex quo vide an extundi possit ἐπιφέρειν. Tale quiddam certe per ipsam loci sententiam requiritur. Iam his ita exploratis non difficile est totius loci sensum aperire. Hoc enim Socrates dicit: et posteaquam haec omnia bene distinxerimus, rorsus oportet considerare, sintne (etiam) quaedam (genera), ad quae τὰ ὄντα omnia referantur, quemadmodum literarum elementa (ad quaedam genera et classes revocari poterant); ex quibus (generibus rerum)

perspicere, tum etiam intelligere hoc, num in his insint species et genera eadem ratione, quae in literarum elementis. Schleierm. legendum suspicatus est: δὲ αὐτῶν ὡς περ τὰ ὄντα ἀποφύσθαι, infelici sane coniectura. Multo infelicius tamen Heindorf. versatus est, legendum putans: καὶ ἐπειδὴ ταῦτα διελόμεθα, τὰ ὄντα αὐτὰ πάντα δὲ (sc. διελόμεθα) καὶ ὄντα ἐπιφέρειν, et in proximis te post ἰδεῖν αὐτὰ delendum censens, ut commate post στοιχεῖοις illato ei pendat e sequenti διαθεασαμένους.

ταῦτα πάντα καλῶς διαθεασαμένους.] Fuit qui mallet: ταῦτα δὲ πάντα, qua tamen mutatione vereor ut opus sit. v. p. 426. E. Ad ἐπίστασθαι ex praecedenti δὲ facile per zeugma intelligis εἰκός ἐστιν aut si-

ἔστι δ' ὅτε πολλὰ συγκεράσαντες, οἷον ὅταν ἀνδρείκελον ἀκονάξωσιν ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ὡς ἀνσῖμαι, δοκῆ ἐκάστη ἢ εἰκῶν δεῖσθαι ἐκάστου φερμακόν· οὕτω δὲ καὶ ἡμεῖς τὰ στοιχεῖα ἐπὶ τὰ πράγματα ἐποιήσομεν, καὶ ἐν ἐπὶ ἐν, αὐτὰν δοκῆ δεῖν, καὶ ἀνσῖμαι, ποιοῦντες ὁ δὲ συλλαβὰς καλοῦσι, καὶ συλλαβὰς αὐτὰν συντίθεντες, ἐξ ὧν τὰ τε ὀνόματα καὶ τὰ ῥήματα συντίθενται· καὶ πάλιν ἐκ τῶν

nonnulli eam tucntur. Veruntamen meliores libri ubique ὑστέρων confirmant.

E. ἄλλο τῶν φερμακῶν] Marg. Ven. II. φερμακῶν. Gud. Darmst. ἄλλο τῶν φερμακῶν.

ἰκίονη ἢ εἰκῶν] ἢ οἷον. Par. I. G. Pro δοκῆ Ald. Bas. 1. 2. Gud. Vat. A. δοκῆ. Sed ὡς ἀν. coniunctivum flagitat.

δοκῆ δεῖν] ἰδεῖν Bodl. Vat. A. Par. G. Flor. d. Darmst. et pr. Ven. II. εἰσὶν. Pro ἀνσῖμαι, quod debetur Bodl. Vat. A. Ven. II. Par. G. Flor. d. Darmst. Gud., perperam olim scribebatur ἀνσῖμαι. Pro ὁ δὲ Heindorf. sine idonea causa edidit ἢ δὲ, contra idem librorum.

P. 425. ῥήματα συντίθενται] Vat. m. συντίθενται, quod recepit Bekker.

milo quiddam. Pro ἐπιφέρειν ἕκαστον autem vide ne legendum sit ἐπιφέρειν ἕκαστον ἕκαστον, i. e. ἕκαστον ὄνομα ἕκαστον ὄντι. ἀνδρείκελον] Timaeus Gloss. p. 31. interpretatur: χρῶμα ἐπιφέρειν, ὡς πρὸς ἀνδρὸς μίσησιν, ubi v. Kuhnken. Sed omnium optime de vocabuli usu exposuit Barkerus in Wolfii Analect. Literar. V. 1. P. II. p. 388 sqq. Ceterum hunc locum excerpit Pollux Onom. VII. 129.

E. ὡς ἀν, σῖμαι, δοκῆ] utcumque a. prouti quaeque imago videtur requirere hoc vel illud pigmentum. Nam ita haec intelligenda; in quibus Heindorf. frustra δοκῆ defendit, ἢ ad infinitivum pertinere ratus. De articulo post ἕκαστον illato dictum est ad Phaedrum p. 248. E. et Hipp. mai. p. 281. B.

Plat. Opp. Vol. V. P. II.

ποιοῦντες ὁ δὲ συλλαβὰς καλοῦσι] efficientes id, quod vulgo syllabas appellant, Heindorf. malebat ἢ.

P. 425. τὰ ῥήματα συντίθενται] Certam hic sedem habet numerus verbi pluralis, quem non erat cur Heindorf. tanto odio haberet, ut eum abique expellendum arbitraretur. Plures autem sunt causae, cor Attici subinde neutris generis nomina cum numero multitudinis consociaverint, quod non intelligens Schneiderus ad Rempubl. I. p. 353. B. quum alia temere scripsit, tum mea verba, ut solet, miro modo calumnias est. Exempla rei collegimus Astius ad Legg. p. 48. I. p. 624. E. ad Rempubl. p. 386. Poppo Prolegg. ad Thucyd. I. p. 97. et ad Xenoph. Anab. I. 2, 23. K. u.

ονομάτων καὶ ῥημάτων μέγα ἤδη τι καὶ καλὸν καὶ ὄλον συστήσομεν, ὡς περ ἐκεῖ τὸ ζῶον τῇ γραμμῇ, ἐνταῦθα τὸν λόγον τῇ ὀνομαστικῇ ἢ ῥητορικῇ ἢ ἥτις ἐστὶν ἡ τέχνη. μᾶλλον δὲ οὐχ ἡμεῖς, ἀλλὰ λέγων ἐξηγήσθην. συνίδεσαν μὲν γὰρ οὕτως, ἤπερ συγκρι-
B ται, οἱ παλαιοὶ ἡμᾶς δὲ δεῖ, εἴπερ τεχνικῶς ἐπι-
 στησόμεθα σκοπεῖσθαι αὐτὰ πάντα, οὕτω διελομέ-
 νους, εἴτε κατὰ τρόπον τὰ τε πρῶτα ὀνόματα κρι-
 ται καὶ τὰ ὑστερα, εἴτε μὴ, οὕτω θεᾶσθαι. ἄλλως
 δὲ συνείρην μὴ ἰσαῦλον ἢ καὶ οὐ καθ' ὁδόν, ὡ γίλει
 Ἐομόγενες.

ERM. Ἴσως μὴ Δ', ὡ Σώκρατες.

Cap. XXXVI. ΣΩ. Τί οὖν; σὺ πιστεύεις

ἤπερ σύγκριται] εἴπερ plurimi cum Bodl. Vat. A. Ven. II. B. εἴτε μὴ] Sic Bodl. Vat. A. Ven. II. Par. G. Flor. d. Gud. Darmst. Legebatur olim εἴτε καὶ μὴ. Dein θεᾶσθαι Par. G. Darmst.

ταῦτα οὕτω διελ.] οὕτω om. Par. G. Gud. ante ταῦτα infort Vat. m.

Ἐάσομεν οὖν, ἢ β.] V. Ἐάσομεν, quod corr. ex Bodl. Coisl.

ger. ad Xenoph. Anab. p. 62. Bremi ad Lysiam Excur. X. p. 448. Schömann ad Isaem p. 411. Quae si quis accurate perlustret, facile intelliget aut partium multitudinem numero plurali denotari, aut alios generis nomen, quod eandem habeat significationem atque neutrius generis vocabulum, cogitatione substitui. Posterius maxime fit in vocabulis animantes significantibus. Quanquam quod Personus ad Eurip. Hecub. 1149. statuit semper ea plurali exigere, falsissima est ista regula. Plat. Lachet. p. 197. B. legitur sine ulla varietatis discrepantia: ἢ καὶ τὰ παιδιά πάντα οἷα με ἀνθρώποι καλεῖν, ἢ δὲ ἄνθρωποι οὐδὲν δίδωκεν. Et Legg. II. p. 658. C. numerus singularis et pluralis uni eidemque vocabulo additur: εἰ μὲν

τοῖνον τὰ πάντα σικκὰ κρήνοι παιδιά, κρηνοῦσι τὸν τὰ θείματα ἐπιδικονία. Negari tamen non potest, apud Platonem quidem partem locorum, qui vulgo plurali post neutrum habebant, haud exigua codicum varietate valde incertam esse factam, ut Legg. I. p. 634. E. III. p. 683. B. Tim. p. 76. E. Phileb. p. 24. E. Ceteram Bernhardy Syntax. p. 418. Atticos censet urbanitate quosdam sermonis quotidiani ductos post neutrius generis nomina pluralia usurpasse numerum verbi plurali. Quod decretum si verum esset, consequens foret, ut qui loci habent numerum multitudinis, istius urbanitatis scilicet expertes essent.

μᾶλλον δὲ οὐχ ἡμεῖς] aut potius non nos illud

σαυτῷ οἶός τ' ἂν εἶναι ταῦτα οὕτω διελεσθαι; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐ.

ERM. Πολλοῦ ἄρα δέω ἔγωγε.

ΣΩ. Ἐάσομεν οὖν, ἢ βούλει οὕτως, ὅπως ἂν δυνώμεθα, κἂν σικκόν τι αὐτῶν οἶοί τ' ὤμεν. κατι-
 δεῖν, ἐπιχειρῶμεν, προσιπόντες, ὡς περ ὀλίγον πρό-
 τερὸν τοῖς θεοῖς, ὅτι οὐδὲν εἰδότες τῆς ἀληθείας τὰ
 τῶν ἀνθρώπων δόγματα περὶ αὐτῶν εἰκαζόμεν, οὕτω
 δὲ καὶ νῦν αὖ εἰπόντες ἡμῖν αὐτοῖς ἴωμεν, ὅτι εἰ
 μὲν τι χρῆστόν ἔδει αὐτὰ διελεσθαι εἴτε ἄλλον ὄν-
 τινούν εἴτε ἡμᾶς, οὕτως ἔδει αὐτὰ διακριεῖσθαι, νῦν
 δέ, τὸ λεγόμενον, κατὰ δύναμιν δεήσει ἡμᾶς περὶ αὐ-
 τῶν πραγματεύεσθαι; δοκῆ ταῦτα; ἢ πῶς λέγεις;

Vat. A. Ven. AEPZ. Vind. Par. BCHIX. Vat. I. Flor. b. d. i. Ceterum olim verbis Ἐγὼ μὲν γὰρ οὐ Hermogenis nomen praefixum; proxima autem Πολλοῦ ἄρα — Socrati tribuuntur, et inde ab Ἐάσομεν rursus Socrati.

C. χρῆστόν ἔδει αὐτὰ δ.] Pro θεοῖς Steph. εἴη, ut est in Vat. m. In Gud. est: εἰ μὲν τινα χρ. ἔδει. Darmst. εἰ μὲν τι χρ. ἰ (sic) αὐτὰ διαλεγέσθαι.

componemus; sed oratione a recto aberravi.

B. καὶ οὐ καθ' ὁδόν] non rationi conveniens, ut Reip. IV. p. 435. A. al.

C. ὡς περ ὀλίγον πρότερον τοῖς θεοῖς] Int. προσι-
 πομεν.

οὕτω δὲ καὶ νῦν] De hoc δὲ, in comparationibus maxime frequentato, v. supra ad p. 394.

B. Verbum ἴωμεν iterat praegressum illud ἐπιχειρῶμεν, in quo nemo temere haerebit. Patet vero ex hac observatione, quo sensu ἴωμεν accipiendam sit. Recte enim Heindorf.

interpretatur: progrediamur, pergamus, siquidem sponte ἐπὶ τῶν ζήτησιν intelligi potest. Quoscirca non est quod cum Heindorf ἴωμεν requiras. Proxima hunc sensum habere oportet: quod si quam optime distinguenda haec fuissent vel ab alio quopiam vel a nobis, sic certe distinguere oportuisset; quemadmodum locum Ficinus interpretatus est. Itaque Heindorf tentavit: εἰ μὲν ταῦ, ἢ χρῆ. ἔδει αὐτὰ διελ. Huttu. maluit: εἴτε, εἰ μὲν ὅτι ἀριστὸν ἔδει αὐτὰ δ. Possia etiam coniectare: εἰ μὲν ὡς ἀριστον ἔδει αὐτὰ δ. Sed quid verum sit, non liquet.

νῦν δέ, τὸ λεγόμενον, κατὰ δύναμιν] Respexit, opinor, proverbium illud, ζῶον οὐχ ὡς θελομεν, ἀλλ' ὡς δυναμέθαι, a Terentio expressum e Menandro Ande. IV. 6. 10. ut quisque, sicut, quando ut volumus non licet. v. Hipp. mai. p. 301. C. Heindorf.

ΕΡΜ. Πάνν μὲν οὖν σφόδρα ἐμοίγε δοκεῖ.

- D ΣΩ. Γελοῖα μὲν οἶμαι φανείσθαι, ὃ Ἐρμῶγενες, γράμμασι καὶ συλλαβαῖς τὰ πράγματα μεμιμημένα καταδήλα γιγνόμενα· ὁμοῦ δὲ ἀνάγκη, οὐ γὰρ ἔχομεν τούτου βέλτιον, εἰς ὃ τι ἐπανεὐγκωμεν περὶ ἀληθείας τῶν πρώτων ὀνομάτων, εἰ μὴ ἄρα δὴ, ὡς περ οἱ τραγωδοποιοί, ἐπειδὴν τι ἀπορῶσαν, ἐπὶ τὰς μηχανὰς καταφεύγουσι θεοὺς αἰσῶντες, καὶ ἡμεῖς οὕτως εἰπόντες ἀπαλλαγώμεν, ὅτι τὰ ποῦτα ὀνόματα οἱ θεοὶ ἔθεσαν καὶ διὰ ταῦτα ὀρθῶς ἔχει. ἄρα καὶ
- E ἡμῖν κρείττιστος οὗτος τῶν λόγων; ἢ ἐκείνος, ὅτι περὶ βαρβάρων τινῶν αὐτὰ παρελήφαμεν, εἰσὶ δὲ ἡμῶν ἀρχαιότεροι βάρβαροι; ἢ ὅτι ὑπὸ παλαιότητος
- 426 ἀδύνατον αὐτὰ ἐπισκέψασθαι, ὡς περ καὶ τὰ βαρβαρικά; αὐταὶ γὰρ ἂν πᾶσαι ἐκδύσεις εἶεν καὶ μᾶλα

D. εἰ μὴ ἄρα δὴ] δεῖ pro δὴ plurimi libri cum Bodl. Vat. A. Ven. II. male.

P. 426. πᾶσαι ἐκδύσεις] εἰσόδσεις Vat. A. Par. H.C. Ven. II. Flor. a. b. i. et pr. Bodl., a sec. m. Par. EF. Vat. I.

D. οὐ γὰρ ἔχομεν τούτου βέλτιον —] non enim eo habemus melius quid, ad quod referamus primorum nominum veritatem. Sed ἀναρῶμεν hic sine accusativo obiecti positum ascivit potius per praepositionem cum genitivo, de qua constructione monuimus ad Remp. VI. p. 284. C. Proximum ἀπορῶν τι ad Euthydem. p. 279. A. et supra ad p. 409. D. attigimus.

ἐπὶ τὰς μηχανὰς καταφεύγουσι] Profecisse hinc Cicero nem De Nat. Deor. I. 20. ut tragici poetae, quum explicare argumenti exitum non potestis, confugitis ad deum, monuit iam Erasmus Adagg. p. 591. Heindorf. Conf. Lucian. Hermotim. §. 86. ibique Schol.

οὕτως εἰπόντες ἀπαλλαγώμεν] Heindorf. ad Protagor. p. 624. ἀπαλλαγώμεν corrigendum censet. Cui Schneider. ad Remp. Vol. III. p. 141. sic adversatur, ut coniectivum aliat inservire cohortationi. Imperite, quandoquidem coniectivus cohortativus, si ab interrogationibus discesseris, ita in oratione aliunde suspensa usurpari non solet. Neque εἰ μὴ ἄρα cum coniectivo constructum putaverim. Nam etsi Hermannus De Part. ἑν lib. II. c. 7. et a Graecis cum eo modo coniungi solere evicerit, tamen apud Platonem quidem verito praeter locum Legg. XII. p. 958. D., cuius singularis est ratio, nullum aliud huius constructionis exemplum reperit. Quocirca ego in ea sententia sum, ut Platonem ἄν μὴ ἄρα

κοιμῆαι τῷ μὴ ἐθέλοντι λόγον δίδοναι περὶ τῶν πρώτων ὀνομάτων, ὡς ὀρθῶς κεῖται. καίτοι ὅτε τις τρόπον τῶν πρώτων ὀνομάτων τὴν ὀρθότητα μὴ οἶδεν, ἀδύνατον πού τῶν γε ὑστέρων εἶδεναι, ἃ ἐξ ἐκείνων ἀνάγκη δηλοῦσθαι, ὡν τις περὶ μηδὲν οἶδεν· ἀλλὰ δῆλον, ὅτι τὰν φάσκοντα περὶ αὐτῶν τεχνικῶν εἶναι περὶ τῶν πρώτων ὀνομάτων μάλιστα τε καὶ καθαρώτατα δεῖ ἔχειν ἀποδείξαι, ἢ εὖ εἶδεναι, ὅτι

B τὰ γε ὑστερα ἤδη γλῶσσησι. ἢ σοὶ ἄλλως δοκεῖ;

ΕΡΜ. Οὐδ' ὁπωσιτιοῦν, ὦ Σώκρατες, ἄλλως.

ΣΩ. Ἄ μὲν τοίνυν ἐγὼ ἤσθημαι περὶ τῶν πρώτων ὀνομάτων, πάνν μοι δοκεῖ ὑβριστικὰ εἶναι καὶ γελοῖα. τούτων οὖν σοὶ μεταδώσω, ἂν βούλη· σὺ δ' ἂν τι ἔγης βελτίον ποθεῖν λαβεῖν, πειράσθαι καὶ ἐμοὶ μεταδιδόναι.

B. ὦ Σώκρατες, ἄλλως] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. II. Par. G. Vat. I. m. Flor. d. Gud. Darmst. Vett. edit. ἄλλως, ὦ Σ.

scripsisse existimem. Ceterum verba οὕτως εἰπόντες pertinent ad sequentia: οὐ τὰ ποῦτα ὀνόματα — ἔχει.

διὰ ταῦτα ὀρθῶς ἔχει ἄρα καὶ ἡμῶν —] Haec verba Heindorf. l. l. sic refugit volebat: διὰ ταῦτα ὀρθῶς ἔχει ἄρα, καὶ ἡμῶν κρείττιστος οὗτος τῶν λόγων εἴη ἢ ἐκείνος κ. τ. λ. qua mutatione non opus est. Recte enim oratio procedit, quandoquidem Socrates, proposita sententia superiore, nunc ita interrogat: Estne nobis quoque haec optima ratio? Mox autem cum Heindorfio scripserim ἀρχαιότεροι εἰ βάρβαροι.

P. 426. ἐκδύσεις εἶεν] Bas. 2. et codd. optimi ἐκδύσεις. Recte Ficinus: tergivernationes haec sunt. In Bodl.

ἐκδύσεις superscriptum, quae unica vera lectio est. Hoc enim Socrates dicit: Haec omnia effugia fuerint admodum bella ei, qui nolit reddere rationem rectae primitivorum nominum impositionis. Quibus addere placet etiam proximorum interpretationem: At vero quocumque quis modo primitivorum nominum rectam rationem ignorat, fieri opinor, non potest, ut norit rationem rectam nominum derivativorum, quae ex illis necesse est declarari, de quibus quis nihil noverit.

B. πειράσθαι καὶ ἐμοὶ μ.] Infinitivus pro imperativo positus, cuius usus alia exempla dedi ad Rempubl. V. p. 473. A. VI. p. 508. B.

ΕΡΜ. Ποίησα ταῦτα. ἀλλὰ θαυροῶν λέγει.

- C Cap. XXXVII. ΣΩ. Πρῶτον μὲν τοίνυν τὸ
 ῥ̄ ἕμοιγε φαίνεται ὡς περ ὄργανον εἶναι πάσης τῆς κιν-
 ησεως, ἢν οὐδ' εἶπομεν διότι ἔχει τοῦτο τοῦνομα· ἀλ-
 λά γὰρ δῆλον, ὅτι ἡσὶς βούλεται εἶναι· οὐ γὰρ ἡ ἰχθύ-
 μεθα ἀλλὰ ἔ το παλαιόν. ἡ δὲ ἀρχὴ ἀπὸ τοῦ κίειν· ξε-
 νικόν δὲ τοῦνομα· τοῦτο δ' ἐστὶν ἰέναι. εἰ οὖν τις τὸ
 παλαιόν αὐτῆς εὔροι ὄνομα εἰς τὴν ἡμετέραν φωνὴν
 συμβαῖνον, ἡσὶς ἂν ὀρθῶς καλοῖτο· νῦν δὲ ἀπὸ τε
 τοῦ ξενικῶν τοῦ κίειν καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ ἡ μεταβολῆς
 D καὶ τῆς τοῦ ῥ̄ ἐνθέσεως κίνησις κέκληται, ἔδει δὲ
 κείνησιν καλεῖσθαι ἢ εἶσιν. ἢ δὲ στάσις ἀπόφασις

C. τῆς τοῦ ῥ̄ ἐνθέσεως] τῆς τοῦ ῥ̄ καὶ τοῦ ῥ̄ Par. G. Darmst.

D. κείνησιν καλεῖσθαι] Par. G. Darmst. κεικλήσιν.
 Flor. d. κεικλήσιν. Ven. S. Zitt. κεικλήσιν. Gud. κεικλήσθαι ἢ κεισιν,
 ut est etiam in Coisl. Par. G. v. ann.

Τὸ δ' οὖν ῥ̄] V. ad, pro quo οὖν suppeditarunt Bodl. Vat.
 A. Ven. III. Par. BCGHIX. Vat. m. Florr. Darmst. Pro δὲ
 Bodl. Vat. A. δῆ, errore.

ἐν αὐτῷ τῷ ῥ̄] In add. Bodl. Vat. A. Ven. II. Gud. et
 rec. Par. F., quod restituendum vidit Heindorf.

C. οὐ γὰρ ἡ ἰχθύμεθα] V. ad p. 420. B.

εἰ οὖν τις τὸ παλαιόν
 αὐτῆς] quodsi igitur quis
 antiquum eius nomen re-
 pererit nostrae conveni-
 ens linguae, ἡσὶς recte
 appellabitur.

D. ἔδει δὲ κείνησιν —] Locus aperte depravatus, quem Cornarius hunc in modum putabat emendandum esse: ἔδει δὲ κίειν καλεῖσθαι ἢ εἶσιν. Nec profecto quidquam probabilius reperio. Nam quod Heindorf. haec et sequentia, usque ad verba στάσις ἀπόφασις pro insillitibus haberi voluit, vir alias modestissimus hic iusto fuit suspiciosior. Enimvero motus iniecta mentione philosophus velut in transcurso etiam status et

quietis rationem explorat. Volt enim στάσις dictam esse ἡσὶς praefixo se et ciecis litera I et ῥ̄.

Τὸ δ' οὖν ῥ̄] Sed ut redeam ad literam ῥ̄, unde paullulum deflexit oratio. Nam ita hoc δ' οὖν explicandum, pro quo vulgo perperam legebatur δ' αὐ. — πρὸς τὸ ἀφομοιοῦν, sc. αὐτά.

E. ῥ̄] De hoc verbo docta exstat Barkeri disputatio ad Etymolog. Gudian. p. 1120 sqq. et p. 1098. Vulgo scribebatur ῥ̄, pro quo quinque libri ῥ̄, decem ῥ̄, unus ῥ̄. Porro legit etiam Timaeus Gloss. p. 192., cuius glossam ad hunc locum perti-

τοῦ ἰέναι βούλεται εἶναι, διὰ δὲ τὸν καλλωπισμὸν
 στάσις ἀνόμασται. Τὸ δ' οὖν ῥ̄ τὸ στοιχείον, ὡς-
 περ λέγω, καλὸν ἔδοξεν ὄργανον εἶναι τῆς κινήσεως
 τῆ τα ἀνόματα τιθεμένων πρὸς τὸ ἀφομοιοῦν τῆ φο-
 ρῆ· πολλαχῶ γοῦν χρῆται αὐτῷ εἰς αὐτὴν· πρῶτον
 μὲν ἐν αὐτῷ τῷ ῥ̄ εἶναι καὶ ῥ̄ διὰ τούτου τοῦ γραμ-
 ματος τὴν φορὰν μιμῆται, εἶτα ἐν τῷ τρώμῳ, εἶτα E
 ἐν τῷ τραχῆ, εἶτα δὲ ἐν τοῖς τοιοῖσδε ῥ̄, οἷον
 κρούειν, θραύειν, κρούειν, θρούπειν, κερματίζειν,
 ῥ̄, πάντα ταῦτα τὸ πολὺ ἀπεικάζει διὰ τοῦ
 ῥ̄. ἔωρα γὰρ, οἶμαι, τὴν γλώτταν ἐν τούτῳ ἥμιστα
 μένουσαν, μάλιστα δὲ σειομένην· διὸ φαίνεται μοι

E. ἐκρούειν] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. APS. Vind.
 Par. EFGHIX. Vat. l. m. Flor. b. d. i. Zitt. Vulgo erat ἐκρούειν,
 quod mutandum vidit Buttman. Dein vett. editi. ῥ̄. Sed
 ῥ̄ Bodl. Coisl. Vat. A. Par. G. et pr. Par. B. ῥ̄. Ven.
 A. Par. EFGHIX. Vat. l. Flor. b. d. i. ῥ̄. Vat. l. ῥ̄.
 Gud.

πάντα ταῦτα τὸ πολὺ] πάντα τὰ τοιαῦτα Par. G. Gud.
 Darmst. quod placuit Heindorf. ταῦτα πάντα Vat. m. πάντα γὰρ
 ταῦτα Coisl.

ἔωρα γὰρ, οἶμαι,] Libri ἔω γὰρ. Par. X. et Ven. A. corr.
 ἔωρα γὰρ Par. F. ἔω γὰρ. Verum restituit Heindorf.

nere primus vidit Heindorf. Nam Ruhnken. quidem verbum illud nec apud Platonem nec apud ullum alium veterum scriptorum a se inventum esse scribit. Sed quum ῥ̄, ῥ̄, ῥ̄ in usu fuerit, de quibus vocabulis praeter Barkerum l. c. dixerunt Huxch. Analect. Critt. in Antholog. Gr. p. 106 sq. Iacobs. Animadvers. in Eurip. p. 93 sq. Koch. Obs. in Timaei Soph. Lexic. p. 32., qui ῥ̄ recte dicatur non est cur dubitemus.

πάντα ταῦτα τὸ πολὺ
 ἀπεικάζει] Haec omnia
 enim ut plerumque imi-
 tatione per literam ῥ̄ ex-
 primit. In his πάντα ταῦτα
 fere idem est, quod talia

omnia, pro quo Latine item dicere licet ista omnia, i. e. istiusmodi omnia. Quanquam inter utramque loquendi ratio- nem nonnihil discriminis intercedit. Hoc qui non tenebant, propter proximum τὸ πολὺ correxerunt πάντα τὰ τοιαῦτα, quod etsi a codicibus parum habet commendationis, tamen Heindorfio Astioque placuit.

ἔωρα γὰρ, οἶμαι, τὴν
 γλ.] Palmaria haec est emen-
 datio Heindorfii. Libri
 omnes ἔω γὰρ, οἶμαι. — Sed
 ita ἔωρα potius et infinitivum
 μένειν expectabas, pro σειομέ-
 νῃ autem scribi debebat σειο-
 μεν vel certe σειω. Nunc omnia
 sunt expedita et intellectu fa-
 cilia. Nam ad ἔωρα intelligi-
 tur ὁ τὰ ἀνόματα τιθεμένος.

τούτω πρὸς ταῦτα κατακεχρησθαι. τῷ δ' αὖ ἰ πρὸς
 τὰ λεπτά πάντα, ἃ δὴ μάλιστα διὰ πάντων ἴσι ἄν.
 427 διὰ ταῦτα τὸ ἵεναι καὶ τὸ ἴσθαι διὰ τοῦ ἰ ἀπο-
 μιμήται, ὡς περὶ γε διὰ τοῦ φ καὶ τοῦ ψ καὶ τοῦ
 σίγμα καὶ τοῦ ζήτα, ὅτι πνευματώδη τὰ γράμματα,
 πάντα τὰ τοιαῦτα μιμήται αὐτοῖς ὀνομάζων, οἷον
 τὸ ψυχρὸν καὶ τὸ ζεῖον καὶ τὸ σείσθαι καὶ ὅλως
 σεισμὸν, καὶ ὅταν πον τὸ φρεσῶδες μιμήται, παντα-
 χού ἔνταυθα ὡς τὸ πολὺ τὰ τοιαῦτα γράμματα ἐπι-
 φέρειν φαίνεται ὁ τὰ ὀνόματα τιθέμενος. τῆς δ' αὖ
 τοῦ δ συμπίεσεως καὶ τοῦ τ καὶ ἀπεριεσεως τῆς
 B γλώττης τὴν δύναμιν χρήσιμον φαίνεται ἠρήσασθαι
 πρὸς τὴν μίμησιν τοῦ δεσμοῦ καὶ τῆς στάσεως, ὅτι
 δὲ ὀλισθάνει μάλιστα ἐν τῷ λ ἢ γλώττα κατιδῶν,
 ἀφομοιωῶν ὠνόμασε τὰ τε λεία καὶ αὐτὸ τὸ ὀλισθά-
 νειν καὶ τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ κολλῶδες καὶ τὰλλα πάν-

τούτω πρὸς ταῦτα] Sic Bodl. Vat. A. Ven. II. Par. G.
 Vat. m. Flor. d. Darmst. Vett. editi. τούτω καὶ πρὸς.

P. 427. καὶ τὸ ἴσθαι] ἴσθαι Vat. A. ἴσθαι Bodl.
 Dein Par. G. Gud. Darmst. ἀπομιμήσθαι, quod pendeat ex præ-
 gresso φαίνεται. Tum ὡς περὶ γῆ Ven. Σ. Viud. Zitt. et pr. Ven. Σ.
 αὐτοῖς ὀνομάζων] δ ὀνομάζων Par. G. Darmst.

ὁ τὰ ὀνόματα τιθέμενος] V. θίμενος, quod e Bodl. Vat.
 A. Ven. II. Flor. d. Zitt. mutavimus. Mox pro vulg. ὀλισθάνει
 Vat. A. Ven. II. Flor. a. b. c. et a pr. m. Bodl. ὀλισθάνει. Sic
 iidem etiam sect. B.

B. ἀφομοιωῶν ὠνόμασε] V. ὁ ἀφομοιωῶν. Sed articulum,
 quem iam Heind. abiicit, recte omittunt Coisl. Vat. A. Ven.
 AΠΣ. Viud. Par. CEFHIX. Vat. I. m. Flor. a. b. c. d. i. Gud.

Heusadius ἴσθαι γῆς, αἴμαι.
 scribendum coniecitabat.

P. 427. καὶ ὅλως τὸν σει-
 σμῶν] „Non sane σισμῶς ge-
 neralem magis significatum ha-
 bet quam τὸ σείσθαι, ut ad-
 modum offendat verbum ὅλως.
 Fortasse scribendum σισμῶν.“
 Heindorf.

τῆς δ' αὖ τοῦ δ συμπί-

σεως —] Compressionis
 porro literae δ et τ
 et innixus linguae vim
 utilem videtur duxisse ad
 imitationem copulationis
 et stationis.

B. ἢ δὲ ὀλισθανούσης
 τῆς γλ.] quatenus vero la-
 bentem linguam retinet
 literae γ vis, imitando
 finxit vocabula et.

τα τὰ τοιαῦτα. ἢ δὲ ὀλισθανούσης τῆς γλώττης
 ἀντικαθίσταται ἢ τοῦ γ δύναμιν, τὸ γλίχρον ἀπι-
 μιμήσασθαι καὶ γλῆν καὶ γλοιῶδες. τοῦ δ' αὖ ἢ τὸ C
 εἶσω αἰσθόμενος τῆς φωνῆς, τὰ ἔνδον καὶ τὰ ἐντὸς
 ὠνόμασεν, ὡς ἀφομοιωῶν τοῖς γράμμασι τὰ ἔργα.
 τὸ δ' αὖ ἃ τῷ μεγάλῳ ἐπέδωκε, καὶ τῷ μήκει τὸ
 ἦ, ὅτι μεγάλα τὰ γράμματα. εἰς δὲ τὸ γογγύλον
 τοῦ ἰ δόμενος σημεῖον, τοῦτο πλεῖστον αὐτῷ εἰς
 τὸ ὄνομα ἐνεκράσε. καὶ τὰλλα οὕτω φαίνεται προσ-
 βιβάζειν καὶ κατὰ γράμματα καὶ κατὰ συλλαβὰς
 ἐκάστῳ τῶν ὄντων σημεῖον τε καὶ ὄνομα ποιῶν ὁ
 νομοθέτης, ἐκ δὲ τούτων τὰ λοιπὰ ἤδη αὐτοῖς τού-
 τοις συντιθέναι ἀπομιμούμενος. Αὕτη μοι φαίνεται,
 ὦ Ἐρμούγενες, βούλεσθαι εἶναι ἢ τῶν ὀνομάτων ὁ- D
 θότης, εἰ μὴ τι ἄλλο Κρατύλος ὅδε λέγει.

Cap. XXXVIII. EPM. Καὶ μὴν, ὦ Σώκρα-

αὐτὸ τὸ ὀλισθ.] αὐτὸ τοῦτο τὸ Par. G. Darmst.

C. τὰ ἔνδον] Sic Par. G. Darmst. Gud. Editi. omnes τὸ
 ἔνδον καὶ τὰ ἐντὸς.

εἰς δὲ τὸ γογγύλον] Sic Bodl. Vat. A. Par. FGI. Vat.
 I. m. Flor. i. Vett. editi. ἀγογγύλον. Tum ἀνέκρασεν Par. G.
 Darmst. et a pr. m. Bodl.

φαίνεται προσβιβάζειν] Vitiose vulgo προσβιβάζειν, invi-
 tis codicibus, ut videtur, omnibus. Dein κατὰ τὰ γράμματα καὶ
 κατὰ τὰς συλλαβὰς Par. G. Darmst. Paulo post unus Gud. ἀπο-
 μιμούμενος.

τὰ λοιπὰ ἤδη] V. εἰδη, quod e Gud. et Par. G. emen-
 datum.

C. ὅτι μεγάλα τὰ γράμ-
 ματα] Videlicet τὸ α et τὸ η.
 Mox γογγύλον praebuerunt opti-
 mi libri pro vulg. ἀγογγύλον.
 Facite autem hic quoque So-
 crates ludit, quum ad rotundum
 exprimentum rotunda litera opus
 fuisse arbitratur.

καὶ τὰλλα οὕτω φαίνε-
 ται προσβιβάζειν] et reli-
 qua ita videtur redigere

in literas atque syllabas
 cuique rei signum et no-
 men imponens legisla-
 tor. Verbum προσβιβάζειν ad
 Phaedr. p. 229. E. illustravi-
 mus. Infra p. 436. C. eodem
 modo dicitur βιβάζειν πρὸς τι.
 Mox de formula εἰ μὴ τι ἄλλο
 Κρατύλος λέγει v. ad Remp. IV.
 p. 430. B. et adde Phaedr. p.
 235. A. Hipp. mai. p. 291. A.
 Euthydem. p. 301. E.

τες, πολλά γέ μοι πολλάκις πράγματα παρέχει Κρατύλος, ὡς περ κατ' ἀρχὰς ἔλεγον, γέσσαν μὲν εἶναι ὀρθότητα ὀνομάτων, ἣτις δ' ἐστὶν οὐδὲν σαφές λέγων, ὥστε με μὴ δύνασθαι εἰδέναι, πότερον ἔκων ἢ ἄκων οὕτως ἀσαφῶς ἐκίστοτε περὶ αὐτῶν λέγει. Νῦν οὖν μοι, ὦ Κρατύλε, ἐναντίον Σωκράτους εἰπέ, πότερον ἀρέσκει σοι ἢ λέγει Σωκράτης περὶ ὀνομάτων, ἢ ἔχεις πῆ ἄλλη κάλλιον λέγειν; καὶ εἰ ἔχεις, λέγε, ἵνα ἦτοι μάθῃς παρὰ Σωκράτους, ἢ διδάξῃς ἡμᾶς ἀμφοτέρους.

ΚΡ. Τί δαί, ὦ Ἐρμόγετες; δοκεῖ σοι ῥᾴδιον εἶναι οὕτω ταχὺ μαθεῖν τε καὶ διδάξαι ὅτιον πρᾶγμα, μὴ ὅτι τοσοῦτον, ὃ δὴ δοκεῖ ἐν τοῖς [μεγίστοις] μέγιστον εἶναι;

428 ΕΡΜ. Μὰ Δ' οὐκ ἔμοιγε. ἀλλὰ τὸ τοῦ Ἡσιόδου καλῶς μοι φαίνεται ἔχειν τό· εἰ καὶ τις σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθείη, προὔρου εἶναι. εἰ οὖν καὶ σμικρὸν τι οἷός τ' εἴ πλεον ποιῆσαι, μὴ ἀποκαμνε, ἀλλ' εὐεργέται καὶ Σωκράτη τόνδε, δίκαιος δ' εἴ καὶ ἐμὲ.

ΣΩ. Καὶ μὲν δὴ ἔγωγε καὶ αὐτός, ὦ Κρατύλε,

D. εἶναι ὀρθότητα ὀνομάτων] ὀνομάτων ὀρθότητα Coisl. Par. G. Darmst.

ὥστε με μὴ δύνασθαι] ὥστ' ἐμὲ Vat. m., quod recepit Bekker.

πότερον ἔκων] ἢ πρότερον Bodl. Vat. A. Ven. II. Flor. d. male.

E. ἐν τοῖς μεγίστοις μέγιστον] μεγίστοις, quod deest in pr. Z, haud dubie ex glossamate natum. Nam ἐν τοῖς ante superlativum salis tritum; sed qui dixerit ἐν τοῖς μεγίστοις μέγιστον, equidem novi neminem. v. Matthiae Gr. §. 239.

P. 428. τὸ τοῦ Ἡσιόδου] Opp. et DD. 359. εἰ γὰρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθείη, καὶ θαμὰ τοῦτ' Ἰσδοῖς, τάχα κεν μὲν καὶ τὸ γένοιτο.

δίκαιος δ' εἴ καὶ ἐμὲ] Int. ἐμὲ γὰρ εἶναι. Formulam δίκαιος εἰ sequente infinitivo post Wesselingium ad Herod. IX. 60. ad h. l. illustravit Heindorf., qui tamen male post α commate distinxit. — τόνδε γὰρ ἔγωγε, si putas me haec pro certis affirmavisse.

B. ἵνα τῶν μαθητῶν περὶ ὀρθότητος —] Quemadmodum dicitur sabiane μαθητῶν περὶ τίνος, ut Euthydem.

οὐδὲν ἂν ἰσχυροσαίμην ὧν εἶρηκα, ἢ δὲ μοι φαίνεται, μεθ' Ἐρμόγετους ἐπεσκεψάμην, ὥστε τούτου γε ἔγκα θαρῶν λέγε, εἴ τι ἔχεις κάλλιον, ὡς ἐμοῦ ἐνδεξομένου. εἰ μὲντοι ἔχεις τι σὺ κάλλιον τούτων λέγειν, οὐκ ἂν θαυμάζομι· δοκεῖς γάρ μοι αὐτός τε ἰσκέσθαι τὰ τοιαῦτα καὶ παρ' ἄλλων μεμαθημένοι, ἵαν οὖν λέγῃς τι κάλλιον, ἵνα τῶν μαθητῶν περὶ ὀρθότητος ὀνομάτων καὶ ἐμὲ γράφου.

ΚΡ. Ἀλλὰ μὲν δὴ, ὦ Σώκρατες, ὡς περ σὺ λέγεις, μεμληκὲ τέ μοι περὶ αὐτῶν καὶ ἴσως ἂν σε ποιησαίμην μαθητὴν. φοβοῦμαι μὲντοι, μὴ τούτου πᾶν τὸναντίον ἢ, ὅτι μοι πῶς ἐπέχεται λέγειν πρὸς σὲ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ὃ ἐκεῖνος ἐν Αἰταῖς πρὸς τὸν Αἴαντα λέγει. φησὶ δὲ

Ἄϊαν Διωγενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν εἰσὼ μυθήσασθαι,
καὶ ἐμοὶ σὺ, ὦ Σώκρατες, ἐπιεικῶς φαίνε κατὰ νοῦν χρησιμῶδεῖν, εἴτε παρ' Εὐθύφρονος ἐπίπνουσ γενόμενος, εἴτε καὶ ἄλλη τις μουσα πάλαι σε ἐνοῦσα ἐλελήθει.

ΣΩ. Ὡ· γὰρ δὲ Κρατύλε, θαυμάζω καὶ αὐτὸς πά·

E. ἐν τοῖς μ. μέγιστον εἶναι] Recte pr. Ven. S. om. μεγίστοις.

P. 428. εἰ οὖν καὶ σμικρὸν] σμικροῦ Vat. A. et pr. Ven. II.

C. παρ' Εὐθύφρονος ἐπίπνουσ] Vat. A. Ven. II. et pr. Bodl. ἐπιπνοῦσ, male.

p. 305. C., et δίδασκων περὶ τίνος, quod non ita rarum est, sic etiam μαθητῆς et διδάσκων cum περὶ et genitivo constructur. v. ad Menexen. p. 235. E. Lachet. p. 186. E. οὔτε γὰρ εὐεργέτης οὔτε μαθητῆς οὐδέσος περὶ τῶν ταυτῶν γιγνόμενα. Eodem modo etiam μάθημα constructur Cratyl. p. 384. B. καὶ τὸ περὶ τῶν ὀνομάτων οὐ σμικρὸν πυχρᾶς ἐν μάθημα. et al. C. ὅτι μοι — ἐπέχεται λέγειν] quod mihi nescio

quomodo (πῶς) in mentem venit dicere etc. Usus verbi ἐπέχεται illustrant Valeken. ad Eur. Phoen. p. 464. Hemsterhus. ad Lucian. Prom. in Verb. 2. Hermann. ad Lucian. De Histor. Conser. p. 18.

ἐν Αἰταῖς] Iliad. ε', 640 sq., ubi in multis libris est ἐλέσσο. Constat autem posteriorem rhapsodiae illius partem a veteribus Αἰτῶν nomine appellari. v. Hipp. min. p. 364. E.

λαι τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν, καὶ ἀπιστῶ. δοκεῖ οὖν μοι
χορῆσαι ἐπανασκέψασθαι, τί καὶ λέγω. τὸ γὰρ ἐξαπα-
τῆσθαι αὐτὸν ὑπ' αὐτοῦ πάντων χαλεπώτατον· ὅτιαν
γὰρ μηδὲ μικρὸν ἀποστατῆ ἄλλ' αἰετὴν ἢ ἐξα-
πατήσων, πῶς οὐ δεινόν; δεῖ δὴ, ὡς εἰσικε, θεοῦ
μεταστρέφασθαι ἐπὶ τὰ προειρημένα, καὶ πειρᾶσθαι,
τὸ ἐκείνου τοῦ ποιητοῦ, βλέπειν ἅμα πρόσω καὶ
ὀπίσω. καὶ δὴ καὶ νῦν ἡμεῖς ἴδωμεν, τί ἡμῖν εἴρη-
E ται. ὀνόματος, φησὶν, ὁρθότης ἐστὶν αὐτῆ, ἣτις
ἐνδείξεται, οἷόν ἐστι τὸ πρᾶγμα. τοῦτο φῶμεν ἰκανῶς
εἰρησθαι;

KP. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ πάνν σφόδρα, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Λιδασκαλίας ἄρα ἔνεκα τὰ ὀνόματα λεγεται;

KP. Πάνν γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν φῶμεν καὶ ταύτην τέχνην εἶναι καὶ
δημιουργὸς αὐτῆς;

KP. Πάνν γε.

D. πρόσω καὶ ὀπίσω] Sic dedi e Bodl. Vat. A. Ven.
II. nam non Platonis sed Homeri haec sunt verba, quod ipso
metro etiam Socrates significat. Editt. omnes: πρόσω καὶ ὀπίσω.
Dein vult Bodl. Vat. A. Ven. II. Flor. d.

E. τοῦτο φῶμεν [κ.] καὶ τοῦτο φ. Bodl. Vat. A. Ven.
ΣIIΣ. Gud. Zitt. quod ego non praeteram. In Par. BCEFH.

D. καὶ ἀπιστῶ] Intell. αἰ-
τῆ, quod non raro sic intelli-
gendum relinquitur. v. Mat-
thiae Gr. p. 1306. Proximum,
τί καὶ λέγω; est: quid tandem
dicam, v. ad Aleib. I. p. 106.
C. et supra p. 407. E.

τὸ ἐκείνου τοῦ ποιητοῦ]
id quod idem ille poeta
ait. Vid. Homer. Iliad. α. 341.
γ. 109. Cicero Epistol. Fam.
XIII. 15. a Fischero Iudatus,
ad eandem poetae locos respexit.

E. ὀνόματος, φησὶν, ὁρ-
θότης ἐστὶν αὐτῆ, ἣτις —]
Nominis recta ratio no-
stro iudicio in eo posita

est, ut ostendat, quale
quidque sit. Ita enim sen-
tibat Cratylus, ex cuius per-
sona Socrates disputaverat.

P. 429. κατ' ἀρχὰς λέ-
γεις, τοὺς νομοθέτας] V.
ad p. 388. E. Ceterum hic quo-
que locus insigni est documento,
quam imperite nonnulli ὀνομα-
τοθείας in locum legislatorum
suffecerint. Neque Heusdinus
audiendus est, qui Specim. Crit.
p. 79. scribendam censuit: νο-
μοθείας καὶ δημοτοθείας, Fi-
cimum sequutus auctorem, qui
ita vertit: quos a principio
tu legum et nominum

ΣΩ. Τίνας;

KP. Οὐδ' ἔπειρ σὺ κατ' ἀρχὰς εἰπεις, τοὺς νο- 429
μοθέτας.

ΣΩ. Πότερον οὖν καὶ ταύτην φῶμεν τὴν τέχνην
ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐγγίγνεσθαι, ὡς περ καὶ τὰς ἀλ-
λας, ἢ μή; βούλομαι δὲ λέγειν τὸ τοῖόνδε. ζωγρά-
φοι εἰσὶ που οἱ μὲν χεῖρους, οἱ δὲ ἀμείνους;

KP. Πάνν γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν οἱ μὲν ἀμείνους τὰ αὐτῶν ἔργα
καλλίω παρέχονται, τὰ ζῶα, οἱ δὲ φαυλότερα; καὶ
οἰκοδομοὶ ὡσαύτως οἱ μὲν καλλίους τὰς οἰκίας ἐργα-
ζονται, οἱ δὲ αἰσχίους;

KP. Ναί.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν καὶ νομοθέται οἱ μὲν καλλίω τὰ B
ἔργα αὐτῶν παρέχονται, οἱ δὲ αἰσχίω;

KP. Οὐ μοι δοκεῖ τοῦτο εἶναι.

Flor. c. τοῦτο δεέσθ. Par. F. Darmst. φησὶν.

ταύτην τέχνην εἶναι:] Ven. ΣΣ. Vind. Par. G. Zitt. ταί-
την τὴν τέχνην.

P. 429. τὰ αὐτῶν ἔργα κ. π.] καλλίω αὐτῶν τὰ ἔργα Par.
G. Gud. Darmst.

B. καὶ νομοθέται:] ὀνοματοθεταί corr. Par. G.

conditores nominibus.
Enimvero primum quidem So-
crates illo ipso loco, quem Cra-
tylus respicit, solius νομοθέτου
mentionem fecit; ὀνοματοθέτην
non memoravit. Deinde in iis,
quae proxime dehinc disputan-
tur, evidenter apparet non τῶν
ὀνοματοθετῶν rationem duci, sed
omnia ad nomen τῶν νομοθε-
τῶν esse opposita. Quocirca
Ficium puto hic quoque inter-
pretatione sua sensum potius
quam verba scriptoris expres-
sisse.

Πότερος οὖν καὶ ταύ-
την —] Utram igitur sta-

tusmus hanc artem inter
homines exerceri et com-
paratam esse, quemadmo-
dum quasvis alias? Nam
ita, si quid video, haec inter-
pretanda sunt. Καὶ ita in com-
paratione geminatum frequen-
tius est, quam ut exemplis il-
lustrandum sit.

οἱ δὲ φαυλότερα:] Ex-
spectabas: οἱ δὲ φαυλότεροι φαυ-
λότερα. Sed nihil sollicitandum.
Loquutus enim Socrates sic est,
ac si antea ἀμείνους ομίσειεν,
ut oratio levem quandam ana-
coluthi speciem referat.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα δοκοῦσί σοι νόμοι οἱ μὲν βελτίους, οἱ δὲ φαυλότεροι εἶναι;

ΚΡ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οὐδὲ δὴ ὄνομα, ὡς εἰσὶν, δοκεῖ σοι κείσθαι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δὲ ἄμεινον;

ΚΡ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Πάντα ἄρα τὰ ὀνόματα ὀρθῶς κείται;

ΚΡ. Ὅσα γε ὀνομαστά εἰσι.

ΣΩ. Τί οὖν; ὃ καὶ ἄρτι ἐλέγτο, Ἐρμογένει C τῷδε πότερον μηδὲ ὄνομα τοῦτο κείσθαι φῶμεν, εἰ μὴ τι αὐτῷ Ἐρμοῦ γενέσεως προσηκε, ἢ κείσθαι μὲν, οὐ μέντοι ὀρθῶς γε;

ΚΡ. Οὐδὲ κείσθαι ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ δοκεῖν κείσθαι, εἶναι δὲ ἕτερον τοῦτο τοῦνομα, οὐπερ καὶ ἡ φύσις ἢ τὸ ὄνομα δηλοῦσα.

ΣΩ. Πότερον οὐδὲ ψεύδεται, ὅταν τις φῆ Ἐρμογένη αὐτὸν εἶναι; μὴ γὰρ οὐδὲ τοῦτο αὐτῷ ἢ, τὸ τοῦτον φάναι Ἐρμογένη εἶναι, εἰ μὴ ἔστι;

ΚΡ. Πῶς λέγεις;

ΣΩ. Ἄρα ὅτι ψευδῆ λέγειν τὸ παράπαν οὐκ

C. τοῦτο κείσθαι φῶμεν] V. τοῦτω, quod e Bodd. Ven. S. Vind. Par. BCEFH. Vat. I. m. auctore Heindorfio correctum.

B. Οὐκ ἄρα δοκοῦσί σοι νόμοι.] Heindorfio ante νόμοι articulus οἱ excidisse videtur, mihi non item. Non enim de cunctis legibus cogitandum est, sed νόμων notio indefinita intelligitur, ut quum Germanico sermone dicimus: Scheinen dir also von Gesetzen nicht einige besser, andere schlechter zu sein?

C. μηδὲ ὄνομα τοῦτο] sc. Hermogenis nomen. Perperam vulgo scribebatur τοῦτω. Dein aliquot libri et μη τι ἄρα αὐτῷ: eleganter. Nam ita hanc Cratylī fuisse sententiam si-

gnificatur. Germanice dixeris: wenn ihm also (wie du meinst) nichts von der Abstammung vom Hermes zukommt. Respicitur autem ad p. 408. A. B.

οὐπερ καὶ ἡ φύσις ἢ τὸ ὄνομα δηλοῦσα] „Non sane natura nomen declarat, sed nomen naturam. Recte igitur Ficinus: cui natura inest, quae nomine continetur. et Cornarius: cuius etiam natura est, quam nomen indicat. Videlicet corrigendum: ἢ τὸ ὄνομα δηλοῖ, in quibus errorem peperit seq. Σω.

ἔστιν, ἄρα τοῦτό σοι δύναται ὁ λόγος; συχνοὶ γάρ D τινες οἱ λέγοντες, ὦ φίλε Κρατύλε, καὶ νῦν καὶ πάλαι.

ΚΡ. Πῶς γὰρ ἂν, ὦ Σώκρατες, λέγων γέ τις τοῦτο, ὃ λέγει, μὴ τὸ ἂν λέγοι; ἢ οὐ τοῦτό ἐστι τὸ ψευδῆ λέγειν, τὸ μὴ τὰ ὄντα λέγειν;

ΣΩ. Κοιμώτερος μὲν ὁ λόγος ἢ κατ' ἐμὲ καὶ κατὰ τὴν ἐμὴν ἡλικίαν, ὦ ἑταῖρε· ὅμως μέντοι εἰπέ μοι τοσόνδε, πότερον λέγειν μὲν οὐ δοκεῖ σοι εἶναι ψευδῆ, φάναι δέ; E

ΚΡ. Οὐ μοι δοκεῖ οὐδὲ φάναι.

ΣΩ. Οὐδὲ εἰπεῖν οὐδὲ προσηπῆν; οἷον εἰ τις ἀπαντήσας σοι ἐπὶ ξενίας, λαβόμενος τῆς χειρὸς εἰποι· Χαῖρε, ὦ ξένε Ἀθηναῖτε, νιδ Σμικροίω- νος Ἐρμοόγενης, οὗτος λέξαιεν ἂν ταῦτα ἢ φαιή ἂν ταῦτα ἢ εἰποι ἂν ταῦτα ἢ προσηπῆν ἂν οὕτω σὲ μὲν οὐ, Ἐρμογένη δὲ τόνδε; ἢ οὐδένα;

ΚΡ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ἄλλως ἂν οὗτος ταῦτα φθιγῆσθαι.

ΣΩ. Ἄλλ' ἀγαπητὸν καὶ τοῦτο. πότερον γὰρ ἀληθῆ ἂν φθιγῆσαντο ταῦτα ὃ φθιγῆσάμενος ἢ ψευδῆ; 430

εἰ μὴ τι αὐτῷ] ἄρα αὐτῷ Par. FG. Gud. Darmst. ἀλλὰ δοκεῖν κείσθαι.] Vett. edit. cum Ven. X. et pau- cis aliis ἀλλὰ δοκεῖν μὲν x.

postremo vocabulo adhaerens. Heindorf.

Ἄρα ὅτι ψευδῆ λέγειν — ὁ λόγος;] Similiter ἄρα repetitum De Rep. VIII. p. 365. E. ἄρ' οὖν οὕτω καὶ ὅς ἂν ἄρτιον προσηπῆν — ἄρα τῷ τοῖοντι ἀνάγκη δὴ τὸ μετὰ τοῦτο x. τ. λ. Menon. p. 89. B. ἄρ' οὖν ἰσχυρῶς οὐ φησὶ οἱ ἀγαθὸν ἀγαθὸν γίνονται, ἄρα μηδὲται; De re ipsa iam ad p. 385. B. extr. dictum est.

K. ἀλλως ἂν οὗτος ταῦ- τα φθιγῆσθαι.] Prudenter utitur verbo φθιγῆσθαι, quod hic quoque meram sonandi vim et significationem habet.

Sententia verborum igitur haec est: Videtur mihi ille haec frustra vocis sono prolaturus esse.

Ἄλλ' ἀγαπητὸν καὶ τοῦ- το] Hipp. mai. p. 302. B. ἐσο- κῆ, ὦ Ἰππία· ἀγαπητὰ γὰρ καὶ ταῦτα. ubi alia multa id genus adscripsimus. De Republ. IV. p. 435. D: οἰκοῦν ἀγαπητῶν; ἐρη' ἐμοὶ μὲν γὰρ ἔν γε τῷ πα- ρέναι ἑαυτῶν ἂν ἔχοι. Infra p. 439. B. ἀγαπητὸν δὲ καὶ τοῦτο ὁμολογήσασθαι. Mox quod τὸ ἀληθὲς et τὸ ψεῦδος inter se opponuntur, noli τὸ ψεῦδες re- ducere, v. ad p. 385. C.

ἢ τὸ μὲν τι αὐτῶν ἀληθές, τὸ δὲ ψεύδος; καὶ γὰρ
 ἂν καὶ τοῦτο ἐξαρκῆι.

KP. Φορεῖν ἔγωγ' ἂν φαιήν τον τοιοῦτον, μί-
 την αὐτὸν ἑαυτὸν κινουῦντα, ὡσπερ ἂν εἴ τι χαλκίον
 κινήσει χραύσας.

Cap. XXXIX. ΣΩ. Φερε δὴ, ἐάν πη δια-
 λαθῶμεν, ὡ Κρατύλε· ἄρ' οὐκ ἄλλο μὲν ἂν φαιήσ
 τὸ ὄνομα εἶναι, ἄλλο δὲ ἐκείνο, οὗ τὸ ὄνομα ἐστίν;

KP. Ἐγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὸ ὄνομα ὁμολογεῖς μιμημά
 τι εἶναι τοῦ πράγματος;

B KP. Πάντων μάλιστα.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὰ ζωγραφήματα τρόπον τι-
 νὰ ἄλλων λέγεις μιμηματα εἶναι πραγμάτων τιῶν;

KP. Ναί.

ΣΩ. Φερε δὴ· ἴσως γὰρ ἐγὼ οὐ μαρτυρῶ,
 ἅττα ποτ' ἐστίν ἃ λέγεις, σὺ δὲ τὰχ' ἂν ὀρθῶς
 λέγοις· ἐστὶ διαμεῖναι καὶ προσενεγκεῖν ταῦτα ἀμφο-
 τερα τὰ μιμηματα, τὰ τε ζωγραφήματα κακείνα τὰ
 ὀνόματα, τοῖς πράγμασιν, ὧν μιμηματα ἐστίν,
 ἢ οὐ;

P. 430. τὸ δὲ ψεύδος] ψευδὲς Flor. d. Tom καὶ ante
 τοῦτο om. Par. G. Gud. — Ἐπεροῖ Vat. A. Ven. II. et Bodl. in
 quo tamen Ἐξαρκῆι superscriptum.

εἴ τι χαλκίον] V. εἴ τις, quod e Vat. A. Ven. II. Flor.
 d. emendatum. Pro χαλκίον, quod etiam Bodl. corr. confirmat.
 Flor. a. e. d. i. l. g. BCEH. Vat. m. χαλκίον. Bodl. pt. Vat. A.
 Ven. Σ. Vind. Par. G. χαλκίον. Eadem scripturae discrepantia est
 Euthyd. p. 300. B. sed Prottag. p. 329. C. libri omnes χαλκία.

P. 430. Φορεῖν ἔγωγ' ἂν
 φαιήσ] Dilucidius etiam Cra-
 tylos nunc sententiam suam de-
 clarat. Constantiter enim negat
 alia omnia aliis rebus magis
 convenire, quaecumque nomina
 sint, ea etiam revera rebus pro-
 pria esse contendens; cetera ne
 nomina quidem esse, sed inane
 sonorum strepitum. Pro χαλ-
 κίον libri plerique et Bodl. χαλ-
 κίον, quae scriptura vnde nata

sit, in apriço est. Nam ἱ ve-
 teribus valuit ἱ v. Bast. ad
 Gregor. Corinth. p. 892. et quae
 scripsi ad Apolog. Socr. p. 19.
 E. annot. critica. Ceterum
 Heindorf. comparat Prottag.
 p. 329. A. ὡσπερ τὰ χαλκία πλη-
 γέντα μακρὸν ἔχει καὶ ἀποιεῖται.

Φερε δὴ, ἐάν πη δ.] Ago
 igitur, experiamur, num
 qua ratione inter nos con-

KP. Ἔστι.

ΣΩ. Πρῶτον μὲν δὴ σκόπει τόδε. ἄρ' ἂν τις C
 τὴν μὲν τοῦ ἀνδρὸς εἰκόνα τῷ ἀνδρὶ ἀποδοίη, τὴν
 δὲ τῆς γυναικὸς τῇ γυναικί, καὶ τὰλλα οὕτως;

KP. Πάνν μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τούναντίον τὴν μὲν τοῦ ἀν-
 δρὸς τῇ γυναικί, τὴν δὲ τῆς γυναικὸς τῷ ἀνδρὶ;

KP. Ἔστι καὶ ταῦτα.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν αὐταὶ αἱ διανομαὶ ἀμφοτέραι
 ὀρθαί, ἢ ἡ ἑτέρα;

KP. Ἡ ἑτέρα.

ΣΩ. Ἡ ἂν ἐκάστῃ, οἶμαι, τὸ προσῆκόν τε
 καὶ τὸ ὅμοιον ἀποδιδῶ.

KP. Ἐμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Ἴνα τρίτον μὴ μαχόμεθα ἐν τοῖς λόγοις D
 ἐγὼ τε καὶ σὺ, φίλοι ὄντες, ἀπόδεξάι μου ὃ λέγω.
 τὴν τοιαύτην γὰρ, ὡ ἑταῖρε, καλῶ ἔγωγε διανομὴν
 ἐπ' ἀμφοτέροις μὲν τοῖς μιμημασι, τοῖς τε ζώοις
 καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ὀρθήν, ἐπὶ δὲ τοῖς ὀνόμασι πρὸς
 τῷ ὀρθῆν καὶ ἀληθῆ· τὴν δ' ἑτέραν, τὴν τοῦ ἀνο-

B. KP. Ἔστι.] Par. G. Gud. Darmst. Ἔστι μίτροι, quae
 pervulgata est respondendi forma, ut istud μίτροι de glossemate
 suspectum sit.

D. καλῶ ἔγωγε δ.] ἔγωγε καλῶ Par. G. Gud. Darmst. ἔγω
 καλῶ γε Coisl. Par. BCEFG. Vat. l. m. Flor. a. e. i.

ταῖς τε ζώοις] ζωγραφήμασι Par. G. Darmst., quod ex in-
 terpretatione ortum.

veniat. De Rep. IV. p. 434.
 A. ἰδὲ δὴ, ἐάν σοι ὄπιο ἐμοὶ
 δοκῆ, Ibid. V. p. 453. E. φέρε
 δὴ, ἐάν πη εὐρωμεν τὴν ἔσθον.
 Legg. I. p. 660. E. φέρε δὴ,
 ἐάν ζυνομολογησόμεθα ταῦτα.

εἶπε, an alterutra tan-
 tum?

D. τοῖς τε ζώοις καὶ
 τοῖς ὀνόμασιν] Hic τὰ ζῶα
 sunt τὰ ζωγραφήματα, ut p.
 429. A. τὰ αὐτῶν ἔργα καλλίω
 παρῶνται, τὰ ζῶα. — πρὸς
 τῷ ὀρθῆν, praeterquam
 quod recta est. v. ad Sym-
 pos. p. 195. C. Charmid. p. 169.
 B. De Rep. X. p. 610. E.

C. Ἄρ' οὖν αὐταὶ αἱ
 διανομαὶ — ἢ ἡ ἑτέρα;]
 Num igitur haec attribu-
 tiones utraeque sunt re-
 Plat. Opp. Vol. V. P. II.

μοίου δόσιν τε και επιφοράν, ουκ ὀρθήν, και ψευ-
δη, ὅταν ἐπ' ὀνόμασιν ἦ.

ΚΡ. Ἄλλ' ὅπως μή, ὦ Σώκρατες, ἐν μὲν τοῖς
Ε ζωγραφήμασιν ἢ τοῦτο, τὸ μὴ ὀρθῶς διανεμῆν, ἐπὶ
δὲ τοῖς ὀνόμασιν οὐ, ἀλλ' ἀναγκαῖον ἢ αἰὶ ὀρθῶς.

ΣΩ. Πῶς λέγεις; τί τοῦτο ἐκείνου διαφέρει;
ἄρ' οὐκ ἐστὶ προσελθόντα ἀνδοί τῷ εἰπεῖν ὅτι Του-
τί ἐστὶ σὸν γράμμα, και δαῖξαι αὐτῷ, ἂν μὲν τύχη,
ἐκείνου εἰκόνα, ἂν δὲ τύχη, γυναικός; τὸ δὲ δαῖξαι
λέγω εἰς τὴν τῶν ὀφθαλμῶν αἰσθησὶν καταστήσαι.

ΚΡ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τί δέ; πάλιν αὐτῷ τοῦτω προσελθόντα
εἰπεῖν ὅτι Τουτί ἐστὶ σὸν ὄνομα; ἐστὶ δὲ πον και
τὸ ὄνομα μῖμημα, ὡσπερ τὸ ζωγράφημα. τοῦτο δὴ
431 λέγω· ἄρ' οὐκ ἂν εἴη αὐτῷ εἰπεῖν ὅτι Τουτί ἐστὶ
σὸν ὄνομα, και μετὰ τοῦτο εἰς τὴν τῆς ἀνοῆς αὐ-
αἰσθησὶν καταστήσαι, ἂν μὲν τύχη, τὸ ἐκείνου μί-
μημα, εἰπόντα, ὅτι ἀνήρ, ἂν δὲ τύχη, τὸ τοῦ θη-
λεος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, εἰπόντα, ὅτι γυνή;
οὐ δοκεῖ σοι τοῦτο οἷόν τ' εἶναι και γίγνεσθαι
ἐνίοτε;

Ἄλλ' ὅπως μή, ὦ Σ.] V. ὁμοίως, praeter codicum fidem.
Par. G. μή post ὦ Σ. ponit.

E. τὸ μὴ ὀρθῶς διαν.] τὸ om. Vat. A. et pr. Ven. S.
Τουτί ἐστὶ σὸν] Sic codd. plerique, inter quos sunt
etiam Bodl. Vat. A. Coisl. Ven. II. Vett. editi. sōr ἐστ.

και ψευδῆ, ὅταν ἐπ'
ὄνομ. ἢ] et praeterea
mendacem.

E. ἀλλ' ἀναγκαῖον ἢ αἰε]
h. e. ἀλλ' ὅπως ἀναγκαῖον ἢ
ut p. 436. B.

Τουτί ἐστὶ σὸν γράμμα]
Phrynichus in Bekkeri Anecd. dot.
Vol. I. p. 31. γραφεύς· και ὁ
ζωγράφος. και γράμμα τὸ ζω-
γράφημα. quae verba laudavit
Ruhnken. ad Xenoph. Mem.

IV. 2. conf. Valcken. ad Am-
mon. p. 55. Sic mox p. 431.
C. — ἂν μὲν τύχη, εἰ forte
ferat.

πάλιν αὐτῷ τοῦτω προσ-
εἰλθ.] Ad haec ex antecedens
tibus intelligas ἄρ' οὐκ ἐστίν.
Pro αὐτῷ τοῦτω fuit qui mallet
ταῦτα τοῦτω.

P. 431. B. εἴη ἂν και ὀ-
νόματα ταῦτῶν τοῦτω ποι-
εῖν] licebit etiam vct-

ΚΡ. Ἐθέλω σοι, ὦ Σώκρατες, ξυγγραῖσαι, και
ἔστω οὕτω.

ΣΩ. Καλῶς γε σὺ ποιῶν, ὦ φίλε, εἰ ἐστὶ τοῦ-
το οὕτως ἔχον· οὐδὲν γὰρ δεῖ νῦν πάνυ διαμάχε-
σθαι περὶ αὐτοῦ. εἰ δ' οὖν ἐστὶ τοιαύτη τις διανο-
μῆ και ἐνταῦθα, τὸ μὲν ἕτερον τούτων ἀληθεύειν
βουλόμεθα καλεῖν, τὸ δ' ἕτερον ψευδεσθαι. εἰ δὲ
τοῦτο οὕτως ἔχει, και ἐστὶ μὴ ὀρθῶς διανεμῆν τὰ
ὀνόματα μηδὲ ἀποδιδόναι τὰ προσήκοντα ἐκάστω,
ἀλλ' ἐνίοτε τὰ μὴ προσήκοντα, εἴη ἂν και ὀνόματα
ταῦτῶν τοῦτο ποιεῖν. εἰ δὲ ὀνόματα και ὀνόματα
ἐστίν οὕτω τιθέναι, ἀνάγκη και λόγους· λόγοι γὰρ
πον, ὡς ἐγώμαι, ἢ τούτων ξυμβεσις ἐστίν. ἢ πῶς
Κ λέγεις, ὦ Κρατύλε;

ΚΡ. Οὕτω· καλῶς γὰρ μοι δοκεῖς λέγειν.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ γράμμασιν αὐ τὰ πρῶτα ὀνό-
ματα ἀπεικαζόμεν, ἐστίν ὡσπερ ἐν τοῖς ζωγραφήμασι
και πάντα τὰ προσήκοντα χρώματά τε και σχήματα
ἀποδοῦναι, και μὴ πάντα αὐ, ἀλλ' ἕνα ἑλλείπειν,
ἕνα δὲ και προστιθέναι, και πλείω και μείζω. ἢ οὐκ
ἐστίν;

ΚΡ. Ἔστιν.

P. 431. τοῦτο οὕτως ἔχον] ἔχον om. Bodl. Vat. A. Flor.
d. et pr. Ven. II.

οὐδὲν γὰρ δεῖ] V. οὐδέ, quod cum Bekkerō ex Par. G.H.
et ex Darmst. Zitt. Flor. a. e. d. i. mutavimus.

bis hoc idem facere. Vi-
des hic quoque τὸ ὄνομα ὀνομα
τῶ ὄνοματι. Enimvero τὸ ὄνο-
μα est quod subiecti facit indi-
cium; τὸ ὄνομα autem, quod-
cumque continet descriptionem
nominis. v. p. 399. Steph. p.
421. 425. al. Unde deinde: λό-
γοι — ἢ τῶν ὀνομάτων και ὀνο-
μάτων ξυμβεσις ἐστίν.

C. τὰ πρῶτα ὀνόματα]
primitiva vocabula, ut p.
422. C. p. 426. A, p. 433. D.

al. — γράμμασιν, i. e. ζω-
γραφήμασιν.

ἔστιν ὡσπερ ἐν τοῖς ζω-
γρ.] Subsequi debebat: οὕτω
και ἐν τοῖς ὀνόμασι πάντα τὰ
προσήκοντα ἀποδοῦναι. Sed ab-
ruptus est sermo, ut bene no-
tavit Heindorf, et quod apo-
dosi erat enuntiandum, id in-
fertur postea D. inde a verbis:
ἄρα οὐ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον
κ. τ. λ. Gratam hanc sermonis
negligentiam non semel apud
Platonem notavimus. Quod in-

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδίδους πάντα καλὰ τὰ γράμματα τς καὶ τὰς εἰκόνας ἀποδίδωσιν, ὁ δὲ ἢ προστιθεὶς ἢ ἀφαιρῶν γράμματα μὲν καὶ εἰκόνας ἐγ-
D γάζεται καὶ οὗτος, ἀλλὰ πονηρῶς;

ΚΡ. Ναί.

ΣΩ. Τί δὲ ὁ διὰ τῶν συλλαβῶν τε καὶ γραμμά-
των τὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων ἀπομιμούμενος; ἄρα
οὐ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἂν μὲν πάντα ἀποδῶ τὰ
προσηγόμενα, καλὴ ἢ εἰκὼν ἔσται· τοῦτο δ' ἔστιν ὄνο-
μα· ἐὰν δὲ σμικρὰ ἐλλείπη ἢ προστιθῆ ἔπιτε, εἰ-
κῶν μὲν γενήσεται, καλὴ δὲ οὐ; ὥστε τὰ μὲν καλῶς
εἰργασμένα ἔσται τῶν ὀνομάτων, τὰ δὲ κακῶς;

ΚΡ. Ἴσως.

ΣΩ. Ἴσως ἄρα ἔσται ὁ μὲν ἀγαθὸς δημιουργὸς
ὀνομάτων, ὁ δὲ κακός;

ΚΡ. Ναί.

D. πάντα ἀποδῶ] ἀποδῶ Par. G. Gud. Darmst.
τοῦτον ὁ νομοθέτης ἢ ὄνομα] Articulum inserui aucto-
ritate Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. II. Par. BCEFGH. Vat. I.
Flor. a. c. d. i. Zitt. In Gud. et rec. Par. G. est ὀνοματοθέτης.
Vind. ὀνομοθέτης, quod ortum ex ὁ νομοθέτης.

E. καὶ νομοθέτης ὁ μὲν ἀγ.] Post καὶ articulum δ εἰ-
cimus cum Bodl. Vat. A. Ven. II. Par. G. Darmst. In Gud. hic

iucundum accidit viro cuidam docto, qui, sententia nostra non percepta, nos omnia in protasis et apodosis formam redigere conari clamavit.

πάντα καλὰ — ἀποδίδω-
σιν] „pulcras reddit ima-
gines. De usu hoc verbi ἀπο-
δοῦμαι v. Dorvill. ad Chariton.
p. 650.“ Heindorf. — Ali-
quando ha usurpatur ἀποδει-
κνῆναι. vide Budaei Commen-
tar. Ling. Gr. p. 634.

E. ἀλλ' ὄρα, ὁ Σώκρατες.
ἔταν ταῦτα] Heindorf.
legendum coniscit ὅτι, ἂν ταῦ-

τα. Quod nisi pro vero am-
plectendum est, formula ἀλλ'
ὄρα hic eodem modo rectae
orationi praemitti existimanda
erit, quo alias οἶμαι, δοκῶ, et
similia praemitti solent. Et
haec quidem ratione nunc ac-
quiescimus.

P. 432. ἴαν τι ἀφείλωμεν
— ἢ μεταθῶμεν τι] Sic
ti repetitum Phaedon. p. 93. A.
οὐδὲ μὴ ποιεῖν τι οὐδέ τι πα-
σχειν. p. 103. D. p. 85. E., ubi
v. annot. crit.

γέγραπται μὲν ἡμῖν τὸ
ὄνομα] Bekker. sine libro-
rum auctoritate scripsit: οὐ γέ-
γραπται μὲν ἡμῖν τὸ ὄνομα,

ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦτο ὁ νομοθέτης ἦν ὄνομα.

ΚΡ. Ναί.

ΣΩ. Ἴσως ἄρα νῆ Δι' ἔσται, ὥσπερ ἐν ταῖς Ε
ἄλλαις τέχναις, καὶ νομοθέτης ὁ μὲν ἀγαθός, ὁ δὲ
κακός, ἐάνπερ τὰ ἐμπροσθεν ἐκείνα ὁμολογηθῆ ἡμῖν.

ΚΡ. Ἔστι ταῦτα. ἀλλ' ὄρα, ὦ Σώκρατες, ὅταν
ταῦτα τὰ γράμματα, τὸ τε α καὶ τὸ β καὶ ἐν ἑκα-
στον τῶν στοιχείων, τοῖς ὀνόμασιν ἀποδιδῶμεν τῇ
γραμματικῇ τέχνῃ, ἐὰν τι ἀφείλωμεν ἢ προσθῶμεν 432
ἢ μεταθῶμεν τι, γέγραπται μὲν ἡμῖν τὸ ὄνομα, οὐ
μέντοι ὀρθῶς, ἀλλὰ τὰ παραπίεν οὐδὲ γέγραπται,
ἀλλ' εὐθύς ἕτερόν ἐστιν, ἐὰν τι τούτων πάθῃ.

ΣΩ. Μὴ γὰρ οὐ καλῶς σκοπῶμεν οὕτω σκοποῦν-
τες, ὦ Κρατύλε.

ΚΡ. Πῶς δὴ;

ΣΩ. Ἴσως ὅσα ἐκ τινος ἀριθμοῦ ἀναγκαῖον εἶ-

quoque a scriptum ὀνοματοθέτης.

ἀλλ' ὄρα] ὄρα Par. G. In Par. H. ὄρα deest.
καὶ ἐν ἑκαστῶν τῶν στοιχείων] in om. Bodl. Vat. A.
Ven. II. d.

P. 432. γέγραπται μὲν ἡμῖν] Corrigunt: οὐ γέγραπται
μὲν ἡμῖν. Sed in libris omnibus desideratur. Dein Par. G.
Gud. οὐ μέντοι γε ὀρθῶς.

addita negandi particula. Qua
quidem opus esse etiam Schlei-
ermach. statuit. Mihi tamen
nulla mutatione opus esse vide-
tur, quandoquidem haec: ἀλλὰ
τὸ παραπάνω οὐδὲ γέγραπται, non
toti illi enuntiatī particulae:
γέγραπται μὲν ἡμῖν τὸ ὄνομα,
οὐ μέντοι ὀρθῶς, opposita sunt,
sed tantummodo referuntur ad
postrema, οὐ μέντοι ὀρθῶς. Sen-
tentia igitur haec est: scrip-
tum quidem tuum a nobis
nomen erit, nec tamen
recte scriptum, imo (sed)
ne scriptum quidem omni-
no, nam manca aut falsa scri-
ptura erit omnino nulla, quia

quidquid aliter scriptum est,
id etiam aliud evadit. Quodsi
tamen aliquis negandi particu-
lam requirat, ei auctor sum,
ut antea cum Schleierma-
chero corrigat: ἀλλ' ὄρα, ὦ
Σώκρατες, ὅτι οὐκ, ἂν ταῦτα
τὰ γράμματα κ. τ. λ.

Ἴσως ὅσα ἐκ τινος ἀρι-
θμοῦ —] Fortasse quae-
cunque necesse est ex
aliquo numero constare,
alioquin autem (nisi ex nu-
meris componantur) plane non
esse, hoc experiantur,
quod tu dicis. Dein ὅρα
βοῦλε ἀριθμὸς prorsus est La-
tinum quivis numerus. Gorg.

ναι ἢ μὴ εἶναι, πάσχοι ἂν τοῦτο ὃ σὺ λέγεις, ὡς-
περ καὶ αὐτὰ τὰ δέκα ἢ ὅστις βούλει ἄλλος ἀρι-
θμός, ἐὰν ἀφέλης τι ἢ προσθήῃς, ἕτερος εὐθύς γέ-
B γονε. τοῦ δὲ ποιοῦ τινος καὶ ξυμπάσης εἰκότος μὴ
οὐχ αὐτῆ ἢ ὀρθότης, ἀλλὰ τὸ ἐναντίον οὐδὲ τὸ
παράπαν δὲ πάντα ἀποδοῦναι, οἷόν ἐστιν ὃ εἰκά-
ζει, εἰ μέλλει εἰκὼν εἶναι. σκοπεῖ δὲ, εἰ τι λέγω. ἄρ'
ἂν δύο πράγματα εἴη τὰ τοιαῦτα, οἷον Κρατύλος καὶ
Κρατύλον εἰκὼν, εἰ τις θεῶν μὴ μόνον τὸ σὸν χρῶ-
μα καὶ σχῆμα ἀπέκασαιεν, ὡς περ οἱ ζωγράφοι, ἀλ-
λά καὶ τὰ ἐντὸς πάντα τοιαῦτα ποιήσαιεν, οἷα περ
τὰ σα, καὶ μαλακότητος καὶ θερμότητος τὰς αὐτὰς
C ἀποδοίη, καὶ κινήσειν καὶ ψυχῆν καὶ φρόνησιν, οἷα-
περ ἢ παρὰ σοί, ἐνδεῖν αὐτοῖς, καὶ ἐνὶ λόγῳ πάντα
ἄπειρ σὺ ἔχεις, τοιαῦτα ἕτερα καταστήσειε πλησίον
σου; πότερον Κρατύλος ἂν καὶ εἰκὼν Κρατύλου τὸτ'
εἴη τὸ τοιοῦτον, ἢ δύο Κρατύλοι;

B. αὐτῆ ἢ ὀρθότης] Bodl. Vat. A. Ven. ZH. Vind. Par.
BCGH. Vat. I. m. Zitt. Darmst. αὐτῆ ἢ ὀρθότης.
πράγματα εἴη τὰ τοιαῦτα] V. εἴη τὰδε. Recte Gud.
Darmst. Par. G. εἴη τὰ τοιαῦτα. Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. ZH. S.
Vind. Par. BCH. Vat. I. m. Flor. a. c. d. i. εἴη τοιαῦτα.

καὶ θερμότητος] Par. G. Darmst. καὶ μαλακότητος, Mox
ἀποδοίη Par. G. Darmst.

C. ἐνδεῖν αὐτοῖς] V. αὐτῆ. Recte Bodl. Coisl. Vat. A.

p. 517. B. οἷα τούτων ὅς βού-
λει ἀργασται. Pro ὡς περ καὶ
αὐτὰ τὰ δέκα autem vide no-
scribendum sit ὡς περ αὐτὰ τὰ
δέκα, quae Astii coniectura
est. Nam istud αὐτὰ sanequam
molestum accidit.

B. μὴ οὐχ αὐτῆ ἢ ὀρθότης]
Codd. plerique pro ἢ scriptum
habent ἢ. Hinc facile effluxeris
ἢ ἢ ὀρθότης. Sed articulo non
opus putamus propterea, quod
αὐτῆ est subiecti loco, de quo
loquendi genere ad Apolog. p.
18. A. Phaedon. p. 97. A. et
alibi monuimus. Itaque senten-
tia haec est: dēsses aber mag

wohl nicht die Richtig-
keit eines qualitativen
und jedes Bildes sein.

πάντα ἀποδοῦναι, οἷόν
ἐστιν ὃ εἰκάζει] omnia ex-
hibere talia, quae est,
quod quis imitando ex-
primit. In his εἰκάζει, tertia
verbi persona, indefinitum ha-
bet subiectum τις, quod tamen
continetur praecedenti infinitivo
ἀποδοῦναι. Nam δὲ ἀποδοῦναι
idem est quod δὲγ τινά ἀποδοῦ-
ναι. v. ad Apolog. p. 29. A.
Criton. p. 49. D. De Rep. I.
345. A. VI. 506. C. X. p. 611.
C. 619. A. af.

KP. Δύο μοιγε δοκοῦσιν, ὦ Σώκратες, Κρατύλοι.
Cap. XL. ΣΩ. Ὅρας οὖν, ὦ φίλε, ὅτι ἄλλην
χρῆ εἰκότος ὀρθότητα ζητεῖν καὶ ὦν νῦν δὴ ἐλέγο-
μεν, καὶ οὐκ ἀναγκάζειν, ἐὰν τι ἀπῆ ἢ προσῆ, μη-
D κέτι αὐτὴν εἰκόνα εἶναι; ἢ οὐκ αισθάνει, ὅσου ἐν-
δεδουσαι αἱ εἰκότες τὰ αὐτὰ ἔχειν ἐκείνοις, ὦν εἰκό-
νες εἰσίν;

KP. Ἐγωγε.

ΣΩ. Γελοῖα γοῦν, ὦ Κρατύλε, ὑπὸ τῶν ὀνομα-
των πάθοι ἂν ἐκεῖνα, ὦν ὀνόματά ἐστι τὰ ὀνόματα,
εἰ πάντα πανταχῆ αὐτοῖς ὁμοιωθεῖν. διττὰ γὰρ ἂν
πον πάντα γένοιτο, καὶ οὐκ ἂν ἔχοι αὐτῶν εἰπεῖν
οὐδέτερον, ὁπότερόν ἐστι τὸ μὲν αὐτό, τὸ δὲ ὄνομα.

KP. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Θαρόων τοίνυν, ὦ γενναῖε, ἕα καὶ ὄνομα
τὸ μὲν εὖ καῖσθαι, τὸ δὲ μὴ, καὶ μὴ ἀνάγκας πάντ'
E ἔχειν τὰ γράμματα, ἵνα κομιδῆ ἢ τοιοῦτον οἷόν περ

Ven. H. S. Vind. Par. BCEFGH. Vat. I. m. Gud. Flor. a. c. d.
i. Zitt. Darmst. αὐτοῖς. Pro οἷα περ ἢ παρὰ σοί Heind. e Gud.
edidit οἷα περ ἢ παρὰ σοί εἶναι, quod habet etiam Par. G.

ὀρθότητα ζητεῖν] Ald. Bas. I. Steph. ὀρθότητα καὶ ζη-
τεῖν, ὦν νῦν δὴ. Sed recte codd. fere omnes καὶ post ζητεῖν col-
locant. Bodl. Zitt. Gud. Darmst. καὶ ζητεῖν καὶ ὦν νῦν δὴ ἔλ.
unde Heindorfhus coni. ὀρθότητα καὶ ταύτης ζητεῖν καὶ ὦν νῦν δὴ
ἐλέγομεν.

C. ἐνδεῖν αὐτοῖς] Sc.
τοῖς ἐντοῖς.

ὀρθότητα ζητεῖν καὶ ὦν
νῦν δὴ ἔλ.] h. e. καὶ τούτων,
ἢ νῦν δὴ ἐλέγομεν, i. e. καὶ τῶν
ὀνομάτων. Heindorf. conie-
cit: ὀρθότητα καὶ ταύτης ζητεῖν
καὶ ὦν νῦν δὴ ἐλέγομεν. At ita
etiam εἰκότος extrudendum fue-
rit, quod libri omnes tuentur.
Facilius corrigas: ἄλλην χρῆ
καὶ εἰκότος ὀρθότητα ζητεῖν.
Sed ne hoc quidem necessarium
est.

καὶ οὐκ ἀναγκάζειν] nec
tanquam necessarium au-
mere, nec pro necessario

ponere, ut mox, μὴ ἀνάγκας
πάντ' ἔχειν τὰ γράμματα. Lau-
davit hanc in rem Heindorf.
Sympos. p. 202. A. et Sophist.
p. 246. B., ubi βιάσθαι eod-
dem modo positum. Alias ἀναγ-
κάζειν sic usurpatur, ut sit
argumentatione evincere
demonstrare, ut De Rep.
X. p. 611. B. Theaet. p. 153.
C. p. 196. B. Hipparch. p. 232.
B. — τὰ αὐτὰ ἔχειν ἐκε-
νοῖς, eadem habere atque
illa, quorum imagines
sunt.

καὶ οὐκ ἂν ἔχοι αὐτῶν]
Aut ἔχοις aut ἔχοι τις legendum

οὐ ὄνομα ἐστίν, ἀλλ' ἔα καὶ τὸ μὴ προσήκον γράμμα ἐπιφέρειν. εἰ δὲ γράμμα, καὶ ὄνομα ἐν λόγῳ· εἰ δὲ ὄνομα, καὶ λόγον ἐν λόγῳ μὴ προσήκοντα τοῖς πράγμασιν ἐπιφέρεισθαι, καὶ μηδὲν ἦττον ὀνομαζέσθαι τὸ πρᾶγμα καὶ λέγεσθαι, ἕως ἂν ὁ τύπος ἐνῆ τοῦ πράγματος, περὶ οὗ ἂν ὁ λόγος ἦ, ὡς περ
 433 ἐν τοῖς τῶν στοιχείων ὀνόμασιν, εἰ μένησαι ἂ νῦν δὴ ἐγὼ καὶ Ἐρμογένης ἐλέγομεν.

KP. Ἀλλὰ μένημαι.

ΣΩ. Καλῶς τοίνυν. ὅταν γὰρ τοῦτο ἐνῆ, καὶ μὴ πάντα τὰ προσήκοντα ἔχη, λελέξεταί γε τὸ πρᾶγμα, καλῶς, ὅταν πάντα, κακῶς δὲ, ὅταν ὀλίγα. λέγεσθαι δ' οὖν, ὧ μακάριε, ἐῷμεν, ἵνα μὴ ὀφρωμεν, ὡς περ οἱ ἐν Αἰγίῃ νύκτωρ περιμόντες ὀψὲ ὁδοῦ, καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τὰ πρᾶγματα δόξωμεν αὐτῇ τῇ ἀλλ-

E. μὴ προσήκοντα τοῖς πράγμασι] γράμμασιν Coisl. Ven. Σ. Vind. Zitt. et pr. Ven. Σ.

P. 433. λελέξεταί γε τὸ πρ.] λέξεται Bodd. Coisl. Vat. A. I. m. Ven. HΣ. Vind. Par. BCEFGH. Gud. Darmst. Zitt. Flor. a. c. d. i. male. Dein Heindorf. post καλῶς additum volebat μετ, quod Bekker, ex uno Vat. m. et corr. Coisl. adiecit.

ὀψὲ ὁδοῦ] Par. G. ὀψὲ ἐπ' ὁδοῖς. Pro ἐπὶ τὰ πρᾶγματα Vat. m. a. pr. m. περὶ τὰ πρ. Dein Par. G. οὕτω πω.

esse facile erent Heindorfio, qui quibus scribis hic tertiae personae usus circumscriptus fuerit ab Hermiano ad Viger. p. 730. III. et A. Matthiae Gr. §. 295. 2. didicerint.

E. ἕως ἂν ὁ τύπος.] quamdiu s. dum adhuc forma insit eius rei, de qua sermo sit, quemadmodum in literarum nominibus, si recordaris quae antea ego et Hermogenes diximus.

P. 433. καλῶς, ὅταν πάντα, κακῶς δὲ, ὅταν ὀλίγα] Post καλῶς Bekkerus Heindorfii amplexus iudicium iniecit. Quod factum nollem. Exempla particulae δὲ sic sine

μὲν usurpatae larga manu praebuit Elmslel. ad Eurip. Heraclid. 874. Med. 1039.

λέγεσθαι δ' οὖν ἐῷμεν] Sed hoc utcumque fiat, tamen rem nominari sinamus, i. e. tamen concedamus fieri posse, ut res nominetur. Ad proximum ὀφρωμεν deest aliquid, veluti γέλωτα vel δέλην: quod num casu exciderit, au consulto sit a scriptore omissum, ego non decernam. Quanquam suspicor hic elegantem aliquam locum habere apostrophen. Nimirum significat, nisi fallor, Socrates aliquod ludibrium genus, quod nominari sine decoris violatione vix poterat. Quod tamen quale sit,

θεῖα οὕτω πως ἐληλυθέναι ὀψιμαίτερον τοῦ δέοντος. B ἢ ζῆται τι' ἄλλην ὀνόματος ἀρθότητα, καὶ μὴ ὀμολόγει δῆλωμα συλλαβῆς καὶ γράμμασι πράγματος ὄνομα εἶναι. εἰ γὰρ ταῦτα ἀμφοτέρω ἐρεῖς, οὐχ οἷός τ' ἔσει συμφωνεῖν αὐτῶ.

KP. Ἀλλὰ μοι δοκεῖς γε, ὦ Σώκρατες, μετρίως λέγειν, καὶ οὕτω τίθεμαι.

ΣΩ. Ἐπειδὴ τοίνυν ταῦτα ἡμῖν ξυνδοκεῖ, μετὰ ταῦτα τὰδε σκοπῶμεν, εἰ μέλλει, φαιέν, καλῶς κείσθαι τὸ ὄνομα, τὰ προσήκοντα δεῖ αὐτὸ γράμματα ἔχειν;

KP. Ναί.

ΣΩ. Προσῆκει δὲ τὰ ὅμοια τοῖς πράγμασι;

KP. Πάνυ γε.

B. ἢ ζῆται τις' ἄλλη] Heindorf, coni. ἢ ζῆται οὐ τι' ἄλλην.

μετὰ ταῦτα τὰδε σκ.] Sic Bodd. Vat. A. Ven. II. Gud. Flor. d. Vett. editit. μετὰ ταῦτα δὴ σκ. Pro δὴ plerique codd. δὲ. Par. G. δὲ δη. Dein Vett. editit. κείσθαι καλῶς, quem verborum ordinem e Bodd. Vat. A. Coisl. Ven. II. Par. G. Gud. Vat. m. Flor. d. mutavimus.

δεῖ αὐτὸ γρ. ἔχειν] Sic Bodd. Vat. A. Ven. II. Gud. Darmst. Vett. editit. αὐτῶ.

is definiendum relinquimus, qui res antiquitatis adeo in numerato habent, ut vigilias nocturnas Aeginetarum melius noverint, quam orbium et civitatum patriarum mores et instituta. Enimvero grammaticorum et scholiastarum natio alias nugacissima de hac re silet mirifice, sed totus hic locus magna obscuritate laborat. Nam etiam illud valde obscurum est, cuius causa haec comparatio instituitur. Quid enim significant ista: καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τὰ πρᾶγματα δόξωμεν αὐτῇ τῇ ἀληθείᾳ οὕτω πως ἐληλυθέναι ὀψιμαίτερον τοῦ δέοντος? Certe quidem istud αὐτῇ τῇ ἀληθείᾳ magnam habet corruptelae suspicionem,

ut propemodum pro explorato habeam αὐτῇ ἀληθείᾳ vel potius ἀπὸ τῇ ἀληθείᾳ cum Heindorfio emendari oportere. Iam vero ista: καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τὰ πρᾶγματα κ. τ. λ. continent epexegetis praecedentium illorum: ἵνα μὴ ἐφρωμεν, siquidem verborum consecutio haec est: οὕτω πως καὶ ἡμεῖς δόξωμεν ἐπὶ τὰ πρᾶγματα ἐληλυθέναι ὀψιμαίτερον τοῦ δέοντος. Butt. tamen legendum coniecit: καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τὰ πρᾶγματα κ. τ. λ.

B. δῆλωμα συλλαβῆς καὶ γράμμασι] declarati- onem per syllabas et literas. Nam hic quoque datus instrumenti nomini substantivo

ΣΩ. Τὰ μὲν ἄρα καλῶς κείμενα οὕτω κέεται· εἰ δὲ μή τι καλῶς ἐτίθη, τὸ μὲν ἐν πολὺ ἴσως ἐκ προσηκόντων εἴη γραμμμάτων καὶ ὁμοίων, εἴπερ ἔσται εἰκῶν, ἔχει δ' ἂν τι καὶ οὐ προσῆκον, δι' ὃ οὐκ ἂν καλὸν εἴη οὐδὲ καλῶς εἰργασμένον τὸ ὄνομα. οὕτω φαρμέν, ἢ ἄλλως;

ΚΡ. Οὐδὲν δεῖ, οἶμαι, διαμάχεσθαι, ὦ Σώκρατες· ἐπεὶ οὐκ ἀρέσκει γέ με τὸ φαναι ὄνομα μὲν εἶναι, μὴ μέντοι καλῶς γε κέεσθαι.

ΣΩ. Πότερον τοῦτο οὐκ ἀρέσκει σε, τὸ εἶναι τὸ ὄνομα δῆλωμά τοῦ πράγματος;

ΚΡ. Εὐέ γε.

ΣΩ. Ἀλλὰ τὸ εἶναι τῶν ὀνομάτων τὰ μὲν ἐκ προτιέρον συγκείμενα, τὰ δὲ πρῶτα, οὐ καλῶς σοι δοκεῖ λέγεσθαι;

ΚΡ. Ἐμοιγε.

ΣΩ. Ἀλλὰ τὰ πρῶτα εἰ μέλλει δηλώματα τιῶν γίγνεσθαι, ἔχεις τινὰ καλλίω τρόπον τοῦ δηλώματα

C. τὸ μὲν ἂν πολὺ ἴσως] Hic ἄρ inserunt Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. ΠΣ. Vind. Par. BCEFGH. Vat. I. m. Flor. a. e. d. i. Gud. Darmst., idem ante εἴη, ubi vulgo legebatur, omittunt.

D. Ἐμέ γε] Libri ἔμοιγε. Emendavit Bekkerus.

αὐτὰ γενέσθαι ἄλλον] Steph. ἄλλον, quod correctum ex Coisl. pr. Ven. ΞΠΣ. Vind. Par. BCEFGH. Vat. I. aliis. Verum iam Ald. Bas. I. 2. habent. Paulo ante Gud. Darmst. δηλώματα τιῶν εἶναι γίγνεσθαι, unde Heindorf. legendum coniecit: εἰ μέλλει — τιῶν εἶναι, ἔχεις — αὐτὰ γίγνεσθαι κ. τ. λ.

ἢ αὐτὰ ποιῆσαι] αὐτὸν Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. ΞΠ. Vind.

additus, ut p. 423. A. δηλώμα του τῷ σώματι γίγνετο.

C. οὕτω κέεται] Sc. ὡς τε ὁμοια τοῖς πράγμασι εἶναι.

οὕτω φαρμέν, ἢ ἄλλως] Censemusne sic, an aliter? Frustra Heindorf. φάρμεν commendavit tanquam praestabilius.

οὐκ ἀρέσκει γέ με] Haec

verbi constructio nec Platoni displicuit. v. supra p. 391. C.

D. τὰ δὲ πρῶτα] alia autem esse primitiva. v. p. 431. C.

E. καὶ δηλοῦν τοῖς συζητημένοις] et res declarare his, inter quos convenit.

καὶ εἶναι ταύτην ὁρθό-

αὐτὰ γενέσθαι ἄλλον, ἢ αὐτὰ ποιῆσαι ὃ τι μάλιστα τοιαῦτα, οἷα ἐκείνα, ἃ δεῖ δηλοῦν αὐτά; ἢ ὅδε μάλ- **E** λον σε ἀρέσκει ὁ τρόπος, ὃν Ἐρμογένης λέγει καὶ ἄλλοι πολλοί, τὸ συνδήματα εἶναι τὰ ὀνόματα, καὶ δηλοῦν τοῖς συνθεμένοις, προσιδῶσι δὲ τὰ πράγματα, καὶ εἶναι ταύτην ὁρθότητα ὀνόματος, συνθήκην, διαφέρειν δὲ οὐδὲν, ἐὰν τε τις συνθῆται ὡσπερ νῦν ζῦγκεται, ἐὰν τε καὶ τούναντιον ἐπὶ μὲν ὧ νῦν σμιζρόν, μέγα καλεῖν, ἐπὶ δὲ ὧ μέγα, σμιζρόν; πότερός σε ὁ τρόπος ἀρέσκει;

ΚΡ. Ὅλω καὶ παντὶ διαφέρει, ὦ Σώκρατες, τὸ **431** ὁμοιώματι δηλοῦν ὃ τι ἂν τις δηλοῖ, ἀλλὰ μὴ τῷ ἐπιτυχόντι.

ΣΩ. Καλῶς λέγεις. οὐκοῦν εἴπερ ἔσται τὸ ὄνομα ὅμοιον τῷ πράγματι, ἀναγκαῖον πεφυκέναι τὰ στοιχεῖα ὅμοια τοῖς πράγμασιν, ἐξ ὧν τὰ πρῶτα ὀνόματα τις ξυνθήσει. ὡς δὲ λέγω· ἄρα ποτ' ἂν τις ξυνέθηκεν ὃ νῦν δη ἐλέγομεν ζωγράφημα ὁμοίον

Gud. Zitt. Darmst. Flor. a. e. d. i. Par. BCEFH. Vat. I. non proba.

E. ἐπὶ μὲν ὃ τῶν σμιζρόν] Vett. ἐπὶ μὲν ὃ τῶν σμιζρόν, quod e Bodl. pr. et Vat. Ven. II. Gud. praecunte Heindorfio emendatum.

P. 434. ἀναγκαῖον πεφυκέναι] ἀναγκάων ἐστὶ π. Par. G. Gud. Darmst. quod non debebat recipere Heindorfus. Sexcenties enim latere post ἀναγκάων omittitur, sicuti post ἀνάγκη. v. Schaefer. ad Lambert. Bos. Ellips. p. 605.

ἄρα ποτ' ἂν τις ξ.] Codd. plerique omnes: ἄρ' ὅποι' ἂν τις ξ. male.

τητα ὀνόματος] Ne quis tamen articulum post ταύτην requirat. Nam pronomem invariabilis est, ὁρθότητα autem praedicati vim obtinet. v. ad p. 432. B.

ἐὰν τε καὶ τούναντιον—] h. e. ἐὰν τε καὶ συνθῆται ἐπὶ τούτω μέγα καλεῖν, ἐπ' ὧ νῦν σμιζρόν καλεῖται, ἐπὶ δὲ ἐκείνω σμιζρόν, ἐπ' ὧ τῶν μέγα.

P. 434. Ὅλω καὶ παντὶ διαφέρει] Utitur hac formula philosophus etiam Phaedon. p. 79. E. De Rep. VII. p. 527. C. V. p. 469. C. In Alcib. I. p. 109. B. legitur διαφέρει ὅλον τε καὶ πᾶν. Mox Cratylus τὸ ἐπιτυχόν vocat, de quo homines pro arbitrio suo convenerint; arbitrarium, non naturale.

τῶν ὄντων, εἰ μὴ φύσει ὑπῆρχε φαρμακεία ὅμοια
B ὄντα, ἐξ ὧν ξυντίθεται τὰ ζωγραφούμενα, ἐκείνοις,
ἂ μμείται ἢ γραφική; ἢ ἀδύνατον;

KP. Ἀδύνατον.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὡσαύτως καὶ ὀνόματα οὐκ ἂν ποτε
ὅμοια γένοιτο οὐδενί, εἰ μὴ ὑπάρξει ἐκεῖνα πρῶτον
ὁμοιότητά τινα ἔχοντα, ἐξ ὧν ξυντίθεται τὰ ὀνόμα-
τα, ἐκείνοις, ὧν ἐστὶ τὰ ὀνόματα μιμήματα; ἐστὶ δέ,
ἐξ ὧν συντίθεται, στοιχεῖα;

KP. Ναί.

Cap. XLII. ΣΩ. Ἦδη τοίνυν καὶ σὺ κοινῶνε
τοῦ λόγου οὐπερ ἄρτι Ἐρμογένης, φέρε, καλῶς σοι
C δοξοῦμεν λέγειν, ὅτι τὸ ρ τῆ φορῆ καὶ κινήσεως καὶ
σκληρότητι προσέκειν, ἢ οὐ καλῶς;

KP. Καλῶς ἔμοιγε.

ΣΩ. Τοῦ δὲ λάβδα τῷ λειῷ καὶ μαλακῷ καὶ οἷς
νῦν δὴ ἐλέγομεν;

KP. Ναί.

ΣΩ. Οἶσθα οὖν, ὅτι ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἡμεῖς μὲν
φαιμεν σκληρότης, Ἐρετριεῖς δὲ σκληρότης;

φαρμακεία ὅμοια] V. φάρμακα. Par. H. φαρμακία. Bodl.
Val. A. Ven. ΞΣ. Vind. Par. F. Vat. I. m. Zitt. φαρμακία. et
marg. Bodl. φαρμάκεια. Recte Coisl. Par. BCE. Flor. a. c. d. i.
φαρμακία. Dein ξυντίθεται Par. F. Vat. I. συντίθεται Ven. Σ.
Vind. et pr. Vind.

B. Οὐκοῦν ὡσαύτως] οὐκοῦν καὶ ὡσαύτως Par. G. Darmst.
ἐξ ὧν ξυντίθεται τὰ ὄν.] Sic Bodl. Vat. A. Flor. d.
Vett. editi. συντίθεται. Coisl. Ven. II. Par. BCEFGH. Vat. m.
Darmst. Zitt. Flor. a. c. i. συντίθεται.

εἰ μὴ φύσει ὑπῆρχε φαρ-
μα.] nisi pigmenta, ex qui-
bus quae pinguntur com-
poni solent, natura iam
essent similia ista, quae
ara pingendi imitatur?
Frustra Cornarius ὅμοια post
ζωγραφούμενα inserendum cen-
suit.

B. ὁμοιότητά τινα ἔχον-
τα — ἐκείνοισ] Pendet ἐκεί-
νοισ ex ὁμοιότητα. v. Phaedon.

p. 109. A. De Rep. III. p. 401.
D. IV. p. 444. B. Charmid. p.
166. B. ibique ann.

C. Ἐρετριεῖς δὲ σκληρό-
της] Terminatio haec, quae
ρ pro σ usurpabatur, fuit non
solum Spartiatarum, sed omnium
Dorum atque Aeolium propria.
Quod quidem praeter veteres
grammaticos testatur etiam
Strabo libr. X. p. 448. ed.
Casaub., ubi de Eretria Euboe-

KP. Πάνυ γε.

ΣΩ. Πότερον οὖν τό τε ρ καὶ τὸ σ εἰκεν ἀμφο-
τερα τῷ αὐτῷ, καὶ δηλοῖ ἐκείνοις τε τὸ αὐτὸ τελευ-
τῶντος τοῦ ρ καὶ ἡμῖν τοῦ σ, ἢ τοῖς ἑτέροις ἡμῶν
οὐ δηλοῖ;

KP. Δηλοῖ μὲν οὖν ἀμφοτέροις.

D

ΣΩ. Πότερον ἢ ὅμοια τυγχάνει ὄντα τὸ ρ καὶ
τὸ σ, ἢ ἢ μὴ;

KP. Ἦ ὅμοια.

ΣΩ. Ἦ οὖν ὅμοιά ἐστι πανταχῇ;

KP. Πρὸς γε τὸ ἴσως φορὰν δηλοῦν.

ΣΩ. Ἦ καὶ τὸ λάβδα ἐγκείμενον; οὐ τὸ ἐναντίον
δηλοῖ σκληρότης;

KP. Ἴσως γὰρ οὐκ ὀρθῶς ἐγκείται, ὡ Σώκρα-
τες· ὡσπερ καὶ ἂ νῦν δὴ σὺ πρὸς Ἐρμογένη ἐλε-
γες ἐξαιρῶν τε καὶ ἐντιθεῖς γράμματα οὐδέοι, καὶ
ὀρθῶς ἐδόκεις ἔμοιγε, καὶ νῦν ἴσως ἀντι τοῦ λ ρ δεῖ
λέγειν.

C. ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἡμεῖς] V. τὸ αὐτὸ, quod e Bodl. Vat.
A. Ven. II. Par. G. Gud. emendatum. Dein vett. editi. σκληρότης:
accentum retraximus cum Coisl. Par. BC. Vat. I. m.

D. Ἦ οὖν ὅμοιά ἐστι π.] Sic Coisl. et corr. Par. B.
Ven. II. Vett. editi. Ἦ οὖν ὅμ. quod bene correxit Heindorf.
τὸ ἴσως φορὰν δ.] Steph. cum Ven. Σ. ἴσως τὸ φ. δ.
δηλοῖ σκληρότης] δηλοῖ ἀλλὰ σκληρότης Par. G.
πρὸς Ἐρμογένη] Ven. II. Par. EF. Vat. I. Ἐρμογένη, quod
recepit Bekker.

ae scribit auctor locupletissi-
mus: ἐπὶ τοῦ δ' ἔργον ἀπ'
Ἠλιδος ἀπ' οὐ καὶ τὸ γράμ-
ματι τῷ ρ πολλὰ χρησιμοποι-
οῦν ἐπὶ τέλει μόνον τῶν ὀνόμα-
των, ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ κεινομένων.
δηταί. v. Casaubon. in Athen.
libr. VIII. c. II. extr.

eidem rei est simile, et
illis (Eretriensibus) idem de-
claratur (nam δηλοῖ positum
est impersonaliter) litera ρ
vocabulum terminante at-
que nobis litera σ finien-
te vocabulum, an alteru-
tris nihil significat?

Πότερον οὖν τό τε ρ καὶ
τὸ σ εἰκεν] Num igitur
utrumque et τὸ ρ et τὸ σ

D. Ἦ καὶ τὸ λάβδα ἐγκεί-
μενον;] Sc. ὅμοιον ἔστιν ἐκεί-
νοισ;

E ΣΩ. *Εὐ λέγεις, τί οὖν; νῦν ὡς λέγομεν, οὐδὲν μαρθάνομεν ἀλλήλων, ἐπειδὴν τις φῆ σκληρόν, οὐδὲ οἴσθα σὺ νῦν ὅ τι ἐγὼ λέγω;*

KP. *Ἐγωγε, διὰ γε τὸ ἔθος, ὦ φίλτατε.*

ΣΩ. *Ἐθος δὲ λέγων οἶσι τι διάφορον λέγειν ξυνηθείης; ἢ ἄλλο τι λέγεις τὸ ἔθος ἢ ὅτι ἐγὼ, ὅταν τοῦτο φθέγγωμαι, διανοοῦμαι ἐκεῖνο, σὺ δὲ γιγνώσκεις, ὅτι ἐκεῖνο διανοοῦμαι; οὐ τοῦτο λέγεις;*

435 KP. *Ναί.*

ΣΩ. *Οὐκοῦν εἰ γιγνώσκεις ἐμοῦ φθεγγομένου, δῆλωμά σοι γίνεται παρ' ἐμοῦ;*

KP. *Ναί.*

ΣΩ. *Ἀπὸ τοῦ ἀνομοίου γε ἢ ὁ διανοοῦμενος φθέγγομαι, εἴπερ τὸ λάβδα ἀνομοίον ἐστὶ τῆ ἢ φῆς σὺ σκληρότητι. εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, τί ἄλλο ἢ αὐτὸς σαυτῷ συνέθον, καὶ σοι γίνεται ἢ ὀρθότης τοῦ ὀνόματος ξυνηθείης, ἐπειδὴ γε δηλοῖ καὶ τὰ ὅμοια καὶ τὰ ἀνόμοια γράμματα, ἔθους τε καὶ ξυνηθείης τυρόντα. εἰ δ' ὅ τι μάλιστα μὴ ἐστὶ τὸ ἔθος ξυνηθείης, οὐκ ἂν καλῶς ἔτι ἔχοι λέγειν τὴν ὀμοιότητα δῆλωμα εἶναι, ἀλλὰ τὸ ἔθος; ἐκεῖνο γὰρ, ὡς εἴποιε,*

E. νῦν ὡς λέγομεν] V. τί οὖν νῦν; ὡς λέγομεν, praeter eadem codicum omnium. Gad. Darmst. τί οὖν δῆ; νῦν ὡς λέγομεν. οὐδὲ οἴσθα] οὐδὲν Vat. A. Ven. S. Vind. Flor. d. Zitt. οἶσι τι διάφορον λέγειν] Ven. II. in marg. et Schol. διαφέρειν. Gad. διαφορεῖν. Dein vett. editt. ἢ δ, τι ἐγὼ ὅταν,

E. τί οὖν; νῦν ὡς λέγομεν—] Quid igitur? nunc quemadmodum loquimur, nihilne nos mutuo intelligimus, si quis asperum nominet, neque tu adeo nunc scis, quid ego dicam? P. 435. B. ἀλλὰ τὸ ἔθος] Intell. καλῶς ἂν ἔχοι λέγειν. Hoc igitur dicit: sed si vel maxime τὸ ἔθος non sit pactio, tamen non rectum fuerit dicere similitudi-

nem esse δῆλωμα, quum ita sit illud τὸ ἔθος. Non igitur assentior Asilio legendum putanti: εἰ δ' ὅ τι μάλιστα ἔστι τὸ ἔθος ξυνηθείης, et ἄλλο μὴ τὸ ἔθος.

εἰ θέλεις ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν ἐλθεῖν] h. e. si numerorum exemplo uti vis.

C. τὸ τοῦ Ἐρμογένους] P. 414., ubi ille dixerat Καὶ μάλα γε γλίσχρος. Vocat autem studium istud Cratylī ad

καὶ ὁμοίῳ καὶ ἀνομοίῳ δηλοῖ. ἐπειδὴ δὲ ταῦτα ξυχωροῦμεν, ὦ Κρατύλε, τὴν γὰρ σιγὴν σου ξυγνώρησιν θήσω, ἀναγκαῖόν σου καὶ ξυνηθείην τι καὶ ἔθος ξυμβάλλεσθαι πρὸς δῆλωσιν ὧν διανοοῦμενοι λέγομεν· ἐπεὶ, ὦ βέλτιστε, εἰ θέλεις ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν ἐλθεῖν, πόθεν οἶσι ἔξιν ὀνόματα ὅμοια ἐπὶ ἐκάστῳ τῶν ἀριθμῶν ἐπενεγκῆν, ἐὰν μὴ ἔῃς τι τὴν σὴν ὀμολογίαν καὶ ξυνηθείην κῦρος ἔχειν τῶν ὀνομάτων ὀρθότητος περὶ; ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ αὐτῷ ἀρέσκει μὲν κατὰ τὸ δυνατόν ὅμοια εἶναι τὰ ὀνόματα τοῖς πράγμασιν· ἀλλὰ μὴ ὡς ἀληθῶς, τὸ τοῦ Ἐρμογένους, γλίσχρα ἢ ἢ ὀλική αὐτῆ τῆς ὀμοιότητος, ἀναγκαῖόν δὲ ἢ καὶ τῷ φορτικῷ τούτῳ προσχερῆσθαι, τῆ ξυνηθείης, εἰς ὀνομάτων ὀρθότητα· ἐπεὶ ἴσως κατὰ γε τὸ δυνατόν κάλλιστ' ἂν λέγοιτο, ὅταν ἢ πᾶσιν ἢ ὡς πλείστοις ὀμοίως λέγηται, τοῦτο δ' ἐστὶ προσήκουσιν, αἰσχιστα δὲ τοῦναντίον. τόδε δὲ μοι ἔτι εἰπέ **D** μετὰ ταῦτα, τίνα ἡμῖν δύναμιν ἔχει τὰ ὀνόματα καὶ τί φῶμεν αὐτὰ καλὸν ἀπεργάζεσθαι;

Cap. XLII. KP. *Λιδάσκων ἐμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, καὶ τοῦτο πάνυ ἀπλοῦν εἶναι, ὅς ἂν τὰ ὀνόματα ἐπίστηται, ἐπίστασθαι καὶ τὰ πράγματα.*

quod correxit Heindorfus.

P. 435. τὸ λάβδα ἀνομοίου] ὅμοιον Vat. A. et pr. Ven. II. Bodl.

C. ὡς πλείστοις ὀμοίως] Libri ὁμοίως, quod e Ficino correxit Heindorf.

omnia similitudinem traducendi eleganter ὀλικήν, quo nomine Plato similiter utitur Phileb. p. 57. D. quem locum comparavit Heindorfus. — τῷ φορτικῷ τούτῳ, pingui isto et pulido adiumento. v. ad p. 400. A.

ὅταν ἢ πᾶσιν — ὀμοίως λέγηται] Libri omnes ὁμοίως. Sed recte Ficinus: cum vel omnino vel maxima ex parte similibus, id est

convenientibus, dicere-mus. Et proximum προσήκουσιν dativum ὀμοίως efflagitat. Quocirca eum post Heindorfium et Bekkerum restituere non dubitavi.

D. καὶ τοῦτο πάνυ ἀπλοῦν εἶναι] Pronomen τοῦτο explicatur proximis verbis: ἐπίστασθαι τὰ πράγματα, ὅς ἂν τὰ πράγματα κ. τ. λ. Itaque sententia haec est: atque hoc simpliciter et sine ulla

ΣΩ. Ἰσως γάρ, ὦ Κρατύλε, τὸ τοιάνδε λέγεις, ὡς ἐπειδὴν τις εἰδῆ τὸ ὄνομα, οἷόν ἐστιν — ἐστι δὲ οἷόνπερ τὸ πρᾶγμα — εἴσεται δὴ καὶ τὸ πρᾶγμα, **E** ἐπειπερ ὁμοιον τυγχάνει ὃν τῷ ὀνόματι, τέχνη δὲ μία ἄρ' ἐστὶν ἢ αὐτῇ πάντων τῶν ἀλλήλοισι ὁμοίων. κατὰ τοῦτο δὴ μοι δοκεῖς λέγειν, ὡς, ὅς ἂν τὰ ὀνόματα εἰδῆ, εἴσεται καὶ τὰ πρᾶγματα.

ΚΡ. Ἀληθέστατα λέγεις.

ΣΩ. Ἐχε δὴ, ἴδωμεν, τίς ποτ' ἂν εἴη ὁ τρόπος οὗτος τῆς διδασκαλίας τῶν ὄντων, ὃν σὺ λέγεις νῦν, καὶ πότερον ἐστὶ μὲν καὶ ἄλλος, οὗτος μὲντοι βέλτιων, ἢ οὐδ' ἐστὶν ἄλλος ἢ οὗτος. ποτιεως οἶε;

436 ΚΡ. Οὕτως ἔγωγε, οὐ πάνυ τι εἶναι ἄλλον, τοῦτον δὲ καὶ μόνον καὶ βέλτιστον.

ΣΩ. Πότερον δὲ καὶ εὔρεσιν τῶν ὄντων τὴν αὐτὴν ταύτην εἶναι, τὸν τὰ ὀνόματα εὔροντα κάκιστα

E. ἢ αὐτῇ πάντων τῶν ἀλλ.] Ven. Σ. πασῶν.

Ἐχε δὴ, ἴδωμεν] Plurimi codd. εἰδῶμεν, frequenti errore.

P. 436. τοῦτον δὲ καὶ μόνον] καὶ post δὲ vet. editt. praeter Bas. 2. omittunt, in vitis codd. tantum non omnibus.

ὣν ἐστι τὰ ὀνόματα] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. P. Σ. Σ. Vind. Par. BCFG. H. Vat. l. m. Flor. a. b. d. i. Gud. Darmst. Vett. editt. ὡν νῦν ἐστι τὰ ὀνόμ.

exceptione fieri, ut qui nomina rerum teneat, etiam res cognitae habeat. Formulae ἀπλοῦν ἐστὶν vim et significationem declaravimus ad Sympos. p. 183. D. Remp. p. 545. D.

E. τέχνη δὲ μία ἄρ' ἐστὶν ἢ αὐτῇ —] ideoque unam eandemque artem esse earum rerum omnium, quae mutuum habent similitudinem. Veluti qui nomina vim tenet, is ex sententia Cratylus etiam res cognitae habeat necesse est, quippe quarum similitudinem

illa referant. Istud ἢ αὐτῇ per epexegesin praecedenti μία subiectum, ut sit una et quidem eadem. Quod qui non intellexerit, is imperite copulam desideraverit.

P. 436. Πότερον δὲ καὶ εὔρεσιν —] Haec quoque ex praecedenti οἶε pendere liquet. Declaratur autem istud τὴν αὐτὴν ταύτην εἶναι per sequentia verba: τὸν τὰ ὀνόματα κ. τ. λ., quod diligenter tenendum est, ne in loco ceterum satis expedito temere haerere nus.

τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον κατὰ ταῦτά] Perincepte

εὔρησκειν, ὃν ἐστὶ τὰ ὀνόματα; ἢ ζητεῖν μὲν καὶ εὔρισκειν ἕτερον δεῖν τρόπον, μανθάνειν δὲ τοῦτον;

ΚΡ. Πάντων μάλιστα καὶ ζητεῖν καὶ εὔρισκειν τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον κατὰ ταῦτά.

ΣΩ. Φέρε δὴ, ἐννοήσωμεν, ὦ Κρατύλε, εἰ τις ζητῶν τὰ πρᾶγματα ἀκολουθοῖ τοῖς ὀνόμασι, σκοπῶν οἷον ἕκαστον βούλεται εἶναι, ἄρ' ἐννοεῖς, ὅτι **B** οὐ μικρὸς κίνδυνός ἐστιν ἐξαπατηθῆναι;

ΚΡ. Πῶς;

ΣΩ. Λήλον, ὅτι ὁ θήμενος πρῶτος τὰ ὀνόματα, οἷα ἤγειτο εἶναι τὰ πρᾶγματα, τοιαῦτα ἐτίθειτο καὶ τὰ ὀνόματα, ὡς φάμεν. ἢ γάρ;

ΚΡ. Ναί.

ΣΩ. Εἰ οὖν ἐκεῖνος μὴ ὀρθῶς ἤγειτο, ἔθειτο δὲ οἷα ἤγειτο, τί οἶε ἡμᾶς τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτῷ πείσεσθαι; ἄλλο τι ἢ ἐξαπατηθῆσεσθαι;

εὔρισκειν ἕτερον δεῖν] Sic Coisl. Ven. Σ. Par. BCRH. Flor. a. i. Gud. Darmst. et corr. Ven. II. Itegebatur olim δὴ. ἀκολουθοῖ τοῖς ὀνόμασι] V. ἀκολουθεῖ, quod e Bodl. Vat. A. Ven. II. Par. G. Darmst. mutatum.

B. ὅτι οὐ μικρὸς κίνδυνός] Solus Gud. σμ. ὁ κίνδυνός, quod recepit Heind.

εἰ οἶε ἡμᾶς —] V. ἡμᾶς οἶε, contra fidem optimorum librorum,

vulgo κατὰ ταῦτα legitur. Nam Cratylus liquet ex eo, quod de iisdem rebus agatur, colligere etiam eundem esse oportere rerum atque nomina investigandorum modum et rationem. Itaque recte Heindorf. κατὰ ταῦτα correxit, quanquam quae attulit ad tuendam hanc correctionem suam, ea a re aliena sunt.

B. ὅτι οὐ μικρὸς κίνδυνός ἐστιν ἐξαπ.] Codex Gudianus habet ὁ κίνδυνός. Sed eius similibus in locis articulus huic nomini praemissus est, velut Plat. Opp. Vol. V. P. II.

lusi Protag. p. 314. A. Phileb. p. 28. A. Lachet. p. 187. B. Euthydem. p. 285. C. Phaed. p. 114. D., tamen eum nec in vitis tam multis codicibus intrudam nec per linguam legeri propterea necessarium puto. Verito enim: non parvum imminere periculum, ne decipiatur, dass nicht kleine Gefahr vorhanden ist getäuscht, zu werden; et videbis, qua ratione eius defectus excusari queat. Deinde Heindorf. malebat ὅτι ὁ τιθήμενος. Sed etiam praesens tempus huius participii longe frequentissimum in

C. *ΚΡ.* Ἀλλὰ μὴ οὐχ οὕτως ἔχη, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἀναγκαῖον ἢ εἰδοῦτα τίθεσθαι τὸν τιθέμενον τὰ ὀνόματα· εἰ δὲ μὴ, ὅπερ πάσαι ἐγὼ ἔλεγον, οὐδ' ἂν ὀνόματα εἴη. μέγιστον δὲ σοι ἔστω τεκμηρίον, ὅτι οὐχ ἔσφαλται τῆς ἀληθείας ὁ τιθέμενος· οὐ γὰρ ἔν ποτε οὕτω ξύμφωνα ἦν αὐτῷ ἅπαντα. ἢ οὐκ ἐνενόησεν αὐτὸς λέγων, ὡς πάντα κατὰ ταῦτόν καὶ ἐπὶ ταῦτόν ἐγίνετο τὰ ὀνόματα;

D. *ΣΩ.* Ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ὦ γὰρθε Κρατύλε, οὐδὲν ἔστιν ἀπολόγημα. εἰ γὰρ τὸ πρῶτον σφαλῆς ὁ τιθέμενος τὰλλα ἤδη πρὸς τοῦτ' ἐβιάζετο καὶ αὐτῷ ξυμφωνεῖν ἠνάγκαζεν, οὐδὲν ἄτοπον, ὡς περ τῶν διαγραμμάτων ἐπίστε τοῦ πρώτου μικροῦ καὶ ἀδήλου ψευδοῦς γενομένου, τὰ λοιπὰ πάμπολλα ἤδη

C. ὡς πάντα κατὰ ταῦτόν] Bodl. Vat. A. Ven. II. Par. G. Flor. d. κατ' αὐτό. Vett. editt. κατ' αὐτά. Omittunt haec verba Coisl. Par. BCEFH. Vat. I. m. Flor. a. c. i. In Gud. legitur κατὰ ταῦτόν, quod recte suscepit Heind.

D. τοῦ πρώτου — ψευδοῦς] τοῦ πρώτου om. pr. Ven. Z. ψείδους scribunt Bodl. Vat. A. Par. G.

τὰ λοιπὰ πάμπολλα] τ. λ. πάντα Par. G. Darmst.

hoc libro est, tamen nec aoristum esse inusitatum docebant quae ad p. 416. B. adscriptimus.

Ἀλλὰ μὴ οὐχ οὕτως ἔχη, — ἀλλ' ἀναγκαῖον ἢ] Post ἀλλ' ex praecedenti μὴ οὐχ intellige ὅπως. v. ad p. 430. E.

C. οὐ γὰρ ἔν ποτε οὕτω ξύμφωνα] V. Matthiae Grammat. §. 639. f. p. 1293.

ὡς πάντα κατὰ ταῦτόν καὶ ἐπὶ ταῦτόν ἔγ.] Hoc uni Gudio debemus, unde protulit Heindorfius. Vett. editt. πάντα κατ' αὐτά καὶ ἐπὶ ταῦτόν. Codd. meliores κατ' αὐτό, quod dedit Bekkerus. At nimirum Cratylus hoc sibi vult; annou inter dicen-

dum ipse animadvertet, has, quam omnia verba ad unum idemque pertinerent et ad unum idemque referrentur?

τὰλλα ἤδη πρὸς τοῦτ' ἐβιάζετο] reliqua iam ad primum illud accommodavit; quod quid sit, declarator proximis, καὶ αὐτῷ ξυμφωνεῖν ἠνάγκαζεν. Loquendi genus iam ad p. 427. C. attigimus. Mox διαγράμματα sunt figurae, vel, ut Cicero interpretatur, descriptiones geometricae, ut Phaedon. p. 73. B. Theaet. p. 169. A. Kathydem. p. 290. C. Xenoph. Mem. IV. 7. 3. Plutarch. Marcell. p. 308. E. De Anim. Procreat. c. Timaeo p. 1018. A. 1020. C. Videlicet διαγράφεσι est aliq-

ὄντα ἐπόμενα ὁμολογεῖν ἀλλήλοις. δεῖ δὲ περὶ τῆς ἀρχῆς παντὸς πράγματος παντὶ ἀνδρὶ τὸν πολὺν λόγον εἶναι καὶ τὴν πολλὴν σκέψιν, εἴτε ὀρθῶς εἴτε μὴ ὑπόκειται· ἐκείνης δὲ ἐξετασθείσης ἰκανῶς, τὰ λοιπὰ φαίνεσθαι ἐκείνη ἐπόμενα. οὐ μέντοι ἀλλὰ θαυμάζοιμ' ἂν, εἰ καὶ τὰ ὀνόματα ξυμφωνεῖ ἀντὰ αὐτοῖς. πάλιν γὰρ ἐπισκευώμεθα ἅ τὸ πρότερον διήλθομεν. ὡς τοῦ παντὸς λόγος τε καὶ φερομένου καὶ ῥέοντος φαῖνεν σημαίνειν ἡμῖν τὴν οὐσίαν τὰ ὀνόματα. ἄλλο τι οὕτω σοι δοκεῖ δηλοῦν;

ΚΡ. Πάνν σφόδρα, καὶ ὀρθῶς γε σημαίνει.

ΣΩ. Σκοπῶμεν δὲ ἐξ αὐτῶν ἀναλαβόντες πρῶτον μὲν τοῦτο τὸ ὄνομα, τὴν ἐπιστήμην, ὡς ἀμ-

E. πάλιν γὰρ ἐπισκευώμεθα] Libri paucissimi cum vett. editt. ἐπισκευώμεθα.

ἄλλο τι οὕτω σοι δοκεῖ δ.] Sic Bodl. Vat. A. Coisl. Ven. II. Par. BCEFH. Vat. I. m. Flor. a. c. d. i. Gud. Zitt. Darmst. nisi quod ἢ post ἄλλο τι additor in Vat. A. Par. G. Vat. m. Gud. Zitt. Darmst. Flor. a. d. i. et rec. Bodl. Vett. editt. ἄλλο τι ἢ ἔστιν ἢ οὕτω. In Ven. ZII. Vind. est ἄλλο τι ἔστιν ἢ οὕτω. Par. EF. pr. ἄλλο τι ἢ ἔστιν οὕτω.

ius rei formam lineis describere, ut Sophist. p. 219. De Rep. VI. p. 599. E., quod est apud Ciceroem describere. v. De Senect. c. 14. et De Finibus V. c. 19. Post ὡς περ rursus intelligas οὐδὲν ἄτοπον, unde deinceps infinitivus ὁμολογεῖν suspensus est. Pro ψευδοῦς γενομένου Bekkerus ex Bodl. Vat. et Ven. II. dedit ψείδους γενομένου, quod quomodo explicari queat, ego non perspicio. Vulgata est sanissima, ut quae hunc sensum habet: sicuti ex figurarum descriptionibus quum prima tanquam exigua et minus clara fraudem fecerit, tamen reliquae, etiamsi permultae sint, iam sequentes inter se consentiunt. Itaque nec

καὶ ψευδοῦς corrigendum, nec ψείδους sciendum censuimus.

E. ὡς τοῦ παντὸς λόγος τε καὶ φ.] Cratylus sententiam refutatoris iterat illud ipsum, quo ea tanquam cardine nititur. Dicimus igitur, inquit, nomina nobis rerum vim et naturam significare, sumentes rerum universitatem perpetuo moveri, ferri, fluere. De quibus verbis quod Scholiastes ad καὶ φερομένου annotavit: γράφεται καὶ ῥέοντος, suspicari sane licet cum Heindorfio, alterutrum, aut φερομένου aut ῥέοντος, e glossemate natum esse. Et deest καὶ ῥέοντος in cod. Gudiano. Ceteri tamen omnes in vulgata lectione consentiunt. Ceterum asyndeton hoc in novae disputationis principio ne-

φιβολόν ἐστι, καὶ μᾶλλον εἰσιζε σημαίνοντι, ὅτι ἴσθη-
σιν ἡμῶν ἐπὶ τοῖς πράγμασι τὴν ψυχὴν ἢ ὅτι συμ-
περιφέρεται, καὶ ὀρθότερόν ἐστιν ὡς περ νῦν αὐτοῦ
τὴν ἀρχὴν λέγειν μᾶλλον ἢ ἐμβάλλοντας τὸ εἰ ἐπι-
στήμην, ἀλλὰ τὴν ἐμβολὴν ποιησασθαι ἀντὶ τῆς ἐν
τῷ εἰ ἐν τῷ ι· ἔπειτα τὸ βέβαιον, ὅτι βίαςως τι-
νός ἐστι καὶ στάσεως μίμημα, ἀλλ' οὐ φορᾶς. ἔπειτα
ἢ ἱστορίᾳ αὐτὸ που σημαίνει, ὅτι ἴσθησι τὸν ζῶν.

P. 437. [ἴσθησι σημαίνοντι] Sic Ven. ΞΣ. Gud. Coisl.
corr. et marg. Par. E. Legebatur σημαίνον τι, quod iam Steph.
corrigendum vidit.

ὀρθότερόν ἐστιν ὡς περ νῦν] ἴσθη καὶ ὡς περ Par. G.
ἢ ἐμβάλλοντας τὸ εἰ ἐπι.] Pro ἐμβάλλοντας scripsi ἐμβάλ-
λοντας auctoritate Coisl. Ven. Σ. Vind. Par. CEFGL. Vat. l. m.

minem morabitur. v. ad Phae-
don. c. 41 in.

P. 437. καὶ ὀρθότερόν
ἐστιν ὡς περ νῦν —] Respi-
citur ad ea, quae p. 412. A.
de vocis etymo disputata sunt.
Statuerat autem ibi Socrates
ἐπιστήμην dictam esse ab eo,
quod animus eius consequendae
causa rerum agitationem et
motum semper consequeretur,
quasi πῆστιν μένουσαν. Hoc igitur
loco multo rectius iudica-
tur initium vocabuli non pro
detruncate habere, ut εἰ a
principio adiectum putetur, sed
potius statuere iota esse adii-
ciendum, ut plena vocabuli for-
ma existat haec: ἐπιστήμην.
Ita si haec acceperis, ne lite-
rula quidem loco movenda erit.
Attulisse tamen inyat, quid alii
de hoc loco senserint. Cor-
narius igitur legendum cen-
suit: καὶ ὀρθότερόν ἐστιν —
μᾶλλον ἢ ἐμβάλλοντας, τὸ εἰ ἐπι-
στήμην, ἀλλὰ τὴν ἐμβολὴν ποι-
ησασθαι ἀντὶ τῆς ἐν τῷ εἰ (πι-
στήμην), καὶ τὸ πιστόν ἴσθαι
παντάσῃσιν σημαίνει. Heindor-
fius autem scribendum arbitra-
tus est: ἢ ἐμβάλλοντας τὸ εἰ
ἐπιστήμην, ἀλλὰ τὴν ἐμβολὴν

ποιησασθαι ἀντὶ τῆς τοῦ εἰ τὴν
ταῦν ι. Quae omnia vereor ut
frustra sint coniectata. Ac ne
postremorum quidem verborum
ulla opus est mutatio. Nam
ἐμβολὴν ποιησασθαι ἐν τῷ εἰ et ἐν
τῷ εἰ rectissime dicitur ea vi et
significatione, ut sit ἐν τῷ εἰ
τῷ λόγῳ, οὐ τὸ εἰ ἢ τὸ εἰ κί-
νῳ. Quod vero ἐμβάλλειν et
ἐμβολὴν hic etiam de litera ini-
tium vocabuli praemissa ponitur,
id exinde paratam habet excu-
sationem, quod scriptor simul
de vera literae ι interpositione
loquitur.

ἔπειτα τὸ βέβαιον] Int.
σημαίνοντι ἴσθησι. Post scien-
tiam τοῦ βεβαίου additur expli-
catio, quemadmodum post τὴν
ἱστορίαν originationis τοῦ πιστοῦ
propterea, quod illa certa, haec
sida esse debet. Ex quo appa-
ret haec per se non adeo in-
epte hic inculcari. Neque τὸ
πιστόν, quod est in libris qui-
busdam, vulgatae lectioni τὸ
πιστόν anteposuerim. Sed ta-
men habeo causam idoneam,
cur de loci integritate dubitem:
de quo dicam infra.

B. ἢ ἱστορία αὐτὸ που

καὶ τὸ πιστόν ἴσθαι παντάσῃσιν σημαίνει. ἔπειτα δὲ
ἢ μίμημα παντὶ που μῆνυσι, ὅτι μὴ ἐστιν ἐν τῇ
ψυχῇ, ἀλλ' οὐ φορᾶ. εἰ δὲ βούλει, ἢ ἀμαρτία καὶ ἢ
συμφορᾶ, εἰ κατὰ τὸ ὄνομα τις ἀκολουθήσει, γα-
νῆται ταῦτον τῇ ζυνέσει ταύτῃ καὶ ἐπιστήμῃ καὶ
τοῖς ἄλλοις πᾶσι τοῖς περὶ τὰ σπουδαῖα ὀνόμασιν.
ἔτι τοίνυν ἢ ἀμαθία καὶ ἢ ἀκολασία παραπλησία
ταῦτοις φαίνεται· ἢ μὲν γὰρ τοῦ εἴμα θεῶν ἰόντος

Gud. Zitt. Flor. a. h. e. d. i. Darmst. Dein Ven. Ξ. πιστήμην,
quod dedit Bekker. Verba εἰ ἐν τῷ om. Vat. l. In Bas. 2. est:
ἀντὶ τῆς τῷ εἰ ἐν τῷ ι σημαίνει, ex glossamate.

B. καὶ τὸ πιστόν ἴσθαι] πιστόν Gud.

τῇ ζυνέσει ταύτῃ] Non est quod cum Buttmanno et
Heindorfio corrigamus τῇ ζυνέσει αὐτῆς. v. ann.

σημαίνει] h. e. vel sponte
significat. Fuit tamen qui
mallet ταῦτον που. Deinde ne
quis temere pro ἴσθαι scriben-
dam putet ἴσθαι, adhibuit
scriptor alteram formam, quo
maior inter hoc verbum atque
τὸ πιστόν existeret species si-
militudinis. Quoque istius-
modi formae ab ἴσθησι deductae
Buttmanno iudice Gr. Gr. §.
107. not. 8. ceterioris tantam
Graecitatis propriae sunt. Ita
Athenaeus l. p. 80. ed.
Schweigh. scripsit: καὶ ὁμοίως
πᾶσαν τὴν τῆς τραγωδίας ὀλο-
φορῆν εἰς ταῦτον περιουσίαν.
Atque hic promere licet quom
de toto hoc loco animo meo
concepi suspicionem. Etenim
quae de vocabuli βέβαιον et
πιστόν etymo hic exponuntur,
ea magno opere vereor ne aliunde
irreperint. Primum enim of-
fendit oratio perquam huc et
abrupta, qualem a Platoni
ingenio profectam esse mihi
persuadere non possum. Deinde
ipsius originationis nec ul-
lus lepos est, et tanta insuper
obscuritas, ut quid significetur,
vix coniectando assequi liceat.
Denique ipsum istud ἴσθαι in-
licit scrupulum, quod quom

veteribus scriptoribus fuerit in-
auditum, ne Platonem quidem
hic adhibuisse credibile est.
Sed iudicent de tota causa ho-
mines me acutiores, atque vi-
deant, qua ratione locus de-
fendi queat.

ἢ ἀμαρτία καὶ ἢ συμφο-
ρᾶ —] Si amplectimur, inquit,
Heraclitearum originationes, fa-
cile eveniet, ut vocabula mali
quid significantia idem valere
videantur, quod bonarum et
expetendarum rerum nomina.
Veluti ἢ ἀμαρτία ab ἀμαρτίαν
ducta idem significabit quod ἢ
ζυνέσει ex ζυνέσει formata, et
ἢ συμφορᾶ a συμφορᾶσαι, una
ferri, appellata non differet
ab ἐπιστήμῃ. Istud τῇ ζυνέσει
ταύτῃ est illi ζυνέσει, qua-
lem antea declaravimus.

ἔτι τοίνυν ἢ ἀμαθία —] I
porro etiam. Vide de hoc
usu voc. τοίνυν ann. ad Reip.
VIII. p. 564. E. Max ἀκολου-
θία dativum additum habet, si-
cut alia nomina verbalia. v. ad
Aleib. l. p. 116. A. Charm. p.
166. B. al.

C πορεία φαίνεται, ἢ ἀμαθία, ἢ δ' ἀκολασία παντά-
πασιν ἀκολουθία τοῖς πράγμασι φαίνεται. καὶ οὐ-
τως, ἂ νομιζομεν ἐπὶ τρεῖς καλλίστοις ὀνόματα εἶναι,
ὁμοιότατ' ἂν φαίνοιτο τοῖς ἐπὶ ταῖς καλλίστοις οἰμαι δὲ
καὶ ἄλλα πόλλ' ἂν τις εὖροι, εἰ πραγματεύοιτο, ἐξ ὧν
οιηθεῖται ἂν αὐτὸν πάλιν τὸν τὰ ὀνόματα τιθέμενον οὐχὶ ἰόν-
τα οὐδὲ φερόμενα, ἀλλὰ μένοντα τὰ πράγματα σημαίνειν.

KP. Ἄλλ', ὦ Σώκρατες, ὄρας, ὅτι τὰ πολλὰ
D ἐκείτως ἐσήμαινε.

ΣΩ. Τί οὖν τοῦτο, ὦ Κρατύλε; ὡς περὶ ψήφους
διαριθμησόμεθα τὰ ὀνόματα, καὶ ἐν τούτῳ ἔσται ἢ
ὀρθότης; ὁπότερα ἂν πλείω φαίνεται τὰ ὀνόματα
σημαίνοντα, ταῦτα δὴ ἔσται τάληθῆ;

KP. Οὐκ οὐκ εἰκός γε.

Cap. XLIII. ΣΩ. Οὐδ' ὁπωστίον, ὦ φίλε,
καὶ ταῦτα μὲν γε αὐτοῦ ἐάσωμεν, τάδε δὲ ἐπισκε-
E ψόμεθα, εἰ ἡμῖν καὶ τῆδε ὁμολογεῖς εἶτε καὶ οὐ.
φίος, τοὺς τὰ ὀνόματα ἐν ταῖς πόλεσι τιθεμένους
ἐκάστοτε, ἐν τε ταῖς Ἑλληνικαῖς καὶ βαρβαρικαῖς, οὐκ
ἀργίως ὁμολογοῦμεν νομοθέτας εἶναι καὶ τὴν τέχνην
τὴν τοῦτο δυναμένην νομοθετικὴν;

KP. Πάνυ γε.

D. ἐκείτως ἐσήμαινε] V. ἐσήμαινε, quod e Bodl. Vat.
A. Coisl. Ven. II. Vind. Par. BCEFGH. Vat. I. m. Flor. a. c.
d. i. Gud. Darmst. mutatum. Pro ἐκείτως Bodl. Vat. Ven. II. Par.
G. Flor. d. Darmst. prave ἐκείνω. v. infra.

D. ἐκείτως ἐσήμαινε]
Illo modo, ut fluxus et
agitatio rerum significa-
retur. Imperfecto utitur, quia
respicit ad superiorem disputa-
tionem: qui usus huius tempo-
ris est pervulgatus. Quocirca
Aristotus hic non habet locum.

Τί οὖν τοῦτο, ὦ Κρ.]
Quid hoc ad rem? s. quid
tam v. Gorg. p. 448. B. p.
497. E. Charmid. p. 164. A.

De Rep. V. p. 472. B. ibique
ann. — ἐν τούτῳ, ut di-
numeremus, utrum hoc
an illo modo plura expli-
cari possint vocabula.
Nam hoc τούτῳ declaratur pro-
ximis: ὁπότερα ἂν πλείω x. τ. λ.

**E. ἐν τε ταῖς Ἑλληνι-
καῖς καὶ βαρβαρικαῖς]** De
hac verborum collocatione dixi-
mus ad Menexen. p. 240. A.

P. 438. ἀρτι γὰρ ἐν τοῖς

ΣΩ. Λέγε δὴ, οἱ πρῶτοι νομοθεταὶ τὰ πρῶτα
ὀνόματα πότερον γινώσκοντες τὰ πράγματα, οἷς
ἐτίθεντο, ἐτίθεντο ἢ ἀγνοοῦντες;

KP. Οἶμαι μὲν ἐγώ, ὦ Σώκρατες, γινώσκοντες.

ΣΩ. Οὐ γὰρ που, ὦ ἑταῖρε Κρατύλε, ἀγνοοῦν- **438**
τές γε.

KP. Οὐ μοι δοκεῖ.

ΣΩ. Ἐπανέλθωμεν δὴ πάλιν ὅθεν δεῦρο μετέ-
βημεν. ἀρτι γὰρ ἐν τοῖς πρόσθεν, εἰ μὲννησαι, τὸν
τιθέμενον τὰ ὀνόματα ἀναγκαῖον ἐρησθῆναι εἶναι εἰ-
δότα τιθεσθαι, οἷς ἐτίθετο. πότερον οὖν ἔτι σοι δο-
κεῖ οὕτως ἢ οὐ;

KP. Ἔτι.

ΣΩ. Ἡ καὶ τὸν τὰ πρῶτα τιθέμενον εἰδότα
φῆς τιθεσθαι;

KP. Εἰδότα.

ΣΩ. Ἐκ ποίων οὖν ὀνομάτων ἢ μεμαθηκῶς ἢ
ἐρηκῶς ἦν τὰ πράγματα, εἴπερ τὰ γε πρῶτα μὴ **B**
πω ἔκατο, μαθεῖν δ' αὐτὸν φαμέν τὰ πράγματα καὶ
εὐρεῖν ἀδύνατον εἶναι ἄλλως ἢ τὰ ὀνόματα μαθόν-
τας ἢ αὐτοὺς ἐξευρόντας οἷά ἐστι;

KP. Δοκεῖς τί μοι λέγειν, ὦ Σώκρατες.

E. ἐν ταῖς πόλεσιν] ἐν e marg. Ven. II. et Gud. resti-
tutum.

P. 438. Ἐπανέλθωμεν δὴ π.] Libri plerique omnes pro
δὴ habent δέ, Paullo ante γε post ἀγνοοῦντες e Gud. et marg.
Ven. II. ab Heindorfio et Bekkero adiectum.

πρόσθεν] Legendum videtur
cum Schleiermachero ἀρτι
γὰρ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν, ut ἀρτι
referatur ad præcedentem re-
sponsum, ἐν τοῖς πρόσθεν
autem pertineat ad illa p. 433.
**B. — εἰδέσθαι οἷς ἐτί-
θετο, i. e. εἰδῶτα ταῦτα, οἷς
ἐτίθετο.**

**ἢ μεμαθηκῶς ἢ ἐρη-
κῶς]** Hunc locum afferre
dehcbam ad Alcibiad. I. p. 112.

D. et p. 106, ubi Schleierm.
hunc ordinem verborum Plato-
nicum esse negavit, philoso-
phum ubique εὐρεῖν καὶ μα-
θεῖν dixisse contendens. At
nimis hic quidem tria habem-
us contrarii exempla certis-
sima: ut etiam hinc intelligatur,
quam levia sint sæpe eiusmodi
νοθείας argumenta. Idem ordo
est infra p. 439. B. et Phae-
don. p. 85. C. ἢ μαθεῖν ὅση
ἔχει, ἢ εὐρεῖν.

ΣΩ. Τίνα οὖν τρόπον φῶμεν αὐτοὺς εἰδότας θίσθαι ἢ νομοθέτας εἶναι, πρὶν καὶ ὅτιοῦν ὄνομα κέσθαι τε καὶ ἐκείνους εἰδέναι, εἴπερ μὴ ἔστι τὰ πράγματα μαθεῖν ἄλλ' ἢ ἐκ τῶν ὀνομάτων;

ΚΡ. Οἴμαι μὲν ἐγὼ τὸν ἀληθέστατον λόγον περὶ τούτων εἶναι, ὃ Σώκρατες, μείζω τινὰ δυνάμιν εἶναι ἢ ἀνθρωπίαν τὴν θεμίνην τὰ πρῶτα ὀνόματα τοῖς πράγμασιν, ὥστε ἀναγκαῖον εἶναι αὐτὰ ὀρθῶς ἔχειν.

ΣΩ. Εἶτα, οἷε, ἐναντία ἂν ἐτίθετο αὐτὸς αὐτῷ ὁ θεός, ὢν δαίμων τις ἢ θεός; ἢ οὐδέν σοι ἔδοκῶμεν ἄρτι λέγειν;

ΚΡ. Ἀλλὰ μὴ οὐκ ἢ τούτων τὰ ἕτερα ὀνόματα.

ΣΩ. Πότερα, ὃ ἄριστε, τὰ ἐπὶ τὴν στάσιν

C. αὐτὸς αὐτῷ ὁ θεός, ὢν δαίμων] Sic Par. G. Gud. Flor. a, corr. Ven. II. Par. B. Vat. L, et marg. Ven. II. Vat. m. Prave velt. edit. ὁ θεῶν δαίμων.

Ἀλλὰ μὴ οὐκ ἢ] ἢν Bodl. Coisl. Vat. Ven. ΣΗΣ. Par. BCEFGH. Vat. I. m. Gud. Darmst. Flor. a. c. d. I. Pro μὴ Zitt. Ven. Σ. et pr. Σ. μή. unde patet fraudis origo.

B. καὶ ἐκείνους εἰδένας] Int. αὐτῷ. Fallitur enim Heindorf. τὰ πράγματα ad εἰδέναι ratus intelligi oportere.

C. Εἶτα, οἷε, ἐναντία —] Ita saepe οἷε et οἰεσθε sermoni interponitur, ut Hipp. mai. p. 298. A. Menon. p. 93. C. Theaet. p. 147. A. De Rep. X. p. 609. C. Ibid. VII. p. 520. D. Sympus. p. 216. D. al. Plura sup- peditabit Valckenaer. ad Hip- polyt. p. 215.

D. οὐ γὰρ που ἐπὶ δνό- ματα γε ἕτερα ἄλλα τού- των] Recte ἕτερα ἄλλα dicit de- fendit vir doctus P. P. D. (Dal- zehus) apud Kiddium Mi- scellaneous criticisms p. 290. citans Suidam v. ἄλλον

ἕτερον, ἐκ παραλλήλου. Μίνα- δρος Μίθῃ· εἰδ' οὐκ εἶχον οὐ πύρ, οὐ λέθον, οὐκ ἄλλο ἢ οὐδ' ἕτερον (ubi corr. statuit οὐκ ἄλλ' ὅτιοῦν ἕτερον). Κράτης Πα- ριαίς· τοῖς δὲ τραγωδοῖς ἕτερος σεμνός πᾶσι λόγος, ἄλλος δ' ἴστιν (ubi legit πᾶσιν λόγος ἄλλος δ' ἴστιν). Aristoph. ap. Athen. III. 197. Demosthen. pro Rhod. p. 117. ed Paris. = 198. 20. ed. Reisk. Idem e. Spud. p. 1031. 28. ubi ἕτερο ἄλλα πολ- λά. Defendit etiam Her- mann. ad Eurip. Suppl. 589, ubi est ἕτερος ἄλλος πόντος. Hoc loco interpretetur; alia ab his diversa. Quocirca super- vacanea est Heusdii corre- ctio ἕτερα ἄλλα emendantis. — οὐ γὰρ ποῦ, non enim

ἄγοντα, ἢ τὰ ἐπὶ τὴν φορὰν; οὐ γὰρ που κατὰ τὸ ἄρτι λεγθέν πλήθει κοιθήσεται.

ΚΡ. Οὔτοι δὴ δίκαιόν γε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ὀνομάτων οὖν στασιασάντων, καὶ τῶν μὲν D φασκόντων ἑαυτὰ εἶναι τὰ ὅμοια τῇ ἀληθείᾳ, τῶν δ' ἑαυτὰ, τινι ἔτι διακρῖνοῦμεν, ἢ ἐπὶ τί ἐλθόντες; οὐ γὰρ που ἐπὶ ὀνόματά γε ἕτερα ἄλλα τούτων· οὐ γὰρ ἔστιν, ἀλλὰ δῆλον, ὅτι ἄλλ' ἄττα ζητητέα πλὴν ὀνομάτων, ἃ ἡμῖν ἐμφανεῖ ἄνευ ὀνομάτων, ὁπότερα τούτων ἔστι τάληθῆ, δεῖξαντα δῆλον ὅτι τὴν ἀλή- θειαν τῶν ὄντων. E

ΚΡ. Δοκεῖ μοι οὕτως.

ΣΩ. Ἔστιν ἄρα, ὡς εἰκεν, ὦ Κρατύλε, δυνα- τὸν μαθεῖν ἄνευ ὀνομάτων τὰ ὄντα, εἴπερ ταῦτα οὕτως ἔχει.

οὐ γὰρ που κατὰ τὸ ἄρτι] V. no. quod e Bodl. Vat. A. Ven. II. Par. G. Flor. d. Darmst. emendatum.

D. Οὔτοι δὴ δίκαιον] Libri Οὐτω δὴ δ. Correxerit Hein- dorf.

ἢ μῆτις ἐμφανεῖ] Sic Bodl. Vat. A. Ven. II. Par. G. et corr. Par. E. Velt. edit. ἐμφανῆ ἢ Gud. ἐμφανῆ, unde verum eruit Heindorf.

alia reperiuntur vocabu- la atque nomina.

δεῖξαντα δῆλον ὅτι τὴν ἀλήθειαν v. ὄντ.] In talibus sunt qui δηλοῦσι scribendum censeant, veluti Butt. ad Cri- ton. c. XIV. ann. 12. et Indic. in δηλοῦσι. Nec tamen usquam id necessarium. Nam δῆλον ὄντ mediae interponitur orationi, ut εὐ οἶδα, et similes formu- lae, cuiusmodi exemplum est supra p. 392. D. Iam vero si- cuti nuntii in mentem venerit εὐ οἶδα pingere, ita ne δηλοῦσι quidem scribendum censemus. Quamquam seculo cavendum, ne in talibus ante ὄντ interpunga- mus, quod in hac editione saepe me invito factum. Disiun- xisse Atticos has voculas Do-

braeus ad Aristoph. Plat. v. 48. colligi posse putat vel o loco Alexidis apud Athen. IV. p. 386. B. C. καὶ κίανην ἴχνη; B. δῆλον ὄντ. A. μὴ μοι δῆλον.

E. Ἔστιν ἄρα — δυνα- τὸν μαθεῖν] Posteaquam So- crates argumentatione sua effe- cit, ut alia praeter nomina quaer- enda sint, quae sine nominibus rerum naturam patefaciant, nunc ut Cratylus assensum ferat, ex eo quaerit, serine possit, ut vim naturamque rerum sine no- minibus cognoscamus. Quod ubi ille affirmavit, cognitionem illam argumentatur hauriendam esse vel ex mutua earum cognatione vel ex ipsa illarum natura. In hac sententiarum continuatione

ΚΡ. Φαίνεται.

ΣΩ. Διὰ τίνος ἄλλου οὐκ ἔτι προσδοκᾷς ἂν αὐτὰ μαθεῖν; ἄρα δι' ἄλλου του ἢ οὐπερ εἰκός τε καὶ δικαιοτάτον, δι' ἀλλήλων γε, εἰ πη ξυγγενηὴ ἐστί, καὶ αὐτὰ δι' αὐτῶν; τὸ γὰρ που ἕτερον ἐκείνων καὶ ἄλλοιον ἕτερον ἂν τι καὶ ἄλλοιον σημαῖνοι, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνα.

ΚΡ. Ἀληθῆ μοι φαίνει λέγειν.

439 ΣΩ. Ἐγε δὴ πρὸς Διός· τὰ δὲ ὀνόματα οὐ πολ-
λάκις μέντοι ὁμολογήσαμεν τὰ καλῶς κείμενα εἰ-
κότα εἶναι ἐκείνοις, ὧν ὀνόματα κέεται, καὶ εἶναι εἰ-
κόνας τῶν πραγμάτων;

ΚΡ. Ναί.

ΣΩ. Εἰ οὖν ἐστὶ μὲν ὅτι μάλιστα δι' ὀνομάτων
τὰ πράγματα μαθάνειν, ἐστὶ δὲ καὶ δι' αὐτῶν,
ποτέρα ἂν εἴη καλλίων καὶ σαφεστέρα ἢ μάθησις;

E. προσδοκᾷς ἂν αὐτὰ μαθεῖν] Sic Gud. et ed. Heindorf. Vett. editt. ταῦτα μαθεῖν. Bekkerus edidit. ταῦτα μαθεῖν. εἰκός τε καὶ δικ.] τε pro γε suppeditarunt Coisl. Vat. A. Ven. II. Par. G. Vat. I. m. Gud. Flor. d. et corr. Bodl.

καὶ ἄλλοιον σημ.] Libri ἄλλο ὄν. Correxit Heusdus. Dein Steph. σημάνη. Ald. Bas. I. 2. σημαίνει. Optativum cum Bodl. tumentur libri plerique omnes.

P. 439. οὐ πολλάκις μέντοι ὁμολογήσαμεν] Sic scripsi e Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. II. Par. G. Vat. I. m. Flor. a. b. c. d. i. Darmst. et pr. Par. B. Editt. omnes ὁμολογήκαμεν.

atque nexu equidem non video quid Heusdium iam male haberit, ut pro δυνατὸν μαθεῖν legendum putaverit ἀδυνατὸν μαθεῖν. — ἢ οὐπερ εἰκός, i. e. ἢ διὰ τοῦτον, δε' οὐπερ εἰκός. P. 439. οὐ πολλάκις μέντοι] Hoc μέντοι in interrogationibus aientibus Platoni non infrequens esse, praeter ea, quae Heindorf. ad Protag. p. 309. A. collegit, demonstrabunt quae congressimus ad Kemp. I. c. 13. in. IV. p. 581. A., quibus addē Theaet. p. 163. E.

Phaedr. p. 229. B. Hipp. min. p. 366. C.

μαθάνειν αὐτὴν τε αὐ-
τήν] ex imagine cognoscere quum ipsam (imagine) per se spectatam, tum veritatem, cuius imago sit. Notandum hoc duplex αὐτός, cui simillimum est illud αὐτὸ τὸ αὐτὸ in Alcibiade J. p. 129. B., ubi vide annot.

B. ὀνόματα ἰς ταῦτον τείνοντα] h. e. ad fluxum et agitationem rerum spectantia.

C. ἑξαπατάται. τῷ ὄντι

ἐκ τῆς εἰκότος μαθάνειν αὐτὴν τε αὐτὴν, εἰ καλῶς εἰκασται, καὶ τὴν ἀληθείαν, ἧς ἦν ἡ εἰκὼν, ἢ ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτὴν τε αὐτὴν καὶ τὴν εἰκόνα αὐτῆς, B
εἰ προεπόντως εἰργασται;

ΚΡ. Ἐκ τῆς ἀληθείας μοι δοκεῖ ἀνάγκη εἶναι.

ΣΩ. Ὅντινα μὲν τοίνυν τρόπον δεῖ μαθάνειν ἢ εὐρίσκειν τὰ ὄντα, μείζον ἴσως ἐστὶν ἐγνωσέαι ἢ κατ' ἐμὲ καὶ σέ· ἀγαπητόν δὲ καὶ τοῦτο ὁμολογήσασθαι, ὅτι οὐκ ἐξ ὀνομάτων, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον αὐτὰ ἐξ αὐτῶν καὶ μαθητέον καὶ ζητητέον ἢ ἐκ τῶν ὀνομάτων.

ΚΡ. Φαίνεται, ὦ Σώκρατες.

Cap. XLIV. ΣΩ. Ἐτι τοίνυν τόδε σκευώμε-
θα, ὅπως μὴ ἡμᾶς τὰ πολλὰ ταῦτα ὀνόματα ἐς ταύ-
τὸν τείνοντα ἑξαπατάται. τῷ ὄντι μὲν οἱ θίμενοι C
αὐτὰ διανοηθέντες [τε] ἔθεντο ὡς ἰόντων ἀπάντων

ἔστε δὲ καὶ δε' αὐτῶν] δι' αὐτῶν Bodl. Vat. S. Par. EGH. Vat. m. Flor. a. c. d. i. Darmst. quod restitui pro vulg. ταῦτων.

ἧς ἦν ἡ εἰκὼν] ἢ om. Bodl. Vat. A. Par. G. Vat. I. m. Flor. d.

B. μαθάνειν ἢ εὐρίσκειν] ἢ καὶ εὐρίσκειν, Steph. et codd. paucissimi iique deteriores.

C. ἑξαπατάται. τῷ ὄντι μὲν] V. ἑξαπατά, καὶ τῷ ὄντι μὲν κ. τ. λ. Bodl. Vat. A. Par. G. Darmst. ἑξαπατάται, unde veram lectionem eruisse videmur. Voculam τε post διανοηθέντες om. Vat. I. Mox Gud. ἑμοιγε αἰντοί. Darmst. ἑμοιγε τοιαῦτοί.

μὲν οἱ θίμενοι —] Ita primus dedi ex Bodl. aliisque libris praestantissimis. Vulgata lectio est: ἑξαπατά, καὶ τῷ ὄντι κ. τ. λ., quae quantis prematur difficultatibus, nemo erit quin statim animadvertat. Nam ita vitiose ἔθεντο post ὅπως μὴ sequitur; quod mireris Heindorfium ita remove re studuisse, ut ἐξέθεντο scriberetur. Nam etsi ὅπως cum imperfecto iunctum non rari est usus, tamen ea constructio ab hoc loco aliena est. Multo cautius W y t-

tenbach. apud Heusdium Spec. Crit. p. 85. correxit: ἑξαπατά, εἰ τῷ ὄντι ἡμῶν οἱ θίμενοι αὐτὰ διανοηθέντες ἔθεντο, ὡς ἰόντων κ. τ. λ. Quanquam sic pro isto si requires potius ἴσως ἄρα, neque vocula μὲν sine molestia quadam carebis. Sed nimirum error manavit ex duobus fontibus. Primum enim ignorarunt grammatici pro activo ἑξαπατᾶν etiam ἑξαπατᾶσθαι usitatum fuisse. Recte vero iam Budaeus Commentar. Linguae Gr. p. 941. ed. Bas. 1530. hoc verbum re-

αἰεὶ καὶ ῥεόντων — φαίνονται γὰρ ἔμοιγε καὶ αὐτοὶ οὕτω διανοηθῆναι —, τὸ δ', εἰ ἔτυχεν, οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλ' οὕτως αὐτοὶ τε ὥσπερ εἰς τινα δίνην ἐμπεσόντες κινῶνται καὶ ἡμᾶς ἐπὶ κινούμενοι προσεμβαλλοῦσι. σκέψαι γάρ, ὦ Θανμάσιε Κρατύλε, ὃ ἔργαγε πολλάκις ὀνειρωτῶ. ἴτερον φῶμεν τι εἶναι αὐτὸ **D** καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ ἐν ἑαυτῷ ὄντων οὕτως, ἢ μή;

ὃ ἔργαγε πολλάκις ὀν.] V. ἔγω, quod mutatum e Bodl. Vat. A. Ven. H. Par. G. Gud. Darmst. Flor. d. Tum Gud. αὐτὸ

tulit in catalogum eorum, quae tum activo tum medio genere usitata fuerunt, atque sententiae suae firmatae causa attulit locum Aristotel. Problem. sect. 28. διὰ τί παρακινεῖται ἀσχυρὸν ἀποστρέφεται μικρὸν, ἢ πολὺ θανεῖσθαι μόνον; ἢ ὅτι παρακινεῖται ἀποστρέφεται ὄντων ὑπολαβόντα εἶναι αὐτὸν ἐπιτικῆ ἑαπατάται. Quocirca non dubitamus, quin hic quoque optimi libri verum servaverint, ἑαπατάται. Alterum, quod offensionem facit, nisi fallor, hoc est, quod proxima per asyndeton adiciuntur. Nam vulgaris quidem loquendi consuetudo exigit τῷ ὄντι μὲν ὄντι aut τῷ ὄντι μὲν γάρ. Sed haud sane infrequens est hoc genus asyndeti, maxime in sententiis a μὲν aut μὲν γε ordiantibus; quod cur adhibeatur, causa aperta est. Fortius enim ita et nervosius id, quod praecedentibus declarandis inseruit, insertur, quam addita γὰρ particula. Ita supra p. 413. D. ὁρθῶς μὲν ἔχει κ. τ. λ. ubi critici temere ruerunt, et p. 423. A. in responsione: *Εἰ μὲν γε, οἶμαι, τὸ αὐτὸ κ. τ. λ.* Gorg. p. 464. B. *διὸν ὄντων τοῖν παραγμάτων δύο λέγω τέχνας, τὴν μὲν ἐπὶ τῇ ψυχῇ πολιτικῆν λέγω*

κ. τ. λ., ubi vulgo inviti codd. legitur καὶ τὴν μὲν. Protagor. p. 338. C. *ἀλλὰ δὴ βέλτονα ἡμῶν αἰρήσεσθε. εἴ μιν ἀληθεία, ὡς ἔγωμαι, ἀδύνατον ἔμιν — σοφώτερον ἴλασθαι· εἰ δὲ αἰρήσεσθε κ. τ. λ.* ubi vid. Heindorf. Legg. VII. p. 791. A. XII. p. 957. A. De Rep. V. p. 470. B., ubi ὄντι ex glossamata natum censemus, frustra adversante Schneidoro. Gorg. p. 464. B., ubi v. annot. Phaedon. p. 91. B. Xenoph. Cyrop. II. 2, 14. III. 2, 28. IV. 3, 18., ubi v. Schneider. Sympos. I. 9. VI. 7. Hic. I. II. Add. quae notavit Schaefer. ad Dionys. De comp. Verb. p. 406. Apparaf. ad Demosth. T. I. p. 784 sq. T. III. p. 378. Iam his ita exploratis videamus de reliquis. Et primum quidem ut post *διανοηθέντες* infusum haud dubie errore calami ortum, ut recte omissum sit in uno codice Bekkeri. Nam haudquamquam vereor, ne quis illud per anacoluthon defendendum statuat. Deinde ὡς cum genitivo participii post verbum putandi pro accusativo cum infinitivo ponitur, quae constructio satis tria. v. ad Criton. p. 49. E. Pro φαινόμενα γὰρ ἔμοιγε καὶ αὐτοὶ

KP. "Ἐμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, εἶναι.

ΣΩ. Αὐτὸ τοῖνυν ἐκεῖνο σκεψώμεθα, μὴ εἰ πρόσωπὸν τι ἐστὶ καλὸν ἢ τι τῶν τοιούτων, καὶ δοκεῖ ταῦτα πάντα εἶναι· ἀλλ' αὐτὸ, φῶμεν, τὸ καλὸν οὐ τοιοῦτον αἰεὶ ἐστίν, οἷόν ἐστιν;

KP. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν οἷόν τε προσεπεῖν αὐτὸ ὁρθῶς, εἰ αἰεὶ ὑπεξέρχεται, πρῶτον μὲν ὅτι ἐκεῖνό ἐστιν,

τὸ καλόν, quod recepit Heind. Ven. A. Par. IX. Flor. b. καλὸν τε καὶ ἀγαθόν. Proximum οὕτως om. Par. G. Darmst.

D. ὦ Σ. εἶναι] εἶναι om. Bodl. Vat. A. Flor. d.

Heindorfio καὶ αὐτῷ legendum videtur, nisi cum cod. Gud. καὶ malimus extrudere. Mihi tamen librorum scriptura integra et recta videtur, modo καὶ etiam ad φαινόμενα ἔμοιγε οὕτω διανοηθῆναι. neque ad unum ἀρτολεferatur. Nam ita haec existit sententia: nam videntur mihi etiam sic sensisse ipsi, non tantum illi, qui posteriore aetate de his rebus disputare instituerunt. Denique verba τὸ δ' εἰ ἔτυχεν, οὐχ οὕτως ἔχει, sic interpreteris: quum tamen fortasse non ita sit.

ὃ ἔργαγε πολλάκις ὀνειρωτῶ] Ita loquitur Socrates ipsam rerum vim per se constantem et immutabilem magis augurando quam ratiocinando cognosci et intelligi posse significans. Fallitur enim Ficinus Commentar. in Cratylum ed. Bas. a 1576. p. 1314. ita scribens: "Quod autem Socrates dicit circa ideas se somnare, declarat tum de hoc ipso Socratem et vulgo et a comiciis, solitam irrideri." Videtur autem Plato ita ad doctrinam de ideis perductus esse, ut Socratis de notionibus generalibus sententiam cum Eleatarum de

ente placitis consociaret. v. Disputat. nostram De Platonis vita, ingenio et scriptis p. XIII sq. Unde iam mature discessit a sententia Heracliteorum, qui nihil constare arbitrabantur, omnia ferri perpetuo fluxu et agitatione. Deinde mireris Heindorfium αὐτὸ τὸ καλὸν de coniectura scribentem idque per sermonis legem necessarium dicentem. Quasi vero non sexcenties legatur αὐτῇ διακοσμήσει, ἀπὸ μεγέθος, αὐτῇ συγκομῆσι, et multa id genus alia. v. ad Phaedrum p. 217. B. Nimirum ordo est: *εἶναι τι καλὸν αὐτὸ, i. e. per se.*

D. καὶ δοκεῖ ταῦτα πάντα εἶναι] non an vultus aliquis sit pulcher vel aliquid istiusmodi et an ista omnia fluxa esse videantur. Heindorf. tamen ex Ficino corrigendum statuit: καὶ γὰρ δοκεῖ, quo non opus. Nec magis necessarium est, quod idem vir doctus dein reponendum censet, ἀλλ' αὐτὸ φῶμεν τὸ καλὸν εἰ οὐ τοιοῦτόν ἐστιν. Nimirum transit Socrates ab interrogatione aliunde suspensa ad liberam neque ex superiore et aptam, ita ut φῶμεν interponat.

ἔπειτα ὅτι τοιοῦτον; ἢ ἀνάγκη ἅμα ἡμῶν λεγόντων ἄλλο αὐτὸ εὐθύς γίγνεσθαι καὶ ὑπεξίμναι καὶ μηκέτι οὕτως ἔχειν;

ΚΡ. Ἀνάγκη.

Ε ΣΩ. Πῶς οὖν ἂν εἴη τι ἐκεῖνο, ὃ μηδέποτε ὡσαύτως ἔχει, εἰ γάρ ποτε ὡσαύτως ἴσχει, ἐν γ' ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ δῆλον ὅτι οὐδὲν μεταβαίνει. εἰ δὲ αἰεὶ ὡσαύτως ἔχει καὶ τὸ αὐτὸ ἔστι, πῶς ἂν τοῦτό γε μεταβάλλοι ἢ κινῶιτο, μηδὲν ἐξιστάμενον τῆς αὐτοῦ ιδέας;

ΚΡ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἂν γνωσθεῖη γὰρ ὑπ' οὐδε-
440 νόσ. ἅμα γὰρ ἂν ἐπιόντος τοῦ γνωσομένου ἄλλο καὶ ἄλλοιόν γίγνοιτο, ὥστε οὐκ ἂν γνωσθεῖη ἔτι, ὅποιον γέ τί ἐστιν ἢ πῶς ἔχον. γνῶσις δὲ δὴ πού οὐδεμία γιγνώσκει, ὃ γιγνώσκει, μηδαμῶς ἔχον.

ΚΡ. Ἔστιν ὡς λέγεις.

E. ὡσαύτως ἴσχει] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. APΣ. Par. BCGHX. Vat. l. m. Flor. a. b. c. d. i. Vulgo ἔχει.
ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ] Post haec vulgo adduntur verba: ὅποτε ὡσαύτως ἴσχει, quae recte om. Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. ΠΣΑ. Par. ABCGHI. Vat. l. m. Flor. b. d. i. Gud. Darmst. Zitt. In

E. Πῶς οὖν ἂν εἴη τι ἐκεῖνο] Quomodo igitur οἷα aliqua tribui poterit ei, quod nunquam se eadem ratione habeat. Dein ὡσαύτως ἴσχει dicitur, ut firmitatis et constantiae notio paullo fortius significetur. Nam vere Butt. Grammat. Ampl. T. II. p. 141. „ἴσχω usurpatur, sicuti notiones tenendi, cohibendi, apprehendendi, adipiscendi, quae vulgari illo ἴχειν minus clare significantur, praecipue notandae sunt atque urgendae.“ Itaque causa aperta est, cur hic primum ὡσαύτως ἴσχει dicatur, deinde autem subiungatur ὡσαύτως ἴσχει.

P. 440. ἢ πῶς ἔχον] sc. ἴσχειν. Phaedon. p. 100. D. διότι

καλόν ἐστιν δεῖν ἢ δεῖ χρῶμα εἶσαθὲς ἔχον. ubi v. Heindorf. Praeterea notabis πῶς post ὅποιον illatam, de qua loquendi forma vide ann. ad Alcibiad. I. p. 114. A.

εἰ μὲν γὰρ αὐτὸ τοῦτο—] Quodsi enim hoc ipsum, cognitio, non mutatur sic, ut cognitio esse desinat, manebit ea semper cognitio atque erit; sin autem ipsa species cognitionis mutatur, simul etiam transierit in aliam speciem a cognitione diversam neque amplius erit cognitio.

B. οὔτε τὸ γνωσόμενον οὔτε τὸ γν.] weder ein

ΣΩ. Ἄλλ' οὐδὲ γνῶσιν εἶναι γάναι εἰκόσ, ὃ Κρατύλῃ, εἰ μεταπίπτει πάντα χοήματα καὶ μηδὲν μένει. εἰ μὲν γὰρ αὐτὸ τοῦτο, ἢ γνῶσις, τοῦ γνῶσις εἶναι μὴ μεταπίπτει, μένοι τε ἂν αἰεὶ ἢ γνῶσις καὶ εἴη γνῶσις· εἰ δὲ καὶ αὐτὸ τὸ εἶδος μεταπίπτει τῆς γνῶσις, ἅμα τ' ἂν μεταπίπτοι εἰς ἄλλο εἶδος γνῶσις καὶ οὐκ ἂν εἴη γνῶσις· εἰ δὲ αἰεὶ μεταπίπτει, αἰεὶ οὐκ ἂν εἴη γνῶσις. καὶ ἐκ τούτου τοῦ λόγου οὔτε τὸ γνωσόμενον οὔτε τὸ γνωσθησόμενον ἂν εἴη. εἰ δὲ ἔστι μὲν αἰεὶ τὸ γιγνώσκον, ἔστι δὲ τὸ γιγνώσκόμενον, ἔστι δὲ τὸ καλόν, ἔστι δὲ τὸ ἀγαθόν, ἔστι δὲ ἐν ἑκαστον τῶν ὄντων, οὐ μοι φαίνεται ταῦτα ὅμοια ὄντα, ἃ νῦν ἡμεῖς λέγομεν, ὅρῳ οὐδὲν οὐδὲ φορῶ. Ταῦτ' οὖν πρότερόν ποτε οὕτως ἔχει, ἢ ἐκεί-
C νως, ὡς οἱ περὶ Ἡράκλειτόν τε λέγουσι καὶ ἄλλοι πολλοί, μὴ οὐ ῥᾶδιον ἢ ἐπισκέψασθαι, οὐδὲ πάνυ νοῦν ἔχοντος ἀνθρώπου ἐπιτρέψαντα ὀνόμασιν αὐτὸν

proximis Heind. corrigendum censet κινῶιτο τὸ μηδὲν ἐξιστάμενον.

P. 440. μὴ μεταπίπτει] μεταπίπτει corr. Bodl. Flor. a. c. Alii non pauci habent μεταπίπτει.

C. περὶ Ἡράκλειτόν τε λέγουσιν] τε accessit e Bodl. Vat. A. Ven. II. Par. G. Gud. Darmst. Flor. d.

Subject noch ein Object der Erkenntniß.

C. καὶ ἄλλοι πολλοί] Velut Empedocles et Protagoras. v. Phaedon. p. 90. C sqq.

οὐδὲ πάνυ νοῦν ἔχοντος ἀνθρώπου —] nec hominis admodum prudentis fuerit sese suumque animum nominibus curandum committere, illis eorumque auctoribus confidentem, atque contendere tanquam aliquid sciat (quom tamen sciat nihil), et contra semet ipsum atque res iudicare nihil quidquam sani esse in ulla re, sed omnia quasi esse fictilia et prorsus ut homines defluxu laboran-

tes sic existimare etiam res esse comparatas. Nihil toto hoc loco est, in quo merito haeress. Nihilominus eximii viri cum coniecturis tentarunt. Heindorf enim, quia non intelligatur, quomodo is, qui de se ipso et de rebus tam humilliter indicat, ut nihil ἴσως in iis inesse putet, dici possit διαγνωσθεῖσθαι ὡς τι εἶδος, luce clarius esse pronuntiavit pro εἰδῶτα reponi oportere εἰδῶται, h. e. τοῖς θεμένους τὰ ὀνόματα. At enim vero qui censet omnia esse fluxa et nihil in tota rerum universitate sibi constare, potestne is hanc suam sententiam graviter asseverare atque ὡς τι εἶδος defendere? Nimirum vir doctus non perspexit,

καὶ τὴν αὐτοῦ ψυχὴν θεραπεύειν, πεπιστευκότα
ἐκείνοις καὶ τοῖς θεμένοις αὐτά, δυσχυρίζεσθαι ὡς
τι εἰδότα καὶ αὐτοῦ τε καὶ τῶν ὄντων καταγυγνώ-
σκειν, ὡς οὐδὲν ἕγες οὐδενός, ἀλλὰ πάντα ὡσπερ
κεράμια ῥεῖ, καὶ ἀτεχνῶς ὡσπερ οἱ κατάρηοι πο-
σοῦντες ἄνθρωποι, οὕτως οἶσθαι καὶ τὰ πράγματα
D διακείσθαι, ὑπὸ ῥεύματός τε καὶ κατάρηου πάντα
χρήματα ἔχεσθαι. ἴσως μὲν οὖν δὴ, ὃ Κρατύλει, οὐ-
τως ἔχει, ἴσως δὲ καὶ οὐ. σκοπεῖσθαι οὖν χρὴ ἄν-
δρείως τε καὶ εὖ, καὶ μὴ ῥεδῖως ἀποδέχεσθαι — ἔτι
γὰρ νέος εἶ καὶ ἡλικίαν ἔχεις —, σκεψάμενον δὲ,
ἐὰν εὖρος, μεταδιδόναι καὶ ἐμοί.

KP. Ἀλλὰ ποιήσω ταῦτα. εὖ μέντοι ἴσθι, ὃ
Σώκρατες, ὅτι οὐδὲ νυνὶ ἀσκέπτως ἔγω, ἀλλὰ μοι
E σκοπομένη καὶ πράγματα ἔχοντι πολὺ μᾶλλον ἐκεί-
νως φαίνεται ἔχειν, ὡς Ἡράκλειτος λέγει.

ΣΩ. Ἐξαυθίς τοίνυν με, ὃ ἑταῖρε, διδάξεις,
ἐπειδὴν ἤγης· νῦν δὲ, ὡσπερ παρεσκεύασαι, πορευοῦ
εἰς ἀγρόν· προπέμπει δὲ σε καὶ Ἐρμογένης ὅδε.

καὶ αὐτοῦ τε καὶ τῶν ὄντων] V. γε, quod mutatum e
Bodl. Vat. A. Ven. II. Par. G. Mox Par. EF. κεράμια.

D. πάντα χρήματα ἔχεσθαι] πάντα τὰ χρ. Bodl. Vat.
A. Par. G. Darmst. Dein οὖν om. Par. G. Darmst.

ἄνδρείως τε καὶ εὖ] Gud. εὖ καὶ ἀνδρείως, quod convenit
sane Platonis loquendi consuetudini. v. ad Charmid. p. 350. D.
Nec tamen nunc vulgatam mutaverim, quum alibi similiter lega-
tur καλῶς τε καὶ εὖ, ὀρθῶς τε καὶ εὖ, v. Heindorf. ad h. l.

quid nunc esset αὐδὲν ἕγες οὐ-
δενός existimare. Phaedon. p.
90. C. οἱ περὶ τοὺς ἀντιλογικῶς
λόγους διατρίβοντες οἶσθ' ὅτι
τελευτῶντες οἴονται σωφιστικῶς
γεγονέναι τε καὶ κατασκευάσθαι
μόνοι, ὅτι οὐτε τῶν πραγμάτων
οὐδενός οὐδὲν ἕγες αὐδὲ βέλβαιος,
οὐτε τῶν λόγων, ἀλλὰ πάντα τὰ
ὄντα ἀτεχνῶς ὡσπερ ἐν Ἐόρῳ
ἀνω καὶ κάτω σιφίρεται καὶ χυρί-

νον οὐδὲνα ἐν οὐδενὶ μένει. Si-
militer tamen erravit Heus-
dium p. 86. scribendum putans:
καὶ τοὺς θεμένους αὐτὰ δυσχυρί-
ζεσθαι ὡς τι εἰδότας, καὶ — ut
sententia haec existat: Pru-
dentis non est de nominum qui-
dem auctoribus praeclare exi-
stimare quasi firma rerum co-
gnitione insignibus, de se ipso
vera et rebus tam humiliter et

KP. Ταῦτ' ἔσται, ὃ Σώκρατες· ἀλλὰ καὶ σὺ
πειρῶ ἔτι ἐννοεῖν ταῦτα ἤδη.

E. ἔχειν ὡς Ἡράκλειτος] Sic Bodl. Coisl. Vat. A. Ven.
A. E. II. S. Vind. Par. EGIX. Gud. Zitt. Flor. b. d. i. et pr. Par.
BE. Vulgo post ἔχειν interponitur ἢ, quo sententia pervertitur.

abiectione sentire, ut nihil con-
stans ac firmum, sive omnia
ac mutari dicat.

D. ἀλλὰ μοι σκοπομένη
καὶ πράγματα ἔχοντι] sed mihi consideranti at-

que ea re occupato vide-
tur etc. Videmus igitur Cra-
tylum adolescentem prorsus ad-
dictum esse disciplinae Heracli-
teorum, fortasse sophistarum
usum institutione. v. p. 429. B.

ADDITAMENTUM.

Quem Part. I. p. 309. notavi usum verbi *πολιορκῆσθαι*, eum habes etiam Xenoph. Mem. II. 1, 13. πάντα τρόπον πολιορκούντες τοὺς ἤττονας καὶ μὴ θάλασσαν θεραπεύειν. Ibid. 17. ἄκοιτα μαστιγῶσθαι ἢ ὅλως τὸ αὐτὸ σῶμα πᾶσι τοῖς τοιούτοις ἰκόντα ἢ ἄκοιτα πολιορκῆσθαι. Nec abludunt loci Demosth. c. Aristog. p. 783. 8. ed. Reisk. Plutarch. T. II. p. 341. D. Itaque de huius dictionis usu aliquanto clementius fuit iudicandum.

I N D I C E S.

INDEX GRAECUS.

A.

- ἄβριον ἱερὸν* I. 29.
ἀγάμα de hominibus I. 107.
ἀγανακτεῖν ὑπὲρ τιος I. 163.
 246.
ἀγαπᾶν τι, aliqua re contentum esse I. 199.
ἀγαπητός, de unico filio, I. 287.
ἀγαπητὸν καὶ τοῦτο II. 191.
ἀγεσθαι, educari, I. 262.
ἀγνοεῖν II. 58.
ἀγχίνοια καὶ δέντης I. 124.
ἄγων et *ἀγώνων* I. 105.
ἀγωνίαν I. 131.
ἄδην et *ἄδην* I. 105.
ἀγτόφθους II. 127.
ἄητες II. 127.
ἄθιον καὶ σκοτεινόν I. 298.
Ἄθηνά II. 115.
Ἄθηναι pro *Ἄθηνά* II. 124.
 152.
ἄθληταὶ ἀγῶνος I. 26.
ἄδρῳ in responsione I. 140.
Ἄδης II. 102. 104 aq. sophista est II. 105.
Ἄδων pagus I. 67.
αἰζωνεῖσθαι i. q. *πλασσημῶν* I. 67.
αἰετὶ τινα φιλονεικία I. 58.
αἰσχρὸν, etymol. voc. II. 146.
αἰσχρῶσθαι ὑπὲρ τιος I. 163.
αἰετῶν *ἔχιν* I. 214.
αἰετῶσθαι αἰετὸν εἶναι II. 131.
αἰετὸν εἶναι τὸ ἀποκρίνεσθαι I. 50.
αἰετὸν, τό, inñn. iunctum II. 148.
ἀκολουθεῖν μετὰ τιος I. 42.
ἀκροαγεῖσθαι I. 208.
ἀληθεία, τῆ, II. 34.
ἀληθῶς proverbis additum I. 65.
ἀληθῶς ὡς ἐν τῆ ἀληθείᾳ I. 30.
ἄλιος II. 122.
ἀλλὰ ποῦτ εἰ μὴ illatum I. 28.
ἀλλ' ἢ post οὐδὲν II. 72.
ἀλλ' ὅμως rectae orationi praemissum I. 48.
ἀλλ' ὁρθῶς rectae orationi praemissum II. 196.
ἄλλο et *ἕτερον* iunctum I. 237.
ἄλλο ἕτερον II. 216.
ἄλλοθεν i. q. *ἐν ἄλλαις ἔχραις* I. 25.
ἄλλον εἶναι τιος I. 135.
ἄμα participiis praemissum I. 106.
ἄμαχόν τι I. 108.
ἄμαχόν τε et *ὑπόθεσις* I. 158.
ἀμφοβητεῖν I. 258.
ἀμφοτέρω absolute dictum I. 40. 105. II. 148.
ἄν temere omissum II. 121. importune intrusum I. 146. 128.

257. repetitum I. 28 sq. in alterius sermone ex antecedentibus repetendum I. 161.
208. apud imperfectum omis- sum I. 155. cum optativo post et interrogativum iun- ctum I. 228. post et condicio- nale et optativum positum I. 329. 263. post οπως et ως sequente conjunctivo ubi po- nator I. 24. de coniectura insertum I. 147.
αν per crasin pro α αν positum II. 73.
ανά λόγον πούτους I. 343.
ανάγεισθαι de dicturis I. 110.
αναγκάζειν, pro necessario ponere, II. 199.
αναγγελλίζειν I. 24.
ανάθινα I. 352.
ἀνακουοῦν et ἀνακουῖσθαι II. 33.
ἀνίτριον δοῦναι τι I. 165.
ἀνατίσθαι I. 137.
ἀνυρίσκειν, absolute dictum II. 180.
ἀνδρεία scribendum, non ἀνδρία, I. 50. II. 139. 140.
ἀνδρείκιον II. 177.
ἀνιν II. 143.
ἀνεχέσθαι vata retractare, I. 334.
ἀνθον λέγειν τὸ σῶμα I. 286.
ἀνθρώπειον de imbecillitate hu- mana I. 74. cum. ἀνθρώπι- τον permut. I. 193.
ἀνθρώπος unde dictus II. 90. sine articulo usurp. I. 280.
ἀντιδῶμαι I. 39.
ἀξιος λόγων καλῶν vocatur is, quem pulcri sermones decet, I. 46.
ἀξιος παντὸς τι I. 202.
ἀπαθαλασσεῖν I. 114.
ἀπαλλάττεσθαι ἐκ θεῶν II. 118, 121.
ἀπεργάζεσθαι I. 326.
ἀπεργασία I. 326.
ἀπέχει οὐδέν II. 117.
ἀπειστέιν μή I. 146.
ἀπλου per dillogiam positum I. 44. II. 208.
Ἄπλων II. 111.
ἀπλώς εἰπὼν I. 17.
ἀπο ἑρώπου II. 166.

ἀποδέχεται τι, concedere, probare, I. 141. τὸν λόγον I. 114.
ἀποδιδόναι τι κακόν II. 196.
ἀποδοσκομπίσθαι II. 81.
ἀποδύναται τινά θεύασθαι I. 287.
ἀποκριθῆναι et ἀποκρισεσθαι I. 310. 355.
ἀποκρισεσθαι τι i. q. λέγειν τι ἀποκριθόμενον I. 69.
ἀπολαβεῖν II. 164.
ἀπολαβεῖν malo sensu I. 359.
Ἀπόλλων unde dictus II. 198 sqq.
ἀποσιμπίλαται τινά II. 137.
ἀποσιληροῦν τινα, alicui sa- tisfacere, sequente ως I. 149.
ἀπορεῖν cum accusat. II. 125. seq. μή cum conjunct. I. 334.
ἀπορήσκει II. 136.
ἀπρόσωπον εἶναι I. 108.
ἀπωθεῖσθαι II. 126.
ἀρα iteratum II. 191. in inter- gatione aliunde suspensa po- situm I. 36 sq.
ἀρά γε ubi ponatur II. 126.
ἀρ' οὐν et ἀρ' οὐν οὐ I. 122. II. 52.
ἀρξέσκει σε ταῦτα II. 63.
ἀρετῆς etymologia II. 145.
Ἄρεως et Ἄρεος II. 115.
ἀρμόστιον iunctum cum duplici accusativo I. 44 sq.
ἄριστος ἐν γυναικί II. 114.
ἀρξάμενος ἀπὸ τινος I. 195.
ἄρδιον II. 118.
Ἄρτεμις unde dicta II. 114.
ἀρτι cum praesenti tempore iunctum II. 88. non construi- tur cum futuro I. 156.
Ἄρτα ἐξῆρξης et Ἄρτα ἐξῆρξης I. 261.
ἀρκεῖν intransitive dictum I. 34.
ἀρειός et ἀρηός II. 75.
ἀρετικός proverbis additum I. 41. 106.
ἀρκεῖς II. 114.
ἀρκεῖν πρός τι I. 242.
ἀρδίς, posthac, I. 24. 149.
ἀρδίωνος χάρος I. 266.
ἀρτίκα, exempli gratia, I. 62. 319.
ἀρετό, de re gravissimi momenti,

I. 142. post τοῦτο abundan- ter illatum I. 122.
αἰετὸ ὁ ἔστι κερύς et sim. II. 55.
αἰετὸ τὸ αἰετό, id quod per se est, I. 278. item αἰετο αἰετό II. 218.
αἰετόθεν I. 30.
αἰετὸν ἐμὲ, αἰετὸν σε, etc. I. 199.
αἰετός, sponte, I. 24. refertur ad infinitum subiectam, quod in praecedenti infinitivo con- tinetor, II. 56.
αἰετός ἐπ' ἑμῆναι II. 228.
αἰετοσχεδιάζειν II. 139.
Ἄφροδίτη II. 114.
ἀφρονοὶ literae II. 71.
ἀχθεσθαι ὑπὸ τινος et similes formulae I. 163.

B.

βασιλεῖς ἐκ βασιλέων I. 251.
βελτίς II. 65.
βελέτιο et βελτιος conf. I. 121.
βλέπειν τι, spectare aliquid, I. 156.
βλεπτομήμας I. 243.
βοήθεια c. dativo iunctum I. 235.
βοῦλεται, τι β. τὸ ὄνομα; II. 75.
βουλεύεσθαι et βεβουλεύεσθαι I. 165.

Γ.

γὰρ in epexegesi omitti solitum I. 26. non habet vim confir- mandī I. 33. cum δὲ confus. I. 75.
γέ in respondendi formulis usur- patum I. 54. 113.
γέ μοι et γ' ἐμοί II. 108.
γέ ται I. 318.
γγύασι II. 127.
γενέθλια et γενέσια quid disse- rant I. 253.
γενόμενος, τὸ, et γενώμενος I. 254.
γενώμενος I. 52.
γγυμοκίαν ἰαντόν I. 138.
γγλοχρως, putide, II. 141.

γγῶδι σκικτόν, quid sit, copiose demonstrator, I. 275 sqq.
γγωλλέειν I. 24.
γγυλλόν II. 185.
γγύμμα, pictura, II. 194.

Δ.

δαί et δε II. 139.
δαίμονες II. 84.
δαί post οὔτως illatum II. 72. non praecedente μέν positum I. 319. II. 200. cum γὰρ confus. I. 75. iteratum post de- monstrativa I. 69.
δ' οὐν II. 144. 182.
δεῖν non supplendum I. 74. II. 138. post ἀναγκαῖον ἔστιν illa- tum I. 341.
δείξει τάχα II. 144.
δέσθαι ἐν δημοσίῳ II. 106.
δέσσο δὴ I. 193.
δέσσομαι τὰ διδόμενα I. 330.
δηλοί, res declarat, II. 144.
Δημητρικὴ et Δημητρεῖα II. 107.
δημοτής I. 20.
δημοτῶν, τῶν, ἰερά καὶ οὐλο- γοί I. 42.
δε ἔχλον γένησθαι τινι I. 193.
διὰ πάντων, τό, genus, I. 54.
διὰ χηρόν I. 103.
διαγραμματα II. 210 sqq.
διακίεσθαι παρά τινι οὔτως I. 46.
διάνοια et σῶμα oppon. I. 118.
διαπράττεσθαι absolute positum I. 326.
διατιθέναι et διατιθεσθαι de oratoribus, poetis, al. 132.
διατριβαί I. 103.
διατταν et διαττιν II. 101.
διδάσκων περὶ τινος I. 38.
διδόναι καὶ δέχεσθαι λόγον I. 42.
διαττιν et διαττιν iunctum II. 101.
δικαιόν, τό, quid sit II. 136 sqq.
δικαιός εἰ I. 21. II. 186.
Διόνυσος unde dictus II. 114 sqq.
δοκεῖ et δοκῆ sequente ἀν confus. I. 320.
δοκεῖ simul et personaliter et impersonaliter positum I. 32 sqq.
δοκεῖ μοι rectae orationi praе-

missum et sequente dein infinitivo I. 32. post *τοῖς* abundanter illatum II. 150.
δοῦν, *εἶν*, *εἶναι* I. 46.
δοῦν et *ποιεῖν* I. 125.
δινασθαι *κατέ* et *τι* II. 110. 173.
δυνατόν II. 155.
δυνασθῆναι et *δυνασθέναι* I. 124.
δυνασθῆναι *ἀρμόζειν* τὸν βίον I. 45.

E.

ε, *ι* et *ει* conf. II. 176
εἰν non pro particula *εἰν* usurpatum I. 57. post *πρὸς* *δὴ*, *ἀγε* *δὴ*, al. II. 193.
εἰν *περὶ* τινος I. 225.
εἰν *αὐτοῦ* ubi pro *αὐτου* ponatur I. 74. 336.
εγγασθαι τινα I. 298.
εγγασθαι *γίνεσθαι* I. 42.
εἶ sine *αἰν* I. 120.
εἴ *αἶν* *μάχεσθαι* et sim. I. 52.
εἴ pro *εἰ* dici solitum II. 132.
εἴ ubi omittatur II. 165. I. 165. cum conjunctivo iunctum II. 150. non ponitur in recta interrog. I. 231.
εἴ ἄρα πολλάκις I. 58.
εἴ *δε* et *εἴ* *δε* *αὐ* II. 118.
εἴ *δ'* *ιδεῖν*, *εἴ* *δὲ* *αἰ* et *εἴ* *δὲ* *αἰ* I. 228.
εἴ *μη* *ἀδικῶ* I. 112.
εἴ *μη* — *ἀλλὰ* vel *ἀλλὰ* — *γε* I. 28.
εἴ *μη* *εἴ* I. 64.
εἴ *μη* *τι* ἄλλο *λέγει* II. 185.
εἶδεν, *εἶν*, *τίματος* II. 72.
εἶδος, nunc idem sicut quod *ιδεῖν*, II. 48.
εἰκότως sententiis subiectum I. 29.
εἶναι post nominandi verba illatum I. 54. post *τοῖς* omnium II. 174.
εἶναι *ἐν* *αὐτου* I. 110.
εἶναι I. q. *λέγειν* II. 87. 120.
εἰς *δοῦν* *ἡλικίας* *ἡμῶν*, pro *αετατε* *καὶ*, I. 119.
εἰσηγεῖσθαι I. 19.
εἰς semel tantum in secundo membro usurpatum I. 255.

εἰ *πράττειν* ambigue dictum I. 235.
εἰ τῶν *εἰκότων* I. 118.
εἰστος c. articulo iunct. II. 177.
εἰδέναι de mutata sententia I. 352.
εἰδύσεις II. 181.
εἰκόνος bis positum I. 247.
εἰκονοῦν *ἐπὶ* νόμισον I. 228.
εἰκόπτειν τὴν *θρασύτητα* I. 110.
εἰκῆσται restitutum I. 56.
εἰφίρειν λόγους I. 76.
εἰσφορὸς λόγος I. 76.
εἰσφύτοις, pauciores, I. 125.
εἰσπλέειν *κατὰ* I. 110. 132.
εἰμί II. 154.
εἰμῆσται, Homericum, II. 119.
εἰμυλῆσται *ἐν* *τινι* et *κατὰ* I. 229.
εἶπον, *το*, I. q. *εἶπὼν*, I. 44.
ἐν verbis constringendi adiacentum II. 106.
ἐν *δέ* *κα* I. q. *ἐν* *δέ* *κα* II. 158.
ἐν *αὐτου* *εἶναι* I. 110.
ἐν *τοῖς* II. 186.
ἐπαγγῆσται *καὶ* I. 109.
ἐπεί *καὶ* I. 121. 274.
ἐπέως, *δ* *ἐν* *αὐτου* *ᾧ*, I. 327.
ἐπὶ *σοῦ* *λέγοντος* I. 245.
ἐπον II. 124.
ἐπασθῆναι II. 45. *ἐπ*, *βλέπειν* I. 298.
ἐπεθυμημένον num passivè dicitur II. 105.
ἐπαπατάσθαι active positum II. 219.
ἐπαρῆσται *εἶναι* *καὶ* I. 120.
εἶκα cum nomin. particip. II. 122.
εἶκα sine *εἶκα* II. 174. cum partic. constructum II. 157. sequente *μοι* *δοκεῖ* per pleonasmum quendam II. 150.
ἐπαύειν *περὶ* τινος I. 71.
ἐπαινεῖν *τινα* *εἰς* *τι* I. 23.
ἐπαχθῆσται I. 121.
ἐπέ seq. infinitivo I. 287.
ἐπέ *το* *καὶ* I. 108. 131.
ἐπειτα sine *μέν* I. 120. similiter atque post participia positum I. 54.
ἐπίσχεταί *μοι* *λέγειν* II. 187.
ἐπι, versiculi, II. 66.
ἐπὶ *τινι* *γίγνεται* II. 167.
ἐπὶ τινος *λέγειν* I. 111.
ἐπιβλάπτειν I. 39.

ἐπιβλέπασθαι absolute positum I. 19.
ἐπιβόονα πολύ II. 129.
ἐπιστημῆ unde dicta II. 133.
ἐπιστημονῶς *τινός* et *περὶ* τινος I. 159.
ἐπιστήν ἄλλων I. 127.
ἐπιτρέπειν sine accusativo I. 240.
περὶ τινος I. 241.
ἐπιτρέπειν I. 264.
ἐπισημῆσται II. 151.
ἐπεσθαι, *assequi*, intelligere, I. 159.
ἐπουριάζειν et *ἐπουριάζειν* I. 349.
ἐποδῆ c. genit. obiecti I. 164.
ἐπωνυμίαν *ἔχειν* τινός, nomen ab aliqua re accepisse, II. 125.
ἐρασθέντα *ἔχειν* II. 107.
ἔργον *ἡμέτερον* I. 47.
ἔργον et *ἔργον* conf. II. 55.
ἔργων *αἰν* *εἶν*, et, sequente indicat. I. 117.
ἔργασθαι *ἐπὶ* τὸν *θεομαθῆν* II. 206.
ἔργον s. *ἔργον* I. 260.
ἔργων, argumentari, II. 96.
ἔργασθαι *καὶ* *δοῦναι* λόγον I. 41.
ἔρωτητικοί et *ἔρωτικοί* conf. II. 88.
ἐστὶ pro *οὐσία* II. 97.
ἔστι unde appellata II. 97.
ἐστὶ *δὴ* II. 133.
ἐστὶ ἄλλα II. 216.
ἐστὶν et ἄλλο iunctum I. 237.
ἐστὶν τοιοῦτον I. 79.
ἐστὶν sine *εἶμ* positum I. 20. 58. II. 49.
εὔ *γε* *ὅτι* I. q. *εὔ* *ποιεῖς* *ὅτι* I. 22.
εὔ *καὶ* *ἀνδρείως* al. I. 137. II. 224.
εὔ *πράττειν* ambigue dictum I. 155.
εὐσθέης et *οὐκ* *εὐσθέης* opp. I. 162.
εὐμαθῆναι et *εὐμαθῆναι* I. 124.
εὐπαρεῖν cum accusat. constr. II. 125.
εὐπρόσπορος *δῆμος* *Ἐρχθεως* I. 288.
εὐμέναι et *εὐμέναι* I. 202 sq.
ἔχε *δὴ* I. 69.
ἔχει *ἐν* *καὶ* *τι* *πρὸς* *τι* I. 388.
ἔχει *περὶ* τινος I. 44.

ἔχει *μαθήσται* I. 249.
ἔχον *τοῖς* I. 27.
ἔχον *ἔσο* II. 222.
ἔως *αἰ*, *quamdiu*, I. 44.

Z.

ζῶα I. q. *ζωογραφῆματα* II. 103.

H.

ἧ antiquitas Athenis non usitata II. 128. 182.
ἧ post *μέν* illatum I. 38.
ἧ *γὰρ*; *ἧ* *ὅτι*; I. 328.
ἧ *δὲ* *αἰ* *ἴδομαι* *ἐπὶ* *δεξιτέρον* I. 360.
ἧλικία, maturior aetas, I. 106. *ἐν* *ἧλικία* *εἶναι* I. 75.
ἧλικος per attractionem positum I. 21.
ἧ *ἐν* *ἀρχῇ* τοῦ λόγου I. 327 sq.
ἧ *πειρος* de Europa I. 200. de ditione regis Persarum I. 119.
ἧ *καὶ* unde dicta II. 107.
ἧ *καταστά* et *ἧ* *καταστά* promiscue usurpatum I. 124.
ἧ *καταστά* *ἀγειν* I. 240.
ἧ *καταστά* nomen II. 117.

Θ.

Θαυμάζομαι *αἰ* et sequente indicativo I. 262. II. 211.
θεῖος, patruus et avunculus, I. 119.
θεοί, cursores, II. 83.
θεορία II. 116.
θεός sine articulo I. 264.
θεός, *ταῖς*, *ἡγεῖσθαι* II. 82.
θεῶν et *θεῶν* permitt. II. 161.
θεῶν *ἀνδραποδώδης* I. 249.
θεῶν, fervere, II. 158.

I.

ι I. q. *ι* II. 191.
ιδιότης *καὶ* *πάλις* II. 40.
ιδεῖ *δὴ* *νῦν* I. 229.
ιδεῖν II. 154.
ιδεῖν II. 114.
ιδεῖν *ὡραῖως* II. 222.

ἴσχειν, retinere, II. 145.
ἴσως ironice dictum I. 64.
ἴσως οὐδὲν λέγω, formula, II. 29.

K.

καί, ter positum, II. 118 sq. I. 234. in priore membro post οἱ μὲν illatum I. 104. in formula ἀγαπητὸν καὶ τοῦτο et sim. II. 191. in formula πάντων μὲν οὖν, καὶ καλῶς λέγεις I. 198. II. 93. verbo finito additum, ubi Latini dicunt et statim, vel quā m, II. 91. in interrogatione usurpatum I. 28. in comparatione geminatum I. 229. ante ἦτορ I. 163. ubi τε καὶ expectes positum I. 232. non est παραπληρωματικόν I. 195.
καὶ αὐ post εἰ usurpatum I. 25.
καὶ δὲ II. 146.
καὶ μοι δοκεῖ rectae orationi praemissum I. 121.
καὶ μή et μήδὲ differunt I. 17.
κακίας etymologia II. 145.
καλεῖν τε II. 162. 113. καλεῖν ὄνομα II. 34. constructio formulae II. 85. 43.
καλλίστους et καλλιστότος II. 109.
καλλίων καὶ μείζων I. 119.
καλόν, etymol., II. 146 sqq.
καλοῦμαι σώμα τε et sim. II. 91.
καλῶς γε ποιῶν σὺ et sim. I. 113.
κάν εἰ — ἄν I. 35.
καρποῦσθαι malo sensu I. 359.
κατὰ μόνας, seorsum, I. 229.
καταγγελοῦσθαι τινός cum infinit. vel cum ὅτι et verbo finito iunctum I. 336.
κατατίθεσθαι εἰς τὸ κοινόν, II. 38. χάριν II. 62.
κατατρέχει I. 31.
κατέναντα et κατέναντι I. 111.
κελευσάτω I. 266.
κερῆζειν II. 52.
κερῆς II. 51.
κηροῦσθαι et κηροῦται II. 52.
κηροῦσθαι περὶ τινός I. 34.
κινεῖν τινα I. 131.
κινή βαρῆ I. 245.
κοιμηθεῖσθαι I. 68.
κοιμῶν II. 88.

κόρη, pupilla, I. 290.
κροχή II. 51.
κρονοητικὴ II. 51.

A.

λαμβάνειν, percipere, i. q. μαρθάνειν I. 27.
λέγειν περὶ τινα II. 76.
λέγω δὲ τι τοιαῦτον II. 172.
λήκοθος καὶ σπικηγγίς I. 130.
λήση forma soloece, I. 318.
Λητός, unde dicta, II. 113.
Λυσίῆς Homeri II. 187.
λόγον ἔχει, consentaneum est, II. 97.
λόγος, ὁ, πρόοσις, I. 149.
λόγος σοῦ i. q. περὶ σοῦ I. 113.
λόγου ἕνεκα I. 64.
λόγον τέλη II. 151.
λύπη unde dicta II. 157.
λυσιτέλειν II. 151.

M.

μὰ Δ', ἀλλά II. 171.
μαγεία I. 254.
μάθημα περὶ τινός II. 186.
μαθητὴς περὶ τινός II. 186.
μαίεσθαι II. 162.
μᾶλλον δὲ I. 64.
μᾶλλον μὲν I. 264.
μαρθάνειν τινός I. 49. περὶ τινός II. 186.
μαρθάνειν καὶ ἕρπειν I. 205. ubi quae scripsi, iis addas II. 215.
μανικός quis? I. 104.
μαντεῖα de dicto obscuro II. 36.
μαντεύεσθαι I. 148.
μαργον I. 353.
μείομαι II. 162.
μεγαλοκροτοῦσθαι συγχωρεῖν I. 162.
μεγαλόφρων I. 246.
μεγαλόφρονος inter amentes numerati I. 327.
μεγάλως τε et μεγαλωστέ I. 155.
μέγας, difficilis, II. 36.
μείζων καὶ καλλίων I. 119.
μετρίαια διαλεγόμενοι I. 22.
μεῖς unde nomen acceperit II. 125.
μέλλει et μέλλοι post εἰ positum I. 331.

μεμνησθαι περὶ τινός I. 22.
μὲν non sequente δὲ II. 59. in interrogat. positum I. 104.
alius voculae usus I. 262.
μὲν γε et μὲν γάρ diversa II. 168.
μὲν — δὲ iteratum II. 44.
μὲν τε et μὲν τοι I. 151.
μῆτορ in interrog. I. 122. II. 218.
μήρι, ἔν, II. 128.
μήσος ὑμέτερον I. 19.
Μεσην et Μεσοήνη I. 258.
μετὰ θεοῦ I. 202.
μεταβάλλειν, permutando sumere, II. 38. 112.
μεταδίδουαι ubi iungatur cum accusat. I. 297.
μεταθεῖν I. 59.
μετατίθεσθαι τε ἕτερον II. 38. I. 73.
μετεωρολόγιον καὶ ἀσολόγιον II. 96.
μέτρια λέγειν I. 143.
μετρώω λέγειν II. 96.
μέτροι ἐπιπέδια τοῦ λόγου II. 136.
μέτροι πρὸς II. 136.
μή cum indicat. post ὀρώμεν I. 64. cum indicat. fut. II. 70.
post ὅρα, σκεψόμεθα, al. cum indicativo et cum coniunctivo iunctum I. 132. post ἀπορεῖν illatum I. 334.
μή ἀλλά elliptice dictum I. 230.
μη ἄλλως ποιεῖ I. 24.
μηδὲ sq. optativo I. 286.
μηδὲ et μήτε differunt I. 65.
μηδέτερον et μηδ' ἕτερον I. 321. al.
μήκος, mora syllabae, II. 147.
μήτε et μηδέ diversa I. 65.
μόρις πῶς I. 112.
μοῖραν αἰρεῖσθαι κρειῶν I. 111.
μόρον cum imperativo iunctum I. 109.
μορικός, de sapiente, I. 45.
μωσθαι II. 113.

N.

ναυπηγεῖν et ναυπηγεῖσθαι I. 207.
ναυτικός γένος I. 196.
ναῖ, τί το πράγμα; II. 146.
ναρῶτερον et θαυτερον I. 292.
ναῖσι; II. 131.

νομίζων τι, de aliqua re statuere, II. 116.
νομοθέτης et ὀνομαθέτης confus. II. 57. 57. al.
νόμος, mos et consuetudo, II. 54.
νόμος Ἀθηναῖος in musicis II. 152.
νοῦς καὶ ψυχή iunctum II. 92.
νῦν δὲ I. 64. 76.
νῦν δὲ — γάρ I. 33. 162.
νωμῶν II. 131.

Ξ.

Ξενικά ὀνόματα II. 97.
Ξενοί II. 113.

O.

ὁ ἔλεγον, ὅτι breviter dictum pro ὁ ἔλεγον, τοῦτο ἴσται ὅτι I. 32.
ὁ μὲν ante ὁ δὲ om. II. 41.
ὄγκος γένους I. 252.
ὄδε pro ἔγω I. 21.
ὄλεῖ medice orationi interpositum II. 216.
ὄλισθαί γε χρῆ I. 135.
ὄλεσθαι intransit. I. 130.
ὄλεται, servi, II. 39.
ὄλεγμα, carcer, I. 134.
ὄλιαι, gens, I. 120.
ὄμαι ἔγω, post φαίνεται ἔμοι illatum I. 55.
ὄμαι δὲ rectae orationi praemissum I. 205.
ὄμαι δὲ καὶ et ὄμαι δὲ καὶ τόνδε, omisso infin. I. 20. II. 168.
ὄιον ποιεῖς! formula mirantum I. 226. 143.
ὄισι; II. 260.
ὄλιγον ἐπισχῶν I. 334.
ὄλη; II. 207.
ὄλιον καὶ πικρὸν II. 203.
ὄμοιότης c. dat. iunctum II. 204.
ὄπως δὲ neq. γάρ I. 34.
ὄνομα et ὄνομα II. 89. 195.
ὄνομα ἴσται const. II. 37.
ὄνομάζειν de nominatione II. 49 sq.
— sq. εἰς I. 53.

- ὀνομάζω ὄνομα, nomen
 usurpare, II. 93.
 — παρὰ τι II. 89.
 ὀνομασθέντος II. 54.
 ὀνομασία II. 50.
 ὀνόματα καλῶ II. 129. πρώτου,
 primitiva, II. 195.
 ὀνοματοθέτης et νομοθέτης conf.
 II. 54. 57. 60.
 ὄνει, τῶν, proverbiiis, additum I.
 45. 65.
 ὀπλομαχία I. 15. 26 sq.
 ὅπως αν et ὅπως c. conjunct. I.
 24.
 ὅπως αν c. optativo I. 247.
 ὅπως μή consir. I. 318 sqq. 116.
 ὅρα μή, c. conjunct. et indic.
 I. 132.
 ὄρθς οὐν I. 347.
 ὄρθουν τινα I. 23.
 ὄρθως γε οὐ λέγων I. 54.
 ὄρτυγοκόπος et ὄρτυγοτρόφος I.
 248.
 ὄρχεῖν et ὄρχεῖσθαι II. 116 sqq.
 ὄρωμεν μή οἴεται I. 64.
 ὄς post οὕτως illatum I. 117.
 ὄστις pro εἰ τις II. 133.
 ὄστις βούλει, quisvis, II. 197.
 ὄστριον, ὄστριον, ὄστριον II.
 176.
 ὄταν et ὀπόταν c. optat. I. 345.
 ὄταν λέγη et sim. II. 170.
 ὄτι seq. infinitivo I. 137.
 ὄτι τί δή; elliptice dictum I.
 129.
 οὐ repetitum II. 171.
 οὐ πᾶν I. 47.
 οὐ — οὕτε I. 153.
 οὐ — τι et οὐ — τοι permut.
 I. 104. 106.
 οὐ τε — ἀλλά II. 69.
 οὐ τί που I. 226.
 οὐδέ, repetito οὐ II. 88.
 οὐδέ — οὐδέ in comparatione
 sicut καὶ — καὶ positum I.
 328.
 οὐδέ γε — οὕτε ὅη corruptum
 I. 152.
 οὐδέ μή c. infn. I. 68.
 οὐδέ μὴν οὐδέ I. 200.
 οὐδὲς ὅστις οὐ per attractionem
 positum I. 162.
 οὐδὲν i. q. οὐ — τι I. 146.
 οὐδὲν ἀμειβομένως ἀποκρίνεσθαι
 ἢ I. 335.
 οὐδὲν μή ποτε i. q. οὐ μή ποτε
 τι I. 146.
 οὐδὲν ποιεῖν II. 49.
 οὐδὲν πρᾶγμα I. 74.
 οὐδὲν ἔργος οὐδέντος II. 224.
 οὐα ἄγενης I. 120.
 οὐα, ἀλλά I. 61.
 οὐα οὐδ' ὅ τι λέγω I. 272.
 οὐα — οὐδέ II. 172.
 οὐκίον II. 164.
 οὐν relativo iunctum I. 335. in
 epanalepsi positum I. 117. in
 principio dialogi II. 33.
 οὐτε — δέ I. 26.
 οὐτε — τέ I. 149. II. 35.
 οὐτός post subiectum cum vi il-
 latum I. 135.
 οὕτως postpositum I. 117.
 ὄφλειν et ὄφλειν I. 252. sine γέ-
 λωτα vel ὄλην ponitur II. 200.
 ὄχλος quid sign. I. 193.
 ὄψις, videndi facultas, I.
 291.

II.

- παιδαγωγεῖν, sectari aliquem
 discendi causa, I. 301.
 παιδνεσθαι ὑπό τινα I. 34.
 παιδοτροφίαν munus I. 284.
 πάλιν imperfecto iunctum II. 173.
 πάλιν αὐ I. 285.
 Πάλλης unde dicta II. 115.
 Πάν, unde appellatus, II. 120.
 πάντως ἔχειν I. 72 sq.
 πάντως γέρεσθαι II. 143.
 πᾶν postpositum II. 153.
 πᾶν μὲν οὐν, καὶ καλῶς λέγει,
 II. 93.
 παρῆγεν ὄνομα II. 147.
 παρακρουεσθαι II. 70.
 παραλαμβάνειν, in discipli-
 nam recipere, I. 254.
 παράλληλον, ἔξ, positum ἐν τῇ
 ἀληθείᾳ et ὡς ἀληθῶς I. 30.
 παρασκευῆ de factionibus I.
 249.
 παρὰ τοὺς ἄλλους, magis quam
 ceteri, I. 30.
 παρῆχειν sine pronomine reflexivo
 positum I. 164. cum in-
 finit. activ. iunctum I. 117.
 παρῆκον, τὸ, τοῦ χρόνου I. 353.
 πελαγίου ἔργος I. 304.

P.

- περιθωσῆς II. 169.
 περιφράσεις II. 110.
 περί τινα λέγειν II. 76.
 περιτρέπειν c. inf. iunctum II. 153.
 περιφίρει με μήμηρ τινός I. 22.
 περίκει, περικει, περιφίκει permut.
 II. 49.
 περικίσει ἰκανῶς πρὸς τι I. 120.
 περὶ τινα II. 122.
 πλάττειν II. 145. στόμα II. 142.
 πλέθρον I. 260.
 πλοικητικῆται soloecum I. 56.
 πλεῦμων et πνεύμων I. 56.
 Πλοῦτων II. 102. 106.
 ποδαγῶν et ποδαγῶν I. 325.
 ποιεῖν τί τινα I. 117.
 ποικίλον οὐδὲν II. 70.
 ποιοῦν cum admiratione interro-
 gat. I. 60. 160.
 πολιτικός ἀνὴρ I. 296.
 πολλὰ i. q. πολλὰκις I. 68.
 πολὺν, cum vi praemissum II.
 139. comparativo postpositum
 I. 337.
 πολυωνυμία θεῶν II. 95.
 πορρότερον negligentius positum
 I. 285.
 πότιροι, alterutri, I. 152. 251.
 πόν praemissum I. 106. post οἰ-
 μαι illatum I. 106.
 πράττειν κικῶς ambigue positum
 I. 296. — τὰ ἱαντιῶν multi-
 plici sensu dictum I. 129.
 προαῖλον II. 152.
 προαρίστασθαι I. 58. II. 143.
 προβύλλειν I. 131.
 πρόσδρομή I. 227.
 προκίεσθαι de certamine I. 26.
 προκίειν τί τινα I. 21.
 πρὸς βίαν II. 126.
 προσβιάσθαι II. 126.
 προσβιβάειν II. 185.
 προσήκει τινα, cadit in ali-
 quem, I. 73.
 Προσπάλιος II. 81.
 πρὸς τῷ, praeterquam quod,
 I. 148. II. 193.
 προσφίρεσθαι τινα I. 198.
 πρότερον et προτίρον II. 149.
 προσημασθαι II. 166.
 πρωϊά I. 322.
 πρῶτος, personatio, I. 64.
 πῶς, nescio quo modo, II.
 187.
 πῶς τί seiunctum I. 290.

Σ.

- σέλας i. q. σῶς II. 123.
 Σέληνα pro Σέληνη II. 124.
 σημαίνει πρὸς τι II. 143.
 σενάριον I. 226.
 σκληροί, rigide pertinaces,
 I. 162.
 σκοπῶ in responsione I. 140.
 σκοπῶ μὲν, seq. indicativo et
 conjunctivo I. 40 sq.
 σκοπῶ et σκοπεῖσθαι dictum pro-
 miscue I. 37.
 σκοπιόν, τὸ, I. 298.
 σκοτοκόμοι I. 136.
 σμῆλη I. 279.
 Σόος II. 134.
 σοῦσθαι II. 134.
 σοῦσις II. 134.
 σόφισμα I. 31.
 σπιδαστή I. 270.
 σπιδαστήν οὐδέν I. 106.
 στήμων II. 51.
 στομακῆσαι II. 153.
 στοιχεῖσθαι τινα λέγοντος I. 16.
 στρέφεισθαι ἄνω καὶ κάτω I. 64.
 στρυμῆ I. 31.
 στυροτέιν II. 124.
 συμβαίνει cum simplici nomina-
 tivo iunctum I. 282. II. 84 sq.
 συμβούλευσθαι τινα I. 46. II. 142.
 συμφίρεσθαι τινα I. 138.
 συνίνα i. q. συνίνα II. 142.
 ουνεος II. 133.
 σπιασάντις τινα τινα I. 75. 169.
 σφίγξ II. 142.
 σφῶδρα cum οὐδέπω iunctum I.
 261.
 σχεδόν I. 195.
 σῆμα unde dictum II. 94.
 σωφροσύνη unde nomen acceperit
 II. 132. quid sit I. 285.
 Socratica eius definitio I. 81
 sqq. 90. et 93.

T.

ταλαντία II. 74.
 ταριχόπολις I. 134.
 τάχα μάλλον φήσεις II. 129.
 τί, non temere traiectum I. 62 sq.
 τί — δέ II. 115.
 τί — καί αὐ I. 25. 119.
 τί καὶ nominibus propriis interiectum I. 39.
 τίθεναι πρός τι, similem esse, II. 191.
 τιμαίωσθαι sine accusat. I. 55.
 τίλος accusativ. absol. II. 77.
 τίλος τοῦ εὐ πράττειν, finis honorum, I. 159.
 τίμειον et καίον II. 49.
 τίως μὲν I. 31.
 τί pron. indefin. adiectivo suo praemisum II. 125. repetitum II. 196.
 τί interrog. non ponitur in iterata alterius interrogatione I. 60.
 τί δέ seq. accusativo I. 145.
 τί καὶ λέγω; II. 188.
 τί οὐ seq. aor. I. 108.
 τί οὐ μέλλει; II. 101.
 τί οὖν τοῦτο; quid tum? II. 214.
 τί σοι φαίνεται τοῦτο; I. 107.
 τίθεναι et τίθεσθαι cum infin. et particip. constr. I. 148.
 τίθεναι et τίθεσθαι ὄνομα II. 145.
 τίθεναι καλῶν τι II. 49.
 τίθεσθαι τὴν ἑναντίον II. 146.
 τίς καὶ οὐκ αὐτὸς et sim. II. 45.
 τὸ πᾶν et I. 289.
 τὸ πᾶν, ut plerumque, II. 183.
 τολμῶν, sustinere, a se impetrare, I. 320.
 τολμῶν καὶ ἀμύλη I. 279.
 τότε δὴ post ὅταν illatum I. 119. 119.
 τοῦτ' ἴσθ' ἑκεῖνο I. 142.
 τοῦτο δέ post οὐ δέ cum vi illatum I. 159.
 τοῦτό ἴσθαι, hoc significat, II. 90.
 τοῦτο μὲν ἀληθῆ λέγει I. 37.
 τραγικός duplici sensu positum II. 121.

τραγῳδεῖν τὰ ὀνόματα II. 142.
 τραφῶν, delicias agere, I. 19. 227.
 τυγγάνει sine participio I. 226. 276.
 τύπος; ἢ τύπος λέγειν, εἰς τῶνος ἑμβάτευαι al. II. 81.

Y.

ὑπάσχειν I. 49.
 ὑπεραντίος I. 320.
 ὑπηρετεῖν τινι βραχὺ τι I. 203.
 ὑποκινεῖν τινα I. 131.
 ὑπόλογον ποιῆσθαι I. 47.
 ὑποστήναί I. 330.
 ὑποτίθεσθαι I. 111.

Φ.

φάναι redundat I. 66.
 φέρε, ἴαν II. 192.
 φερίφαρτα II. 107.
 φησί, iubet, II. 138. post λέγει illatum I. 138. in dictorum allegatione iteratum II. 134.
 φιλονεικία et φιλονικία I. 256 sq. φιλονικισμῶν et φιλονικισμῶν II. 115.
 φοιτῶν de discipulis I. 205.
 φορτικόν, pingue, II. 92. 207.
 φρονημα πολιτικόν I. 344.

X.

χαίρειν ὀνομαζόμενον II. 96.
 χαίρων, improprie, I. 324.
 χαλκίον et χαλκίον II. 192.
 χαλκός II. 65.
 χαρίεντες, elegantis ingenii homines, I. 21.
 χειμαίωσθαι ἐν ταῖς λέγουσι I. 59.
 χεῖρά τε καὶ προῖα I. 332.
 χερσῶν τε i. q. χρ. πρός τι I. 56.
 χωρίς εἶναι I. 61.

Ψ.

ψεύδος, ubi ψευδής expectes, poni solitum II. 121. 191.

ψόφος II. 175.
 ψυχῆ unde dicta II. 92.

Ω.

ὦ antiquitus Athenis non usitatum II. 128.
 ὦ saepe ante vocativum omissum I. 69.
 ὦπα, τα, οἱ ὦπα, et αἱ ὦπα, II. 125.
 ὦπαιεν II. 101.
 ὦραι antiquitus ὄραι appellatae II. 128.

ὦς non est perquam II. 75. cum genit. part. pro accusativo cum inf. positum II. 132. 220. sequente etiam deinceps infinitivo I. 138.
 ὦς γέ μοι et ὦς γ' ἔμοι δοκεῖ II. 151.
 ὦς ἔχει, formula, I. 261.
 ὠρεῖταις δέ καὶ seq. genitive I. 141.
 ὠρεῖ Doricum II. 97.
 ὠρεῖ ἐπὶ τῆς I. 30.
 ὠρεῖ οὖν II. 107.
 ὠρεῖ ὑποτίθειν, sequente infinitivo II. 37.

INDEX LATINUS.

A.

A se aliquid facere I. 228.
 Abaridis res gestae I. 120.
 Abundantia: in ὡς ἐγώμαι post ἔρωγε φαίνεται I. 55. in ἐπιτομή οὐ μοι δοκεῖ al. I. 66.
 Accentus mentio iniecta II. 89. in βραδύτης, ταχυτής al. I. 54.
 Accusativus: Ἄση et Ἄση II. 118. Ἀσητῶν II. 197. Ποσειδῶ et Ποσειδῶνα II. 102. — absolut. nominis substant. cum genit. copulatus II. 77. — cum inf. ubi idem est subiectum I. 157. 164. — participii post dativ. I. 39. 158. 354. 357.
 Adiectivum masculini et feminini generis cum genit. nominis iunctum II. 62.
 Adverbium loci per attractionem positum II. 194. —

articulo iunctum II. 33. — ponitur sic, ut verbum supplendum sit II. 33.
 Aesopi fabula resp. I. 259.
 Aetas pro iuventute I. 190.
 Aexonenses dicaces I. 67.
 Agamemnonis perseverantia II. 74.
 Alcibiades: aetas eius I. 194. nutrix eius I. 254. eius stirps I. 190. 251. Socratis usus disciplina quo tempore I. 194. sophistarum auditor I. 203. tibiae osor I. 205. coturnices alere solitus I. 249. fens I. 300. eius formositas et alia bona I. 196 sqq. superbus I. 197 sqq. vestem gerebat defluentem I. 256.
 Alcibiades secundus a Platonicis multum celebratus I. 169.
 Amastris I. 268.
 Ammonis oraculum I. 365.

- Ammonius Heremias H. 49.
 Anachronismus prorsus immanis l. 352 sq.
 Anacoluthon: l. 18, 261. H. 59, 189.
 Anaxagoras, *σοῦν* vocavit *ἀποκατάστασις* H. 138. eius de lunae luce decretum H. 122 sq. 123. aliud viri placitum H. 92.
 Animus voluptate diffunditur H. 158.
 Aoristus: insinit. cum futuro iunctus l. 200. secundus modii passive positus H. 77. pro praesenti pen. H. 89. alius quidem eius usus l. 134.
 Apodosis om. H. 51, 195.
 Apollinis munera H. 109 sqq.
 Apostrophia post *ἐν δὲ* l. 33 sq.
 Appositio nominis post *τοῦτο* l. 63. post *οὗτος* l. 30.
 Aquae in sacris circumlatio H. 109.
 Archelai mors l. 332.
 Articulus: om. ante *θεός* l. 264. ante *λόγος* l. 76. ante *πατήρ*, *μήτηρ*, *πάππος* al. l. 17. apud substantivum om. sequente *οὗτος* l. 17. in *αὐτή* *δικαιοσύνη* et siml. H. 221. — in plarium nominum enumeratione, non repetitus l. 238. — iteratio eius quaedam apud adiectiva H. 86. — relativo praemissus l. 36. — in formula *τοῦ θεοῦ ἡγεμόνας* H. 82. — praedicato additus l. 62, 242. — participio futuri adiectus l. 33. — post *οὗτος* om. H. 198, 203. — in formula *κίνδυνός ἐστι* H. 209.
 Ayndeton: in sententia explicativa l. 319. H. 145. in formulis *λεχθέντων ἂν εἴη*, *καλὸν ἂν εἴη* al. l. 198. ubi sententia explicativa per *μὲν* et *μὲν γὰρ* inferitur H. 220.
 Atheniensium luxuria in rebus sacris l. 354.
 Attractio: subiecti quaedam l. 155. voc. *ἤλιος* l. 21. participii l. 113. praepositionis H. 126. adverbii H. 104.
 Atrei crudelitas H. 75.

B.

- Boni notio relativa l. 232.
 Breviloquentia: in comparatione l. 301. in form. *ὁ δὲ γὰρ*, *ὅτι* l. 31. alius generis l. 241.

C.

- Callias: eius gens H. 36. cum sophistis familiariter versatur H. 62. amicus Protagorae H. 62. dux Atheniensium l. 244.
 Casus nominis: pendet ex verbo remotiore H. 90. non ad infinitivum, sed ad verbum finitum relatus H. 163. proximo participio accommodatus l. 40. ad verbum finitum pertinetis infinitivo accommodatus l. 127 sqq.
 — pronominis relat. bis cogitandus l. 44.
 Cella de Iapanari l. 135.
 Celerii l. 134.
 Charmides: eius gens l. 83 sq. eius res domestica l. 106. — dialogus ante triginta virorum dominationem scriptus l. 85 sq.
 Chorodidascalia l. 267.
 Chrysippi Stoici sententia quaedam H. 157.
 Chryseus Pelopis fil. H. 74.
 Clinias pater Alcibiadis l. 196. frater eiusdem l. 196, 243.
 Coma servorum l. 249.
 Comparatio habet propriam et impropriam orationem mixtam l. 226.
 Coniunctivus cohortat. post *καλῶς λέγεις* καὶ illatus l. 108.
 Continuus i. q. exempli gratia l. 62.
 Crasis: in *αὐ* pro *αὐ* H. 73. in *ἀρετῇ* l. 60. al.
 Cratylus quia fuerit H. 20 sqq.

- eius cum Euthyphrone necessitudo H. 64.
 Critias: eius gens l. 83 sq. a sophistis eruditus l. 91. poetae comparatus l. 132.
 Crommyon l. 65.
 Cronus unde dicitur H. 100.
 Cydias poeta l. 110.

D.

- Daedalidae l. 251.
 Daemones H. 84.
 Damon l. 21.
 Dativus: *ποιητής* et *ποιητής* H. 70. post *ἀποστέλλει* positus l. 142. instrumenti nominibus substantivis additus H. 169, 201. post nomina verbalia positus H. 204, 43.
 Delium, clades ibi accepta l. 23.
 Deorum nomina in precando cumulata H. 95.
 Deus ex machina H. 180.
 Dialectus deorum H. 65.
 Dicendi publice potestas quibus fuerit concessa l. 173.
 Dorica gravitas Socraticis probata l. 45 sq.
 Dropides l. 84.

E.

- Efferre sermones l. 77.
 Eleticorum ratio explosa H. 97.
 Ellipsis: praepositionis ante relativa l. 54. verbi *ἔξω* post *σοφός* *δέ* sequente *ὡς* H. 113. voc. *πῆγος* l. 33. verbi *εἶπαι* post *ἴσως* H. 174.
 Ereticae: in principio membri positae l. 121.
 Epegegesis: pronomini *οὗτος* addita H. 119. infinitivi post *ταῦτα* *ἐπιβαίνει* l. 20, 74.
 Epulae sermonum l. 227.
 Eretrienium dialectus H. 204.
 Etymologia vocabulorum in Platonia Cratylo iocularis est et ridicula H. 64.

- Euphemismus in designandis amasis l. 327.
 Euripides explic. l. 76. eius Phocissae respiciuntur l. 360 sq.
 Euthydemus H. 46.
 Euthyphro in Cratylo carpitur H. 64.
 Explere aliquem l. 149. H. 137.

F.

- Faciendi verba loco cuiusvis verbi praecedentis posita l. 125.
 Fere l. 195.
 Fortis familia l. 196.

G.

- Genitivus: *ἄριστος* et *ἄριστος* H. 115. ex adiectivo eiusdem generis pendet H. 62. duplex H. 170. obiect. post *ἐπιπέδη*, *παρηγορέω*, al. duplici modo usurpatus l. 118, 164. obiect. post *λόγος*, *μῦθος*, al. l. 113. post *ὡσαύτως* *ἔξω* l. 141. particip. c. *ὡς* pendet ex omissio *διανοῦ* l. 165. post *ἄλλος ἢ* illatus per constructionis confusionem l. 358.
 Genus praedicati per synesis positum l. 22.
 Glossemata notantur l. 72, 116, 123, 126, 128, 142, 147, 148, 164. H. 34, 68, 69, 128, bis, 127.

H.

- Harmoniae genera l. 45. eius cum virtute comparatio l. 46. coelestium globorum H. 112.
 Heraclitei: acerbè risi H. 130, 132, 174. Eleticis oppositi H. 99.
 Heraclitus dixit neminem posse bis in idem flumen descendere H. 99. alia viri sententia H. 138. refutatur H. 223 sqq.
 Hermogenes H. 22, 35, 36.
 Heroes unde dicitur H. 86.

Hesiodus: laud. II. 86. 84.
100. 186. resp. I. 134.
Hippodamia II. 74.
Hipponeus II. 36.
Homerus: a Platone laud. I.
51. 77. 128. II. 65. 66. 100.
resp. I. 138. 287. 325. 334.
359. II. 118. 119. 142. 151.
188. eius Margites resp. I. 359
sq. versu in Hiade nostra
non reperti I. 357. in com-
mentariis expl. I. 113.
Homo quid sit I. 273.
Horatius illustr. I. 51. 111.
Hypotheticae sententiae for-
ma quaedam II. 165.

I.

Idearum doctrina in Cratylō
II. 221.
Imperativus cum *ἄν* per e-
rorem putari solitus I. 257.
Imperfectum, ubi respicitur
ad praecedentia I. 36.
Indicativus: post relativum
praeposito I. 336.
post *ὅταν* *ὅτε* *ὅτι* *ὅτι* positus
I. 262. in oratione obliqua
illatus I. 69. 116. 117. post
infinitivum positus I. 38.
Infinitivus: *ἵνα* *ἵνα* *ἵνα*
II. 213. in epexegeti sine *ἄν*
usurpatus I. 20. 74. 127. II.
42. 163. ex parenthesis *ὡς* *ὡς*
ὡς *ὡς* *ὡς* *ὡς* *ὡς* *ὡς* *ὡς*
37. 91. per synesin post *ὡς*
et particip. illatus I. 138.
post *ὅτι* positus I. 137. pro
imperativo II. 181. apud ad-
verbium intelligendus II. 53.
cum indicativo repente per-
mutatus I. 38. praesentis ha-
bet vim praeteriti II. 82.
Interrogatio repetita I. 25.
Interrogativa et relativa
iunguntur I. 227.
Iteratio eiusdem verbi I. 145.
Iupiter Eleutherius I. 103.
Iuvenalis III. I. 311. 318.

L.

Lacedaemonii: rerum belli-

carum studiosissimi I. 28.
opulenti ac divites I. 259.
355. in sacris parci I. 354
sqq. apud Plataeas pugnantes
I. 52.
Lamachus calidioris vir in-
genii I. 67.
Lampido s. Lampilo I. 262.
Literarum divisio II. 71. 175.
Lucianus III. I. 311.
Lysimachus, Aristidis fil., I.
167.

M.

Magia Persarum I. 254.
Magnitudo corporis I. 196.
Margites Homeri I. 350.
Masculinum particip. cum
ἵνα *ἵνα* *ἵνα* *ἵνα* *ἵνα* *ἵνα*
innotum I. 22.
Melesias, Thucydidi fil., I. 15.
Mens nominum auctor II. 148
sqq.
Messene I. 258.
Midias *ἄν* *ἄν* *ἄν* *ἄν* *ἄν* *ἄν*
I. 238.
Modi sententiae pendens pri-
mario enuntiato accommodati
I. 154.
Mulierum dialectus II. 153.
Multo postpositum I. 337.
Myrtili fatum II. 76.

N.

Negatio repetita II. 88. 171.
Nepotes avorum nomina ge-
rentes I. 17.
Neutra pluralia cum plurali
verbi iuncta II. 177.
Niceratus, Nicias fil., I. 75.
Nicias superstitiosus I. 71.
Nomen verbale cum caso ver-
bi sui constructum I. 235. II.
204. 213.
Nomina propria et appellativa
ponuntur pro *ὄνομα* *ε*.
genit. II. 65.
Nominatio II. 50.
Nominativus absolutus II.
76. 103. 134. 157. 162.
Nunc vero, nunc autem I.
25.

O.

Oedipi temerariae preces I.
319.
Optativus: eius forma in *εἰ-
δέναι* I. 49. sine *ἄν* positus
I. 288. sine *ἄν* in interroga-
tione positus I. 49. post *ὅτι*
ὅτι *ὅτι* *ὅτι* *ὅτι* *ὅτι* *ὅτι* *ὅτι*
illatus I. 345. post *ὅτι*
vel post accusativ. *ε*. inf.
usurpatus I. 112. in *εἰ* *εἰ*
λοιπὸν sequente indicat. fut.
I. 158.
Oratio recta et obliqua re-
pente permutatur, ita ut re-
cta post obliquam denno re-
deat I. 38. 335. 352.
Oromasdes I. 255.
Orpheus II. 101.
Orphica quaedam sententia de
corpore animi carcere II. 94.

P.

Pan, Mercurii filius II. 120.
Parenthesis e verbo enun-
tiali primarii pendens I. 39.
Paronomasia I. 44.
Participium: praedicato ac-
commodatum I. 49. substanti-
vi instar II. 146. accusativo
post dativum positum I. 39.
nominativo positum per at-
tractionem, ubi genitivum ex-
spectes, I. 113. genit. post *ὡς*
omisso *δαιμόν* I. 165. praes-
entis substantive positum II.
210.
Pelops II. 74. 76.
Peparethus I. 236.
Pericles: Anaxagorae disci-
pulus I. 142. eius filii I. 243.
Persarum reges, quomodo
educati, I. 250. 252. 283 sqq.
divitiae I. 259 sqq.
Persius cum Platone compa-
ratur I. 311. 357.
Persona verbi tertia singula-
ris posita infinite post infini-
tivum pendens I. 145. 151.

II. 50. 198. pluralis, ubi sup-
pleat *εἰ* *εἰ* *εἰ* *εἰ* *εἰ* *εἰ* *εἰ*
Platonis stirps I. 84. 86.
Pluralis verbi post neutra
pluralia positus II. 177. —
αὐτὰ ubi expectes *αὐτό*, I. 289.
Poseidon nude dictus II. 102.
Potidaea I. 106.
Praepositio: ante relativa
omissa I. 54. verbo primario
accommodata I. 31. per at-
tractionem posita II. 126. ex
alterius sermone repetenda I.
207. II. 121.
Preces quomodo e sententia
Platonis faciendae sint I.
317. earum formula poetica
I. 335.
Prodicus I. 68. 135. II. 36.
Pronomen demonstrat.
neuro genere ad feminin.
relatum I. 108. personale
forma enclit. post praeposi-
tiones illatum I. 104. relati-
vum per attractionem nomini
accommodatum II. 112. simul
accusativi et nominativi partes
agit I. 114.
Prophetiae oraculorum I.
357.
Protagorae liber *Ἀλήθεια* II.
45. 62. eiusdem *ὁρθότης*
ibid. opiniones, quibus statue-
bat neminem falsa posse elo-
qui, II. 42. et rex cuique tales
esse, quales apparent II. 44.
Protagorei ridentur II. 132.
Proverbia: *ἰγύθη*, *πάρη* *δ'*
ἄν I. 139. *ἔν* *καὶ* *κινδύ-*
νεως I. 40. *ἔν* *πίθω* *τῆν* *ε-*
ραμίας I. 41. *αὐτὸς* *πρώτος*
I. 41. *κἄν* *ὡς* *ἄν* *πρώτος*
I. 65. *λεπὴ* *ἀνάθη* I. 106. *μακί-*
σιον *σε* *ἢ* *μητὴρ* *δικαιο* I.
120. *τὸ* *ἴδιον* *τὸ* *Σωκράτη* I.
144. *οὐδ'* *αἱ* *παύροις* *ἀσθεν-*
ταρτα I. 253. *πένητοι* *ἴσως*
I. 301. *χαλεπὰ* *τὰ* *καλά* II. 36.
αρχισθαι *ἄρ'* *ἔστις* II. 96.
ἄλλοθι *ὕπῃ* *τῆ* *τοιαύτη*
II. 137. *ἕως* *δαιμόν* *ἡγε-*
σθαι II. 141. *λεονίη* *ἐνδ-*
θενίης II. 143. *ἄγω* *πρόφα-*

οὐδὲ δέξεται II. 166. κατὰ δὲ δέξεται II. 179.

Pulcritudo etiam in procera corporis statura conspicua I. 119.

Pythocleides, Periclia magister, I. 242.

Pythodorus, Ischolocho filius I. 244.

Q.

Quasi dedita opera I. 30.

R.

Relationis natura illustr. I. 146 sqq.

Relativa sententia in sententiis hypotheticis quomodo expressa I. 36.

Relativa et interrogativa iunguntur I. 126. 227.

Relativum pronomen postpositum I. 141 sq. II. 167.

Repetitio sententiae post ἀλλά, II. 47. eiusdem verbi in oppositione I. 145. verbi ἴσως II. 77.

Rhaeae nomen II. 106.

S.

Sacra τῶν θεῶν I. 42.

Salsamentarii I. 134.

Saturni vincula II. 106.

Scientia ad ἀσφάλειαν necessaria I. 81. 96.

Scythae in fuga pugnaces I. 51. credunt immortalitatem animorum I. 114.

Servorum coma I. 245.

Singularis numerus: imperativi, ubi plures compellantur I. 39. verbi post pluralem illatus II. 150. pronominis post pluralem II. 72.

Sirenes apud inferos II. 103.

Socrates: eius δῆμος I. 20. genus a Daedaleo repetit I. 251. ad Delium fortiter pugnat I. 23. virtutem consuit scientia contineri I. 3. neminem iudicavit peccare scientem I. 3. amavit non turpiter I. 87. alias ad disserendum cogere solitus I. 42 sqq. quid de precibus ad deos faciendis senserit I. 317. Prodicus usus magistro II. 37. eius paupertas II. ibid. de vocabulorum originibus ironice ex mente sophistarum disputat II. 63 sqq.

Solonia gens I. 84. eius versiculus: γῆρας α. τ. λ. I. 43.

Sophistae in tractanda etymologia ad Homeri auctoritatem provocantes II. 64.

Sophocles emend. I. 61.

Spartanorum reges I. 250.

Stesilaus I. 30.

Stobaeus: Platonis verba interpolata refert I. 234. glossemata suppeditat I. 292 sqq.

Stoicorum paradoxon: ὄρα πᾶς ἄσπος μάστιγος I. 316.

Subiectum primarium ὁ νομοθέτης vel ὁ διοικητής per totum Cratylum frequenter omittitur II. 141, 147, 150, 152. al.

Superlativus, ubi expectes comparativum I. 222.

Synesis I. 64. 269. II. 59. 62. 128.

T.

Tantalus, de eo fabula II. 77.

Taureae palaestra I. 103.

Tempus enuntiati pendens primariae sententiae accommodatum I. 154.

Textoria ars II. 51.

Tragicorum poetarum machina II. 180.

V.

Verba simplicia posita pro

compositis II. 156. venatoria ad disputationem translata I. 59.

Vestae primae inter deos sacrificari solitum II. 98.

Vocativus sine ὦ positus I. 69.

Voluptas animum diffundit II. 158.

X.

Xenophon num Platoni re-

rum Persicarum notitiam impertiverit I. 259.

Z.

Zamolxis et Zalmoxis I. 114.

Zeugma, quo ex ἀλγῆν assumendum est καθεύδω II. 169. aliae eius formae I. 46. 130. 255. 266. II. 61. 169. 176 sq.